

พระธรรมโรม

ดร. โทมัส แอล คอนสแตเบิล

บทนำ

ผู้เขียน

ตลอดประวัติศาสตร์ของคริสตจักรนับตั้งแต่ยุคอัครทูตมาจนถึงปัจจุบัน คริสตชนได้ยอมรับว่าพระธรรมโรมคือธรรมสารเล่มหนึ่งของอัครทูตเปาโล ไม่เพียงแต่ภายในตัวจดหมายยืนยันว่าท่านเขียนขึ้น (1:1) แต่มีหลายความคิดเห็นที่ได้ให้การสนับสนุนยืนยันและแบบการใช้คำศัพท์เฉพาะแบบ เหมือนกับที่ปรากฏในงานเขียนเล่มอื่นๆ ของท่าน ก่อนหน้าของอัครทูตเปาโล (เช่น กาลาเทีย 2; 1 โครินธ์ 12; 2 โครินธ์ 8-9)

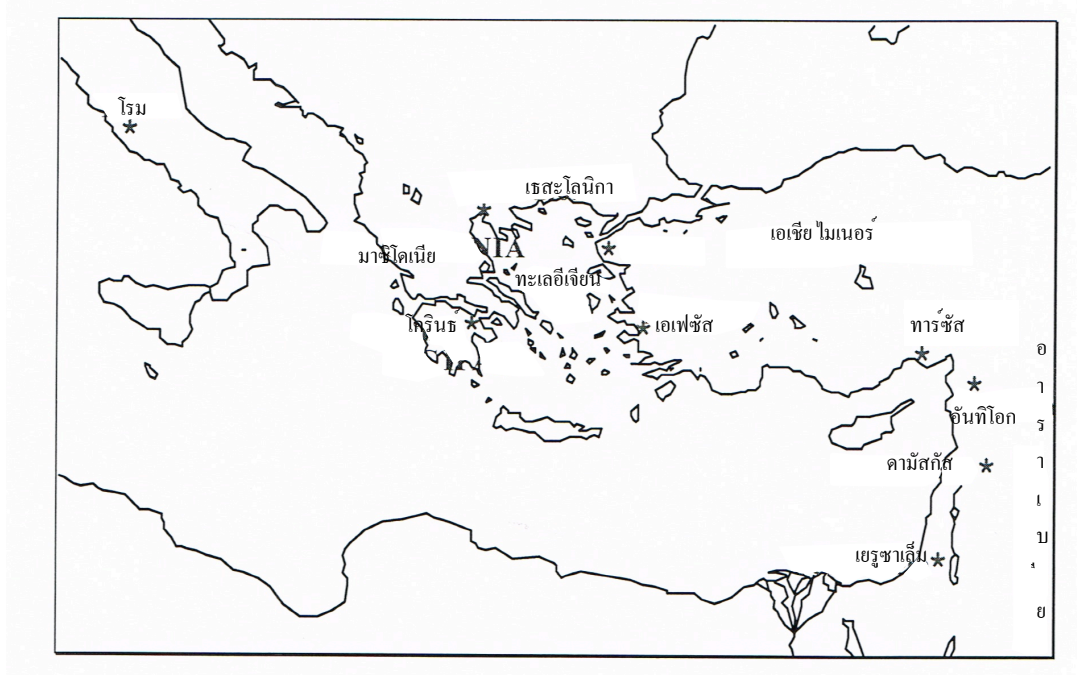
หลังจากการกลับใจของท่านบนถนนไปยังกรุงดามัสกัส (ค.ศ. 34) อัครทูตเปาโลได้เทศนาในกรุงดามัสกัส ท่านใช้เวลาอยู่ในอารเบียระยะหนึ่งและจากนั้นก็กลับไปยังกรุงดามัสกัส จากนั้นท่านเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มซึ่งท่านได้พบกับเปโตร และยากอบเป็นเวลาสั้นๆ จากนั้นท่านก็ย้ายไปเมืองทาร์ซัสซึ่งมีหลักฐานอันแน่ชัดว่าเมืองทาร์ซัสเป็นฐานในการทำพันธกิจของท่าน จากที่นี้ท่านทำพันธกิจเป็นเวลาประมาณ 6 ปี (ค.ศ. 37-43) เพื่อตอบสนองต่อคำเชิญจากบารนาบัส ท่านได้ย้ายไปที่เมืองอันทิโอกในแคว้นซีเรียซึ่งท่านทำพันธกิจอีกประมาณ 5 ปี (ค.ศ. 43-48) ท่านและบารนาบัสได้รับการทรงเรียกเพื่อออกเดินทางไปเป็นมิชชันนารีครั้งแรกในแคว้นเอเชียไมเนอร์ (ค.ศ. 48-49) หลังจากกลับมาที่เมืองอันทิโอก อัครทูตเปาโลเขียนจดหมายถึงคริสตชนในแคว้นกาลาเทียเพื่อเสริมสร้างคริสตจักรที่ท่านและบารนาบัสได้ก่อตั้งไว้ในแคว้นเอเชียไมเนอร์ (ค.ศ. 49) หลังจากการประชุมสภาคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม (กิจการ 15) เปาโลเลือกเอาสีลาสและเริ่มออกเดินทางเพื่อประกาศข่าวประเสริฐครั้งที่สอง (ค.ศ. 50-52) ผ่านแคว้นเอเชียไมเนอร์ออกไปทางทิศตะวันตกซึ่งเป็นแคว้นโรมันแห่งมาซิโดเนียและอาคาญา เริ่มต้นที่เมืองโครินธ์ เปาโลได้เขียน 1 และ 2 เธสะโลนิกา (ค.ศ. 51) ท่านเดินทางต่อไปยังเมืองเอเฟซัสโดยทางเรือแล้วไปยังเมืองอันทิโอก แคว้นซีเรียจากนั้นท่านได้ออกเดินทางประกาศข่าวประเสริฐ ครั้งที่ 3 (ค.ศ. 53-57) ท่านเดินทางผ่านแคว้นเอเชียไมเนอร์มายังเมืองเอเฟซัสที่ซึ่งท่าน ทำพันธกิจเป็นเวลาสามปี (ค.ศ. 53-56) ในช่วงเวลานี้ท่านเขียน 1 โครินธ์ (ค.ศ. 56) ในที่สุดเปาโลออกจากเมืองเอเฟซัสและเดินทางโดยทางบกไปแคว้นมาซิโดเนีย ที่นี้ท่านได้เขียน 2 โครินธ์ (ค.ศ. 56) ท่านยังคงเดินทางลงไปทางตอนใต้และใช้เวลาช่วงฤดูหนาวของปี ค.ศ. 56-57 ในเมืองโครินธ์ซึ่งเป็นที่ที่ท่านเขียนบทความเชิงจดหมายถึงคริสตชนชาวโรมันโดยฝากส่งไปกับเฟบี (16:1-2) เพื่อไปให้คริสตจักรโรมัน

แล้วเปาโลก็เดินทางต่อจากเมืองโครินธ์โดยทางบกตามเข็มนาฬิกาเรื่อยๆ ทะเลเอเจียนแล้วย้อนไปที่เมืองโตรอาสในแคว้นเอเชียที่ซึ่งท่านโดยสารเรือไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ในกรุงเยรูซาเล็มชาวยิวได้จับกุมและ

คุมขัง เปาโล (ค.ศ.57) ท่านเดินทางมาถึงกรุงโรมในฐานะนักโทษและปฏิบัติพันธกิจที่นั่นเป็นเวลาสองปี (ค.ศ.60-62) ในช่วงเวลานี้เองท่านได้เขียนจดหมายฉบับเรือนจำ (เอเฟซัส ฟิลิปปี โคลโลสี และทิลโมน) รัฐบาลโรมันปล่อยเปาโลให้เป็นอิสระ และท่านเดินทางกลับไปยังบริเวณทะเลเอเจียน จากที่นั่นท่านเขียน 1 ทิโมธีและทิตัส ท่านถูกจับกุมอีกครั้งและต้องทรมานในการจำคุกในกรุงโรมเป็นครั้งที่สองและท่านได้เขียน 2 ทิโมธี และพลีชีวิตในฐานะของมาติรชนภายใต้การปกครองของจักรพรรดิเนโรใน ค.ศ. 68²

ผู้รับ

เรารู้้น้อยมากเกี่ยวกับการก่อตั้งคริสตจักรในกรุงโรม ตามที่แอมโบรเซียมสเตอร์บิคาแห่งคริสตจักรที่มีชีวิตอยู่ในศตวรรษที่ 4 กล่าวว่าอัครทูตไม่ได้ก่อตั้งคริสตจักรโรม (เรื่องนี้ทำให้ขาดความเชื่อคือที่ชาวโรมันคาทอลิกอ้างว่า เปโตร เป็นผู้ก่อตั้ง คริสตจักรโรม) กลุ่มคริสตชนชาวยิวเป็นผู้ก่อตั้ง³ เป็นไปได้ว่าชาวยิวกลุ่มนี้ได้กลายเป็นผู้เชื่อในกรุงเยรูซาเล็มในวันเพ็นเทคอสต์ (เปรียบเทียบกิจการ 2:10) หรือเวลาอื่นในช่วงแรกๆ ของประวัติศาสตร์คริสตจักรในช่วงที่เปาโลเขียนพระธรรมโรมนั้นคริสตจักรในกรุงโรมก็มีชื่อเสียงในเรื่องของความเชื่อไปทั่วจักรวรรดิโรมันแล้ว(1:8)

"คำทักทายในพระธรรมโรมไม่ได้บ่งชี้ถึงการเชื่อมโยงกันอย่างเข้มแข็งขององค์กรคริสตจักรและในบทที่ 16 ช่วยให้เห็นภาพของบรรดาผู้เชื่อกลุ่มเล็กๆ หลายกลุ่มมากกว่าชนกลุ่มใหญ่กลุ่มหนึ่ง"⁴

วัตถุประสงค์

เปาโลเขียนจดหมายนี้ภายใต้การคล้อยของพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยเหตุผลหลายประการ⁵ ท่านต้องการที่จะเตรียมทางสำหรับการเยี่ยมคริสตจักรดั้งที่ไดตั้งใจไว้ (15:22-24) เห็นได้ชัดท่านหวังว่ากรุงโรม

จะกลายเป็นฐานการดำเนินงาน และสนับสนุนการทำงานของท่านในการบุกเบิกเผยแผ่ข่าวประเสริฐใน สเปนและภาคตะวันตกของจักรวรรดิที่ท่านยังไม่ได้ไปทำการประกาศธรรมาธิบายข่าวประเสริฐที่สมบูรณ์ ของท่านในจดหมายฉบับนี้จะช่วยชี้ให้เห็นการมีส่วนร่วมอย่างมากในพันธกิจของโรม

เมื่อเปาโลมองหาโอกาสเพื่อจะกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มระหว่างเดินทางออกจากเมืองโครีนธ์ และเมื่อท่านมาถึงในกรุงโรมท่านได้ตระหนักถึงอันตรายที่ท่านจะต้องเผชิญ (15:31) ท่านอาจเขียนธรรมาธิบาย อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ของข่าวประเสริฐที่ปรากฏในพระธรรมโรมซึ่งกำหนดการสอนของท่านในกรณี ที่ท่านอาจจะไม่สามารถเดินทางไปกรุงโรม จากกรุงโรมหลักคำสอนของท่านสามารถกระจายออกไป ในส่วนที่เหลือของจักรวรรดิโดยมีคนอื่นนำไปเทศน์ เปาโลอาจมองว่าชาวโรมันเป็นมรดกของคริสตจักร เป็นความปรารถนาสุดท้ายและเป็นคำพยานของท่าน

อีกเหตุผลหนึ่งสำหรับการเขียนพระธรรมโรมคือเราไม่สงสัยถึงความตั้งใจของอัครทูตเปาโลที่จะ ตอบสนองความต้องการทางจิตวิญญาณของชาวคริสต์ในกรุงโรมถึงแม้คริสตชนที่นั่นอยู่ในสภาพจิตวิญ- ญาณที่ดี (15: 14-16) ปัญหาที่พบบ่อยของทุกคริสตจักรยุคแรกก็มีอันตรายถึงคริสตจักรในกรุงโรมเช่นกัน ความยากลำบากเหล่านี้รวมถึงความขัดแย้งภายในระหว่างความขัดแย้งหลักๆ ก็คือหลักความเชื่อของชาวยิว และคนต่างชาติและภัยคุกคามภายนอกจากครูผู้สอนเท็จท่านอัครทูตเปาโลได้ให้คำแนะนำกับปัญหาทั้งสอง แบบนี้เพื่อเตือนสติไว้ในธรรมสาธน์ (15:1-8; 16:17-20)

“ท่านรู้อีกว่า การป้องกันที่ดีที่สุดต่อเชื่อของคำสอนผิดก็คือพลาดคือการป้องกันด้วยความจริง”⁶

ท่านอัครทูตเปาโลยังเขียนธรรมสาธน์โรมเพราะเป็นจุดเปลี่ยนผ่านในการรับใช้ของท่านอย่างที่ท่าน กล่าวถึงในตอนท้ายของบทที่ 15 การรับใช้ของท่านในอาณาบริเวณทะเลอีเจียนมีความเข้มแข็งมากพอจน ท่านวางแผนที่จะปล่อยวางได้และย้ายไปทำพันธกิจในพื้นที่ใหม่ๆ ก่อนที่ท่านจะทำเช่นนั้นท่านวางแผนที่ จะกลับไปเยี่ยมกรุงเยรูซาเล็มที่ซึ่งท่านตระหนักดีว่าท่านจะตกอยู่ในอันตราย บางทีอาจจะเป็นดังนั้นอัครทูต เปาโลได้เขียนธรรมสาธน์โรมไว้เพื่อเป็นธรรมาธิบายอันครบถ้วนของข่าวประเสริฐอย่างดีเยี่ยมในการรับใช้ ของท่านสิ้นสุดลงก่อนกำหนดในกรุงเยรูซาเล็ม

"ตำแหน่งเฉพาะของอัครทูตเปาโลในขณะที่เขียนหนังสือธรรมสาธน์ ท่านทบทวนสิ่งที่ผ่านมาและ คาดการณ์อนาคตที่ช่วยให้เราสามารถเข้าใจกรณีที่ไม่มีการขัดแย้งในธรรมสาธน์ฉบับนี้ที่มีทัศนคติที่ ประนีประนอมบนพื้นฐานของการสอนและการปกป้องความเชื่อ เราจะพบทั้งหมดรวมกันธรรม- สาธน์ฉบับนี้”⁷

ประเภท

จำนวน 21 ใน 27 เล่มของหนังสือพันธสัญญาใหม่ เป็นหนังสือธรรมสาธน์หรือคิดเป็นร้อยละ 35 ของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ ท่านอัครทูตเปาโลเขียนธรรมสาธน์ 13 ฉบับ ทำให้อัครทูตเปาโลเป็น

ผู้ประพันธ์ธรรมสารในพันธสัญญาใหม่ที่เขียนไปด้วยผลงาน ธรรมสารของท่านอัครทูตเปาโลเขียนขึ้น
ประมาณหนึ่งในสี่ของพันธสัญญาใหม่ ท่านเขียนพันธสัญญาใหม่มากกว่าใครยกเว้นท่านลูกา

"ในขณะที่การเขียนจดหมายไว้ว่าไม่เป็นที่รู้จักมากนักในโลกโบราณใกล้ภูมิภาคแห่งตะวันออก
(ดูตัวอย่าง 2 ซามูเอล 11:14-15; เอษรา 4-5) แต่ต่อมาในโลกของกรีกโก-โรมัน ที่จดหมายได้
ถูกกำหนด ขึ้นเป็นวิธีที่นิยมใช้ในการติดต่อสื่อสาร"⁸

จดหมายแบบกรีกโก-โรมันมักจะมีที่อยู่คำทักทาย เนื้อจดหมายและข้อสรุป จดหมายของคริสตชน
ลงท้ายด้วยคำอวยพร

อดอล์ฟ ดิสมาน ได้จำแนกลักษณะระหว่าง"จดหมาย" (มีลักษณะที่ไม่ต้องศึกษาและเป็นการติดต่อ
สื่อสารส่วนตัว) และ "ธรรมสาร" (ลักษณะเรียบเรียงอย่างระมัดระวังและเป็นวรรณกรรมสาธารณะ)⁹
การจำแนกที่เข้มงวดนี้ไม่ได้รับความนิยมในเวลาต่อมาในเมื่อนักวิชาการส่วนใหญ่มองว่าการจำแนกดัง
กล่าวจัดอยู่ในประเภทสุดโต่งมีลักษณะที่คาบกันทั้งสองแบบคือเป็นจดหมายแบบสามัญและแบบบันดาลใจ
สำหรับความเห็นของอดอล์ฟ ดิสมาน พระธรรมโรมเป็นธรรมสารมากกว่าจดหมาย

การเขียนจดหมายที่ไม่ใช้วิธีการปกติของการเรียนการสอนศาสนา ผู้เขียนธรรมสารในพระคัมภีร์
ภาคพันธสัญญาใหม่ได้นำวิธีการเรียนการสอนแบบมาใช้ด้วยเหตุผลสองประการหลักคือ เนื่องจากคริสต-
จักรขยายตัวได้อย่างรวดเร็วและแพร่กระจายจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังสถานที่ห่างไกล ผู้นำหลายคนจำเป็นต้อง
ต้องทราบวิธีการสื่อสารคำสอน จำเป็นต้องเปิดใจกับการใช้งานวิธีการที่พวกเขาจะสื่อสารกับระยะทางต่างๆ
นอกจากนี้จดหมายยังช่วยอัครทูตเปาโลในการถ่ายทอดความรู้สึกแบบฉับไวเป็นการส่วนบุคคลระหว่างอัคร
ทูตเปาโลกับผู้กลับใจมาเป็นคริสตชน¹⁰

ลักษณะ

การอุทิศทุ่มเทให้กับธรรมสารซึ่งเป็นส่วนประกอบของพันธสัญญาใหม่ที่ได้รับการดูแลและเปิด
เผย นี่คือการอธิบายที่มีเหตุผลที่ความชอบธรรมของพระเจ้าจะกลายเป็นสิ่งที่มนุษย์ครอบครองเป็นเจ้าของได้

หนังสือธรรมสารโรมมีความโดดเด่นมากในบรรดาผลงานเขียนอันเกิดจากการดูแลของอัครทูต
เปาโลในหลายๆประการ มันเป็นหนึ่งในธรรมสารเพียงไม่กี่เล่มที่ท่านเขียนถึงคริสตจักรที่ท่านไม่ได้มีการ
ติดต่อกับเป็นการส่วนบุคคล ธรรมสารเล่มอื่นแบบเดียวกันนี้คือธรรมสารโคโลสีนอกจากนี้ยังเป็นบทความ
อย่างเป็นทางการที่อยู่ภายในจดหมายส่วนตัว¹¹ อัครทูตเปาโลอธิบายความเกี่ยวกับข่าวประเสริฐใน
บทความนี้ บางที่ท่านอาจจะทำเช่นนั้นในธรรมสารฉบับนี้มากกว่าในธรรมสารอื่นๆ อีกเพราะคริสตจักร
ในกรุงโรมคือหัวใจของจักรวรรดิโรมัน การทำเช่นนั้นมันก็สามารถที่จะมีอิทธิพลอย่างมากในการเผยแผ่
ข่าวประเสริฐ ด้วยเหตุผลสองประการคือธรรมสารโรมมีความเป็นทางการมากกว่าและมีความเป็น ส่วน
บุคคลน้อยกว่าธรรมสารของอัครทูตเปาโลอัครทูตเปาโลฉบับอื่น ๆ

ธรรมสารโรมเป็นธรรมสารที่ยาวที่สุดของอัครทูตเปาโลที่ยาวถึง 7,114 และได้ถูกวางไว้เป็นอันดับแรกในการรวบรวมธรรมสารของอัครทูตเปาโลในพันธสัญญาใหม่อันเนื่องมาจากความยาวหรืออาจจะเป็นเพราะความสำคัญของธรรมสารฉบับนี้

คุณค่า

ธรรมสารถึงคริสตชนชาวโรมันได้รับความนิยมมากที่สุดในบรรดาผลงานเขียนของอัครทูตเปาโล วิลเลียม ทินเดล นักปฏิรูป นักแปลภาษาอังกฤษที่ยิ่งใหญ่ ได้อ้างถึงธรรมสารโรมว่า "มันคือหลักการและส่วนที่ยอดเยี่ยมที่สุดของพันธสัญญาใหม่." เขากล่าวดังนี้ในอารัมภบทของเขาถึงธรรมสารโรมที่เขาเขียนในปี ค.ศ.1534 พันธสัญญาใหม่ฉบับภาษาอังกฤษของเขา

"ไม่มีใครสามารถอ่านธรรมสารได้บ่อยหรือศึกษาให้ดี ยิ่งศึกษาก็ยิ่งง่ายและยิ่งเคี้ยวก็ยิ่งอร่อยและเข้าใจพื้นฐานมากเท่าใดก็จะพบคุณค่ามากเท่านั้น ที่พบในนั้นคือคุณสมบัติด้านจิตวิญญาณที่ซ่อนอยู่"¹²

มาร์ตินลูเธอร์ เขียนยกย่องธรรมสารโรมดังนี้

"ธรรมสารโรม มีคุณค่าไม่เพียงแต่ที่คริสตชนทุกคนควรรู้แบบคำต่อคำ อยู่กับมันทุกวันเสมือนเป็นขนมปังของชีวิตประจำวันที่ไม่จำเป็นต้องอ่านหรือไต่ตรองมากเกินไป เรากินมากเท่าใดก็จะมีค่ามากขึ้นและรสชาติของมันก็จะอร่อยขึ้น"¹³

โครงสร้าง

I. คำนำ 1:1-17

ก. คำค้ำนับ 1:1-17

1. ผู้เขียน 1.1

2. เรื่องหลักในธรรมสาร 1:2-5

3. ผู้รับธรรมสาร 1:6-7

ข. วัตถุประสงค์ 1:8-15

ค. ใจความ 1:16-17

II. ความจำเป็นของความชอบธรรมของพระเจ้า 1:18 - 3: 20

ก. ความต้องการของคนทุกคน 1:18-32

1. เหตุผลสำหรับความผิดของมนุษย์ 1:18
2. การเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้าของมนุษยชาติ 1:19-27
3. ความชั่วร้ายของมนุษย์ 1:28-32

ข. การความจำเป็นของคนดี 2:1-3:08

1. หลักในการพิพากษาของพระเจ้า 2:1-16
2. ความผิดของชาวอีฟ 2:17-29
3. คำตอบที่คัดค้าน 3:1-8

ค. ความผิดของมนุษยชาติ ทั้งหมด 3:9-20

III. การใส่ความชอบธรรมของพระเจ้า 3:21-5:21

ก. คำอธิบายของเหตุผล 3:21-26

ข. การเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อเพียงอย่างเดียว 3:27-31

ค. การพิสูจน์การทำให้เกิดความชอบธรรมตามธรรมเนียมปฏิบัติ บทที่ 4

1. อับราฮัมเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ 4:1-5
2. เหตุผลที่ดาวิดเป็นผู้ชอบทำโดยความเชื่อ 4:6-8
3. ลำดับความสำคัญของความเชื่อในการเข้าสู่หนัด 4:9-12
4. ลำดับความสำคัญของความเชื่อที่เกี่ยวกับพระสัญญาที่เป็นบิดาของประชาชาติ 4:13-17
5. แบบอย่างของความเชื่อของอับราฮัม 4:18-22
6. สรุปตัวอย่างของอับราฮัม 4:23-25

ง. ผลแห่งการชำระให้เป็นผู้ชอบธรรม 5:1-11

จ. ผลแห่งการกู้คืนสู่ความชอบธรรม 5:12-21

IV. การมอบให้ซึ่งความชอบธรรมของพระเจ้า บทที่ 6-8

ก. ความสัมพันธ์ของผู้เชื่อต่อการบาป บทที่ 6

1. อิสราภาพจากความบาป 6:1-14

2. ทาสแห่งความชอบธรรม 6:15-23

ข. ความสัมพันธ์ของผู้เชื่อต่อธรรมบัญญัติ บทที่ 7

1. อำนาจของธรรมบัญญัติ 7:1-6.

2. กิจการของธรรมบัญญัติ 7:7-12

3. การไร้ความสามารถของธรรมบัญญัติ 7:13-25

ค. ความสัมพันธ์ของผู้เชื่อต่อพระเจ้า บทที่ 8

1. การปลดปล่อยเราให้พ้นจากเนื้อหนังโดยอำนาจของพระวิญญาณ 8:1-11

2. ความสัมพันธ์ใหม่ของเรากับพระเจ้า 8:12-17

3. การทนทุกข์ของเราในปัจจุบันและศักดิ์ศรีในอนาคต 8:18-25

4. สถานะของเราในแผนการสูงสุดของพระเจ้า 8:26-30

5. ความปลอดภัยนิรันดร์ของเรา 8:31-39

V. การแก้ต่างความชอบธรรมของพระเจ้า 9-11

ก. การเลือกสรรที่ผ่านมาจากชนชาติอิสราเอล บทที่ 9

1. พระพรของพระเจ้าต่อชนชาติอิสราเอล 9:1-5

2. การเลือกสรรของพระเจ้าต่อชนชาติอิสราเอล 9:6-13

3. อิสราภาพในการเลือกของพระเจ้า 9:14-18

4. ความเมตตาของพระเจ้าที่มีต่อชนชาติอิสราเอล 9:19-29

5. ความเมตตาของพระเจ้าที่มีต่อคนต่างชาติ 9:30-33

ข. การถูกปฏิเสธในปัจจุบันของอิสราเอล บทที่ 10

1. เหตุผลที่พระเจ้าทรงตั้งและแยกชนชาติอิสราเอลไว้ต่างหาก 10:1-7

2. การเยียวยาจากการถูกปฏิเสธ 10:8-15

3. ความไม่เชื่ออย่างต่อเนื่องของอิสราเอล 10:16-21

ค. ความรอดในอนาคต ของอิสราเอล บทที่ 11

1. อิสราเอลไม่ถูกปฏิเสธอย่างสิ้นเชิง 11:1-10
2. อิสราเอลไม่ถูกปฏิเสธจนถึงที่สุด 24 11:11
3. การให้ความมั่นใจว่าชนชาติอิสราเอลจะได้รับการกู้คืน 11:25-32
4. สรรเสริญพระเจ้าสำหรับแผนการที่ชาญฉลาดของพระองค์ 11:33-36

VI. การดำเนินชีวิตในความชอบธรรมของพระเจ้า 12:01-15:13

ก. ถวายตัวแด่พระเจ้า 12:1-2

ข. การปฏิบัติภายในคริสตจักร 12:3-21

1. ความหลากหลายแห่งของประทาน 12:3-8
2. ความจำเป็นของความรัก 12:9-21

ค. การปฏิบัติตน บทที่ 13

1. การปฏิบัติต่อรัฐบาล 13:1-7
2. การปฏิบัติต่อคนภายนอกที่ไม่เชื่อ 13:8-10
3. การปฏิบัติต่อความหวังของเรา 13:11-14

ง. การดำเนินชีวิตในเสรีภาพของคริสตชน 14:01-15:13

1. ความหลากหลายของการตัดสินใจและกัน 14:1-12
2. ความชั่วร้ายของการยั่วยุสะกันและกัน 14:13-23
3. ความสำคัญของการทำให้กันและกันได้รับความพอใจ 15:1-6
4. ความสำคัญของการยอมรับซึ่งกันและกัน 15:7-13

VII. สรุป 15:14-16:27

ก. การรับใช้ของท่านอัครทูตเปาโล 15:14-33

1. ผลงานที่ผ่านมา 15:14-21
2. ผลงานปัจจุบัน 15:22-29
3. แผนการในอนาคต 15:30-33

ข. เรื่องส่วนตัว บทที่ 16

1. ค่ายกย่อง 16:1-2
2. คำท้าทายไปยังคริสตชนในกรุงโรม 16:3-16
3. คำเตือน 16:17-20
4. คำท้าทายจากเพื่อนร่วมงานของอัครทูตเปาโล 16:21-24
5. คำอำนวยพร 16:25-27

ธรรมเนียมบาย

I. บทนำ 1:1-17

ธรรมสารที่ยิ่งใหญ่ฉบับนี้เริ่มต้นด้วยมุมมองที่กว้างไปถึงพระสัญญาของพระเจ้าผู้ช่วยหรือค้ำประกันในพันธสัญญาเดิมทบทวนวันเวลาในการรับใช้ของอัครทูตเปาโลและการสำรวจประวัติศาสตร์ศาสนาในโลกของคนที่ไม่มีความเชื่อ

"ตัวหลักของธรรมสารโรมเป็นคู่มืออธิบายในข่าวประเสริฐในทัศนะของอัครทูตเปาโล โดยการเปิดการเสวนาและปิดการสรุปแบบหนังสือธรรมสาร (1:1-17) ขอสรุป (15:14,16:27) การเริ่มต้นและการสรุปมีความคล้ายคลึงกันไม่น้อยซึ่งมุ่งเน้นเรื่องข่าวประเสริฐ 8 ใน 11 ครั้งในธรรมสารโรม กล่าวถึงคำว่า "ยูแอนเจลิออน" "ข่าวประเสริฐ" และคำว่า "ยูแอนเจลิซิเมีย" "การประกาศเผยแผ่" ความสัมพันธ์พิเศษของอัครทูตเปาโลที่มีต่อข่าวประเสริฐ ความสัมพันธ์นี้รวมไปถึงคริสตชนชาวโรมันทั้งการเปิดและปิดเนื้อหาของธรรมสารกระทำอย่างเคร่งครัด (1- 5,13-15)"¹⁴

ก. คำท้าทาย 1:1-7

คำท้าทายซึ่งเป็นคำท้าทายที่ยาวที่สุดในธรรมสารของอัครทูตเปาโลที่ระบุตัวตนของผู้เขียน (ข้อ 1) เนื้อเรื่องของธรรมสาร (ข้อ 2-5) และคำท้าทายผู้อ่าน (ข้อ 6-7) ประโยคแรกนี้ (ข้อ 1-7) มีความหมาย

อย่างเป็นนัยๆ ถึงข้อเท็จจริงพื้นฐานของคริสเตียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งแสดงให้เห็นว่าข้อเท็จจริงที่สำคัญของข่าวประเสริฐที่ได้เติมเต็มการเผยสำแดงในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม

1 ผู้เขียน 1:1

ในธรรมสารทุกฉบับของท่านอัครทูตเปาโลท่านใช้ชื่อแบบโรมันมากกว่าชื่อของชาวยิวคือ “เซาโล” อาจจะเป็นเพราะท่านเป็นอัครทูตที่ไปยังคนต่างชาติ ถึงแม้ว่าท่านยังไม่ได้ไปเยี่ยมกรุงโรม แต่ผู้อ่านของท่านก็รู้จักชื่อเสียงของท่านดี ท่านเพียงแค่ออกชื่อก็สามารถระบุตัวตนของท่านเองได้

ในความสัมพันธ์ของท่านอัครทูตเปาโลกับพระเยซูคริสต์ในฐานะของการเป็นทาสผู้ถูกพันธรับใช้ (คำกรีก “ดูลอส”) นักแปลบางคนได้ใช้คำว่า “ทาส” แต่อัครทูตเปาโลเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ด้วยความเต็มใจ (2:7) คำศัพท์นี้จะเทียบเท่ากับคำศัพท์ในพันธสัญญาเดิม “ผู้รับใช้ของพระเจ้า” (เช่น โมเสส, โยชูวา, เอลียาห์, เนหะมีย์ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ดาวิด) อัครทูตเปาโลได้บรรยายสถานะของท่านกับผู้อ่านของท่านว่า

“ท่านถือว่าตัวท่านเองอยู่ในความครอบครองถูกซื้อเป็นสมบัติของพระเจ้าผู้ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและเจ้านายของท่านความคิดสองประการเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์และการรับใช้ได้ถูกนำมาเสนอแนะนำไม่ใช่ข้าทาสแรงงานหรือผู้ประจบประแจง แต่เป็นผู้ที่มีความจงรักภักดีอย่างสูงสุด จากภายในจิตสำนึกของการตกเป็นทาสผู้ที่เป็นทาสไม่ได้เป็นเจ้าของสิ่งใดนอกเหนือจากเจ้านายของตน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของเวลาหรือกำลังความแข็งแรงทุกอย่างครอบครองร่วมกันไม่มีอะไรที่มีเกียรติต่อท่าน อัครทูตเปาโลมากกว่าการเป็นทาสขององค์พระเยซู ท่านไม่ต้องการอะไรหรือทำอะไรหรือเป็นเจ้าของสิ่งใดนอกเหนือจากพระองค์”¹⁵

สมณนาม “อัครทูตเปาโล” ได้ถูกมอบให้อัครทูตเปาโลเพื่อเป็นสถานะในคริสตจักร ท่านเป็นผู้รับมอบอำนาจพิเศษของพระเยซูคริสต์ สถานะนี้ไม่เพียงแต่จะประกาศข่าวประเสริฐแต่ยังกำกับดูแลและจัดการให้คริสตจักรมีระเบียบวินัยหากมีความจำเป็นพื้นฐานและสิทธิอำนาจในตำแหน่งของท่านคือการทรงเรียกของพระเจ้า (เทียบข้อ 6,7)¹⁶

“การทรงเรียก” หมายถึงการถูกกำหนดและตั้งไว้โดยเฉพาะโดยอำนาจของพระเจ้าเพื่อให้อยู่ในบางสถานะการณ์ บางรูปแบบของชีวิตและเพื่อการกระทำที่เกิดผล”¹⁷

“อัครทูตเปาโลไม่เคยคิดว่าตัวเองเป็นคนที่มีความทะเยอทะยานที่จะเป็นคนที่มีความเกียรติ แต่ท่านคิดว่าตัวเองเป็นคนที่ได้รับมอบภารกิจ”¹⁸

โดยเฉพาะอย่างยิ่งขอบเขตงานของท่าน ขอบเขตของการทรงเรียกของท่านค่อนข้างแคบมาก คือให้ประกาศข่าวประเสริฐ (ข่าวประเสริฐ) ของพระเจ้า ในฐานะที่เป็นพาสีอัครทูตเปาโลดำเนินชีวิตของท่าน

โดยการรักษาทบัพัญญัติของโมเสสและประเพณีของชาวยิวอย่างเคร่งครัด ตอนที่การทรงเรียกของท่านคือให้ประกาศข่าวประเสริฐ (กิจการ 9:15; กาลาเทีย 1:12)

"การมุ่งเน้นจะตามมากับการอุทิศตน หน้าที่และความรับผิดชอบ"¹⁹

2. เรื่องหลักในธรรมสาร 1:2-5

1:2 จากนั้นไปอีกรทูตเปาโลเริ่มที่จะยกย่องข่าวประเสริฐที่พระเจ้าทรงเรียกท่านให้ประกาศมันเป็นข้อความที่พระเจ้าได้สัญญาไว้ไม่ได้เป็นเพียงแค่การเผยพระวจนะในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมคำว่า "ของพระองค์" "บริสุทธิ" เน้นย้ำถึงต้นกำเนิดของข่าวประเสริฐพระเจ้าทรงคล้อยใจในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม โดยการตรัสผ่านมนุษย์ซึ่งเป็นการเปิดเผยของพระองค์ อัครทูตเปาโลไม่ได้เทศนาข่าวประเสริฐที่ไม่คาดคิดแต่คือสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้กับผู้เผยพระวจนะของพระองค์ (เทียบ 4:13-25; 09:04; 15:08) นี่ก็คือเหตุผลที่อัครทูตเปาโลอ้างพันธสัญญาเดิมว่าในธรรมสารโรมนี่เกิดขึ้นอย่างสมบูรณ์รวมถึง ธรรมสารฉบับอื่นของท่านด้วย สำหรับท่านอัครทูตเปาโลข่าวประเสริฐไม่ใช่สิ่งมนุษย์พยายามประดิษฐ์ขึ้นที่ทำให้ดีที่สุดสำหรับการปฏิเสธพระเยซูคริสต์ของชาวอิสราเอล

1:3-4 อัครทูตเปาโลที่ระบุต่อไปว่าหัวใจของข่าวประเสริฐคือ พระเยซูพระบุตรของพระเจ้าพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นทั้งมนุษย์และพระเจ้า "บังเกิดเป็นมนุษย์"(ข้อ3) และ "ฝ่ายพระวิญญาณ" (ข้อ 4) ไม่ได้เปรียบเทียบลักษณะของพระคริสต์แต่กล่าวถึงสัมพันธภาพ²⁰ พระองค์เป็นของสองอาณาจักรคือในฐานะที่เป็นมนุษย์ที่เกี่ยวข้องกับโลกและต้นกำเนิดของพระองค์มาจากที่สูงที่สุด พระองค์ไม่ได้เป็นเพียงแค่ชาวอิสราเอลคนหนึ่ง (9:5) แต่เป็นบุตรของดาวิด (มธ. 1:1; ลูกา 1:32; กิจการ 13:22-23; 2 ทิโมธี 2:8) ซึ่งเป็นคุณสมบัติของพระเมสสิยาห์(อิสยาห์11:1) เกี่ยวกับสองอาณาจักรที่กล่าวข้างต้นพระองค์สูงกว่าทูตสวรรค์ (ฮีบรู 1:4) ทรงเป็นบุตรของพระเจ้าอย่างแท้จริง (ข้อ 4) คำว่า "อำนาจ" อาจจะทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างพระบุตรมากกว่าการประกาศ อัครทูตเปาโลอาจหมายถึงพระเจ้าทรงประกาศว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรที่ทรงฤทธานุภาพ พระเจ้าทรงมีอำนาจที่จะประกาศว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระองค์ พระธรรมตอนนี้คือความยิ่งใหญ่ของพระเยซูไม่ใช่ความอัศจรรย์ของการเป็นขึ้นมาจากความตาย

"ชายคนหนึ่งที่เป็นเพียงมนุษย์และกล่าวสิ่งที่พระเยซูได้ทรงตรัสไม่ใช่ครูสอนศีลธรรมที่ยิ่งใหญ่เขาอาจจะเป็นคนวิกลจริตอยู่ในระดับเดียวกับชายคนหนึ่งที่ทำมๆ หรือปีศาจจากนรก คุณต้องเลือกเอาเองไม่ว่าชายคนนี้เป็นใคร เป็นบุตรของพระเจ้าหรือคนบ้าหรืออะไรที่แย่กว่านั้น"²¹

พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าเสมอ แต่พระบิดาทรงประกาศพระองค์ว่าเป็นพระบุตรโดยให้พระองค์ฟื้นคืนพระชนม์ พระเยซูไม่ได้เปลี่ยนแปลงแก่นแท้ของพระองค์ พระองค์คือพระบุตรเสมอ แต่โดยสถานะและหน้าที่ พระเจ้าทรงแต่งตั้งพระบุตรให้อยู่ในฐานะใหม่มีสิทธิอำนาจมากขึ้นต่อโลกโดยการฟื้นคืน

พระชนม์ (มัทธิว 28:18) พระองค์ไม่ได้เป็นเพียงพระเมสสิยาห์ แต่ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของทุกสรรพสิ่ง²²

"พระวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์" (ข้อ 4) หมายถึงอะไร? อาจเป็นอีกชื่อที่ใช้เรียกพระวิญญาณบริสุทธิ์²³ อย่างไรก็ตามที่ชนะเชิงขนานตามข้อความ "ตามฝ่ายเนื้อหนัง" (ข้อ3) และความจริงที่อัครทูตเปาโลอาจได้กล่าวว่า "พระวิญญาณบริสุทธิ์" ถ้าหากอัครทูตเปาโลหมายความว่าท่านอาจจะหมายถึงธรรมชาติอันบริสุทธิ์ของพระเยซู ธรรมชาติของพระเยซูทรงบริสุทธิ์อย่างมากจนความตายไม่สามารถยึดพระองค์ไว้ได้"²⁴

1:5 อัครทูตเปาโลอาจจะหมายความว่าท่านได้รับพระคุณและพระเมตตาเป็นพิเศษ (ของประทาน) ของการเป็นอัครทูตเปาโล ท่านแนะนำลักษณะและขอบเขตของสิ่งที่จะตามมาในธรรมสารฉบับนี้โดยการเชื่อมโยงการเป็นอัครทูตเปาโลกับพระเยซูคริสต์ผู้ทรงฟื้นคืนพระชนม์ เชื้อสายของพระเยซูจากดาวิดและการคืนพระชนม์ของพระองค์พิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ตามที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ในพันธสัญญาเดิม ดังนั้นข่าวประเสริฐที่อัครทูตเปาโลได้เทศนาก็คืออัครทูตเปาโลสามารถนำทุกคนไม่ใช่เพียงแต่ชาวยิวเท่านั้นมาสู่ความเชื่อในพระองค์ และไม่ได้นำพวกเขาให้มาเชื่อฟังธรรมเนียมบัญญัติของโมเสสแต่เชื่อฟังพระเจ้าโดยการวางใจในพระเยซูคริสต์คือ "เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์" เพราะเป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์

"ธรรมเนียมบัญญัติตั้งอยู่บนพื้นฐานในสิ่งที่มนุษย์ต้องทำ ข่าวประเสริฐตั้งอยู่บนพื้นฐานในสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำแล้ว"²⁵

"บางคนกล่าวว่าจริงๆ แล้วข่าวประเสริฐคือ 'ข่าวดี' ไม่ใช่ 'คำแนะนำที่ดี'..."²⁶

ความศรัทธาคือการเชื่อฟังพระเจ้า เพราะพระเจามีพระบัญชาให้ทุกคนเชื่อในพระคริสต์ (เทียบยอห์น 6:29; กิจการ 17: 30-31) ข้อนี้ไม่ได้สอนว่าการรักษาความเชื่อส่งผลให้เราเชื่อฟังพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง แต่มันมักเป็นผลที่ตามมา²⁷

3. ผู้รับธรรมสาร 1:6-7

1:6-7 อัครทูตเปาโลให้ความมั่นใจแก่ผู้อ่านของท่านว่าพวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของความตั้งใจใน ข่าวประเสริฐ พระเจ้าไม่ได้เรียกพวกเขาเหล่านั้นให้เป็นอัครทูตดังที่พระเจ้าได้ทรงเรียกท่าน (ข้อ 1) แต่ให้เป็นธรรมิกชน คำว่า "ธรรมิกชน" เป็นคำที่ใช้เรียกผู้เชื่อในพันธสัญญาใหม่อันหมายถึงสถานะมากกว่าสภาพการณ์แต่นั่นความหมายของความบริสุทธิ์อย่างหนักแน่น เราก็เป็นธรรมิกชนมาตั้งแต่แรกเริ่มแม้ว่าเราทำบาป²⁸

"การทรงเรียกของพระเจ้าไม่ได้เป็นคำเชิญแต่เป็นการเอื้อมอย่างทรงพลังและอย่างมีประสิทธิภาพในการรับเอาคนเข้าหาพระองค์"²⁹

ข้อ 7 ยังคงเน้นความคิดของข้อ 1, 2-6 เรื่อง "พระคุณ" และ "สันติสุข" เป็นคำท้าทายที่พบบ่อย ในจดหมายแบบชาวกรีกและจดหมายแบบชาวอิวตามลำดับในสมัยของอัครทูตเปาโล พระคุณของพระเจ้า เป็นทั้งความโปรดปรานที่ไม่ได้มาจากกรกระทำของเราและเป็นการเปิดทางอย่างที่เราคาดการณ์ไม่ได้ซึ่ง เป็นพื้นฐานของสันติภาพที่แท้จริงของมนุษย์ แนวคิดภาษาฮีบรูว่าด้วยสันติสุข (ฮีบรู "ชาโลม") ไม่ได้เป็น เพียงแค่อิสรภาพจากความเครียด ความวิตกกังวลหรือความรำคาญ มันรวมถึงความบริบูรณ์ของพระพรของ พระเจ้า อัครทูตเปาโลต้องการให้ผู้อ่านได้รับประสบการณ์พระพรฝ่ายจิตวิญญาณอย่างลึกซึ้งและมากมาย และต่อเนื่องโดยเชื่อมโยงกับ "พระเยซูคริสต์" กับ "พระบิดา" หมายถึงความเป็นพระเจ้าของพระบุตร³⁰

คำท้าทายแสดงให้เห็นความคิดที่ว่าผู้เขียนได้ดำเนินการพัฒนาในภายหลัง คุณลักษณะนี้เป็น ลักษณะของธรรมสารฉบับอื่นๆ ของอัครทูตเปาโลด้วย มาถึงตอนนี้อัครทูตเปาโลกล่าวว่าคุณเขียนของท่าน มีความสอดคล้องกับพันธสัญญาเดิมซึ่งมาจากพระเยซูคริสต์ผู้ทรงฟื้นคืนพระชนม์และเพื่อคนทุกคน มากไปกว่านี้ควรจะนำคนใหม่มาเชื่อฟังพระเจ้าโดยการฝึกฝนความเชื่อในพระองค์

ข. วัตถุประสงค์ 1: 8-15

เริ่มต้นด้วยคำท้าทายที่เป็นทางการและที่ยาวผิดปกติเมื่อเทียบกับธรรมสารฉบับอื่นๆ อัครทูตเปาโล ได้โอภาปราศรัยกับผู้อ่านเป็นการส่วนตัวมากขึ้น ท่านไม่ได้พบคริสตชนเหล่านั้นที่ผู้รับธรรมสารท่าน จึงใช้เวลาทำความเข้าใจและแบ่งปันหัวใจของท่านให้กับคนเหล่านั้น

"หนึ่งในบทเรียนต้นๆ ของการเป็นผู้นำที่มีประสิทธิภาพคือการให้ความสำคัญของการจัดลำดับสิ่ง ที่สำคัญไม่เพียงแค่ว่าจะต้องทำสิ่งที่ถูกต้อง (การจัดการ) แต่สิ่งที่ถูกต้องนั้นจะต้องทำให้สำเร็จก่อน (การเป็นผู้นำ)"³¹

1:8-10 อัครทูตเปาโลรู้สึกกังวลสำหรับสวัสดิภาพของคริสตจักรนี้ ความเชื่อของคริสตจักรโรมได้กลายเป็นที่รู้จักกันดีในไม่กี่ปีที่ก่อตั้งมา (เทียบเอเฟซัส 1:15-16; โคลโลสี 1:3-4; 1. เธสะโลนิกา 1:3) โดยปกติ อัครทูตเปาโลจะนำเสนอข้อยกเว้นผู้อ่านสำหรับคุณลักษณะที่ดีบางประการที่ควรสรรเสริญเท่าที่จะยกย่องได้ ตรงนี้ท่านขอบคุณพระเจ้าสำหรับชาวโรมันผ่านทางพระเยซูคริสต์ผู้ซึ่งทรงสร้างทางเข้าถึงพระเจ้า ท่านยก ย่องคริสตชนโรมันที่เชื่อฟังพระเจ้าด้วยการวางใจในพระเยซูคริสต์ (เทียบข้อ 5) ความล้มเหลวในการ ไว้วางใจพระคริสต์คือการไม่เชื่อฟังพระเจ้าเพราะพระเจ้าได้บัญชาให้ทุกคนเชื่อในพระบุตรของพระองค์ (เทียบ กิจการ 17:30-31)

อัครทูตเปาโลบอกว่าพระเจ้าทรงเป็นพยาน (ข้อ 9) เพราะสิ่งที่ท่านกำลังจะพูดนั้นยากที่จะเชื่อ ท่านกล่าวว่าท่านอธิษฐานวิงวอนเพื่อชาวโรมันอย่างไม่หยุดยั้งโดย การออกชื่อบ่อยๆ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าไม่ได้หยุดเลย ภาษากรีกให้ความหมายว่า "อย่างไม่หยุดยั้ง" ("adialeptos" 1 เธสะโลนิกา 5:17)

ธรรมิกชนเหล่านี้ อยู่ในความคิดและคำอธิษฐานของท่านอย่างต่อเนื่อง (พระคัมภีร์ฉบับ NASB) "ในจิตวิญญาณของข้าพเจ้า" (พระคัมภีร์ฉบับ NIV) หมายถึง "ด้วยหมัดหัวใจของข้าพเจ้า"

"เราได้รับข้อคิดที่ว่า การงานที่แท้จริงของการทำพันธกิจคือการอธิษฐานผลของคำเทศนาเป็นผลมาจากการอธิษฐานมากกว่าในการกระทำพันธกิจเอง การเทศนาที่ไม่ได้มาจากความมุ่งมั่นและหัวใจอันแรงกล้าในการอธิษฐานจะไม่มีโอกาสที่จะเกิดผลอย่างแท้จริง"³²

1:11-13 เปาโลอธิษฐานเพื่อชาวโรมันบ่อยๆ และท่านได้วางแผนจะไปเยี่ยมคนเหล่านั้นเป็นประจำ วลีที่ว่า "ข้าพเจ้าไม่ยอมให้ท่านทั้งหลายไม่รู้เรื่อง" ซึ่งให้เห็นสิ่งที่สำคัญที่อัครทูตเปาโลต้องการจะพูด ต่อไป (เทียบ 1 โครินธ์ 1:1, 12:1 1 เธสะโลนิกา 4:13) เหตุผลของท่านคือการคบหาสมาคมกัน การแบ่งปันซึ่งกันและกันในเรื่องที่เป็นประโยชน์ อุปสรรคอันหนึ่งที่อาจจะขัดขวางอัครทูตเปาโลไม่ให้เข้าไปในกรุงโรมได้คือพระราชกฤษฎีกาของจักรพรรดิในปี ค.ศ. 49 ให้จับไล่ชาวยิวออกจากกรุงโรม (เทียบกิจการ 18:2)³³ อัครทูตเปาโลกล่าวถึงผลงานของท่านเพื่อชาวโรมันก่อน (ข้อ 11) และผลงานของพวกเขาที่มีต่อท่านในภายหลัง (ข้อ 13) และท่านเน้นความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (ข้อ 12) ของประทานฝ่ายวิญญาณ (ข้อ 11) อาจจะไม่เจาะจงของประทานอันหนึ่งอันใดโดยเฉพาะแต่ทุกอย่างก็เป็นประโยชน์ทางจิตวิญญาณ (เทียบ 1 โครินธ์ 12:1) ใน 1 โครินธ์ 12:1 ท่านกล่าวถึงของประทานที่เฉพาะเจาะจง (พหุพจน์) เราควรที่จะแปลความหมายผลแห่งของประทานที่ท่านเปาโลหวังจะให้เห็น (ข้อ 13) อย่างกว้างๆ มากกว่าอย่างเฉพาะเจาะจง เช่นผลจากการประกาศข่าวประเสริฐของท่านท่ามกลางพวกเขาหรือการสนับสนุนทางการเงิน

1:14-15 ความรักในการสามัคคีธรรมกับพี่น้องคริสเตียนของอัครทูตเปาโลและภาระใจที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่คนทุกคนสร้างแรงบันดาลใจให้ท่านในการไปเยี่ยมกรุงโรม (ข้อ 1,5) ท่านเองได้รับพระคุณของพระเจ้าท่านวางตัวเองในฐานะที่เป็นหนึ่งกับคนทุกคน หนึ่งนั่นก็คือการที่จะทำให้ผู้คนได้ยินถึงข่าวประเสริฐและได้รับพระคุณของพระเจ้า คริสตชนทุกคนเป็นหนึ่งกับทุกคนที่ไม่เชื่อเพราะเรามีและสามารถให้ในสิ่งที่เรามีอยู่และแบ่งปันชีวิตของเราแก่คนที่ตายในการบาปคือการชดใช้หนี้ด้วยข่าวประเสริฐ

คำว่า "กรีก" (อารยะ) และ "บาร์เบเรียน" (อนารยะ) (ข้อ 14) การแบ่งแยกคนต่างชาติด้วยภาษาและวัฒนธรรม ในสมัยของอัครทูตเปาโลการทำแบบนี้คือมาตรการในการจำแนกเชื้อชาติและชนชั้นภายในโลกของคนต่างชาติ³⁴ คนกรีกพูดถึงใครก็ตามที่ไม่ได้พูดภาษากรีกว่าเป็นอนารยชน "บาเบรอส" ในภาษากรีกเป็นคำเลียนแบบคำที่แสดงหู เป็นภาษาที่ไร้สติปัญญา³⁵ ความ "ฉลาด" และความ "โง่เขลา" การจำแนกแยกแยะคนไร้ปัญญา (เทียบ 1 โครินธ์ 1:19,20, 26,27) ในเบื้องต้นอัครทูตเปาโลก็อาจจะกำลังคิดถึงคนที่มิใช่ยิวเพราะท่านเป็นอัครทูตเปาโลที่ไปยังคนต่างชาติ

อัครทูตเปาโลไม่ได้ถือว่าเป็นโอกาสของท่านที่จะประกาศข่าวประเสริฐเพราะท่านมีภาระที่ท่านจะต้องแบกหรือเป็นหน้าที่ที่ท่านจะต้องทำให้สำเร็จตรงกันข้ามท่านมีความกระตือรือร้นที่จะแบ่งปันข่าวประเสริฐกับทุกคน (ข้อ 15)

"หากเรามีความพร้อมทางปัญญาและเตรียมการสำหรับการเทศนาอย่างเป็นทางการที่ดีที่สุด แต่ขาดความกระตือรือร้นเราจะไม่สามารถหวังความสำเร็จได้มากนัก"³⁶

คำทักทาย (ข้อ 1-7) เป็นการแนะนำอัครทูตเปาโลให้กับผู้อ่านของท่านแบบเป็นทางการ แต่อย่างไรก็ตามคำอธิบายถึงวัตถุประสงค์ของท่านถึงความปรารถนาที่อยากเดินทางไปกรุงโรม (ข้อ 8-15) ได้สำแดงหัวใจอันอบอุ่นของผู้อภิบาลต่อผู้อ่านและผู้หลงหายพร้อมที่จะยกย่องธรรมเนียมและประกาศกับคนบาป ข้อ 8-15 เป็นส่วนที่สำคัญในการนำเสนอการอภิปรายและวาทศิลป์ในธรรมสารโรม³⁷

ค. ใจความ 1:16-17

ถ้าใครคิดว่าอัครทูตเปาโลไม่ได้ไปเยือนกรุงโรมเพราะท่านสงสัยในอำนาจของข่าวประเสริฐของท่านที่จะทำงานในสภาพแวดล้อมที่มีความซับซ้อน อัครทูตเปาโลชี้แจงเหตุผลของท่านในเรื่องนี้ เรื่องเหล่านี้สรุปไว้ในคำนำของหนังสือธรรมสารและเปลี่ยนผ่านเป็นรูปแบบของจดหมายโดยระบุรูปแบบคำใจหรือใจความในแบบของอัครทูตเปาโล

1:16 ทศนคติพื้นฐานที่สามของท่านอัครทูตเปาโลที่มีต่อข่าวประเสริฐได้ปรากฏออกมาในตอนนี้ ไม่เพียงแต่ท่านรู้สึกมีภาระผูกพัน (ข้อ 14) และกระตือรือร้น (ข้อ 15) ให้ประกาศแต่ท่านยังรู้สึกว่าไม่อาจที่จะทำเช่นนั้น นี่เป็นตัวอย่างของรูปแบบการพูดที่เรียกว่า “ไลโทตัส” ที่กำหนดไว้เป็นความคิดในเชิงบวก (“ข้าพเจ้าภูมิใจในข่าวประเสริฐ”) โดยแสดงออกตรงข้ามกับทางลบคือ (“ข้าพเจ้าไม่มีความละเอียดในข่าวประเสริฐ”) เพื่อตอกย้ำความคิดในเชิงบวก เหตุผลสำหรับความเชื่อมั่นความภาคภูมิใจของอัครทูตเปาโลคือข้อความของข่าวประเสริฐมี “อำนาจ” อันยิ่งใหญ่ คำในภาษากรีกแปลว่า “ฤทธิ์เดช” เป็น “ดูนามิส” ซึ่งเป็นที่มาของคำว่า “ระเบิดไดนาไมท์” ผู้แปลความบางคนได้ให้ข้อสรุปว่าอัครทูตเปาโลพูดถึงการระเบิดซึ่งเป็นวิธีถอนรากถอนโคนโดยข่าวประเสริฐที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของแต่ละบุคคล และแม้กระทั่งการเปลี่ยนแปลงในประวัติศาสตร์ อย่างไรก็ตามบริบทแสดงให้เห็นว่าอัครทูตเปาโลคิดถึงแก่นแท้ของข่าวประเสริฐที่มีผลกระทบต่อเปลี่ยนแปลง

“นักเทศน์ผู้ล่วงลับไปแล้วชื่อ ดีเอล มูดีให้ความเห็นว่าข่าวประเสริฐเป็นเหมือนสิ่งห้ได้ หน้าที่ของนักเทศน์ก็คือการเปิดประตูกรงสิ่งห้ได้ออกและหลีกเลี่ยงให้พ้นทาง”³⁸

พระเจ้าทรงมีอำนาจในการปลดปล่อยร่างกาย (อพยพ 14 : 13) และจิตวิญญาณ (สดุดี 51: 12,14) ผลของความรอดคือความสมบูรณ์หรือความ “บูรณาการ” ความรอดกู้คุณจากสิ่งที่ไม่สามารถพ้นได้

เพราะความบาป ความรอดเป็นศัพท์เฉพาะที่ครอบคลุมทุกด้านของการปลดปล่อย ความชอบธรรม การได้ การคืนดี การชำระ และการมีสง่าราศรีซึ่งคำเหล่านี้อธิบายรูปลักษณะที่ต่างกันไปของความรอด

"ธรรมชาติของข้อความข่าวประเสริฐคือข้อความที่ทำให้ชีวิตแก่โลกที่กำลังจะพินาศซึ่งข้อความนี้เต็มเปี่ยมอยู่ในจิตวิญญาณของอัครทูตเปาโลซึ่งเหมือนกับพระองค์ผู้เป็นเจ้านายของท่าน "แม้มีความอาย" เราทั้งหลายจึงอธิษฐานว่าขอให้ข้าพระองค์เป็นเช่นอัครทูต!"³⁹

ข่าวประเสริฐไม่ได้ประกาศว่าทุกคนได้รับความรอดเพราะสิ่งที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงกระทำซึ่งเป็นการรู้ความเข้าใจทั่วไปข่าวประเสริฐจะเกิดผลก็เพียงในบรรดาผู้ที่เชื่อเท่านั้น⁴⁰ เชื่ออะไร? เชื่อในข่าวประเสริฐแล้วข่าวประเสริฐคืออะไร? ข่าวประเสริฐคือพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ (คือองค์พระเมสสิยาห์ที่พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะส่งมา) และพระองค์ได้ทำทุกอย่างที่จำเป็นเพื่อช่วยเราให้รอด (เทียบ 1 ยอห์น 2:02; 5:1) ให้สังเกตว่าอัครทูตเปาโลกล่าวว่ามีเงื่อนไขอื่นใดนอกเหนือไปจากการเชื่อข่าวประเสริฐในข้อที่สำคัญนี้ (เทียบ 4:5) ท่านไม่ได้บอกว่าต้องทำอะไรนอกเหนือไปจากนี้ เช่นการรับบัพติศมา การไปโบสถ์ การสัจจถวาย ฯลฯ ประเด็นหลักก็คือการเชื่อข่าวประเสริฐและไว้วางใจในพระคริสต์ ก็ขึ้นอยู่กับว่าบุคคลใดบุคคลหนึ่งจะทำหรือไม่ทำเท่านั้น⁴¹

"วิธีเดียวที่จะมีความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้าคือการยอมรับพระเจ้าและคำตรัสของพระองค์ และจำนนตัวเองให้ขึ้นอยู่กับความเมตตาและความรักของพระเจ้า อันเป็นวิธีแห่งศรัทธา รับทราบ ว่าสิ่งที่สำคัญคืออะไร ซึ่งไม่ใช่สิ่งที่เราสามารถทำเพื่อพระเจ้าได้ แต่คือสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำเพื่อเราสำหรับท่านอัครทูตเปาโลแล้ว หัวใจของความศรัทธาในความเชื่อคริสเตียนคือการที่เราไม่สามารถได้มาเองหรือสมควรได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า หรือเราจะต้องทำอะไรเพื่อให้ได้มา ทั้งหมดเป็นเรื่องของพระคุณและทุกสิ่งที่เราสามารถทำได้ก็คือการยอมรับในความรักอันมหัศจรรย์และสำนึกกตัญญู วางใจในสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำเพื่อเรา แต่เราไม่ได้หลุดพ้นจากภาระผูกพันหรือให้สิทธิ์ที่จะกระทำตามอำเภอใจซึ่งหมายความว่าเราต้องพยายามตระหนักถึงคุณค่าแห่งความรักที่พระเยซูมีต่อเราอย่างมากมายและตลอดไป แต่มีการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของเราที่เราจะไม่พยายามที่จะตอบสนองต่อความต้องการของกฎที่เข้มงวดและเคร่งครัดหรือการลงโทษอีกต่อไปเราจะไม่มีสภาพเหมือนกับอาชญากรที่ยืนต่อหน้าผู้พิพากษาอีกต่อไป เราคือคนรักที่มอบชีวิตที่มีอยู่ทั้งหมดที่จะรักพระองค์ผู้ทรงรักเราก่อน"⁴²

ข่าวประเสริฐมีความเกี่ยวข้องเป็นพิเศษกับชาวยิวส์ เราอาจจะแปลว่า "ครั้งแรก" (พระคัมภีร์ฉบับ NASB, คำกรีก " โปโรโตส") "เหนือกว่า" (เทียบ 2:9-10) "เหนือกว่า" ที่ว่านี้เนื่องจากข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงเลือกชาวยิวเพื่อให้เป็นผู้นำข่าวประเสริฐไปยังคนต่างชาติ (เทียบปฐมกาล 12:3) ในฐานะที่คนยิวมีฐานะในการนำแผนการณ์ของพระเจ้าที่เกี่ยวข้องกับความรอดของมนุษยชาติทั้งหมด (เทียบ. 9-11) ลำดับความสำคัญของพวกเขาคือ การทรงเลือกมากกว่าเป็นไปตามประวัติศาสตร์หรือเป็นไปตามระเบียบ

แบบแผน⁴³ เพราะว่าพระเจ้าตั้งใจที่จะใช้อิสราเอลเป็นเครื่องมืออันดับแรกของพระองค์ในการนำพรไปสู่โลก (อพย. 19:5-6) พระองค์ได้ให้โอกาสแรกแก่คนยิวที่จะต้อนรับพระบุตรของพระองค์นี่ก็เป็นจริงในช่วงระหว่างพันธกิจในโลกนี้ของพระเยซู (ยน. 1:11) และหลังจากการเสด็จสู่สวรรค์ของพระองค์ (กจ. 1:8; 3:26) เปาโลได้ทำตามรูปแบบนี้ในพันธกิจของท่านด้วย (กจ. 13:45-46; 28:25, 28) ยิ่งไปกว่านั้นอีก อิสราเอลต้องกลับใจก่อนที่อาณาจักรของพระเมสสิยาห์จะเริ่มต้น (สคย. 12:10)⁴⁴ อย่างไรก็ตาม พระมหากษัตริย์ไม่ได้ทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างคนยิวและคนต่างชาติในยุคปัจจุบัน พระเยซูคริสต์ได้กำชับคริสเตียนด้วยการนำข่าวประเสริฐไปยังทุกคน (มธ. 28:19-20) พระองค์ไม่มีใครระบุว่าคนกลุ่มไหนที่เราต้องประกาศแก่พวกเขาเป็นลำดับแรก

“ตามบทที่ 9-11 มันทายกที่จะยอมรับได้ที่จะอธิบายว่ามูลฐานนี้เป็นการอ้างอิงถึงแค่ข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ว่าข่าวประเสริฐนั้นถูกประกาศแก่คนยิวก่อนที่จะถูกประกาศแก่คนต่างชาติหรือในขณะที่ยอมให้มีการอ้างอิงถึงตำแหน่งพิเศษของคนยิวในประวัติศาสตร์แห่งความรอด อ้างอิงจากกาลาเทีย 3:28 และ เอเฟซัส 2:14 ว่าเป็นข้อพิสูจน์ของมูลฐานนี้ ในมุมมองของเปาโล บางสิ่งถูกยกเลิกไปอย่างทีนี้เกรนกล่าวไว้⁴⁵ ในทางตรงกันข้ามเราต้องเห็นมันตามประโยคที่มั่นใจของเปาโลใน 11:29 ว่า ของประทานและการทรงเรียกของพระเจ้านั้นเปลี่ยนแปลงไม่ได้”⁴⁶

1:17 ในข้อนี้เปาโลได้อธิบายสิ่งที่เขาหมายถึงคือเมื่อบุคคลหนึ่งเชื่อข่าวประเสริฐ เขาหรือเธอก็รอด (ข้อ 16) สิ่งที่ทำให้ข่าวประเสริฐมีฤทธิ์เดชก็คือเนื้อหามัน ความรอดที่พระเจ้าได้จัดเตรียมและเสนอให้ก็สอดคล้องกับคุณลักษณะที่ชอบธรรมของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 1 คร. 1:30; 2 คร. 5:21)

เปาโลหมายความว่าอย่างไรกับ “ความชอบธรรมของพระเจ้า” ซึ่งยกเว้น 2 คร. 5:21 เปาโลใช้วลีนี้ในพระธรรมโรมเท่านั้นซึ่งปรากฏ 8 ครั้ง (1:17; 3:5, 21, 22, 25, 26; 10:3 [2ครั้ง]) ซึ่งอาจเป็นคุณลักษณะของพระเจ้า หรือความเที่ยงธรรม หรือความสัตย์ซื่อของพระองค์ อาจเป็นสถานะภาพที่พระเจ้าให้แก่ผู้คน หรือมันอาจเป็นกิจการของพระเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกระทำที่ช่วยให้รอด

“สำหรับเปาโลแล้ว ตั้งในพันธสัญญาเดิม ‘ความชอบธรรมของพระเจ้า’ เป็นแนวคิดเชิงสัมพันธเมื่อนำสองลักษณะคือกิจกรรมและสถานะภาพรวมเข้าด้วยกัน เราสามารถจำกัดความว่ามันเป็นการกระทำที่พระเจ้านำผู้คนไปสู่ความสัมพันธที่ถูกต้องกับพระองค์เอง”⁴⁷

ข่าวประเสริฐทำให้ความชอบธรรมของพระเจ้าสำแดงออกมา

“จากความเชื่อสู่ความเชื่อ” (NASB) หมายความว่าอย่างไร? เปาโลกำลังอธิบายถึงวิธีที่พระเจ้าได้สำแดงความชอบธรรมของพระองค์หรือว่าวิธีที่ผู้คนควรรับเอาใหม่? ตำแหน่งของวลีนี้ในประโยคสนับสนุนทางเลือกแรก แนวคิดอาจจะเป็นแบบว่าความชอบธรรมของพระเจ้ามาจากบุคคลหนึ่งที่ฝักฝนความเชื่อกับอีกบุคคลหนึ่งซึ่งก็ฝักฝนความเชื่อ ถึงกระนั้นถ้านั้นคือสิ่งที่เปาโลได้หมายถึงเขาคงใช้คำอุปมาทริกคือ

อะโทะ ซึ่งเห็นว่า “จาก” เป็นจุดของการจากไป ตรงกันข้ามเขาใช้ *เอค* ที่บ่งบอกถึงพื้นฐานของบางสิ่ง (เปรียบเทียบ 3:16; 5:1; กท. 2:16) บางทีวลีนี้อาจอิงถึงวิธีที่ผู้คนรับเอา ความชอบธรรมของพระเจ้า แนวคิดดูเหมือนจะเป็นเช่นนี้คือความเชื่อเป็นวิธีที่เรารับเอาความรอดไม่ว่า ลักษณะความรอดจะเป็นอย่างไร และใครก็ตามที่เราอาจเป็น การแปลของ NIV อาจถูกต้อง “โดยความเชื่อ จากต้นจนถึงสุดท้าย” เราอาจกล่าวว่าทุกๆด้านของความรอดของพระเจ้ามาซึ่งเราโดยความเชื่อเท่านั้น นั่นเป็นจริงไม่ว่าเรากำลังกล่าวถึงการทำให้ชอบธรรม (ความรอดในอดีตจากโทษของบาป) การชำระให้บริสุทธิ์ทางปฏิบัติ (ความรอดในปัจจุบันจากอำนาจของบาป) หรือการได้รับศักดิ์ศรี (ความรอดในอนาคต จากการมีอยู่ของบาป) การวางใจในพระเจ้าส่งผลต่อความรอดที่สมบูรณ์

ถ้อยคำในฮีบราวก 2:4 สนับสนุน ถ้อยคำของเปาโล ความเชื่อเป็นพาหนะที่นำความชอบธรรมของพระเจ้าไปสู่ผู้คน บุคคลที่เชื่อในข่าวประเสริฐที่พระเจ้าผู้ชอบธรรมได้ประกาศก็กลายเป็นคนชอบธรรม พวกฟาริสี ซึ่งเปาโลเองก็เคยเป็นมาก่อน ได้สอนว่าความชอบธรรมมาจากการถือรักษาธรรมบัญญัติของโมเสสอย่างละเอียดถี่ถ้วน (เปรียบเทียบ มธ. 5:20) ในอีกด้านหนึ่งข่าวประเสริฐที่เปาโลได้ประกาศก็สอดคล้องกับสิ่งที่ฮีบราวกได้เปิดเผย (เปรียบเทียบ ข้อ 2) นักศึกษาพระธรรมโรมหลายคนเชื่อว่าฮีบราวก 2:4 คือ “แม่บท” ของพระธรรมโรม และสิ่งที่ตามมาคือการอธิบายถึงแม่บทพระคัมภีร์นั้น โรมส์ได้แนะนำโครงร่างดังต่อไปนี้: 1:1-3:20: คนชอบธรรม; 3:21-4:25: โดยความเชื่อ; และ 5:1-16:26: ควรมีชีวิตอยู่⁴⁸

ข้อ 16-17 เป็นข้อใจในพระธรรมโรมเพราะว่ากล่าวถึงหัวข้อของการสำแดงที่ตามมา เนื้อหาของเปาโลคือข่าวประเสริฐที่ท่านไม่รู้สึกรายที่จะประกาศแต่รอนรอนที่จะประกาศเพราะว่าเป็นเนื้อหาที่สามารถช่วยทุกคนที่เชื่อได้ เป็นเนื้อหาของการที่พระเจ้าผู้ชอบธรรมทำให้ผู้คนชอบธรรมอย่างชอบธรรมหัวข้อของข่าวประเสริฐก็คือความชอบธรรมของพระเจ้าและหัวข้อของพระธรรมโรมคือ ข่าวประเสริฐ⁴⁹

“ที่นี้เรามีแม่บทของพระธรรมโรมทั้งหมด ประการแรก คำว่า ‘ข่าวประเสริฐ’ ซึ่งเป็นที่รักต่อเปาโลอย่างที่จะปรากฏ ประการถัดไปฤทธิ์เดชการช่วยให้รอดซึ่งมีผลต่อคนทั่วโลกของข่าวประเสริฐนี้ได้รับการยืนยันจากนั้นคือเคล็ดลับของฤทธิ์เดชของข่าวประเสริฐ การสำแดงความชอบธรรมของพระเจ้าบนหลักการของความเชื่อ ประการสุดท้ายความสอดคล้องของสิ่งเหล่านี้กับพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม ‘คนชอบธรรมดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ’”⁵⁰

ส่วนแรกนี้ของพระธรรมโรม (1:1-17) แนะนำถึงหัวข้อของบทความเชิงจดหมายโดยการนำเสนอข่าวประเสริฐว่าเป็นเนื้อหาที่กลมกลืนกับการสำแดงของพันธสัญญาเดิม เป็นเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับพระเยซู ซึ่งเป็นพระเมสสิยาห์และองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นเนื้อหาที่มีฤทธิ์เดชเพราะว่ามันมีฤทธิ์เดชที่จะช่วยใครก็ตามที่เชื่อให้รอด

II. ความจำเป็นของความชอบธรรมของพระเจ้า 1:18-3:20

เปาโลเริ่มการอธิบายของท่านเกี่ยวกับข่าวประเสริฐโดยแสดงให้เห็นว่ามีความจำเป็นทั่วโลกต่อข่าวประเสริฐ มนุษย์ทุกคนจำเป็นที่จะต้องวางใจในพระเยซูคริสต์เพราะว่าทุกคนขาดความชอบธรรมที่พระเจ้าเรียกร้องก่อนที่พระองค์จะยอมรับเรา

“เปาโลยอมรับโดยปริยายว่า 1:18-3:20 เป็นการสอดแทรกในการอธิบายของท่านเกี่ยวกับความชอบธรรมของพระเจ้าโดยการชดเชย 1:17 ใน 3:21. . . บางคนคิดว่า ‘การสำแดงพระพิโรธของพระเจ้า’ เป็นผลผลิตของการประกาศข่าวประเสริฐ ดังนั้น 1:18-3:20 ก็เป็น ‘ข่าวประเสริฐ’ มากเท่ากับ 3:21-4:25. . . แต่แม้ว่าเปาโลพิจารณาอย่างชัดเจนที่จะเตือนเกี่ยวกับการพิพากษาที่จะเกิดขึ้นนั้นว่าเกี่ยวข้องกับการประกาศข่าวประเสริฐของท่าน (2:16) การใช้ภาษา ‘ข่าวประเสริฐ’ ในแง่บวกของเปาโลโดยทั่วไปนั้นห้ามความคิดเราจากการถือว่าพระพิโรธและการพิพากษาของพระเจ้าเป็นส่วนหนึ่งของข่าวประเสริฐ

“เราต้องถือว่า 1:18-3:20 เป็นการจัดเตรียมมากกว่าเป็นส่วนหนึ่งของการอธิบายของเปาโลเกี่ยวกับข่าวประเสริฐของความชอบธรรมของพระเจ้า”⁵¹

ก. ความจำเป็นของทุกคน 1:18-3:2

บางทีเปาโลได้เริ่มต้นด้วยการแสดงถึงความจำเป็นของทุกคนที่มีต่อความชอบธรรมของพระเจ้าก่อนเพราะว่าเขาเป็นอัครทูตต่อคนต่างชาติและผู้อ่านชาวโรมันของเขาเป็นคนต่างชาติโดยพื้นฐาน การโต้แย้งของเขาใน 1:18-3:20 ก็เคลื่อนภายในโดยผ่านจุดศูนย์กลางรวมกันของมนุษยชาติ

“พระเจ้าไม่เคยกล่าวโทษโดยปราศจากสาเหตุที่ถูกต้อง ตรงนี้พื้นฐานสามประการถูกกล่าวถึงในการพิพากษาของพระองค์ที่มีต่อโลกต่างชาติคือ เพราะการหยุดยั้งความจริงของพระเจ้า (1:18) เพราะการไม่ใส่ใจต่อการสำแดงของพระเจ้า (1:19-20) เพราะการบิดเบือนพระสิริของพระเจ้า (1:21-23)”⁵²

1. เหตุผลสำหรับความผิดของมนุษย์ 1:18

ในข้อนี้เปาโลได้เริ่มที่จะอธิบายว่าทำไมคนต่างชาติจำเป็นต้องได้ยินข่าวประเสริฐและพบกับความรอดแม้ว่าข้อนี้ให้หนึ่งเหตุผลมันก็ยังเป็นเหมือนถ้อยคำโดยทั่วไปที่สรุปถึงความผิดของมนุษย์

พระเจ้าได้สำแดงพระพิโรธและความชอบธรรมของพระองค์ (ข้อ 17) จากสวรรค์ในข่าวประเสริฐ⁵³ อย่างที่เปาโลได้อธิบาย การเปิดเผยทางประวัติศาสตร์ยังเปิดเผยถึงความเกลียดชังของพระเจ้าที่มีต่อบาปและการพิพากษาบาปของพระองค์อีกด้วย การเสื่อมทางด้านศีลธรรมของมนุษยชาติไม่ใช่แค่เป็นผลลัพธ์ทาง

ธรรมชาติของการทำบาปของมนุษย์แต่ยังเป็นผลลัพธ์ของการพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อคนบาปอีกด้วย การพิพากษาบาปครั้งสุดท้ายของพระเจ้าจะเกิดขึ้นในยุคสุดท้าย แต่พระเจ้าได้เทพะพิโรธของพระองค์ที่มีต่อบาปในระดับที่น้อยกว่าแล้ว (เปรียบเทียบ อฟ. 5:6; คส. 3:6) เปาโลได้อธิบายว่าพระพิโรธถูกสำแดงจากสวรรค์ก็เพราะว่ามาจากพระเจ้าผู้ประทับในสวรรค์⁵⁴

“พระพิโรธของพระเจ้าคือความไม่โปรดปรานของพระเจ้าที่มีต่อบาป เราเรียกมันว่า ‘พิโรธ’ เพราะว่ามีส่วนคล้ายกับคุณลักษณะพื้นฐานบางอย่างของความโกรธของมนุษย์ แต่เพราะว่าเป็นพระพิโรธของพระเจ้าดังนั้นจึงไม่สามารถมีคุณสมบัติต่างๆ ที่เป็นบาปได้เช่นที่คล้ายกันเชิงเปรียบเทียบได้”⁵⁵

“ความไม่ศรัทธาในพระเจ้า” หมายถึงการขาดความเคารพนับถือพระเจ้า การละเลยของมนุษย์ที่มีต่อพระเจ้าและการกบฏต่อพระเจ้าเป็นหลักฐานของความไม่ศรัทธาในพระเจ้า “ความไม่ศรัทธาในพระเจ้า” หรือ “ความอธรรม” (NIV) หมายถึง ความยุติธรรมต่อมนุษย์คนอื่น เราเห็นมันในท่าทีหรือการกระทำใดๆ ที่ไม่ใช่ความรัก รวมกันแล้วสองคำนี้แสดงถึงความล้มเหลวของมนุษย์ที่จะรักพระเจ้าและคนอื่นๆ อย่างที่เราควรรักซึ่งเป็นความรับผิดชอบที่ยิ่งใหญ่ที่สุดสองอย่างของเรา (ฉธบ. 6:5; ลนต. 19:18; มธ. 22:37-39) ข้อ 19-27 แสดงถึงความไม่ศรัทธาในพระเจ้าของมนุษย์ และ ข้อ 28-32 แสดงถึงความอธรรมของเขา “ความจริง” อ้างอิงถึงความจริงที่ผู้คนรู้เกี่ยวกับพระเจ้า (เปรียบเทียบ ข้อ 25) พวกเขาหยุดยั้งความจริงนี้ด้วยความอธรรมของพวกเขา

“... เมื่อใดก็ตามที่ความจริงเริ่มใช้อิทธิพลของมันและกระทำให้พวกเขา รู้สึกไม่สบายในธรรมชาติทางศีลธรรมของพวกเขา พวกเขาก็ถ่มน้ำไ้บิ่บคั้นมันไว้บางคนทำให้เสียงของความจริงจมไปด้วยความไร้ศีลธรรมต่างๆของพวกเขา คนอื่นๆ กำจัดเสียงที่รบกวนของความจริงด้วยข้อโต้แย้งและการปฏิเสธ”⁵⁶

2. ความไม่ศรัทธาในพระเจ้าของมนุษย์ 1:19-27

1:19-20 ข้อเหล่านี้เริ่มการอธิบายถึง “การสำแดงทางธรรมชาติ” ข้อ 19 กล่าวถึงข้อเท็จจริงของการสำแดงทางธรรมชาติและข้อ 20 อธิบายถึงขบวนการ⁵⁷ การสำแดงทางธรรมชาติอธิบายสิ่งที่ทุกคนรู้เกี่ยวกับพระเจ้าเนื่องด้วยสิ่งที่พระเจ้าได้สำแดงเกี่ยวกับพระองค์เองในธรรมชาติ⁵⁸ สิ่ง ที่พระองค์ได้สำแดงเกี่ยวกับพระองค์ในพระคัมภีร์เป็น “การสำแดงพิเศษ” การทรงสร้างเป็นพยานถึงผู้สร้างและมนุษย์ทุกคน “ได้ยิน” พยานนี้ (เปรียบเทียบ สดค. 19)⁵⁹

“นโปเลียน ผู้ซึ่งได้อยู่บนเรือรบในทะเลเมดิเตอร์เรเนียนในคืนที่ดวงดาวส่องแสงสว่างไสว ได้เดินผ่านเจ้าหน้าที่กลุ่มหนึ่งของเขาผู้ซึ่งกำลังเฝ้าเยาะเย้ยต่อกับความคิดเกี่ยวกับพระเจ้า เขาได้หยุดและกวาดมือของเขาไปยังดวงดาวและพูดว่า ‘สภาพนุรุษครับพวกคุณต้องขจัดดวงดาวเหล่านั้นออกไปเสียก่อน!’”⁶⁰

สิ่งที่ระบุถึงลักษณะของการสำแดงนี้ ประการแรกมันเป็นพยานที่ชัดเจนทุกคนตระหนักถึงมัน (“มันปรากฏชัด [กระจ่าง]”) ประการที่สองทุกคนสามารถเข้าใจมันได้ เราสามารถหาบทสรุปเกี่ยวกับพระผู้สร้างจากสิ่งทรงสร้างของพระองค์ “พระลักษณะที่มองไม่เห็น . . . ก็เป็นที่มองเห็นได้ชัดเจน” เป็นรูปของภาษาที่ให้อรรถาธิบาย ประการที่สามการสำแดงนี้ได้กระจายออกไปยังชนทุกรุ่นตั้งแต่การทรงสร้างโลก ประการที่สี่มันเป็นการสำแดงที่จำกัดคือมันไม่ได้สำแดงทุกสิ่งเกี่ยวกับพระเจ้า (ตัวอย่างเช่นความรักและพระคุณของพระองค์) แต่เพียงแค่บางสิ่งเท่านั้น (นั่นคือ ฤทธิ์เดชและธรรมชาติแบบพระเจ้าของพระองค์)

“นี่คือตัวอย่างของ ‘ความเป็นพระเจ้า’ ‘ธรรมชาติแบบพระเจ้า’ (NIV) ของพันธสัญญาใหม่เท่านั้น ถ้า ‘ความเป็นพระเจ้า’ ของพระเจ้าได้ถูกสำแดงในการทรงสร้าง ความเป็นพระเจ้าแบบสมบูรณ์ หรือเนื้อแท้ของพระเจ้านั้นก็รวบรวมเข้าด้วยกันในพระคริสต์ (คส. 2:9)”⁶¹

การสำแดงทางธรรมชาติทำให้มนุษย์มีความรับผิดชอบที่จะตอบสนองต่อพระผู้สร้างของเขาด้วยการนมัสการและการยอมจำนน⁶² อย่างไรก็ตามมันไม่ได้ให้ข้อมูลอย่างเพียงพอสำหรับเขาที่จะพบกับความรอดได้ นั่นคือเหตุที่ทุกคนจำเป็นต้องได้ยินข่าวประเสริฐ

“ความไม่ประนีประนอมอย่างเด็ดขาด ซึ่งก็คือการละทิ้งความหวังในมนุษย์คือขั้นแรกที่จะเข้าใจหรือประกาศข่าวประเสริฐ”⁶³

เปาโลไม่ได้อธิบายอย่างแน่ชัดว่าพระเจ้าสำแดงพระองค์เองในธรรมชาติอย่างไร และก็มีสามคำอธิบายอันเป็นที่นิยม อย่างแรกคือพระองค์ได้ละร่องรอย หรือ “แนวทาง” ในการทรงสร้างไว้ข้างหลังซึ่งทุกคนสามารถให้เหตุผลว่ามีพระผู้สร้าง การอธิบายอีกอย่างก็คือว่าพระเจ้าสำแดงโดยส่วนตัวถึงการทรงสถิตของพระองค์แก่ทุกคนโดยผ่านทางทรงสร้างที่เป็นสื่อกลาง อีกคำอธิบายหนึ่งก็คือว่าทุกคนรู้อยู่เล็กน้อยเกี่ยวกับพระเจ้าเพราะว่าเราตระหนักว่าเราเป็นสิ่งทรงสร้างที่มีความจำกัดซึ่งดำเนินชีวิตในโลกที่ไม่แน่นอน ไม่มีมุมมองหรือคำอธิบายไหนที่ตอบได้อย่างชัดเจนและทุกคำอธิบายก็มีปัญหาคำอธิบายที่ว่ามากกว่าหนึ่งอาจเป็นจริง⁶⁴

1:21-23 การให้เกียรติพระเจ้าในฐานะที่เป็นพระเจ้าและให้การขอบพระคุณพระองค์ (ข้อ 21) เป็นหน้าที่โดยพื้นฐานของเราต่อพระเจ้าตามที่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า เมื่อผู้คนปฏิเสธความจริงมันก็ยากมากขึ้นสำหรับพวกเขาที่จะตระหนักและรับเอาความจริง เมื่อใดก็ตามที่ปัญญาของมนุษย์ตั้งตนต่อต้าน พระเจ้า ผลลัพธ์ในไม่ช้าก็เห็นได้ในความโง่เขลาของมนุษย์⁶⁵

เทพนิยายและการกราบไหว้รูปเคารพเป็นผลมาจากความต้องการของมนุษย์ที่จะระบุถึงอำนาจบางอย่างที่ใหญ่กว่าเขาและการปฏิเสธของเขาที่จะยอมรับว่าพระเจ้าเป็นอำนาจนั้น บรรดาชายและหญิงได้ยกพวกเขาเองขึ้นไปสู่ตำแหน่งของพระเจ้า (เปรียบเทียบ ดนล. 2:38; 3:1; 5:23) ในปัจจุบันนี้มนุษย์นิยมมาแทนที่การนมัสการบรรดาผู้นำมนุษย์รายบุคคลส่วนใหญ่เกิดขึ้นในประเทศต่างๆที่พัฒนาแล้ว มนุษย์ได้

ตกต่ำลงไปสู่การนัศการสัตว์เช่นกัน (เปรียบเทียบ สดด. 106:20) บางทีนี่เป็นลักษณะส่วนใหญ่ของประ-
เทศต่างๆ ในโลกที่สามหรือประเทศกำลังพัฒนา

“ขบวนการหายหน้าของ ‘การสร้างพระ’ ของมนุษย์ดำเนินต่อไปอย่างไม่หยุดยั้งในสมัยของเรา
และถ้อยคำของเปาโลก็มีความสัมพันธ์กันสำหรับผู้ที่ได้ทำให้เงิน หรือเพศ หรือชื่อเสียง เป็น
พระของพวกเขาเท่ากับคนเหล่านั้นที่ได้แกะสลักรูปเคารพจากไม้และหิน”⁶⁶

ให้สังเกตถึงการพาดพิงถึงเรื่องราวการทรงสร้างในการแบ่งแยกสามกลุ่มของอาณาจักรของสัตว์ในข้อ 23

1:24-25 บรรดาศาสนาเทียมเท็จที่มนุษย์ได้คิดขึ้นและที่เปาโลเพิ่งได้อ้างอิงถึงก็ก่อตั้งการพิพากษาบางอย่าง
ของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์สำหรับการหันไปจากพระองค์ ไม่มีแง่ไหนเลยที่ศาสนาเทียมเท็จจะดีสำหรับมนุษย์
มันคือสิ่งที่มนุษย์โดยรวมได้เลือก แต่มันยังเป็นการพิพากษาจากพระเจ้าอีกด้วยและมันหันเหความสนใจ
ของมนุษย์ทำให้ผู้คนไขว่เขวและสนใจพระเจ้าองค์ที่เที่ยงแท้เท่านั้น

“พระพิโรธที่ถูกกล่าวถึงใน โรม 1 ไม่ใช่การแสดงความรู้สึктันทีอย่างไม่ชอบใจของพระเจ้า แต่เป็น
การยับยั้งที่ยอมให้บรรดาคนบาปเก็บเกี่ยวผลอันควรของการกบฏของพวกเขา”⁶⁷

อย่างไรก็ตามมันเคลื่อนในอีกแง่หนึ่ง พระเจ้าปล่อยมนุษย์ไป (ข้อ 24; เปรียบเทียบ ข้อ 26, 28) โดย
การหันเขาไปสู่การลงโทษที่ควรแก่ความคิดของเขาอย่างที่ผู้พิพากษาทำแก่นักโทษ (เปรียบเทียบ ฮชย. 4:17)
คุณลักษณะที่สามของมนุษย์ในการกบฏต่อพระเจ้าที่เปาโลระบุถึงถัดจากความไม่รู้ (ข้อ 21) และการกราบ
ไหว้รูปเคารพ (ข้อ 23) คือความไม่บริสุทธิ์ (ข้อ 24) ที่นี้เปาโลมีรูปแบบทางธรรมชาติอย่างชัดเจนถึงความ
ไม่บริสุทธิ์ทางศีลธรรม เช่นการล่วงประเวณีและการเป็นโสเภณี ในข้อ 26-27 ท่านได้อธิบายถึงการไร้
ศีลธรรมที่แท้ นั่นคือการกระทำที่ผิดธรรมชาติ เช่นรักร่วมเพศ ธรรมชาติในที่นี้หมายถึงการสอดคล้อง
กับวิธีที่พระเจ้าได้ออกแบบคน และผิดธรรมชาติหมายถึงอุปนิสัยที่ตรงกันข้ามกับวิธีที่พระเจ้าได้สร้างเรา
มนุษย์ได้แลกเปลี่ยนความจริงของพระเจ้า (ข้อ 25; เปรียบเทียบ ข้อ 18) กับ “ความเท็จ” (ตามตัว
อักษร) ความเท็จในที่นี้คือการช่วงชิงที่เรานับถือใครบางคนหรือบางสิ่งในสิ่งที่พระเจ้าเที่ยงแท้ (เทียบ
ปฐมก. 3:1-5; มธ. 4:3-10) คำขอพระเกียรติแบบสรุปของเปาโลก็เน้นความโง่เขลา

1:26-27 เพราะมนุษย์ได้ “แลกเปลี่ยน” ความจริงกับความเท็จพระเจ้ายอมให้เขาที่จะทำให้เขาเอง
ตกต่ำโดยทางกิเลสตัณหาผลลัพธ์ก็คือว่าเขาได้ “แลกเปลี่ยน” หน้าที่ของมนุษย์ตามธรรมชาติกับสิ่งที่ผิด
ธรรมชาติ ฉบับภาษากรีกคำที่แปลว่า “พวกผู้หญิง” (*θεσς*; ข้อ 26) และ “พวกผู้ชาย” (*οανς*; ข้อ 27)
หมายถึง “เพศหญิง” และ “เพศชาย” กล่าวอย่างเหินแสมแล้วรักร่วมเพศที่ถูกอธิบายในข้อเหล่านี้ไม่ได้
กล่าวถึงลักษณะของสัตว์ทั้งเพศผู้และเพศเมียเพียงแต่กล่าวถึงมนุษย์เท่านั้น รักร่วมเพศเป็นกามวิปริต
เพราะว่ามันใช้เพศสำหรับจุดประสงค์ที่ตรงกันข้ามกับจุดประสงค์ต่างๆที่พระเจ้าได้สร้างและมุ่งหมายไว้
(ปฐมก. 1:28; 2:24)

“ดังนั้นไม่จำเป็นต้องเรียกร้องข้อสรุปที่ว่าคนรักร่วมเพศทุกคนทำตามการปฏิบัติในการกบฏอย่างจงใจต่อระบบที่พระเจ้าได้กำหนดไว้ สิ่งที่เป็นจริงทางประวัติศาสตร์ ทางศาสนศาสตร์ ก็เป็นจริงแน่แท้ อย่างไรก็ตามก็อย่างที่ได้อธิบายมาทางประสบการณ์”⁶⁸

“ตัวอย่างเช่นเอคส์บางที่เป็นผลลัพธ์ของการกบฏของมนุษย์ต่อพระเจ้ามากกว่าที่เป็นการพิพากษาพิเศษจากพระเจ้า “โทษอันสมควร” คือสิ่งที่มนุษย์ประสบซึ่งเป็นผลลัพธ์ของการที่พระเจ้าปล่อยเขาและละเขาให้หมกมุ่นในความปรารถนาต่างๆ ที่เป็นบาป (เปรียบเทียบ 6:23)

“บาปมาจากความคิดซึ่งบิดเบือนการพิพากษา ผลกระทบของผลตามสนองก็คือที่จะละทิ้งความคิดไปสู่ความเสื่อมทรามนั้น”⁶⁹

“คนรักร่วมเพศร่วมสมัยยืนยันว่าข้อเหล่านี้หมายถึงว่ามันบิดเบือนสำหรับผู้ชายหรือผู้หญิงที่มีความต้องการทางเพศกับเพศตรงกันข้ามที่จะพัวพันในความสัมพันธ์ร่วมเพศ แต่มันไม่บิดเบือนสำหรับผู้ชายหรือผู้หญิงที่เป็นรักร่วมเพศเพราะว่ารักร่วมเพศเป็นความชอบส่วนตัวทางธรรมชาติของบุคคล การตีความหมายแบบนี้ไม่ได้รับการสนับสนุนโดยพระคัมภีร์ความสัมพันธ์ทางเพศตามธรรมชาติแบบเดียวที่พระคัมภีร์ยอมรับคือการมีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม (ปฐมก. 2:21-24; มธ. 19:4-6) ภายในชีวิตสมรส”⁷⁰

“การตรวจสอบของการทำให้อยู่ในบริบทและการตีความหมายของโรม 1:26-27 เปิดเผยว่าความพยายามของพวกผู้เขียนร่วมสมัยบางคนที่จะจัดการห้ามของเปาโลในเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศเดียวกันในสมัยปัจจุบันนั้นว่าเป็นสิ่งผิดที่เปาโลไม่ได้ยึดยึดธรรมเนียมและกฎเกณฑ์ของชาวยิวต่อผู้อ่านของเขา ตรงกันข้ามเขาได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ทางเพศเดียวกันจากมุมมองข้ามวัฒนธรรมของระบบที่พระเจ้าได้สร้างไว้ การลงโทษของพระเจ้าสำหรับบาปก็อยู่ในรากฐานของการกลับกันที่เป็นบาปของระบบที่ถูกสร้างไว้ รักร่วมเพศไม่ใช่เป็นแค่บาปที่กระทำโดยผู้กราบไหว้รูปเคารพในสมัยของเปาโล มันเป็นผลลัพธ์ที่บิดเบือนของการล้มลงของมนุษย์ในสวนเอเดน เปาโลไม่ได้อธิบายการกระทำแบบรักร่วมเพศโดยคนที่ต้องการเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม ตรงกันข้ามเขาได้เขียนว่ากิจกรรมแบบรักร่วมเพศเป็นการแลกเปลี่ยนของระบบที่ถูกสร้างไว้ (การมีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม) กับการบิดเบือนที่มีโทษ (รักร่วมเพศ) ซึ่งไม่เคยถูกนำเสนอในพระคัมภีร์ว่าเป็นมาตรฐานที่ยอมรับได้สำหรับการมีเพศสัมพันธ์ การที่ผู้ชายมีเพศสัมพันธ์กับเด็กชายของกรีกก็ไม่ได้อธิบายอย่างเต็มที่สำหรับคำและตรรกของโรม 1:26-27 ซึ่งอ้างอิงถึงการร่วมกันของผู้ใหญ่กับผู้ใหญ่ เพราะฉะนั้นมันชัดเจนว่าในโรม 1:26-27 เปาโลประณามรักร่วมเพศว่าเป็นการบิดเบือนการออกแบบของพระเจ้าสำหรับความสัมพันธ์ทางเพศของมนุษย์”⁷¹

การที่ผู้ชายมีเพศสัมพันธ์ด้วยกันเป็นรูปแบบของการร่วมเพศทางทวารหนักระหว่างเพศชาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ปฏิบัติโดยผู้ชายกับเด็กชาย

3. ความอธรรมของมนุษย์ 1:28-32

คำที่ที่สองในข้อ 18, “ความอธรรม” (ข้อ 29) ปรากฏอีกครั้งที่หัวข้อรายการของการปฏิบัติต่างๆที่เป็นบาปของมนุษย์ มันเป็นคำทั่วไปที่อธิบายถึงผลกระทบที่ชั่วร้ายในความสัมพันธ์ของมนุษย์ที่การบิดเบือนของมนุษย์ต่อความรู้ของพระเจ้าที่ได้สำแดง ในฉบับกรีกมีการเล่นคำที่เน้นผลตามสนองอันควรของพระเจ้า เมื่อผู้คนไม่เห็นด้วยกับแนวคิดของการจดจำพระเจ้าไว้ในความคิดของพวกเขา พระเจ้าจึงปล่อยพวกเขาสู่ความคิดที่ไม่เห็นด้วย (ข้อ 28) การปล่อยนี้ได้นำไปสู่อุปนิสัยแบบต่างๆ ที่ไร้เหตุผลและไร้สาระ

“ผู้คนที่ได้ปฏิเสธที่จะยอมรับพระเจาก็ลงเอยด้วยความคิดที่ ‘ไร้คุณสมบัติ’ จากความสามารถที่จะเข้าใจและยอมรับน้ำพระทัยของพระเจ้า แน่แน่นอนว่าผลลัพธ์ก็คือว่าพวกเขาทำสิ่งต่างๆที่ ‘ไม่เหมาะสม’ อย่างใน 1:21 เปาโลเน้นว่าผู้คนที่ได้หันไปจากพระเจ้าโดยพื้นฐานแล้วไม่สามารถที่จะคิดและตัดสินใจอย่างถูกต้องเกี่ยวกับพระเจ้าและน้ำพระทัยของพระองค์ได้ การไร้ความสามารถที่นำเวทนานี้คือการอธิบายสำหรับความล้มเหลวซึ่งอธิบายไม่ได้ของผู้คนที่เข้าใจหลักการทางจริยธรรมตามพระคัมภีร์โดยไม่พุดถึงการปฏิบัติ งานของพระวิญญาณใน ‘ความคิดที่ได้รับการเปลี่ยนแปลง’ (รม. 12:2) เท่านั้นที่สามารถเอาชนะความมืดบอดที่ฝังลึกและความบิดเบือนนี้”⁷²

ความอธรรม (ข้อ 29; ความชั่วช้า, NIV) คือสิ่งที่ตรงกันข้ามกับสิ่งที่ถูกต้องหรือชอบธรรม ความชั่วช้า (ข้อ 29; ชั่วร้าย, NIV) คือสิ่งที่เลวทรามและร้าย ความโลภ (ข้อ 29) คือ แรงผลักดันที่จะได้มากขึ้น ความมั่งร้าย (ความเสื่อมทราม, NIV) อธิบายถึงความชั่วช้าทางศีลธรรมที่ประจำอยู่ “อวดดี” จดจ่อที่กิจกรรม, “เหยอเหยง” จดจ่อที่ความคิดและ “โอ้อวด” จดจ่อที่ถ้อยคำ⁷³ ลักษณะโดยรวมของสิ่งเหล่านี้ก็ปรากฏชัดเจนในตัวของมันเอง⁷⁴

“ทะนง” (ข้อ 30) คำกรีกคือ *ไฮบริสเตส* คือ ผู้ที่ประพุดิตด้วยความยโสที่ทำให้ขายหน้าและไม่รู้ผิดรู้ชอบต่อผู้ที่ไม่มีความพอใจที่จะตอบโต้ได้”⁷⁵

ขั้นสุดท้ายในความตกต่ำของมนุษย์คือการที่เขาสนับสนุนความชั่วช้า (ข้อ 32) มันแยที่จะปฏิบัติสิ่งเหล่านี้แต่มันยิ่งแยกว่าที่จะหันหัวใจให้ผู้อื่นที่จะปฏิบัติสิ่งเหล่านี้

“ในแง่สูงสุดแล้ว การยกย่องความชั่วแยกว่าการทำมัน มันก็จริงที่ว่าในแง่หนึ่งผู้ที่ทำบาปภายใต้อิทธิพลของ การทดลองที่หนักหน่วงนั้นก็กำหนดน้อยกว่าผู้ที่ไม่เห็นด้วยและหันใจให้ผู้อื่นทำบาปซึ่งเขาหรือเธอรู้สึกว่ามีแรงหรือผลดีจึงดูความสนใจที่จริงจังต่อเขาหรือเธอเอง”⁷⁶

นี่เป็นรายการที่ยาวที่สุดในเรื่องแบบนี้ในพันธสัญญาใหม่ จุดประสงค์ก็คือที่จะแสดงให้เห็นถึงขอบเขตความชั่วร้ายต่างๆ ทางสังคมที่เกิดขึ้นเมื่อพระเจ้าปล่อยผู้คนสู่ความคิดที่เสื่อมทรามหลังจากที่พวกเขา

เขาปฏิเสธที่จะยอมรับพระองค์ คู่มัทธิว 15:19; กาลาเทีย 5:19-21; 1 ทิโมธี 1:9-10; และ 1 เปโตร 4:3 สำหรับ “รายการที่ชั่วร้าย”

การใช้คำกริยากาลอดีตของเปาโลในข้อ 18-32 บ่งบอกว่าเขาพิจารณามนุษย์ตามอย่างประวัติศาสตร์อย่างไรก็ตาม การใช้คำกริยากาลปัจจุบันเป็นบางครั้งของเขาแสดงว่าเขาได้สังเกตถึงสภาพเหล่านี้หลายอย่างในสมัยของเขาเอง เขาพิจารณามนุษย์โดยรวมไม่ใช่ว่าทุกคนได้ทำตามรูปแบบโดยทั่วไปนี้ของการออกไปจากพระเจ้า นักอรรถาธิบายคนหนึ่งได้แบ่งระยะทั้งสี่ของความเสื่อมที่น่าสังเวชของมนุษย์ที่เปาโลได้อธิบายดังนี้ สติปัญญา (ข้อ 18-20) ความไม่รู้ (ข้อ 21-23) การหมกมุ่น (ข้อ 24-27) และการไม่สำนึกผิด (ข้อ 28-32)⁷⁷

ข. ความจำเป็นของคนดี 2:1-3:8

ในส่วนก่อนหน้านั้น (1:18-32) เปาโลได้แสดงให้เห็นว่ามนุษย์ถูกกล่าวโทษเนื่องจากการปฏิเสธที่จะตอบสนองอย่างเหมาะสมต่อการเปิดเผยทางธรรมชาติ (โดยทั่วไป) ในส่วนนี้ (2:1-3:8) หัวข้อของท่านคือความล้มเหลวของมนุษย์ที่จะตอบสนองต่อการเปิดเผยที่พิเศษ เนื่องจากว่าคนยิวมีความรู้เกี่ยวกับการเปิดเผยนี้มากกว่าคนต่างชาติ ตอนนี้ก็กล่าวถึงพวกเขาเป็นหลักอย่างเช่นในส่วนก่อนหน้านั้นการกล่าวหาที่เจาะจงก็ตามมาด้วยคำโดยทั่วไปสำหรับคำบาป (เทียบ 1:18 กับ 1:23, 26-32; และ 2:1-16 กับ 2:17-29)

เปาโลกล่าวถึงผู้คนที่ถือว่าพวกเขาเองเป็นข้อยกเว้นสำหรับความบาปโดยทั่วไปของมนุษย์ในส่วนนี้ของจดหมายฝากเป็นที่ชัดเจนว่าหลายคนอาจกล่าวในสมัยของเขา และกล่าวในสมัยของเราว่าพวกเขาไม่ได้แยเหมือนผู้คนที่เปาโลได้อธิบายในบทที่ 1 ผู้เขียนก็กล่าวถึงการโต้แย้งนี้แบบทั่วไปมากยิ่งขึ้นใน 2:1-16 และอย่างเจาะจงมากขึ้นเกี่ยวกับผู้โต้แย้งชาวยิวในข้อ 17-29

“เปาโลยังกล่าวถึงถ้อยคำของท่านที่นี้ว่า ข้าพเจ้าประเสริฐคือฤทธิ์เดชเดียวของพระเจ้าสำหรับความรอด และไม่มีอะไรที่จะต้องละอาย ถ้าลัทธิยิวสามารถช่วยมนุษย์ให้รอดได้ ข้าพเจ้าประเสริฐก็เป็นความไม่เหมาะสม ดังนั้นความล้มเหลวสุดขีดของคนยิวจะต้องถูกสำแดงออก”⁷⁸

“ในบทที่ 2 . . . เป็นบุคคลที่สอง เอกพจน์ ‘ท่าน’ ที่เปาโลใช้ในการทำการกล่าวหาของท่าน (2:1-5, 17-29) นี้ไม่ได้หมายถึงว่าตอนนี้เปาโลกำลังกล่าวหาผู้อ่านของเขาถึงสิ่งเหล่านี้ ถ้าเขาทำอย่างนั้น บุคคลที่สองพหูพจน์ควรถูกเพิ่มเข้าไป เปาโลใช้รูปแบบทางวรรณกรรมที่เรียกว่าคำวิพากษ์วิจารณ์ในที่นี้และอื่นๆ ครั้งตลอดทั้งจดหมาย รูปแบบคำวิพากษ์วิจารณ์ซึ่งถูกยืนยันในบรรดาผู้เขียนสมัยโบราณหลายคนรวมทั้งในพันธสัญญาใหม่ด้วย (เช่น ยากอบ) ก็ใช้อุปกรณ์ทางวรรณกรรมของการสนทนาแบบจินตนาการกับนักเรียนหรือฝ่ายตรงข้าม องค์ประกอบของรูปแบบนี้ก็รวมถึงคำถามบ่อยๆ ซึ่งถูกตั้งขึ้นโดยผู้เขียนที่มีแก่คู่สนทนาของเขาหรือโดยคู่สนทนา ซึ่งเน้นการ

ปฏิเสธของการโต้แย้งที่เป็นไปได้ต่อประโยชน์ของข้อโต้แย้งโดยชั่วคราวว่า “อย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย” และการกล่าวโดยตรงของคู่สนทนาของเขาหรือฝ่ายตรงข้าม”⁷⁹

1. หลักการต่างๆของพระเจ้าสำหรับการพิพากษา 2:1-16

ก่อนที่เปาโลแสดงถึงความผิดของผู้คนที่เคร่งศาสนาและมีศีลธรรมต่อหน้าพระเจ้า (ข้อ 17-29) เขาได้ตั้งหลักการต่างๆที่พระเจ้าใช้ในการพิพากษาทุกคน (ข้อ 1-16) ในการทำอย่างนั้นท่านได้เตือนคนที่ชอบธรรมด้วยตนเอง

2:1-4 “เหตุฉะนั้น” โดยตรรกแล้วดูเหมือนจะเกี่ยวข้องกับ 1:18-19 มากกว่า 1:21-32 เปาโลกล่าวถึงผู้คนที่อาจคิดว่าพวกเขาเป็นอิสระจากพระพิโรธของพระเจ้าเพราะว่าพวกเขาไม่ได้ “ปฏิบัติ” สิ่งต่างๆที่เปาโลเพิ่งได้อ้างอิงถึง (1:29-32) ตอนนี้อัครทูตได้เตือนพวกเขาว่าจริงๆแล้วพวกเขาได้ “ปฏิบัติ” สิ่งเดียวกัน (ข้อ 1) ท่านดูเหมือนจะคิดอย่างที่เราจะเห็นได้เมื่อพระองค์แก้ไขมุมมองแบบผิวเผินของผู้ฟังของพระองค์เกี่ยวกับบาป (เช่น มธ. 5-7) ความปรารถนาชั่วก่อให้เกิดบาปและการกระทำที่ชั่ว

หลักการแรกที่พระเจ้าใช้พิพากษาก็คือว่าพระองค์พิพากษาอย่างชอบธรรม (ข้อ 2) พระองค์พิพากษาบนพื้นฐานของสิ่งที่มีอยู่จริงไม่ใช่สิ่งที่ปรากฏว่าจะเป็นเท่านั้น ตัวอย่างเช่น คนหนึ่งอาจคิดว่าเนื่องจากว่าความคิดที่ไร้ศีลธรรมของเขาไม่เป็นที่สังเกตได้เขาก็เป็นอิสระจากความผิด แต่พระเจ้ามองดูที่ใจ ผลลัพธ์ก็คือผู้ที่ได้กระทำบาปต่างๆอย่างเดียวกันกับผู้ที่ถูกกล่าวถึงก่อนหน้านั้น แม้ว่าบางทีไม่ได้ทำในทำนองเดียวกันไม่ควรคิดว่าพวกเขาจะหลีกเลี่ยงจากการพิพากษาได้ (ข้อ 3) แทนที่จะกระทำเหมือนกับพวกผู้พิพากษาแห่งการผิดศีลธรรมแบบภายนอก ผู้คนเหล่านี้ควรมองว่าพวกเขาเองเป็นคนบาปที่ตกอยู่ภายใต้การพิพากษาของพระเจ้า พวกเขาไม่ควรตีความความล้มเหลวของพระเจ้าที่จะพิพากษาพวกเขาแบบรวดเร็วว่าเป็นข้อบ่งชี้ว่าพวกเขาไร้ความผิด พวกเขาควรตระหนักว่าพระเจ้ากำลังให้เวลาแก่พวกเขาที่จะกลับใจ (ข้อ 4; เปรียบเทียบ ยรม. 18:6-11; 2 ปด. 3:9)

“การกลับใจใหม่มีส่วนน้อยอย่างแปลกใจในการสอนของเปาโลซึ่งพิจารณาความสำคัญของมันในลัทธิยิวร่วมสมัย บางทีนี่เป็นเพราะว่าการเสด็จมาของพระคริสต์ได้เปิดเผยแก่เปาโลว่าการเป็นที่ยอมรับต่อเจ้านั้นเรียกร้องการกระทำที่เข้มข้นกว่าคำว่า ‘การกลับใจ’ ซึ่งบ่อยครั้งแสดงความหมายเป็นนัย ธรรมนั้น”⁸⁰

2:5-11 พระพิโรธของพระเจ้ากำลังเพิ่มขึ้นต่อพวกคนบาปในขณะที่พระองค์รอ (ข้อ 5) แต่ในวันที่บุคคลที่ชอบธรรมด้วยตนเองยืนหยัดในความชอบธรรมของตนเอง พระเจ้าได้เพิ่มความผิดมากขึ้นในประวัติของเขา วันหนึ่งพระเจ้าจะพิพากษาเขา (เปรียบเทียบ วว. 20:11-15) วันนั้นจะเป็นวันที่พระเจ้าเทพพิโรธของพระองค์ลงเหนือคนบาปทุกคน และจะเป็นวันที่ผู้คนจะรับรู้ว่าการพิพากษาของพระองค์นั้นชอบธรรม

การพิพากษานี้จะแตกต่างจากการพิพากษาที่บุคคลที่ชอบธรรมด้วยตนเองส่งต่อไปยังเขาเองเมื่อเขาพิจารณาว่าเขาไม่ผิด(ข้อ 1)

“พระพิโรธของพระเจ้าที่สะสมไว้ในสวรรค์เป็นคลังพัสดุที่น่าสลดใจที่สุดที่มนุษย์อาจเก็บไว้ข้างๆ เพื่อเขาเอง”⁸¹

หลักการที่สองแห่งการพิพากษาของพระเจ้านั้นก็คือว่า มันจะจัดการกับสิ่งที่ทุกคนได้กระทำอย่างแท้จริง (ข้อ 6) มันจะไม่จัดการกับสิ่งที่เขาได้ตั้งใจไว้หรือหวังไว้ หรือต้องการที่จะทำ (เทียบ สดด. 62:12; มธ. 16:27; และ อื่นๆ)

“ปลายทางของมนุษย์ในวันพิพากษาจะไม่ขึ้นอยู่กับว่าเขาได้รู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือไม่ แต่ขึ้นอยู่กับว่าเขาได้ทำมันหรือไม่”⁸²

บางทีเปาโลหมายถึงว่าถ้าบุคคลหนึ่งเชื่อฟังพระเจ้าอย่างดีพร้อม เขาหรือเธอจะได้รับชีวิตนิรันดร์ บรรดาผู้ที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้านั้นก็ได้รับพระพิโรธ ภายหลังจากกล่าวชัดเจนว่าไม่มีใครสามารถเชื่อฟังพระเจ้าอย่างดีพร้อมได้ ดังนั้นทุกคนก็อยู่ภายใต้พระพิโรธของพระเจ้า (3:23-24)⁸³

อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่า ชีวิตนิรันดร์ไม่ใช่แค่ของขวัญที่ให้ฟรีแต่ยังเป็นรางวัลสำหรับการกระทำที่ดีด้วย ในอีกด้านหนึ่งเราได้รับชีวิตนิรันดร์ในฐานะของขวัญโดยทางความเชื่อเท่านั้น (3:20; 4:5; เปรียบเทียบ ยน. 3:16; 5:24; 6:40; อฟ. 2:8; ทต. 3:5) อย่างไรก็ตามในอีกแง่หนึ่งในฐานะคริสเตียนเราก็ประสบกับชีวิตนิรันดร์จนถึงขนาดที่ว่าเรา ต้องทำกรดี (เปรียบเทียบ 6:22; มธ. 19:29; มก. 10:30; ลก. 18:29-30; ยน. 10:10; 12:25-26; 17:3; กท. 6:8) ในมุมมองนี้ประเด็นของเปาโลก็คือสิ่งนี้ผู้ที่ชอบธรรมด้วยตนเองและไม่เชื่อก็สะสมบางสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพวกเขาในอนาคต ซึ่งก็คือการพิพากษาลงโทษ (ข้อ 5) ในทำนองเดียวกันผู้ที่ถ่อมใจและเชื่อก็สะสมบางสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพวกเขาในอนาคตซึ่งก็คือ สง่าราศี เกียรติ และความ เป็นอมตะที่นั่นเปาโลกำลังกล่าวถึงรางวัลของผู้เชื่อ⁸⁴

ผู้แปลความหมายคนอื่นๆ เชื่อว่าเปาโลได้หมายถึงว่าความอุดสาหะของบุคคลหนึ่งก็แสดงถึงว่า หัวใจของเขานั้นบังเกิดใหม่⁸⁵ อย่างไรก็ตามนั่นไม่ใช่สิ่งที่เปาโลได้กล่าวที่นั่นเขาได้กล่าวว่ามีผู้ที่อุดสาหะจะได้รับชีวิตนิรันดร์เราต้องไม่นำคำสอนบางอย่างของความอุดสาหะไปสู่บริบทแต่ควรให้บริบทกล่าวเพื่อมันเอง

ข้อ 8 กล่าวซ้ำถึงรางวัลของคนที่ชอบธรรมด้วยตนเอง (เปรียบเทียบ 1:18)⁸⁶ ประเด็นของข้อที่ 9 และ 10 ก็คือว่าพื้นฐานแท้จริงของการพิพากษาไม่ใช่ว่าบุคคลหนึ่งเป็นยิวหรือกรีกหรือไม่ ไม่ใช่ว่าเขามีศีลธรรมหรือไร้ศีลธรรมภายนอกหรือไม่ มันควรเป็นสิ่งที่เขาทำอย่างแท้จริงไม่ว่าเขามีศีลธรรมหรือไม่ไม่มีศีลธรรมก็ตาม พระเจ้าจะจัดการกับคนยิวก่อนเพราะว่าสิทธิพิเศษของเขานั้นใหญ่กว่า เขาได้รับการสำแดงที่พิเศษและการสำแดงทางธรรมชาติอีกด้วย

“มันเป็นไปไม่ได้ที่จะบรรยายความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่าง *ซูเค* (จิตใจ) และ *นิวม่า* (วิญญาณ) *ซูเค* มาจากคำว่า *ซูโค* หมายถึง ที่จะ หายใจ หรือ เป่า *นิวม่า* มาจากคำว่า *นิว* หมายถึงที่จะเป่า ทั้งสองคำนี้ถูกใช้สำหรับลักษณะบุคคลและส่วนที่เป็นอมตะของมนุษย์ ปกติแล้วในภาษาของ เปาโล ท่านก็แบ่งเป็นสองส่วนแต่บางครั้งก็เป็นสามส่วนในแง่ที่เป็นที่นิยม เราไม่สามารถบรรจุ คำศัพท์ของเปาโลไว้ในความแตกต่างทางจิตวิทยาสมัยใหม่ได้”⁸⁷

หลักการที่สามแห่งการพิพากษาของพระเจ้าก็คือว่าพระองค์ปฏิบัติต่อทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน (ข้อ 11) มีความยุติธรรมเท่ากันสำหรับทุกคนในศาลของพระเจ้า ข้อ 6-11 ประกอบด้วยหนึ่งหน่วยของความคิด จึงสังเกตถึงโครงสร้างแบบเปรียบเทียบในตอนนี้ อย่างไรก็ตามในการเปรียบเทียบนี้ การเน้นไม่ได้อยู่ที่ องค์ประกอบตรงกลางตามแบบทั่วไป แต่อยู่ที่ตอนเริ่มต้นและตอนสุดท้ายนั่นก็คือพระเจ้าจะพิพากษาทุกคนอย่างเท่าเทียมและไม่ลำเอียง

2:12-16 คนต่างชาติไม่มีธรรมบัญญัติของโมเสสในแง่ที่ว่าพระเจ้าไม่ได้ประทานมันให้แก่พวกเขา เพราะฉะนั้นพระองค์จะไม่พิพากษาพวกเขาโดยธรรมบัญญัตินั้น คนยิวในสมัยของเปาโลมีธรรมบัญญัติ และพระเจ้าจะพิพากษาพวกเขาโดยมัน (ข้อ 12)⁸⁸

มันไม่ใช่การฟังธรรมบัญญัติที่ทำให้บุคคลหนึ่งเป็นที่ ยอมรับต่อพระเจ้าได้แต่มันคือการทำในสิ่งที่ มันบัญชา (ข้อ 13) “ชอบธรรม” เป็นศัพท์ทางกฎหมาย ที่เหมาะสมในการอธิบายนี้ถึงการรักษากฎหมาย การทำให้ชอบธรรมเป็นคำตัดสินทางกฎหมาย มันสะท้อนถึงฐานะของบุคคลหนึ่งภายใต้กฎหมาย บุคคลที่ ชอบธรรมคือผู้ที่พระเจ้าเห็นว่าชอบธรรมในความสัมพันธ์กับธรรมบัญญัติของพระองค์ (เปรียบเทียบ 25:1) คนชอบธรรมไม่จำเป็นจะต้องปราศจากคำหยาบ เขาอาจได้ทำบางสิ่งที่ผิด อย่างไรก็ตามในมุมมองของ กฎหมายเขาไม่ได้ถูกประณาม (ถูกตำหนิ) เขาไม่ต้องจ่ายเพื่อความผิดของเขา เปาโลได้กล่าวในข้อที่ 13 ว่า พระเจ้าจะประกาศความชอบธรรมแก่บุคคลที่ไม่ใช่แค่ฟังธรรมบัญญัติของโมเสส แต่ได้ทำสิ่งที่มันเรียกร้อง ธรรมบัญญัติเตือนว่าถ้าไม่มีการเชื่อฟังอย่างดีพร้อมต่อมันแม้จะอ่านมันหรือศึกษามัน ฟังมันผ่านทาง การเทศนาและการสอน ซึ่งคนยิวได้ฟังพา ก็ทำให้บุคคลนั้นผิดต่อพระเจ้า (ฉธบ. 27:26; เปรียบเทียบ กท. 3:10) เหตุฉะนั้นโมเสสได้กระตุ้นให้คนอิสราเอลที่จะยอมรับและเชื่อในพระเมสสิยาห์ตามพระสัญญา (เช่น ฉธบ. 18:15)

แม้คนต่างชาติผู้ไม่ได้มีธรรมบัญญัติของโมเสสก็รู้ว่าพวกเขาควรทำสิ่งต่างๆที่ถูกตองและไม่ควรทำ สิ่งต่างๆที่ผิด (ข้อ 14) ผิดและถูกเป็นองค์ประกอบพื้นฐานของธรรมบัญญัติของโมเสส เปาโลไม่ได้ หมายความว่าคนต่างชาติไม่สนใจต่อธรรมบัญญัติใดๆเลยยกเว้นสิ่งที่พวกเขาคิดค้นขึ้นมาในความสนใจ ส่วนตัวของพวกเขาเอง เขาหมายถึงว่าพวกเขามีธรรมบัญญัติที่เป็นสัญชาตญาณ นั่นคือการรับรู้โดย สัญชาตญาณถึงสิ่งที่ถูกและสิ่งที่ผิดทุกคนมีสิ่งนี้ นักเขียนคนหนึ่งได้แสวงหาที่จะอธิบายสิ่งที่เปาโลไม่ได้

อธิบาย นั่นคือมนุษย์สามารถและรัฐธรรมนูญทางศีลธรรมของพระเจ้าโดยปราศจากการลำแดงพิเศษได้อย่างไร⁸⁹

นอกจากความรู้สึกภายในนี้แห่งศีลธรรม คนต่างชาติก็ยังมีจิตสำนึก (ข้อ 15) พันธสัญญาใหม่นำเสนอจิตสำนึกของมนุษย์ว่าเป็นดังเช่นความสามารถของคอมพิวเตอร์ มันไม่มีข้อมูลที่ติดตั้งโปรแกรมไว้ล่วงหน้าในมัน แต่อะไรก็ตามที่บุคคลนั้นประสบก็ใส่โปรแกรมในจิตสำนึกของเขาหรือของเธอ ยกตัวอย่างเช่นถ้าเขาเรียนรู้ว่าการโกหกนั้นผิด จากนั้นเป็นต้นไปจิตสำนึกของเขาจะนำข้อมูลนั้นไปสู่ความคิดของเขาในสถานการณ์ที่เหมาะสม เพราะฉะนั้นบางคนที่เติบโตขึ้นในวัฒนธรรมที่เห็นคุณค่าของการปฏิบัติบางอย่างที่วัฒนธรรมอื่นๆเกลียดชัง เช่นการหลอกลวงหรือการหักหลังก็ไม่มีจิตสำนึกเกี่ยวกับการกระทำการหลอกลวงหรือการหักหลัง ทุกคนเติบโตขึ้นมาที่เรียนรู้ว่าบางสิ่งที่ไม่ดีอย่างแท้จริงก็ไม่ดีและสิ่งอื่นๆที่ดีอย่างแท้จริงก็ดี ดังนั้นจิตสำนึกของเราแม้ว่าไม่ได้เป็นตัวนำที่วางใจได้อย่างเต็มที่แต่ก็เป็นประโยชน์เมื่อเราแสวงหาที่จะดำเนินชีวิตอย่างมีศีลธรรม⁹⁰ พันธสัญญาใหม่กล่าวถึงจิตสำนึกที่ดี (กจ. 23:1; 1 ทธ. 1:5, 19) จิตสำนึกอันบริสุทธิ์ (กจ. 24:16; 1 ทธ. 3:9; 2 ทธ. 1:3; ฮบ. 13:18) จิตสำนึกที่ผิด (ฮบ.10:22) จิตสำนึกที่เสื่อมทราม (ทต. 1:15) จิตสำนึกที่อ่อนแอ (1 คร. 8:7, 10, 12) และจิตสำนึกที่เป็นทาส ของมาร (1 ทธ. 4:2)

ข้อ 16 ทำให้ประโยคก่อนหน้านั้นของเปาโลที่ว่าพระเจ้าจะพิพากษาอย่างไม่ลำเอียงนั้นสมบูรณ์ (ข้อ 11-13) และจัดตั้งจุดสุดท้ายของการผนวกที่กล่าวถึงการพิพากษาที่เริ่มต้นจากข้อ 1-5 ด้วยเหตุใดเหตุหนึ่ง ข้อ 14-15 เป็นวงเล็บในการไหลของข้อโต้แย้งนี้ของเขา ข้อเหล่านี้สนับสนุนถ้อยคำของเขาที่ว่าคนต่างชาติไม่มีรัฐธรรมนูญ (ข้อ 12) ประเด็นของเขาในข้อ 16 ก็คือการพิพากษาที่ไม่ลำเอียงของพระเจ้าจะรวมถึงความคิดที่ลึกลับของผู้คนและการกระทำที่เปิดเผยของพวกเขา ทั้งความคิดและการกระทำก่อให้เกิดความประหลาด (ข้อ 6) พระเยซูคริสต์จะเป็นตัวแทนของพระเจ้าสำหรับการพิพากษา (เปรียบเทียบ กจ. 17:31) “ตามข่าวประเสริฐของข้าพเจ้า” หมายถึงว่าข่าวประเสริฐที่เปาโลได้ประกาศก็รวมถึงการคาดการณ์ของการพิพากษา การพิพากษาของผู้ไม่เชื่อ (การพิพากษา ณ บัลลังก์ใหญ่สีขาว วว. 20:11-15) ถูกกล่าวถึงตลอดในส่วนนี้ (ข้อ 1-16)

ในการสรุป ที่จะให้บุคคลที่ชอบธรรมด้วยตนเองสำนึกถึงความผิดของเขาต่อพระเจ้า เปาโลได้ย้ำเตือนผู้อ่านของเขาถึงหลักการทั้งสามที่พระเจ้าจะประเมินทุกคน พระองค์จะพิพากษาอย่างชอบธรรมในแง่ของความเป็นจริงไม่ใช่แค่สิ่งที่ปรากฏ (ข้อ 2) พระองค์จะพิพากษาผู้คนเนื่องด้วยการกระทำของพวกเขา คือสิ่งที่พวกเขาทำอย่างแท้จริงทั้งที่ซ่อนเร้นและเปิดเผย (ข้อ 6) ยิ่งไปกว่านั้นอีกพระองค์จะพิพากษาอย่างไม่ลำเอียง ไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาได้ชื่นชมในสิทธิพิเศษมากนักน้อยแค่ไหน แต่ที่พวกเขาได้ตอบสนองต่อความจริงที่พวกเขามีอย่างไรต่างหาก (ข้อ 11)

หลักการสุดท้ายนี้ได้ออกให้เกิดคำถามสำหรับผู้คนมากมาย พระเจ้าจะกล่าวโทษใครสักคนที่ไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์หรือไม่ถ้าเขาหรือเธอตอบสนองอย่างเหมาะสมต่อความจริงอันจำกัดที่เขาหรือเธอมี? ภายหลังเปาโลได้แสดงให้เห็นว่าไม่มีใครสักคนที่ตอบสนองอย่างเหมาะสมต่อความจริงที่เขาหรือเธอมี (3:23) ทุกคนล้มเหลวดังนั้นทุกคนก็ถูกกล่าวโทษเขาได้กล่าวอย่างชัดเจนอีกว่ามันเป็นไปไม่ได้ที่จะชื่นชมกับความรอดโดยปราศจากการวางใจในพระเยซูคริสต์ (1:16-17; 10:9; เปรียบเทียบ ยน. 14:6) นั่นคือเหตุที่พระเจ้าได้ให้พระมหาบัญชาและเหตุที่ข่าวประเสริฐนั้นสำคัญอย่างมาก (1:16-17)

“. . . ในทางทฤษฎีแล้ว เปาโลได้เห็นด้วยกับความเชื่อของยิวที่ว่าทำให้ชอบธรรมอาจมาจากการทำดีที่เปาโลไม่ได้เห็นด้วยกับลัทธิยิวที่อยู่ในความเชื่อของเขาที่ว่าอำนาจของบาปก็ตกกัน ใครก็ตามแม้กระทั่งคนยิวที่พึ่งพาสถานะทางพันธสัญญาของเขาหรือของเธอจากการบรรลุความชอบธรรมอย่างแท้จริงในแง่ นั้น เหตุฉะนั้นตามทฤษฎีแล้วในขณะที่คนหนึ่งอาจได้รับความชอบธรรมโดยการทำตามธรรมเนียมปฏิบัติ ในทางปฏิบัติแล้วมันเป็นไปไม่ได้. . .”⁹¹

2. ความผิดของคนยิว 2:17-29

แม้ว่าคนยิวมีความได้เปรียบจากธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสและการเข้าสู่หนัด ความหยิ่งและการไม่เกิดผลของพวกเขาที่ชัดเจนความได้เปรียบเหล่านี้ ศาสนาที่ได้รับการเปิดเผยจากพระเจ้าไม่ใช่สิ่งแทนที่ของการวางใจและการเชื่อฟังต่อพระเจ้า ข้อ 17-29 ก็คล้ายคลึงกับ 1:18-32 ใน 2:17-29 เปาโลได้แสดงว่าคนยิวก็ผิดต่อหน้าพระเจ้าอย่างที่ยกก่อนหน้านั้นเขาได้ยืนยันว่ามนุษย์ทุกคนนั้นผิด ในทั้งสองส่วนนั้นเขาได้ชี้ให้เห็นว่ามนุษย์รู้จักความจริงแต่ได้ปฏิเสธมัน และผลลัพธ์ก็คือมีความผิดในเรื่องการกราบไหว้รูปเคารพ การหลงในเรื่องทางโลก และการไร้ศีลธรรม

“ในส่วนก่อนหน้านั้นเปาโลได้กล่าวถึงผู้อ่านชาวยิวของเขาในแนวทางที่ค่อนข้างยับยั้ง แต่ที่นี่อารมณ์ได้เปลี่ยนไป อีกครั้งหนึ่งที่เขาได้ใช้รูปแบบที่วิพากษ์วิจารณ์ที่เขาได้ใช้ในข้อเริ่มต้นต่างๆ ของบทที่ 2 น้ำเสียงของเขาค่อนข้างจะรุนแรงเมื่อเขาได้เผยออกมาให้พวกเขาเห็นถึงความจำเป็นอย่างยิ่งของการนำการปฏิบัติของเขามาสอดคล้องกับการกล่าวยอมรับของเขา จากประเด็นนี้เป็นต้นไปถึงจุดสุดท้ายของการแบ่งแยกหลักอันที่สอง (รม. 3:20) เราได้ยินเปาโลซึ่งเป็นนักเทศน์ได้น้อมนำผู้ฟังของเขาถึงความจำเป็นของพวกเขาที่มีต่อชนิดที่แตกต่างออกไปของความชอบธรรม แม้ว่าอีกจดหมายฉบับหนึ่ง เขาได้อ้างว่าการเทศนาของเขาไม่ได้คล่องแคล่ว (1 คร. 2:1-5) ในพระธรรมโรมนี้ มันยากที่จะปฏิเสธว่าเรากำลังรับมือกับโฆหารที่มีพลังของนักประกาศเกี่ยวกับการชักชวน”⁹²

“ที่นี่เปาโลกล่าวอ้างเพื่อคนยิวซึ่งไม่มีอะไรที่มากกว่าสิ่งที่คนยิวในสมัยของเขาอ้างเพื่อพวกเขาเอง ทุกเรื่องที่อยู่ในรายการใน ข้อ 17-20 ก็คล้ายกันกับวรรณกรรมของชาวยิวในสมัยนั้น”⁹³

2:17-20 เปาโลได้กล่าวถึงคนยิวที่รวมอยู่ในประเภทที่ใหญ่กว่าของ “ผู้คนที่ดี” ในข้อที่ 1-16 แต่ตอนนี้เขาได้ระบุถึงพวกเขาตามชื่อ คนยิวนั้นชอบธรรมด้วยตนเองอย่างมาก เปาโลได้อธิบายถึงพื้นฐานของการโอวตของพวกเขาในข้อเหล่านี้

คำว่า “ยิว” ตรงข้ามกับ “คำกรีก” และเรียกร้องความสนใจต่อ ประเทศชาติ⁹⁴ คนยิวมีสง่าราศีในการเป็นสมาชิกแห่งชนชาติที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า (เปรียบเทียบกับ 19:5-6) พวกเขาได้พึ่งพาธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสเพราะว่าพระเจ้าเองได้ประทานให้แก่โมเสสบนภูเขาซีนาย พวกเขาได้โอวตในความรู้ของพวกเขาเกี่ยวกับพระเจ้าที่พวกเขาได้รับผ่านทางพันธสัญญา พวกเขาค่อนข้างมีความเข้าใจอย่างชัดเจนเกี่ยวกับสิ่งที่สำคัญน้อยกว่าและมากกว่าต่อพระเจ้า (เปรียบเทียบกับ ฟป. 1:10) อย่างที่เปาโลได้ชี้ให้เห็น ก่อนหน้านั้นพวกเขาได้ถูกคนที่ไม่ใช่ยิวว่าเป็นผู้ที่พวกเขาได้นำแม้ว่าคนต่างชาติเองก็มีธรรมเนียมปฏิบัติและความเข้าใจบางอย่าง

“คนยิวเชื่อว่าทุกคนถูกกำหนดให้พบกับการศึกษาเกี่ยวตนเอง มันจะไม่ได้เป็นความดีที่พิเศษ แต่อย่างใดซึ่งได้ทำให้เขาได้รับการยกเว้นจากพระพิโรธของพระเจ้า แต่เป็นแค่ข้อเท็จจริงที่ว่าเขาเป็นคนยิว”⁹⁵

ในข้อเหล่านี้ เปาโลได้อ้างอิงถึงของประทานของพระเจ้าที่มีต่อคนยิวก่อน (ข้อ 17) จากนั้นก็เป็นความสามารถที่เหนือกว่าของของประทานเหล่านี้ที่มอบให้แก่พวกเขา (ข้อ 18) สุดท้ายเขาได้อ้างอิงถึงบทบาทที่ด้วยเหตุใดเหตุหนึ่งคนยิวพอใจอย่างแจ่มแจ้งในการเล่น พระเจ้าได้เรียกให้พวกเขาที่จะบอกแจ้งคนต่างชาติถึงของประทานและความสามารถเหล่านี้ (ข้อ 19-20)⁹⁶

2:21-24 เปาโลได้แห่เข้าไปในรูของลักษณะภายนอกที่หน้าชื่อใจคของคนยิวด้วยคำถามแบบที่มั่งคั่ง (คำถามเชิงโวหาร) อย่างเห็นได้ชัดว่า มันไม่ใช่ไม่ผิดปกติสำหรับคนยิวที่จะปล้นวิหารของคนต่างชาติ (ข้อ 22; เปรียบเทียบ กจ. 19:37) พวกเขาอาจได้ทำสิ่งนี้โดยการไขโลหะที่ล้ำค่าจากเครื่องใช้แบบรูปเคารพที่ถูกขโมยมาจากวิหารของคนต่างชาติ (เปรียบเทียบกับ ฉธบ. 7:26)⁹⁷ ด้วยการทำอย่างนั้นพวกเขาได้ทรยศการกราบไหว้รูปเคารพของพวกเขาเองซึ่งก็คือการรักเงิน ยิ่งไปกว่านั้นอีกแทนที่จะอยู่ห่างจากสิ่งที่พวกเขาถือว่าเป็นจะรังเกียจ พวกเขาได้ติดตามรูปเคารพของต่างชาติ เพื่อนบ้านต่างชาติของคนยิวได้เห็นความไม่สอดคล้องของพวกเขาและได้ดูถูกพระยาเวห์เนื่องจากมัน (ข้อ 24) คนยิวไม่ได้ประยุกต์ใช้คำสอนของพวกเขาเข้ากับพวกเขาเอง เปาโลได้สนับสนุนการกล่าวอ้างของเขาด้วยข้ออ้างอิงจากอิสยาห์ 52:5

ไม่สงสัยเลยว่าเปาโลไม่ได้หมายถึงว่าคนยิวทุกคนได้กระทำบาปเหล่านี้ แต่บาปเหล่านี้ได้แสดงถึงความขัดแย้งระหว่างการกล่าวอ้างและการประพฤติที่บ่งบอกถึงลัทธิยิว

2:25-27 ต่อจากธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสคนยิวได้ออวดเกือบอย่างเท่าเทียมกันในการเข้าสู่หน้ตของพวกเขา คนยิวส่วนใหญ่ในสมัยของเปาโลได้เชื่อว่าพระเจ้าจะไม่อนุญาตคนยิวที่ถือปฏิบัติคนใดก็ตามที่จะเข้าไปสู่หน้ต

“รับบีเลวีได้กล่าวว่า ต่อจากนี้ไปอัคราฮัมจะนั่งที่ทางเข้าไปสู่หน้ตและไม่อนุญาตให้คนยิวที่ได้รับการเข้าสู่หน้ตเข้าไปสู่ที่นั่น แล้วเราจะทำอะไรกับผู้ที่ได้ทำบาปอย่างมาก? เขาจะเอาหน้ตหุ้มปลายองคชาติจากเด็กทารกที่ได้ตายก่อนการเข้าสู่หน้ตไปวางเหนือคนบาป และจากนั้นก็ให้พวกเขาลงไปสู่หน้ต...”⁹⁸

มุมมองของกลุ่มรับบีอีกมุมมองหนึ่งก็คือว่าพระเจ้าจะส่งทูตสวรรค์ที่จะดึงหน้ตหุ้มปลายองคชาติจากคนบาปหนาและจากนั้นพวกเขาก็ลงไปสู่หน้ต⁹⁹ คนยิวใคร่รู้ว่าการเข้าสู่หน้ตได้รับรองการยอมรับของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขา และได้จัดเตรียมที่พวกเขาจะไม่ทำบาป “อย่างมาก” (อย่างที่คริสเตียนบางคนเชื่อว่าการบัพติสมารับรองถึงความรอด) เปาโลได้ย้ำเตือนคนเช่นนี้ว่าความเป็นจริงนั้นสำคัญกว่าการกล่าวยอมรับและการเชื่อฟังสำคัญกว่าคำพยาน การเข้าสู่หน้ตจะไม่ป้องกันพวกเขาจากพระพิโรธของพระเจ้าถ้าพวกเขาได้ล้มเหลวที่จะทำตามคำสั่งทั้งสิ้นของพระองค์

“. . . ในความตรงกันข้ามกับพวกครูสอนชาวยิวที่ถือว่าการตัดสินใจอย่างเด็ดขาดที่จะปฏิเสธพันธสัญญาทำให้การเข้าสู่หน้ตของคนหนึ่งเสียไป เปาโลโต้แย้งว่าการละเมิดที่เรียบง่ายต่อธรรมเนียมปฏิบัติสามารถมีผลกระทบอย่างเดียวกัน”¹⁰⁰

“ในฉบับกรีก ส่วนที่สองนี้ของข้อ 25 เป็นที่น่าสนใจ ‘ถ้าคุณเป็นผู้ละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติการเข้าสู่หน้ตของคุณได้กลายมาเป็นหน้ตหุ้มปลายองคชาติ’”¹⁰¹

ในสมัยของเรากระป๋องและขวดก็มีฉลากที่บ่งบอกว่าอะไรอยู่ข้างใน การเข้าสู่หน้ตเป็นฉลากและบ่งบอกว่าคนยิวเชื่อฟังต่อพระเจ้า อย่างไรก็ตามถ้าเขาไม่ได้เชื่อฟังอย่างเต็มที่ฉลากนั้นไม่ใช่แค่ไร้ค่าแต่ยังนำแบบผิดๆ สิ่งที่บรรจุในกระป๋องนั้นสำคัญกว่าฉลาก ในทำนองเดียวกันถ้าคนต่างชาติเชื่อฟังพระเจ้าอย่างเต็มที่ การขาดหายไปของฉลากแห่งการเข้าสู่หน้ตก็ไม่ใช่ผลลัพธ์ที่ใหญ่หลวง คนยิวได้เน้นที่การมีฉลากมากกว่าสิ่งที่บรรจุในกระป๋อง ประเด็นของเปาโลก็คือว่าการไม่เชื่อฟังนำมาซึ่งการลงโทษและในทางทฤษฎีแล้วการเชื่อฟังอย่างสมบูรณ์นำมาซึ่งความรอด โดยไม่คำนึงว่าคนนั้นเป็นยิวหรือต่างชาติ

“โดยส่วนใหญ่แล้วเพื่อนบ้านของคนอิสราเอลก็มีการเข้าสู่หน้ต (ยกเว้นคนฟิลิเตีย) แต่การเข้าสู่หน้ตของเพื่อนบ้านของคนอิสราเอลไม่ใช่เครื่องหมายแห่งพันธสัญญาของพระเจ้า อย่างที่การเข้าสู่หน้ตของคนอิสราเอลถูกตั้งให้เป็น”¹⁰²

การอ้างอิงถึง “ประมวลธรรมเนียมปฏิบัติ” บางทีหมายถึงว่าคนยิวมีธรรมเนียมปฏิบัติที่ถูกเขียนลงไป

2:28-29 ตอนนี้เรากันพบถึงเหตุผลที่สองที่เปาโลได้เลือกที่จะกล่าวแก่คนอิสราเอลด้วยกันว่าเป็นคนยิว ในส่วนนี้ (ข้อ 17-29) คำว่า “ยิว” ไม่ใช่เป็นแค่คำนำหน้าของคนไม่ใช่ยิวไว้ที่จะอธิบายถึงคนอิสราเอล แต่คำว่า “ยิว” ก็มาจากชื่อว่า “ยูดาห์” ซึ่งหมายถึง “การสรรเสริญ” อีกด้วย เปาโลกำลังกล่าวว่าบุคคลที่สรรเสริญพระเจ้าอย่างแท้จริงไม่ใช่ผู้ที่แค่ใส่ฉลากของการเข้าสุหนัตเท่านั้น แต่เป็นผู้ที่เชื่อฟังพระเจ้าอย่างแท้จริง บุคคลเช่นนั้นมีความตั้งใจที่ได้เข้าสุหนัต (เปรียบเทียบ ฉธบ. 30:6; ยรม. 4:4; 9:25-26; อสค. 44:9) การเข้าสุหนัตของหัวใจเป็นการผ่าตัดฝ่ายวิญญาณที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทำการผ่าตัด ไม่ใช่การผ่าตัดทางกายที่เป็นไปตามประมวลธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส บุคคลที่เชื่อฟังอย่างแท้จริงจะไม่เพียงแค่สรรเสริญพระเจ้า แต่พระเจ้าจะสรรเสริญเขาเช่นกัน เขาจะไม่เพียงแค่รับคำสั่งสรรเสริญจากมนุษย์สำหรับการเชื่อฟังที่กล่าวออกมาต่อพระเจ้า

“ข้อเหล่านี้ [ข้อ 25-29] จะต้องถูกจัดอยู่ในบริบทของพวกมัน นั่นก็คือการที่เปาโลกล่าวถึงคนยิว และชี้ให้เห็นข้อแตกต่างระหว่างคนยิวที่เชื่อกับคนยิวที่ไม่เชื่อ เขาไม่ได้สอนว่าคริสเตียนต่างชาติทุกคนเป็นยิวฝ่ายวิญญาณ ตรงกันข้ามเขากำลังสอนว่ายิวทุกคนไม่ใช่ยิวอย่างสมบูรณ์ คนยิวที่สมบูรณ์คือผู้ที่มีการเข้าสุหนัตสองอย่างคือการเข้าสุหนัตทางเนื้อหนัง ซึ่งก็คือเป็นการเชื่อฟังภายนอกต่อพันธสัญญาของอับราฮัม และการเข้าสุหนัตภายในของหัวใจซึ่งเป็นการกระทำแห่งการเชื่อฟังต่อพันธสัญญาใหม่”¹⁰³

ในข้อ 17-29 ประเด็นของเปาโลก็คือว่าการเชื่อฟังอย่างสมบูรณ์นั้นสำคัญกว่าสิทธิพิเศษทางศาสนา แม้ว่าคนยิวได้พูดในเรื่องภายนอก เช่นธรรมเนียมปฏิบัติและการเข้าสุหนัต พวกเขาก็มีความผิดฐานทำให้พระเจ้าผิดหวัง ภายในคนต่างชาติก็เช่นกันคนต่างชาติที่ยำเกรงพระเจ้าอย่างแท้จริงนั้นเป็นที่โปรดปรานต่อพระเจ้ามกกว่าคนยิวที่ไม่เชื่อฟังเพราะว่าพระเจ้ายินดีในการเชื่อฟัง

3. คำตอบต่อการคัดค้าน 3:1-8

ในบทที่ 2 เปาโลได้ชี้ให้เห็นว่าการพิพากษาของพระเจ้าเหนือทุกคนขึ้นอยู่กับคุณลักษณะมากกว่าพิธีกรรม เขาได้วางคนยิวให้อยู่ในระดับเดียวกับคนต่างชาติเกี่ยวกับสถานะของพวกเขาต่อหน้าพระเจ้า กระนั้นพระเจ้าเองได้สร้างความแตกต่างระหว่างคนยิวและคนต่างชาติ ใน 3:1-8 เปาโลกล่าวถึงความแตกต่างนั้น เขาได้ทำอย่างนี้เพื่อว่าจะไม่มีข้อสงสัยในผู้ฟังที่เป็นคนยิวของเขาที่ว่าพวกเขาก็ผิดต่อหน้าพระเจ้าและจำเป็นต้องวางใจในพระเยซูคริสต์ พระคัมภีร์ตอนนี้ยืนยันความสัตย์ซื่อที่ต่อเนื่องของพระเจ้าต่อประชากรแห่งพันธสัญญาของพระองค์ แต่กล่าวชัดเจนว่าความสัตย์ซื่อของพระองค์จะไม่มีการปกป้องกัน การพิพากษาของพระองค์ต่อคนยิวที่บาป

“ในการยอมให้คริสเตียนชาวโรมที่จะ ‘ฟัง’ บทสนทนาที่เปาโลก็เตือนผู้ฟังคนต่างชาติโดยส่วนใหญ่ ว่าพวกเขาไม่ควรตีความหมายของการทำให้เสมอกันของความแตกต่างระหว่างของคนยิวและคนต่างชาติในแง่ของการพิพากษาของพระเจ้าและความรอดว่าเป็นการยกเลิกสิทธิพิเศษทั้งสิ้นของอิสราเอล”¹⁰⁴

3:1-2 เปาโลได้ถามสี่คำถามเชิงโวหารในส่วนนี้ (ข้อ 1-8) ซึ่งเป็นคำถามที่อาจอยู่ในความคิดของผู้คัดค้านชาวอียิปต์ บางทีเปาโลตั้งคำถามและข้อคัดค้านเหล่านี้ต่อเขาเองเพื่อจะทำให้มุมมองของเขาชัดเจนต่อผู้อ่านของเขา อีกครั้งหนึ่ง นี่เป็นรูปแบบของการวิพากษ์วิจารณ์เชิงโวหาร “ถ้าเช่นนั้น” (คำกรีก *ที อุน*) ปรากฏในพระธรรมโรมเพื่อจะตั้งคำถามเกี่ยวกับสิ่งที่เปาโลได้สอนเพื่อจะสนับสนุนข้อโต้แย้งของเขา (เปรียบเทียบ 3:9; 4:1; 6:1, 15; 7:7; 8:31; 9:14, 19, 30; 11:7)

เราสามารถถอดความคำถามแรกได้ดังนี้ถ้าคนอียิปต์และคนต่างชาติต่างก็ผิดต่อหน้าพระเจ้า มีความได้เปรียบอะไรในการเป็นอียิว? โดยเฉพาะอย่างยิ่งมันมีความได้เปรียบอะไรในการเข้าสุหนัต? พันธสัญญาเดิมถือว่าการเป็นคนอียิวและการเข้าสุหนัตเป็นสิทธิพิเศษ

มีความได้เปรียบหลายอย่างของการเป็นคนอียิวที่เข้าสุหนัต ที่นี้เปาโลกล่าวถึงอันที่สำคัญที่สุด (ข้อ 2) แต่ภายหลังเขาได้อ้างถึงสิ่งอื่นๆ (9:4-5) วลีนี้ “พระคำรัสของพระเจ้า” อ้างอิงถึงการสำแดงพิเศษ คำว่า “คำรัส” (คำกรีก *โลกิอะ*) เน้นถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพันธสัญญาเดิม และโดยเฉพาะอย่างยิ่งธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสเป็นคำพูดของพระเจ้าที่ถูกส่งมาโดยคนรุ่นก่อนๆ (เปรียบเทียบ กจ. 7:38; ฮบ. 5:12; 1 ปต. 4:11)¹⁰⁵ “รับมอบ” เน้นถึงความรับผิดชอบของอิสราเอลที่จะปกป้องและเผยแพร่สิ่งที่เขาได้รับในฐานะเป็นสมบัติ

3:3-4 คำถามที่สองของเปาโลคือสิ่งนี้พระเจ้าจะไม่ยกเลิกพระสัญญาของพระองค์ในการที่จะอวยพรประเทศเนื่องจากว่าคนอิสราเอลบางคนไม่สัตย์ซื่อใช่ไหม? ข้อคัดค้านที่เปาโลกล่าวถึงก็เรียกความสนใจต่อพระสัญญาต่างๆของพระเจ้าที่ได้ให้แก่อิสราเอลในพันธสัญญาของพันธสัญญาเดิม สิ่งเหล่านี้ก็ก่อให้เกิดความได้เปรียบแก่คนอียิว

โดยการอ้างถึงความไม่เชื่อของคนอียิว (ข้อ 3) เปาโลกำลังมองดูที่รากของ ความไม่สัตย์ซื่อของพวกเขาต่อพระเจ้า ตัวอย่างเช่นจากคนรุ่นที่ได้รับธรรมเนียมปฏิบัติที่ภูเขาซีนาย มีเพียงผู้ใหญ่สองคนที่สัตย์ซื่อซึ่งก็คือโยชูวาและคาเลบ กระนั้นพระเจ้าได้นำคนทั้งประเทศเข้าไปในคานาอันตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้แม้ว่าคนรุ่นที่ไม่เชื่อได้ตายในถิ่นทุรกันดารก็ตาม

เปาโลเห็นด้วยที่พระเจ้ายังคง “สัตย์จริง” (จริงต่อพระวาระของพระองค์ซึ่งเป็นที่วางใจได้) ที่จะอวยพรอิสราเอลตามที่พระองค์ได้สัญญา (ข้อ 4) พระเจ้าจะสัตย์ซื่อ ถ้าทุกคนไม่สัตย์ซื่อไม่ใช่แค่บางคนที่ไม่สัตย์ซื่อเปาโลได้อ้างอิงคำพยากรณ์ของดาวิดต่อความสัตย์ซื่อของพระเจ้าหลังจากความไม่สัตย์ซื่อของเขาเองในฐานะที่เป็นการสนับสนุนทางประวัติศาสตร์และทางพระคัมภีร์

3:5-6 คำถามที่สามเชื่อมโยงกับสถานการณ์ของดาวิด (ข้อ 4) เนื่องจากความล้มเหลวของคนอียิวได้ทำให้ความชอบธรรมของพระเจ้าออกไปห่างๆอย่างรุนแรงในความตรงกันข้าม พระเจ้าจะไม่ปฏิบัติอย่างมี

พระคุณมากขึ้นต่อคนยิวในการพิพากษาของพระองค์ที่มีต่อพวกเขาหรือ? แน่นอนว่าพระองค์จะไม่ธรรมดาในการล้มเหลวที่จะนำสิ่งนั้นไปสู่การพิจารณาใหม่?

อย่างเห็นได้ชัดเจนนว่าเปาโลได้รู้สึกถูกบีบบังคับที่จะอธิบายว่าเขา “กล่าวในแง่ของมนุษย์” หรือ “ไขข้อโต้แย้งของมนุษย์” เพราะว่าเขาคือตัวแทนของผู้คัดค้าน ได้บ่งบอกว่าพระเจ้าไม่ยุติธรรม เปาโลไม่ต้องการผู้อ่านของเขาที่จะสรุปว่าเขาคิดอย่างแท้จริงว่าพระเจ้าไม่สัตย์ซื่อต่อบุคคลและถ้อยคำของพระองค์เอง เขาเพียงแต่กล่าวว่ำนั่นก็เพื่อให้เห็นแก่ข้อโต้แย้ง

“[ศัพท์ทางเทคนิค ‘ข้าพเจ้ากำลังกล่าวอย่างมนุษย์’] ก่อให้เกิดการขอร้องสำหรับถ้อยคำ แต่สำหรับการขอร้องจะกล่าหาญเกินไปจนเกือบเป็นการหมิ่นประมาทได้”¹⁰⁶

คำตอบของเปาโลก็คือสิ่งนี้ พระเจ้าจะไม่สำแดงความลำเอียงแก่คนยิวแม้ว่าโดยทางความไม่สัตย์ซื่อของพวกเขา พวกเขาได้ถวายเกียรติแด่ความสัตย์ซื่อของพระเจ้า ถ้าพระองค์ทำอย่างนั้นพระองค์ก็จะลำเอียงและไม่มีคุณสมบัติที่จะนั่งในการพิพากษามนุษย์

3:7-8 คำถามที่สี่ก็คล้ายกับคำถามที่สาม บางทีเปาโลได้ตั้งมันขึ้นเพื่อเป็นการตอบสนองต่อคำตอบที่มาก่อนอย่างทันที (ข้อ 6) มันทำให้ความโง่เขลาของแนวคิดที่ได้แสดงออกในคำถามที่สามชัดเจน สิ่งที่ผู้คัดค้านอาจจะกล่าวในคำถามที่สามก็ออกมาในคำถามที่สี่ ตัวอย่างเช่นถ้าการโกหกของข้าพเจ้าถวายเกียรติแด่พระเจ้าโดยการแสดงให้เห็นว่าพระองค์เป็นบุคคลที่สัตย์จริงอย่างสมบูรณ์แบบเพียงผู้เดียว ทำไมพระเจ้าลงโทษข้าพเจ้าสำหรับการโกหก? เปาโลได้เน้นความเป็นจริงและลำดับความสำคัญในบทที่ 2 การคัดค้านนี้ก็ลงไปสู่ระดับนั้น ถ้าการเขาสูหนัดเป็นสิ่งสำคัญอันดับสองเมื่อเปรียบเทียบกับ การเชื่อฟังที่สมบูรณ์ต่อพระเจ้า การทำบาปของความสำคัญอันดับสองถวายเกียรติแด่พระเจ้าใช่หรือไม่?

คำตอบของเปาโลก็คือว่าโดยไม่คำนึงถึงการกล่าวหาต่อสิ่งที่ตรงกันข้าม เขาไม่ได้สอนว่าเปาโลหมายแก่ตัวให้แก้วิธี การเขาสูหนัดอยู่ในอันดับสองแต่มันก็ไม่ได้อัป พระเจ้าจะไม่มองข้ามบาปแม้ว่าพระองค์จะมองข้ามการขาดการเขาสูหนัด (2:26-29) ถ้าใครก็ตามคิดว่าพระเจ้าควรมองข้ามการทำบาปของเขาเพราะว่าในแง่ที่มันถวายเกียรติแด่พระเจ้า บุคคลนั้นสมควรต่อการลงโทษ (ข้อ 8) เปาโลบอกเป็นนัยว่าการคัดค้านนี้ไร้สาระสิ้นดีและมันไม่มีค่าที่จะพิจารณา

ในการสรุป ในข้อ 1-8 เปาโลได้ตั้งและตอบข้อคัดค้านทั้งสี่ที่คนยิวอาจนำเสนอเพื่อจะปิดตัวภายใต้คำตัดสินความผิดที่เปาโลได้ประกาศแก่เขาในบทที่ 2 การคัดค้านที่สำคัญก็มีดังต่อไปนี้

1. คนยิวเป็นประชากรที่มีสิทธิพิเศษ (ข้อ 1-2)
2. พระเจ้ายังคงสัตย์ซื่อต่อคนยิวโดยไม่คำนึงถึงความไม่สัตย์ซื่อของพวกเขาที่มีต่อพระองค์ (ข้อ 3-4)
3. พระเจ้าจะเมตตาเพราะว่าความล้มเหลวของคนยิวได้ยกย่องความชอบธรรมของพระเจ้า

4. พระเจ้าจะมองข้ามบาปต่างๆของคนยิวเพราะว่าสิ่งเหล่านั้นนำมาซึ่งการถวายเกียรติแด่พระเจ้า

ผู้คนที่ชอบธรรมด้วยตนเองยังคงตั้งข้อคัดค้านเหล่านี้ขึ้น บางคนก็ทักเฝ้าว่าเพราะว่าพระเจ้าได้อวยพรพวกเขาพระองค์จะไม่ลงโทษพวกเขา (ข้อคัดค้านที่หนึ่ง) บางคนเชื่อว่าคุณลักษณะของพระเจ้าห้ามพระองค์ไว้จากการลงโทษพวกเขา (ข้อคัดค้านที่สอง) บางคนคิดว่าแม้ว่าพวกเขาได้ทำบาปพระเจ้าจะมีเมตตาและไม่ลงโทษพวกเขา (ข้อคัดค้านที่สาม) บางคนรู้สึกว่เนื่องจากว่าทุกสิ่งที่เราทำถวายเกียรติแด่พระเจ้าในบางแง่ พระเจ้าจะไม่ยุติธรรมถาลงโทษพวกเขา (ข้อคัดค้านที่สี่)

“คนเป็นพันๆ จากผู้ที่ถูกเรียกว่า ‘สมาชิกของคริสตจักร’ ยังไม่เคยถูกนำไปสู่การสำนึกอย่างแท้จริงเกี่ยวกับบาปความผิดและความโกรธส่วนตัว แต่ก็ถูกขึ้นด้วยความโกรธเหมือนคนยิวในสมัยของเปาโลเมื่อคนหนึ่งเทศนาถึงอันตรายของพวกเขาต่อพวกเขาโดยตรง!”¹⁰⁷

ค. ความผิดของมนุษย์ทุกคน 3:9-20

หลังจากที่ได้พิสูจน์ว่าทุกคนทั้งคนยิวและคนต่างชาติก็อยู่ภายใต้พระพิโรธของพระเจ้าแล้ว เปาโลได้ตอกตะปูตัวสุดท้ายในโรงศพฝ่ายวิญญาณของมนุษย์โดยการอ้างอิงหลักฐานทางพระคัมภีร์

3:9 วลีนี้ “ถ้าเช่นนั้น?” แนะนำถึงบทสรุปต่อข้อโต้แย้งที่ว่าทุกคนก็มีความผิดต่อหน้าพระเจ้า เปาโลได้เขาสวนกับคนยิวเกี่ยวกับใครที่เขาได้กล่าวถึงเมื่อไม่นานมานี้ คนยิวไม่ได้ดี (เชื่อฟัง) กว่าคนต่างชาติแม้ว่าพวกเขาได้รับสิทธิพิเศษต่างๆที่ใหญ่กว่าจากพระเจ้า การอยู่ “ภายใต้บาป” หมายถึงการอยู่ภายใต้การปกครองและการลงโทษของมัน “. . . ปัญหาของผู้คนก็คือไม่ใช่แค่พวกเขาได้ทำบาป ปัญหาของเขาก็คือว่าพวกเขาเป็นทาสของบาป”¹⁰⁸

3:10-18 เปาโลเขียนถึงกลุ่มคนต่างชาติโดยส่วนใหญ่ ดังนั้นเขาได้สรุปโดยเริ่มต้นข้อโต้แย้งของเขาด้วยการอุทธรณ์ต่อพระคัมภีร์ เปรียบเทียบความแตกต่างของผู้เขียนจดหมายฝากแก่พวกฮีบรูผู้ซึ่งได้ไข้แนวทางที่ตรงกันข้ามเมื่อเขากล่าวต่อผู้อ่านชาวยิวโดยส่วนใหญ่ การรวบรวมข้อพระคัมภีร์ที่เปาโลใช้นั้นได้ยืนยันความเป็นสากลของบาป (ข้อ 10-12) และได้แสดงให้เห็นถึงการรูกกล้าของมันที่กระจายไปสู่ด้านทั้งสิ้นของชีวิตส่วนตัวและส่วนรวม (ข้อ 13-18)

ในข้อ 10-12 ถ้อยคำแห่งความเป็นสากลของบาปได้เปิดและปิดข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ บาปได้กระทบต่อสติปัญญา อารมณ์ และความปรารถนาของมนุษย์ ซึ่งก็คือ ทุกด้านของบุคลิกลักษณะของมนุษย์ จึงสังเกตถึงคำว่า “ไม่มีผู้ใด” และ “ทุกคน” และ “ไม่มีสักคนเดียว” เป็นศัพท์แบบสากลทั้งหมด ในข้อ 13-18 เปาโลได้อธิบายถึงถ้อยคำ (ข้อ 13-14) การกระทำ (ข้อ 15-17) และท่าที (ข้อ 18) ของมนุษย์ที่ประอะเปื้อนด้วยบาป

พระคัมภีร์ตอนนี้เป็นหนึ่งในตอนพระคัมภีร์ที่มีพลังมากที่สุดในการกล่าวถึงความเสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิงของมนุษย์ ความเสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิงไม่ได้หมายถึงว่าทุกคนเลวเท่าที่เขาหรือเธอจะเลว

ได้ หมายถึงว่าบาปใดกระทบทุกๆ ส่วนของชีวิตของเขาหรือของเธอ และผลลัพธ์ก็คือใครก็ตามไม่สามารถทำอะไรได้ในการแนะนำเขาเองหรือเธอเองต่อพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ได้

“ความเสื่อมทรามหมายถึงว่ามนุษย์ล้มเหลวในเรื่องการทดสอบของการทำให้พระเจ้าโปรดปราน เขาแสดงถึงความไม่สมควรของเขาในสายพระเนตรของพระเจ้า ความล้มเหลวนี้ก็เป็นอย่างสิ้นเชิงในแง่ที่ว่า (ก) มันกระทบทุกๆ ด้านของชีวิตมนุษย์ และ (ข) มันกระทบทุกคน”¹⁰⁹

ถ้อยคำที่ว่า “ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า” (ข้อ 11) หมายถึงว่าไม่มีใครสักคนที่แสวงหาพระเจ้าโดยปราศจากการที่พระเจ้ากระตุ้นเขาหรือเธอที่จะทำอย่างนั้น (เปรียบเทียบ ยน. 6:44-46) มันไม่ได้หมายถึงว่าผู้คนไร้ความสามารถในการแสวงหาพระเจ้าโดยสันดาน ผู้คนสามารถและควรแสวงหาพระเจ้า (กจ. 17:26-27) และพวกเขาก็ความรับผิดชอบสำหรับการไม่ทำอย่างนั้น

“การพรรณนาของเปาโลเกี่ยวกับคนอธรรมอาจดูเหมือนเป็นแง่ร้ายมากเกินไปสำหรับคนร่วมสมัยหลายคน แต่ที่จริงเราทั้งหมดไม่รู้หรือว่าบางคนดำเนินชีวิตที่เป็นแบบอย่างโดยปราศจากพระคริสต์? แน่แน่นอนว่าพวกเขาไม่ได้อยู่ในการอธิบายที่เพิ่งได้กล่าวไป แม้ว่ามันอาจเป็นจริงที่คนที่คุ้นเคยของเราไม่ได้ช่วยทางภายนอกอย่างที่บทสวดกล่าวเราต้องจำไว้ว่าพวกเขาก็เป็นผู้สนับสนุนของอารยธรรมที่ได้รับอิทธิพลอย่างลึกซึ้งจากจริยธรรมยิว-คริสเตียนที่แพร่หลาย ถ้าเอาอิทธิพลที่เป็นประโยชน์ของจริยธรรมสังคมนิยมคริสเตียนออกไปอุปนิสัยทางสังคมของพวกเขาจะแตกต่างออกไปมาก”¹¹⁰

ข้อ 18 สรุปถึงการอ้างอิงโดยการให้ปัญหาที่เป็นรากเหง้า (เปรียบเทียบ 1:18-32)

“มันไม่ใช่เป็นความกรุณาแต่เป็นความผิดที่แย่มากที่จะซ่อนคำพิพากษาที่จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน ไว้จากจำเลยถ้าไม่มีการยกโทษ สำหรับแพทย์ที่จะซ่อนมะเร็งซึ่งจะทำลายไว้จากคนไข้ถ้าไม่ถูกขจัดออกไปอย่างรวดเร็วสำหรับใครคนหนึ่งที่คุณเคยกับหลุมพรางที่ซ่อนเร้นของถนนที่เขาแลเห็น บางคนกำลังเดินอยู่โดยที่ไม่ได้เตือนเขาถึงอันตรายของเขา!”¹¹¹

“...การรวบรวมของข้ออ้างอิงของพันธสัญญาเดิมก็อธิบายถึงรูปแบบที่หลากหลายของบาป ลักษณะที่ไม่พึงปรารถนาของคนบาป ผลกระทบของการกระทำของพวกเขาและท่าทีของพวกเขาต่อพระเจ้า นี่เป็นภาพเดียวกันที่เปาโลเองได้วาดมาก่อน”¹¹²

3:19-20 เปาโลได้เพิ่มเติมว่าอะไรก็ตามที่ (ที่นี่คือพันธสัญญาเดิม) กล่าว มันก็กล่าวต่อผู้ที่เกี่ยวข้องกับมัน นั่นคือคนยิวทั้งหมด เขาได้เขียนสิ่งนี้เพื่อจะนำฐานออกไปจากภายใต้ผู้อ่านคนยิวที่พยายามจะกล่าววาทะคำภีร์ตอนที่เพิ่งได้อ้างอิงไปก็อ้างอิงถึงคนไร้พระเจ้าเท่านั้น ผลลัพธ์ของการกล่าวโทษก็คือว่าไม่มีใครสามารถที่จะเปิดปากของเขาที่จะแก้ตัวได้ (เปรียบเทียบ วว. 20:11-14) อีกครั้งหนึ่งที่ “โลกทั้งสิ้น” อธิบายถึงมนุษย์ทุกคน

“บางทีเปาโลกำลังไขข้อโต้แย้งที่ไรชอ์กังขา ‘จากใหญ่กว่าไปสู่เล็กกว่า’: ถ้าคนยิวซึ่งเป็นประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้าไม่สามารถถูกกันออกไปจากขอบเขตของอำนาจคหีของบาป แน่แน่นอนว่าคนต่างชาติซึ่งไม่มีการอ้างเอาถึงความโปรดปรานของพระเจ้าก็จะผิดด้วย”¹¹³

วัตถุประสงค์ของธรรมบัญญัติไม่ใช่การจัดเตรียมชุดของขั้นตอนต่างๆแก่ผู้คนที่ซึ่งจะนำพวกเขาไปสู่สวรรค์มันเปิดเผยถึงการไร้ความสามารถของพวกเขาที่จะได้มาซึ่งสวรรค์ (กท. 3:24) พระเยซูได้ตรัสไว้ก่อนหน้านั้นว่าไม่มีใครที่รักษาธรรมบัญญัติได้อย่างครบถ้วน (ยน. 7:19) เปาโลมีอะไรอีกมากที่จะกล่าวถึงงานของธรรมบัญญัติ (นั่นคือ งานที่กระทำในการเชื่อฟังต่อธรรมบัญญัติ หรือ ความดี) ในพระธรรมโรม (เปรียบเทียบ กท. 2:16; 3:2, 5, 9-10) ถ้าใครคนหนึ่งละเมิดธรรมบัญญัติหนึ่งข้อเขาหรือเธอก็เป็นผู้ละเมิดบัญญัติธรรมบัญญัติมีความคล้ายคลึงกับโซ่ ถ้าใครคนหนึ่งตัดหนึ่งข้อต่อออกไปโซ่ก็ไม่สามารถใช้ได้ ถ้าใครสักคนต้องการที่จะได้รับการยกย่องจากพระเจ้าถึงการเป็นคนชอบธรรมอย่างสมบูรณ์ เขาหรือเธอต้องเชื่อฟังธรรมบัญญัติของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ (เปรียบเทียบ มธ. 5:48) เพราะฉะนั้นมันเป็นไปไม่ได้ที่จะได้รับความชอบธรรม (คำตัดสินที่ชอบธรรมจากพระเจ้า) โดยกระทำการต่างๆ ที่ธรรมบัญญัติของพระเจ้าเรียกร้อง¹¹⁴ บางทีข้อ 20 ทำหน้าที่ยืนยันถึงการให้การของมนุษย์มากกว่าที่จะให้เหตุผลสำหรับมัน ¹¹⁵

มนุษย์ทุกคนต้องการข่าวประเสริฐเพราะว่าทุกคนเป็นคนบาปและอยู่ภายใต้การลงโทษของพระเจ้า ในส่วนแรกหลักนี้ของพระธรรมโรม (1:18-3:20) เปาโลได้ยืนยันถึงความผิดบาปทั่วจักรวาลของมนุษย์ ตอนแรกเขาได้แสดงถึงความต้องการของทุกคนโดยทั่วไป (1:18-32) จากนั้นเขาได้กล่าวถึงความผิดบาปของบุคคลที่ชอบธรรมด้วยตนเองโดยเฉพาะเจาะจง (2:1-3:8) เขาได้ชี้แจงถึงสามหลักการที่พระเจ้าใช้พิพากษา (2:1-16) เขาได้ยืนยันถึงความผิดของคนยิวซึ่งเป็นประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า (2:17-29) และเขาได้ตอบโต้ข้อโต้แย้งที่คนยิวอาจนำเสนอต่อข้อโต้แย้งของเขา (3:1-8) จากนั้นเขาได้สรุปโดยการแสดงว่าพันธสัญญาเดิมได้สอนถึงความเสื่อมทรามของมนุษย์ทุกคนเช่นกัน (3:9-20)

III. การไร้ความชอบธรรมของพระเจ้า 3:21-5:21

ในการเริ่มต้นส่วนถัดไปของข้อโต้แย้งของเขานี้ เปาโลได้กลับไปสู่หัวข้อหลักของจดหมายฝากนี้ นั่นคือความชอบธรรมของพระเจ้า (ข้อ 21; เปรียบเทียบ 1:17) เขายังได้กล่าวซ้ำถึงความจำเป็นสำหรับความเชื่อ (ข้อ 22; เปรียบเทียบ 1:16) และได้สรุปประเด็นของเขาว่าทุกคนนั้นผิดต่อพระเจ้า (ข้อ 22; เปรียบเทียบ 1:18-3:20) การสรุปแบบย่อนี้แนะนำถึงการอธิบายของเขาเกี่ยวกับความรอดที่พระเจ้าจัดเตรียมเพื่อคนบาปที่ผิด

“การแบ่งแยกหลักอันแรกของจดหมายฝากนี้ก่อให้เกิดข้อโต้แย้งในแง่ลบที่มีพลังสำหรับการแบ่งแยกหลักอันที่สอง และเป็นที่น่าพอใจที่มีความตั้งใจให้เป็นอย่างนั้นเนื่องจากว่ามนุษย์เป็นคนบาป

ซึ่งไม่มีการช่วยเหลือในตัวเองและไม่มีการช่วยเหลือในธรรมบัญญัติ สิ่งที่เหลือสำหรับเขาก็คือที่จะมองดูที่พระเมตตาของพระเจ้าใช่ไหม? . . . ในศตวรรษที่สิบเก้าทุกคำให้การได้ล้มเหลวและกฎหมายเองได้ถูกแสดงว่าใช้การไม่ได้ ณ จุดนี้เองที่ได้มีการอุทธรณ์ต่อผู้พิพากษาสำหรับความเมตตาของเขา ธรรมสารได้นำเรามาสู่จุดนี้”¹¹⁶

ก. การอธิบายถึงการทำให้ชอบธรรม 3:21-26

เปาโลได้เริ่มต้นด้วยการอธิบายถึงแนวคิดของการทำให้ชอบธรรม¹¹⁷

“ตอนนี้เรามาถึงการเปิดเผยถึงคำนั้นที่เปาโลประกาศในบทที่หนึ่งว่าจะเป็นอย่างแท้จริงของชาวประเสริฐ. . .”¹¹⁸

3:21 “ความชอบธรรมของพระเจ้า” ที่นี้อ้างอิงถึงวิธีของพระเจ้าในการนำผู้คนไปสู่ความสัมพันธ์ที่ชอบธรรมกับพระองค์เอง วิธีของพระองค์นั้นไม่เกี่ยวข้องกับธรรมบัญญัติ (เปรียบเทียบ ข้อ 20) คำนำหน้านามที่ระบุแน่นอนในภาษาอังกฤษคือ the ก่อนหน้า “ธรรมบัญญัติ” นั้นขาดไปในฉบับกรีก แม้ว่าบางทีมันอาจอ้างอิงถึงธรรมบัญญัติของโมเสส ยิ่งไปกว่านั้นอีกความชอบธรรมของพระเจ้า “ได้ถูกสำแดง” (กาลสมบุรณ์ในภาษากรีก “ได้สำแดง”) นั่นคือ โดยทางการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์ พันธสัญญาเดิมได้เปิดเผยว่าสิ่งนี้อาจเป็นวิธีของพระเจ้าแม้กระทั่งก่อนที่พระองค์ได้ปรากฏ ข้ออ้างอิงถึงพันธสัญญาเดิมเช่นธรรมบัญญัติและบรรดาผู้เผยพระวจนะ ซึ่งเป็นสองส่วนหลักของพระคัมภีร์ฮีบรูก็จัดเตรียมหนทางสำหรับบทที่ 4 (เปรียบเทียบ มธ. 5:17) ที่นั่นเปาโลได้อภิปรายถึงอับราฮัมและดาวิดซึ่งเป็นตัวแทนของสองส่วนนี้ของพระคัมภีร์

3:22 ความชอบธรรมของพระเจ้ากลายเป็นการครอบครองของมนุษย์และเริ่มที่จะทำการในชีวิตของเขาผ่านทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์ (ข้อ 28; เปรียบเทียบ กท. 2:16; มก. 11:22) แม้ว่า *ฟิสิกส์* “ความเชื่อ” สามารถหมายถึง “ความสัตย์ซื่อ” เกือบส่วนใหญ่แล้วเปาโลหมายถึง “ความเชื่อ” เมื่อเขาได้ใช้คำนี้ การบอกเป็นนัยของบริบทที่หนักแน่นก็บ่งบอกว่าเมื่อไหร่ที่เขาหมายถึง “ความสัตย์ซื่อ”

ที่นั่นเปาโลได้แนะนำถึงที่หมายของความเชื่อเป็นครั้งแรก (เปรียบเทียบ 1:16-17) อย่างไรก็ตามเขาไม่เคยกล่าวว่าผู้คนได้รับความรอดเนื่องจากความเชื่อของพวกเขาในพระคริสต์ สิ่งนี้จะสนับสนุนแนวคิดที่ว่าความเชื่อของเราก่อให้เกิดความรอดของเราและมีความดีบางอย่าง ความเชื่อเพียงแค่ว่าสิ่งที่พระเจ้าให้มันไม่ได้เพิ่มอะไรแก่ของขวัญ

“ความเชื่อ. . . เล่นสองบทบาทในการทำให้ชอบธรรม มันคือโอกาสที่พระเจ้ายอมรับและที่ซึ่งพระองค์ได้ความชอบธรรมให้ และในขณะเดียวกันมันคือเครื่องมือโดยวิธีที่ทุกคนจะถือเอาความชอบธรรมแห่งความเชื่อนี้มาเป็นประโยชน์ส่วนตัวของเขา”¹¹⁹

ผู้เขียนหลายคนได้อธิบายถึงความเชื่อว่าเป็นมือของหัวใจ มันไม่ได้ทำดีเพื่อจะได้รับความรอดแต่เพียงแค่มอบรับของขวัญที่ใครบางคนจัดเตรียมให้

“ความชอบธรรมของพระเจ้าไม่ใช่ถูกใส่ ‘เหนือ’ ใครก็ตาม นั่นคือแนวคิดแบบโรมซึ่งได้มีการยึดถือท่ามกลางบรรดาผู้ที่อยู่นิกายโปรเตสแตนต์ ผู้ซึ่งไม่สามารถหลีกเลี่ยงแนวคิดที่ว่าความชอบธรรมเป็นบางสิ่งที่มีมอบให้แก่เรา มากกว่าที่จะเป็นการที่พระเจ้าคิดเกี่ยวกับเรา”¹²⁰

ไม่มีความแตกต่างระหว่างคนยิวและคนต่างชาติเกี่ยวกับการที่พวกเขาอยู่ “ภายใต้บาป” (ข้อ 9) ในทำนองเดียวกันไม่มีความแตกต่างระหว่างวิธีที่คนยิวและคนต่างชาติรับเอาความรอด ทุกคนรับเอาความรอดโดยความเชื่อ

3:23 ทุกคนต้องมาหาพระเจ้าโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เพราะว่าทุกคนได้ทำบาปและเสื่อมจาก (ขาด) พระสิริของพระเจ้า (เปรียบเทียบกับ มก. 10:21) พระสิริของพระเจ้าอ้างอิงถึงการสำแดงภายนอกของสิ่งที่พระเจ้าเป็น โดยเฉพาะอย่างยิ่งมันรวมถึงความสว่างแห่งบุคคลที่มีอำนาจของพระองค์และความสูงส่งของตำแหน่งที่ได้รับการยกย่องสูงสุดของพระองค์¹²¹ บาปแยกผู้คนออกจากสัมพันธภาพกับพระเจ้า ผู้บริสุทธิ์ เราขาดทั้งคุณลักษณะของพระเจ้าและสัมพันธภาพกับพระเจ้าเนื่องด้วยบาป

3:24 “ตอนนี้เรามาดูข้อที่ใหญ่ที่สุดในพระคัมภีร์ในเรื่องของวิธีของการทำให้ชอบธรรมโดยความเชื่อ เราขอรับรองคุณที่จะศึกษาข้อนี้ เราได้เห็นหลายคนที่เขาใจสิ่งนี้และก็มีสันติสุข”¹²²

คือทุกคนที่เชื่อ (ข้อ 22) ไม่ใช่ทุกคนที่ทำบาป (ข้อ 23) ที่ได้รับการทำให้ชอบธรรม (ข้อ 24)¹²³ การทำให้ชอบธรรมคือการกระทำไม่ใช่ขบวนการ และมันคือบางสิ่งที่พระเจ้าทำไม่ใช่มนุษย์ทำอย่างที่ไค้กล่าวถึงก่อนหน้านั้น การทำให้ชอบธรรมเป็นศัพท์ทางกฎหมาย ในแง่หนึ่งมันหมายถึงที่จะประกาศว่าพ้นผิด (อพย. 23:7; ฐบ. 25:1; กจ. 13:39) ในอีกแง่หนึ่งที่เป็นแง่บวก มันหมายถึงที่จะประกาศว่าชอบธรรมซึ่งไม่ได้หมายถึงทำให้ชอบธรรม

“คำนี้ไม่ได้หมายถึงที่จะทำให้คนหนึ่งชอบธรรมหรือบริสุทธิ์ แต่ถือว่าคนหนึ่งบริสุทธิ์ การทำให้ชอบธรรมไม่ใช่การเปลี่ยนแปลงที่พระเจ้าได้ก่อให้เกิดในเรา แต่หมายถึงการเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า”¹²⁴

การทำให้ชอบธรรมอธิบายถึงสถานะของบุคคลหนึ่งในแง่ของกฎหมาย ไม่ใช่สภาพของคุณลักษณะของเขาหรือของเธอ สภาพของคุณลักษณะและความประพฤติของคนหนึ่งนั้นได้รับการจัดการโดยการชำระให้บริสุทธิ์

“อย่าสับสนระหว่างการทำให้อุบัติธรรมและการชำระให้บริสุทธิ์ การชำระให้บริสุทธิ์คือขบวนการที่พระเจ้าทำให้ผู้เชื่อเป็นเหมือนพระคริสต์มากยิ่งขึ้น การชำระอาจเปลี่ยนไปที่ละวัน การทำให้อุบัติธรรมไม่เคยเปลี่ยนเลย เมื่อคนบาปวางใจในพระคริสต์ พระเจ้าประกาศว่าเขาชอบธรรมและการประกาศนั้นจะไม่ถูกยกเลิกเลย พระเจ้ามองดูที่เราและกระทำกับเราราวกับว่าเราไม่เคยทำบาปมาก่อนเลย!”¹²⁵

พระเจ้า ผู้พิพากษา เห็นคนบาปที่ถูกทำให้ชอบธรรม “ในพระคริสต์” (คือในแง่ของความสัมพันธ์ของเขากับพระบุตรของพระองค์) ผู้ซึ่งพระบิดาโปรดปรานอย่างมาก (8:1; เปรียบเทียบ ฟป. 3:8-9; 1 คร. 1:30; 2 คร. 5:21) การทำให้อุบัติธรรมรวมถึงการยกโทษแต่มีน้ำหนักมากกว่าการยกโทษ

“พระเจ้าประกาศว่าพระองค์คือว่าคนอธรรมที่หยุดจากการงานทั้งสิ้นและเชื่อในพระองค์ (พระเจ้า) นั้นชอบธรรมซึ่งพระเจ้าผู้ ‘ถือว่าคนอธรรมนั้นชอบธรรม’ บนพื้นฐานของการหลั่งพระโลหิตของพระคริสต์ (4:5) พระองค์ประกาศว่าคนนั้นชอบธรรม คือการถือว่าคุณค่าที่สมบูรณ์แห่งการงานของพระคริสต์เป็นของเขา—เนื่องด้วยการตายที่ได้ชดเชยบาปของพระองค์ และการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระองค์ และการวางเขาไว้ในพระคริสต์ที่ที่เขาเป็นความชอบธรรมของพระเจ้าเพราะพระคริสต์เป็นเช่นนั้น! ...

“เพราะฉะนั้นเราไม่ต้องการ ‘จุดยืน’ ส่วนตัวของเราต่อหน้าพระเจ้าเลย นี่คือการคืนวันที่ไม่สิ้นสุดของศาสนศาสตร์ที่เคร่งในกฎเกณฑ์ —ที่จะบอกถึงวิธีที่เราสามารถมี ‘จุดยืน’ ต่อหน้าพระเจ้าได้ แต่ที่จะรักษาสิ่งนี้ไว้ก็ยังเป็นการคิดว่าเราถูกแยกจากพระคริสต์อยู่ (แทนที่จะตายและเป็นขึ้นมาจากตายกับพระองค์) และต้องการ ‘จุดยืน’ เช่นนั้น แต่ถ้าเราอยู่ในพระคริสต์ในแนวทางที่สมบูรณ์อย่างที่พระคริสต์เองได้ถูกทำให้เป็นความชอบธรรมแก่เรา ทันใดนั้นเราก็ผ่อนคลายจากความต้องการของการมี ‘จุดยืน’ ใดๆ พระคริสต์เองเป็นจุดยืนของเรา! เมื่อพระคริสต์เป็นความชอบธรรมของพระเจ้า ดังนั้นอย่างที่สุดและจำเป็นที่สุดในพระคริสต์ต่อหน้าพระเจ้าแล้วเราไม่มีที่อื่นใดนอกจากในพระองค์เราเป็น ‘ความชอบธรรมของพระเจ้าในพระคริสต์’”¹²⁶

พระเจ้าให้ความชอบธรรมเป็นเหมือนของขวัญโดยไม่คิดมูลค่าพื้นฐานสำหรับการให้ของพระองค์ ก็คือพระคุณของพระองค์ ไม่ใช่สิ่งใดๆในคนบาปเลย

“พระคุณหมายถึงความกรุณาและความโปรดปรานที่บริสุทธิ์ซึ่งไม่สามารถตอบแทนได้”¹²⁷

พระคุณ (คำกรีก *คาร์ริส*) เป็นพื้นฐานสำหรับความยินดี (*คารา*) และนำไปสู่การขอบพระคุณ (*ยูคาริสทีอะ*)

การไถ่ที่อยู่ใน (มาโดย) พระเยซูคริสต์คือวิธีที่พระเจ้าใช้ในการนำของขวัญแห่งความชอบธรรมไปให้แก่มนุษย์ คำกรีกสำหรับคำว่าไถ่ (*อะโพลูโทรซีออส*) หมายถึง การรอดพ้นที่ได้มาด้วยการซื้อ

(เปรียบเทียบ มธ. 20:28; 1 ทธ. 2:6; 1 ปต. 1:18; 1 คร. 6:20; 7:23; กท. 3:13) ทุกๆที่ในพันธสัญญาใหม่ เมื่อมีการใช้คำกรีกนี้ในเชิงอุปไมยแล้ว ก็จะอ้างอิงถึง “การรอดพ้นที่เป็นผลมาจากการตายของพระคริสต์ สำหรับพระพิโรธที่เป็นผลตอบแทนของ พระเจ้าผู้บริสุทธิ์และการลงโทษที่คู่ควรของบาป...”¹²⁸

การที่เปาโลใช้วลีนี้ “คริสต์-พระเยซู” มากกว่าที่จะเป็น “พระเยซูคริสต์” ก็เน้นถึงข้อเท็จจริงที่ว่า พระเจ้าได้จัดเตรียมการไถ่โดยการจัดหาชำระให้ คำชำระนั้นคือพระเมสสิยาห์ (พระคริสต์) ที่ได้สัญญาไว้ในพันธสัญญาเดิม ผู้ซึ่งเป็นพระเยซูแห่งนาซาเร็ธ

แม้แต่คำถามว่าใครได้รับค่าไถ่ได้แบ่งแยกบรรดานักวิชาการ พระคัมภีร์นั้นค่อนข้างชัดเจนว่า พระเยซูคริสต์ได้มอบพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาแก่พระเจ้า (ลก. 23:46)

“ก่อนที่คุณจะละข้อ 24 ไปจงประยุกต์ใจมั่นกับตนเอง ถ้าคุณเป็นผู้เชื่อของพวกคุณเองว่า ‘พระเจ้าได้ประกาศว่าข้าพเจ้าชอบธรรมโดยปราศจากสาเหตุใดๆ ในตัวข้าพเจ้า แต่ด้วยพระคุณผ่านทาง การไถ่จากโทษของบาปที่อยู่ในพระเยซูคริสต์’ มันเป็นการใช้เพื่อตัวเราด้วยเชื่ออันกล้าหาญกับ พระคัมภีร์ที่เราได้เรียนรู้ซึ่งพระเจ้าปรารณา และไม่ใช่แค่ความรู้เกี่ยวกับพระคัมภีร์เท่านั้น”¹²⁹

3:25 เปาโลได้เน้นความเชื่อในข้อนี้ เพราะฉะนั้นบางทีเราควรเข้าใจการอ้างอิงของเขาถึงการสำแดงใน ที่สาธารณะของพระคริสต์ว่าเป็นการพาดพิงถึงการนำเสนอของพระองค์ในพระกิตติคุณมากกว่าที่จะเป็นการ ถูกตรึงของพระองค์

มีสองความหมายที่เป็นไปได้ของคำว่า “ที่ลบล้าง” (NASB) หรือ “เครื่องบูชาแห่งการไถ่โทษ” (NIV) คำกรีก (*ฮิลัสเตรีออน*) เป็นคำขยายนามที่สามารถทดแทนคำนามได้ มันหมายถึงมีพลังที่จะทำ ให้สงบหรือลบล้าง¹³⁰ มันอาจอ้างอิงถึงพระเยซูคริสต์ว่าเป็นที่ที่พระเจ้าได้ทำให้พระพิโรธของพระองค์ สงบและได้จัดบาปของเราไปนี่คือการใช้แบบแทนคำนามซึ่งแปลว่า “ที่ลบล้าง” ในการขึ้นชอบการแปลนี้ ก็คือการใช้คำกรีกนี้ที่จะแปลถึงพระที่นั่งกรุณาบนหีบแห่งพันธสัญญา (อพย. 25:17; ฮบ. 9:5) อย่างไรก็ตาม มันดูเหมือนเป็นธรรมชาติมากกว่าที่จะถือว่า *ฮิลัสเตรีออน* เป็นการอ้างอิงถึงพระเยซูคริสต์ว่าเป็นเครื่องบูชา ที่ได้ทำให้พระพิโรธของพระเจ้าสงบและได้จัดบาปของเราไป (เปรียบเทียบ ลก. 18:13; ฮบ. 2:17) นี่เป็นการใช้แบบคำขยายคำนามแบบธรรมดา ซึ่งแปลว่า “เครื่องบูชาแห่งการไถ่โทษ” (เปรียบเทียบ 1 ยน. 2:2; 4:10) พระเยซูคริสต์เป็นเครื่องบูชา แต่ที่ที่พระเจ้าได้ทำการไถ่โทษก็คือที่กางเขน

การแปลนี้ “โดยความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์” (NIV) แสดงอย่างถูกต้องถึงลำดับคำใน ฉบับกรีก ที่อื่นๆเปาโลได้กระตุ้นความเชื่อในบุคคลแห่งพระเยซูคริสต์ (ข้อ 22-26) บางทีเปาโลได้ อ้างอิงถึงพระโลหิตของพระองค์ว่าแสดงถึงชีวิตของพระองค์ที่ได้เทออกมาเป็นเครื่องบูชาแห่งการไถ่โทษ แทนที่จะเป็นบุคคลแห่งพระคริสต์ที่นี้จะดึงดูดความสนใจไปยังสิ่งที่ทำให้การถวายบูชาของพระองค์เป็นก

ารไถ่โทษได้ (เปรียบเทียบ 5:9; อฟ. 1:7; 2:13; คส. 1:20) ดังนั้นนี่เป็นการใช้คำแทนสิ่งหนึ่ง ซึ่งชื่อของสิ่งหนึ่งปรากฏในที่ของอีกสิ่งหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับมัน

แนวคิดเต็มของส่วนแรกของข้อนี้คงเป็นสิ่งที่พระเจ้าได้สำแดงพระเยซูคริสต์ต่อสาธารณะในพระกิตติคุณว่าเครื่องบูชาที่ไถ่ทำให้พระพิโรธของพระเจ้าสงบและได้ขจัดบาปของเราไป การถวายบูชาของพระองค์มีผลต่อผู้ที่วางใจในพระองค์

คำว่า “นี่” (NASB) คือการไถ่ (ข้อ 24) พระเจ้าได้จัดเตรียมในพระคริสต์ อย่างที่มันชัดเจนในการแปลของ NIV อีกเหตุผลหนึ่งที่พระเจ้าได้จัดเตรียมเครื่องบูชาไถ่โทษก็เพื่อที่แสดงความบริสุทธิ์ (ประกาศว่าชอบธรรม) ของคุณลักษณะของพระองค์ (นั่นคือที่จะแก้ต่างพระองค์) สิ่งนี้จำเป็นเพราะว่าพระเจ้ายังไม่ได้จัดการกับบาปที่ไถ่ทำไปก่อนที่พระเยซูได้ตายไปอย่างเด็ดขาด พระเจ้าได้สำแดงความอดกลั้นที่ไม่ใช่ออกมาจากความอ่อนแอหรือความอ่อนไหว แต่เพราะว่าพระองค์ได้วางแผนที่จะจัดเตรียมเครื่องบูชาสุดท้ายในอนาคต นั่นคือที่กางเขน

“ข้ามไป” (NASB) หรือ “ละไว้ . . . โดยไม่ถูกลงโทษ” (NIV) ไม่ใช่เหมือนกับคำว่า “ยกโทษ” คำกรีกสองคำที่แตกต่างแต่เกี่ยวข้องกันก็อธิบายสองแนวคิดนี้ คือคำว่า *พารสซิส* และ *อัฟเฟซิส* ตามลำดับ พระเจ้าไม่ได้ยกโทษบาปต่างๆของธรรมิกชนในพันธสัญญาเดิมอย่างเด็ดขาดจนกระทั่งพระเยซูได้ตายที่บนไม้กางเขน เลือดของสัตว์บูชาของลัทธิยิวเพียงแค่ว่าปกคลุม (ขจัด) พวกมันแบบชั่วคราว พระเจ้าไม่ได้ต้องการโทษของบาปอย่างเต็มที่จนกระทั่งพระเยซูได้ตายไป มันเหมือนราวกับว่าพวกเขาเชื่อในพันธสัญญาเดิมที่ไถ่ถวายเครื่องบูชาสำหรับการลบล้างบาปที่ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสได้เรียกร้องการชำระสำหรับบาปเหล่านั้นด้วยบัตรเครดิต พระเจ้าได้ยอมรับเครื่องบูชาเหล่านั้นว่าเป็นการชำระชั่วคราว อย่างไรก็ตามไบเบิลนี้ตามมาทีหลัง และพระเยซูคริสต์ได้จ่ายหนี้ทั้งหมดแล้ว¹³¹

“ดังนั้นเปาโลได้ใช้ภาษาของศาล (‘นับว่าชอบธรรม’) ตลาตทาส (‘การไถ่’) และ แทนบูชา (‘การลบล้าง’ ‘เครื่องบูชาไถ่โทษ’) ในความพยายามที่จะทำความเข้าใจความยุติธรรมแก่ความสมบูรณ์ของการกระทำแห่งพระคุณของพระเจ้าใน พระคริสต์ การยกโทษ การปลดปล่อย การไถ่โทษนั้นก็มิใช่แค่บรรดาชายและหญิงโดยการริเริ่มโดยไม่คิดมูลค่าของพระเจ้า และสามารถนำมาใช้ส่วนตัวโดยความเชื่อ”¹³²

3:26 ข้อนี้อธิบายถึงความสำคัญของการตายของพระเยซูคริสต์ตั้งแต่ที่กางเขนแสดงถึงความชอบธรรมของพระเจ้า ซึ่งเป็นหัวข้อของพระธรรมโรมโดยแสดงว่าพระเจ้านั้นยุติธรรมในการกระทำต่อบาป และเป็นผู้ตัดสินที่จัดเตรียมจุดยืนที่ชอบธรรมสำหรับคนบาป ให้สังเกตว่าผู้ที่มีความเชื่อในพระเยซูเท่านั้นที่ถูกนับว่าชอบธรรม

ข้อ 21-26 ประกอบด้วยการอธิบายที่ยอดเยียมของการที่พระเจ้ายกความชอบธรรมให้แก่คนบาปที่เชื่อโดยการอธิบายถึงการทำให้ชอบธรรม ข้อเหล่านี้ประกอบไปด้วย “ถ้อยคำที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเกี่ยวกับการทำให้ชอบธรรมโดยความเชื่อ”¹³³ สรุปลือพระเจ้าสามารถประกาศว่าคนบาปนั้นชอบธรรมได้เพราะพระเยซูคริสต์ได้ชำระโทษเพื่อบาปของพวกเขาโดยการตายในที่ของพวกเขา การตายของพระองค์ได้ตอบสนองอย่างสมบูรณ์ต่อการเรียกร้องของพระเจ้าที่มีต่อคนบาป ตอนนี้พระเจ้าประกาศว่าผู้ที่วางใจในพระเยซูคริสต์ในฐานะที่เป็นตัวแทนของพวกเขาชอบธรรม

“การทำให้ชอบธรรมของพระเจ้าคือการกระทำของพระเจ้าที่ซึ่งพระองค์ประกาศว่าคนบาปที่เชื่อ นั้นชอบธรรมในพระคริสต์บนพื้นฐานของการทำงานที่สำเร็จแล้วของพระคริสต์ที่บนไม้กางเขน”¹³⁴

“... การอธิบายโดยตรงถึงความชอบธรรมโดยความเชื่อสิ้นสุดลงที่ข้อ 26 ถ้าธรรมสารนี้ได้จบลง ณ ที่นั้น มันก็จะสมบูรณ์ ส่วนที่เหลือทั้งหมดเป็นการพิจารณาถึงข้อโต้แย้ง [และข้าพเจ้า จะเพิ่มความหมายโดยนัย] ที่เป็นการเปิดเผยมากยิ่งขึ้นถึงความชอบธรรมนั้นเป็นสิ่งที่ เล็กน้อย เท่านั้น”¹³⁵

ลักษณะของการทำให้ชอบธรรมคือ มันปราศจากกรรมบัญญัติ (ข้อ 21) มาโดยทางความเชื่อในพระคริสต์ (ข้อ 22ก) สำหรับทุกคน (ข้อ 22ข-23) โดยพระคุณ (ข้อ 24) มีราคาแพงสำหรับพระเจ้า (ข้อ 24ข-25) และด้วยความยุติธรรมอย่างสมบูรณ์ (ข้อ 26)¹³⁶

ข. คำแก้ต่างของการทำให้ชอบธรรมโดยความเชื่อเท่านั้น 3:27-31

หลังจากที่ได้แสดงว่าการทำให้ชอบธรรมคืออะไร เปาโลได้ดำเนินต่อไปที่จะยืนยันว่ามันจะมาได้โดยทางความเชื่อเท่านั้น เขาได้ดำเนินการต่อไปที่จะอธิบายถึงข้อสรุปทางศาสนศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่ของ 3:21-26 ข้อ 27-31 กล่าวถึงหัวข้อนี้ และบทที่ 4 ชี้แจงและอธิบายเพิ่มเติม

3:27-28 ไม่มีที่สำหรับมนุษย์ที่จะโอ้อวดในแผนการแห่งความรอดนี้ (เปรียบเทียบ อฟ. 2:8-9) แม้ว่าคนยิวมีแนวโน้มที่จะโอ้อวดเนื่องจากสิทธิพิเศษต่างๆของพวกเขา (2:17, 23) เหตุผลก็คือว่าการจัดเตรียมของพระเจ้าในเรื่องความรอดโดยความเชื่อ นั้นพลุ่งขึ้นจากกรรมบัญญัติที่แตกต่างจากความรอดโดยการกระทำ

“คนหนึ่งอาจคิดว่าคนบาปคงรักที่จะได้รับการยกโทษโดยไม่ต้องจ่ายอะไร น่าเสียดายนั่นไม่ใช่ประเด็น ที่จริงแล้วคนบาปมีความภูมิใจของพวกเขา พวกเขาต้องการอย่างแท้จริงที่จะอ้างเอาสิทธิบาปในการไถ่ของพวกเขาเอง”¹³⁷

ความรอดโดยการกระทำตั้งอยู่บนการถือรักษากรรมบัญญัติของโมเสส นี่ไม่ได้หมายถึงว่ากรรมบัญญัติของโมเสสได้เรียกร้องงานหวั่นความรอด แต่หมายถึงว่าผู้ที่หวังจะได้รับความรอดโดยการทำงานของพวกเขา ก็มองว่ากรรมบัญญัติของโมเสสเป็นสิ่งที่พระเจ้าเรียกร้อง อย่างไรก็ตามของบัญญัติแห่งความรอดของพระเจ้าตั้งอยู่บนกรรมบัญญัติ (หลักการ) ที่พระเจ้าได้สถาปนาและเปิดเผยไว้ “กรรมบัญญัติ” นี้คือ

ว่าความรอดกลายเป็นของเราโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ ความเชื่อคือสิ่งที่พระเจ้าเรียกร้องไม่ใช่
การงาน

“ . . . พระองค์ได้ส่งพระบุตรของพระองค์มา ผู้ซึ่งได้แบกรับบาปเพื่อคุณ คุณไม่ต้องมองไปที่
พระคริสต์เพื่อจะทำบางสิ่งที่จะช่วยคุณให้รอดได้ พระองค์ได้ทำเสร็จแล้วที่กางเขน คุณเพียงแค่
ต้อนรับคำพยานของพระเจ้าว่าเป็นจริงและตั้งตราประทับของคุณไปยังสิ่งนั้น (บ่อยครั้งข้าพเจ้าอ้าง
1 ทิโมธี 1:15 เพื่อที่จะได้ถามคนบาป ‘พระเยซูคริสต์ได้เสด็จมายังโลกเพื่อจะช่วยคนบาปให้รอด’
ในการตอบสนองต่อคำถามของข้าพเจ้า พวกเขาบอกว่า ‘ได้เสด็จมา’ นั่นอยู่ในกาลอดีต จากนั้น
ข้าพเจ้ากล่าวว่า ‘มันน่าเศร้าใจแค่ไหนที่คุณและผมไม่ได้อยู่ที่นั่น เพื่อว่าพระองค์จะได้ช่วยเรา
ให้รอดเพราะว่าตอนนี้พระองค์ได้กลับไปสู่สวรรค์แล้ว!’ สิ่งนี้ทำให้พวกเขาเจ็บปวดเพื่อที่จะ
ใคร่ครวญถึงงานที่พระคริสต์ได้ทำสำเร็จเมื่อพระองค์ได้อยู่ที่นี่ ตามที่ซึ่งงานและพระวาระของ
พระเจ้าเกี่ยวข้องกับมัน คนบาปต้องพักนั้นคือความเชื่อ) คุณพักในพระวาระของพระเจ้าเกี่ยวกับ
พระคริสต์และการงานของพระองค์สำหรับคุณ คุณพักในพระโลหิตที่หลั่งออกของพระคริสต์”¹³⁸

3:29-30 เปาโลได้ดำเนินต่อไปที่จะวิงวอนต่อผู้ฟังคนยิวของเขาในข้อเหล่านี้ในสองข้อก่อน
หน้านั้น ถ้าการทำให้อุบายธรรมมาโดยทางธรรมบัญญัติ พระเจ้าจะต้องเป็นพระเจ้าของคนยิวเท่านั้นเนื่อง
จากว่าพระเจ้าได้ให้ธรรมบัญญัติแก่คนยิว ประเด็นของเปาโลก็คือว่าไม่มีสองทางสำหรับความรอด นั่นคือ
ทางหนึ่งสำหรับคนยิวโดยการงานและอีกทางหนึ่งสำหรับคนต่างชาติโดยความเชื่อ เขาได้ให้เหตุผลว่านี่
เป็นแค่ตรรกเท่านั้น เนื่องจากว่ามีพระเจ้าองค์เดียวเท่านั้นผู้ซึ่งเป็นพระเจ้าของมนุษย์ทั้งปวง บางทีเปาโล
ได้ใช้คำบุพบทสองคำในข้อที่ 30 (“โดย” *เอก* และ “เพราะ” *คิอะ*) เพื่อความหลากหลายทางวรรณกรรม ¹³⁹
ประเด็นของเขาก็คือว่ามีเพียงวิธีเดียวเท่านั้นที่จะได้รับความชอบธรรมของพระเจ้า” ¹⁴⁰

3:31 เปาโลไม่ได้กล่าวว่าธรรมบัญญัตินั้นไร้ค่า การขาดหายไปของคำนำหน้านามที่ระบุแน่นอน “the”
ก่อนการปรากฏครั้งแรกของ “ธรรมบัญญัติ” ในข้อนี้ในฉบับกรีกไม่ได้บ่งบอกว่าเปาโลเพียงแค่วาดถึง
ธรรมบัญญัติโดยทั่วไปอย่างที่บริบททำให้มีความชัดเจน แม้ว่าเปาโลเชื่อในความรอดโดยความเชื่อ เขาเห็น
ว่าธรรมบัญญัตินั้นมีหน้าที่สำคัญ ¹⁴¹ บางทีเขาหมายถึงว่าหน้าที่ของมันก็คือที่จะทำให้ผู้คนตระหนักถึงการไร้
ความสามารถของพวกเขาที่จะได้รับการยอมรับจากพระเจ้าโดยการงานของพวกเขาเอง (ข้อ 19-20) อีก
มุมมองหนึ่งก็คือว่าเปาโลหมายถึงว่าพันธสัญญาเดิม (ธรรมบัญญัติ) เป็นพยานถึงความชอบธรรมโดย
ความเชื่อ ¹⁴² มุมมองที่สามก็คือว่าความเชื่อจัดเตรียมความสำเร็จที่สมบูรณ์ของการเรียกร้องของพระเจ้าใน
ธรรมบัญญัติของพระองค์ ¹⁴³ ธรรมบัญญัติไม่ใช่บางสิ่งที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่ผู้คนที่เชื่อฟังเพื่อที่พวกเขา
จะสามารถได้รับความชอบธรรมได้ การไร้ความสามารถของมนุษย์ที่จะช่วยเขาเองให้รอดได้เรียกร้องการ
จัดเตรียมพระเจ้าผู้ไถ่จากพระเจ้า ในแก่นนั้นธรรมบัญญัติได้ทำให้การตายของพระคริสต์นั้นจำเป็น (ข้อ 24-25)

ประเด็นของข้อ 27-31 ก็คือว่าการทำให้ชอบธรรมจะต้องมายังทุกคนโดยความเชื่อเท่านั้น เปาโลได้กล่าวอย่างชัดเจนที่นี้ว่าข้อเท็จจริงนี้ได้กั้นการโอ้อวดออกไป (ข้อ 27-28) มันยังมีเหตุผลเมื่อพิจารณาถึงอำนาจอธิปไตยของพระเจ้า (ข้อ 29-30) และมันไม่ได้ทำให้ธรรมบัญญัติของโมเสสเป็นโมฆะ (ข้อ 31)

ค. หลักฐานของการทำให้ชอบธรรมโดยความเชื่อจากธรรมบัญญัติ บทที่ 4

ผู้อ่านของเปาโลคงได้เข้าใจว่าความเชื่อเป็นวิธีใหม่ของการรอดเนื่องจากเขาได้เปรียบเทียบความเชื่อกับธรรมบัญญัติ อัครทูตได้เริ่มต้นจดหมายฝากนี้ด้วยการกล่าวว่าข่าวประเสริฐสำแดงความชอบธรรมจากพระเจ้าซึ่งบ่งบอกถึงบางสิ่งใหม่ (1:17) การทำให้ชอบธรรมโดยความเชื่อเป็นการสำแดงของคริสเตียนที่เฉพาะเจาะจงเมื่อเปรียบเทียบกับหลักคำสอนของคนยิวใหม่? ไม่ใช่ในบทนี้ อัครทูตได้แสดงว่าพระเจ้าได้ทำให้ผู้คนชอบธรรมโดยความเชื่อเท่านั้นมาโดยตลอด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเขาเห็นว่าพระเจ้าได้ประกาศว่าอับราฮัม ซึ่งเป็นบิดาของชนชาติยิวนั้นชอบธรรมเนื่องจากความเชื่อของเขา หนึ่งในคุณค่าในปัจจุบันของพันธสัญญาเดิมก็คือมันแสดงว่าในอดีตนั้นพระเจ้าได้ทำให้ผู้คนชอบธรรมโดยความเชื่อ ถ้าเปาโลสามารถแสดงจากพันธสัญญาเดิมว่าอับราฮัมได้รับความชอบธรรมโดยความเชื่อ เขาก็สามารถโน้มน้าวผู้อ่านชาวยิวของเขาว่ามีวิธีเดียวเท่านั้นที่จะได้รับความรอด (3:29-30)

“. . . อย่างเช่นใน 3:27-31 วัตถุประสงค์ของเปาโลไม่ใช่เพียงแค่ที่ตั้งหลักคำสอนของการทำให้ชอบธรรมโดยความเชื่ออย่างเดียว แต่ที่จะดึงความหมายโดยนัยของความเชื่ออย่างเดียวนี้ออกมาอีกด้วย ที่จะบรรลุวัตถุประสงค์เหล่านี้ เปาโล ‘อธิบาย’ ปฐมกาล 15:6. . . พระคัมภีร์ตอนนี้ถูกอ้างอิงในข้อที่ 3 หลังจากที่เปาโลยกปัญหาของเขาขึ้นมาในแง่ของ ‘สิทธิ’ ของอับราฮัมที่จะโอ้อวด (ข้อ 1-2) หลังจากนั้นเปาโลอ้างอิงหรือพาดพิงถึงพระคัมภีร์ตอนนี้ในทุกๆวรรคตอนของบทโดยการไขชุดถ้อยคำที่ขัดแย้งกันเพื่อที่จะดึงความหมายและความหมายโดยนัยของมันออกมา”¹⁴⁴

1. ความชอบธรรมโดยความเชื่อของอับราฮัม 4:1-5

เปาโลได้เริ่มบทนี้โดยการแสดงว่าพระเจ้าได้ประกาศว่าอับราฮัมนั้นชอบธรรมเนื่องด้วยความเชื่อของท่าน

4:1 เขาได้เริ่มต้นด้วยคำถามเชิงโวหารที่เขาได้ไขบอๆในพระธรรมโรม (เปรียบเทียบ 6:1; 7:7; 8:31; 9:14, 30): “ถ้าเช่นนั้นเราจะอย่างไร?” โดยการอ้างอิงถึงอับราฮัมว่าเป็น “บรรพบุรุษของเราตามสายโลหิต” (ข้อ 1) เปาโลได้เปิดเผยว่าเขากำลังมุ่งเป้าขอคิดเห็นเหล่านี้ที่ผู้อ่านชาวยิวของเขาเป็นหลัก อย่างไรก็ตามก็ตามกรณีของอับราฮัมก็สำคัญสำหรับคนต่างชาตินั้นเพราะว่าในอีกแห่งหนึ่ง ในฐานะบิดาแห่งผู้สืบทอดของท่านเป็นบิดาของ “เราทุกคน” (ข้อ 16) “ทุกคน” อ้างอิงถึงผู้เชื่อทุกคน คือทั้งคนยิวและคนต่างชาติ

4:2 ขอนี้ประยุกต์ต่อยกมาก่อนหน้านั้นของเปาโลเกี่ยวกับการโอวต (3:27) เข้ากับกรณีของอับราฮัม เพื่อเห็นแก่ความแตกต่าง อับราฮัมไม่มีเหตุผลใดสำหรับการโอวตต่อหน้าพระเจ้าได้เพราะว่าเขาได้รับความชอบธรรมโดยความเชื่อไม่ใช่ด้วยการงาน

4:3 ในสมัยของเปาโล รับบีหลายคนได้สอนว่าอับราฮัมประสบกับความชอบธรรมเนื่องด้วยการเชื่อฟังของเขาแทนที่จะเป็นความเชื่อของเขา¹⁴⁵ พวกเขายังได้สอนอีกว่าอับราฮัมมีความดีงามที่ล้นหลามที่มีไว้ให้แก่มวลหลานของเขา นั่นคือคนยิว¹⁴⁶ ดังนั้นอัครทูตได้กลับไปยังปฐมกาล 15:6 เพื่อสิทธิอำนาจของเขา

แน่นอนว่าสิ่งที่อับราฮัมได้เชื่อก็ไม่ชัดเจนในปฐมกาล 15 คำเชื่อมของฮีบรู *วาว* ที่ถูกใช้กับคำกริยา กาลสมบุรณ์อย่างเช่นในปฐมกาล 15:6 บ่งบอกถึงการพักของการกระทำ การแปลที่ดีคือ “ตอนนี้เขา [อับราฮัม] ได้เชื่อ. . .” เป็นที่ชัดเจนว่าอับราฮัมได้เชื่อพระเจ้าก่อนหน้านั้น (เปรียบเทียบ 12:1-4, 7; 14:22-2) อย่างไรก็ตาม ตอนนี้อับราฮัมได้เรียนรู้ว่าเขาจะได้รับทายาทที่มาจากร่างกายของเขาเองและลูกหลานนับไม่ถ้วน (ปฐมก. 15:4) เขาได้เชื่อสิ่งนี้เช่นกัน แน่แน่นอนว่าสิ่งที่อับราฮัมได้เชื่อนั้นอยู่ในเนื้อหาของประเด็นของเปาโลนั่นคือเขาได้วางใจพระเจ้าและโดยเฉพาะอย่างยิ่งได้เชื่อในพระสัญญาของพระเจ้า “...อับราฮัมเพียงแค่อุบัติพระเจ้าให้เกียรติแด่พระองค์ในฐานะที่เป็นพระเจ้าแห่งความจริง”¹⁴⁷

การวางใจในพระสัญญาของพระเจ้าคือสิ่งที่ก่อให้เกิดความเชื่อและส่งผลในการทำให้ชอบธรรม พระสัญญาต่างๆของพระเจ้านั้นหลากหลาย พระสัญญาเหล่านี้ก่อให้เกิดเนื้อหาของความเชื่อ อย่างไรก็ตาม เป้าหมายของความเชื่อไม่ได้หลากหลายนั่นก็คือพระเจ้าพระองค์เอง พระสัญญาของพระเจ้าก็คือว่า พระเยซูคริสต์ได้ตายในฐานะตัวแทนของเราและได้ตอบสนองข้อเรียกร้องทั้งสิ้นของพระเจ้าที่มีต่อคนบาป (3:24-25)

ให้สังเกตว่าพระเจ้าถือว่าความเชื่อของอับราฮัมเป็นความชอบธรรมของเขา (ข้อ 3) ความเชื่อในตัวของมันเองไม่ใช่ความชอบธรรม ความเชื่อไม่ใช่ความดีงามในตัวของมันเอง มันเป็นเพียงแค่พาหนะที่ความชอบธรรมของพระเจ้ามายังเรา อย่างไรก็ตาม มันเป็นเพียงแค่พาหนะที่มันมาถึงเรา

4:4-5 ข้อ 4-5 เปรียบเทียบความเชื่อและการงาน การงานให้ค่าจ้างที่บุคคลที่ทำงานสมควรได้ ความเชื่อรับเอาของขวัญ (ข้อ 4 ตามตัวอักษรคือ พระคุณ คำกรีก *คาร์ริ*) ที่บุคคลที่เชื่อไม่สมควรได้อย่างไม่น่าเชื่อ พระเจ้าทำให้ผู้ที่ไม่เพียงแต่ลมเหลวที่จะสมควรต่อการทำให้ชอบธรรม แต่สมควรต่อการลงโทษนั้นชอบธรรมเพราะว่าพวกเขา “อธรรม” (NASB) หรือ “ชั่วร้าย” (NIV; ข้อ 5; เปรียบเทียบ 3:24) นี่คือการคุณของพระเจ้าที่ได้ไปไกลแค่ไหน (เปรียบเทียบ ฉธบ. 25:1)!

“นี่รวบรวมหลักคำสอนของเปาโลในเรื่องความชอบธรรมโดยความเชื่อไว้ด้วยกัน”¹⁴⁸

ในสมัยของเราก็มีการบิดเบือนที่แยบยลและชัดเจนของหลักคำสอนของความชอบธรรมโดยความเชื่ออย่างเดียว ผู้สนับสนุนความรอดแบบความเป็นเจ้านายได้เพิ่มการงานเข้ากับความเชื่อเมื่อพวกเขาทำให้

การอุทิศตนต่อพระเยซูคริสต์นั้นจำเป็นสำหรับความรอด นักเขียนผู้หนึ่งที่ฉลาดได้สังเกตว่า “การหลงด้านหน้า” นี้ของชาวประเสริฐกับการงานคือ “การปูลงนกลับไปสู่โรม”¹⁴⁹ ผู้สนับสนุนความรอดแบบความเป็นเจ้านาย บางคนเชื่อว่าผู้ไม่เชื่อเท่านั้นที่จะต้องเต็มใจที่จะยอมจำนนต่อความเป็นเจ้านายของพระคริสต์ อย่างไรก็ตามนี่เป็นเพียงแค่การเปลี่ยนการงานของมนุษย์จากการยอมจำนนไปสู่การเต็มใจที่จะยอมจำนน ผู้สนับสนุนความรอดแบบความเป็นเจ้านายคนหนึ่งได้เขียนสิ่งนั้นเพื่อจะกั้นการยอมจำนนต่อความเป็นเจ้านายของพระคริสต์ให้ออกไปจากเนื้อหาของชาวประเสริฐไปยังความเชื่อที่ว่าคริสเตียนนั้นเป็นอิสระจากธรรมเนียมปฏิบัติด้านศีลธรรมโดยพระคุณของพระเจ้า¹⁵⁰ ภายหลังเขาได้ให้ความหมายของคำว่า antinomianism ดังนี้

“antinomianism: คือแนวคิดที่ว่าอุปนิสัยไม่เกี่ยวข้องกับความเชื่อ หรือว่าคริสเตียนไม่ได้ถูกผูกมัดโดยธรรมเนียมปฏิบัติด้านศีลธรรมใดๆ ความเชื่อแบบนี้ได้แยกการทำให้ชอบธรรมกับการชำระให้บริสุทธิ์อย่างรุนแรงซึ่งทำให้ความบริสุทธิ์ทางปฏิบัติเป็นทางเลือก”¹⁵¹

เป็นที่ชัดเจนว่าไม่ใช่จุดยืนของคริสเตียนส่วนใหญ่ที่เชื่อว่าความเชื่ออย่างเดียวคือสิ่งที่พระเจ้าเรียกร้องแทนที่จะเป็นความเชื่อบวกกับการอุทิศตน¹⁵²

รูปแบบสมัยใหม่ที่แยกออกอย่างหนึ่งของความรอดโดยการงานบ่อยครั้งก็มากับการแปลที่ไม่ถูกต้องของหลักคำสอนของพระคัมภีร์ในเรื่องความอดสาหัส มุมมองนี้กล่าวว่าถ้าคริสเตียนที่เชื่อไม่ได้ดำเนินในความเชื่อและในความบริสุทธิ์ตลอดชีวิตของเขาหรือของเธอซึ่งยอมให้มีการพลาดพลั้งเป็นบางครั้ง เขาหรือเธอไม่ใช่ผู้เชื่อแท้จริง มุมมองนี้ “หลงด้านหลัง” ของชาวประเสริฐพร้อมกับการงาน ดังนั้นความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้ากลายเป็นเงื่อนไขสำหรับความรอด การแปลผิดของความอดสาหัสนี้บ่อยครั้งก็เข้าได้กับความรอดแบบความเป็นเจ้านาย

บางคนที่ยึดถือมุมมองเหล่านี้พยายามที่จะออกจากการเชื่อมโยงของพวกเขาในเรื่องการงานโดยกล่าวว่าพระเจ้าเป็นผู้ผลิตการยอมจำนนและการชำระให้บริสุทธิ์ในผู้เชื่อไม่ใช่ผู้เชื่อเอง¹⁵³ อย่างไรก็ตามคริสเตียนผู้มีความเชื่อ พระเจ้าถือว่าเขาต้องรับผิดชอบต่อการเลือกของเขาหรือของเธอไม่ใช่พระองค์เอง

“ที่จริงแล้วทุกคำสั่งที่มีต่อผู้เชื่อบ่งบอกถึงความจำเป็นของความเกี่ยวข้องของเขาซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของขบวนการ [แห่งการชำระให้บริสุทธิ์]”¹⁵⁴

อีกคำตอบที่บางคนซึ่งยึดถือมุมมองเหล่านี้ให้ก็คือว่าสิ่งที่พระคัมภีร์ยืนยันคือมนุษย์ไม่สามารถทำความดีเพื่อได้มาซึ่งชีวิตนิรันดร์ได้¹⁵⁵ พวกเขาถือว่าสิ่งนี้ไม่เหมือนกับการทำบางสิ่งที่จำเป็นเพื่อจะได้รับการรับบางอย่าง เช่นการยอมจำนนหรือการคงไว้ซึ่งความสัตย์ซื่อ กระนั้นพระคัมภีร์ใช้คำว่า “งาน” ไม่ใช่แค่ความดีงาม (ข้อ 2, 4, 5; อฟ. 2:8-9)¹⁵⁶

2. คำพยานของดาวิดต่อความชอบธรรมโดยความเชื่อ 4:6-8

เปาโลได้อ้างอิงชายคนหนึ่งที่มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์ยิว ซึ่งถ้อยคำของเขาสอดคล้องกับถ้อยคำของเปาโล ในขณะที่อับราฮัมดำเนินชีวิตก่อนธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส ดาวิดดำเนินภายใต้ธรรมเนียมบัญญัตินั้น เรื่องราวของ อับราฮัมอยู่ในหมวดธรรมเนียมบัญญัติของพระคัมภีร์ฮีบรูและเรื่องราวของดาวิดอยู่ในหมวดผู้เผยพระวจนะ นี่คือพยานที่สองที่เปาโลได้อ้างอิงถึงใน 3:21 อับราฮัมเป็นตัวแทนของช่วงเวลาของบรรพบุรุษของประวัติศาสตร์อิสราเอล และดาวิดเป็นตัวแทนของช่วงเวลาของการปกครองระบอบกษัตริย์ในฐานะกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของอิสราเอล บางคนอาจทักท้วงเอาว่าดาวิดคงได้เป็นผู้สนับสนุนที่เข้มแข็งของธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส เขาเป็นแต่เขาไม่ได้เห็นว่ามันเป็นกฎเกณฑ์ไปสู่ความชอบธรรม พระคัมภีร์ตอนที่เปาโลได้อ้างอิงจากงานเขียนของดาวิด (สดค. 32:1-2) ไม่ได้กล่าวอย่างโดยตรงว่าดาวิดเองได้รับความชอบธรรมโดยความเชื่อแม้ว่าเขาได้รับ มั่นมั่นว่าผู้ที่พระเจ้า “ถือว่า” ชอบธรรม (นั่นคือถูกทำให้ชอบธรรม) ก็เป็นสุข เปาโลกำลังนำพาความรู้สึกของพระคัมภีร์ตอนหนึ่ง (ข้อ 6) ไปเพื่อจะอธิบายความหมายอีกตอนหนึ่ง (ข้อ 7-8) พระคัมภีร์ตอนที่สองประกอบด้วยคำเดียวกัน (*โลจิตเซสไซ* ซึ่งแปลว่า “ถือว่า” หรือ “เชื่อถือ” ในข้อ 6 และแปลว่า “พิจารณา” หรือ “นับว่า” ในข้อ 8)

“หนึ่งในหลายเหตุผลที่เปาโลอ้างอิงข้อเหล่านี้คือมีคำไข ‘ถือว่า’ อยู่ที่นี่ การปฏิบัติของการรวมข้อต่างๆเข้าด้วยกันจากพันธสัญญาเดิมบนพื้นฐานของความเหมือนกันทางคำกริยาที่เป็นเทคนิคการตีความหมายของคนยิวโดยทั่วไป”¹⁵⁷

สดค. 32 เป็นหนึ่งในสดค. ซึ่งสำนึกผิดหลายบทของดาวิดที่เขาได้เขียนขึ้นหลังจากที่เขาได้ทำบาปอย่างใหญ่หลวง เปาโลไม่ได้เพียงแค่นับว่าดาวิดได้เชื่อในการมอบความชอบธรรมให้แทนที่จะเป็นความชอบธรรมที่ได้มาด้วยการกระทำด้วยข้ออ้างนี้ แต่เขายังแสดงให้เห็นอีกว่าเมื่อผู้เชื่อทำบาปความบาปของเขาไม่ได้ลบเลือนความชอบธรรมของเขา

“การยกโทษเป็นมากกว่าการแก้การยกโทษให้ แม้กระทั่งผู้พิพากษาที่ใจแข็งกระด้างอาจยกโทษค่าปรับของคนหนึ่งถ้ามีการจ่ายโดยอีกคนหนึ่ง แต่การยกโทษเกี่ยวข้องกับหัวใจของผู้ยกโทษ การยกโทษของพระเจ้าคือการออกไปของความอ่อนโยนที่ไร้ขีดจำกัดของพระเจ้ายังเป่าหมายแห่งความเมตตาของพระองค์ คือการที่พระเจ้าโอบกอดคนบาปในอ้อมกอดของพระองค์ อย่างที่ชายซึ่งไขชีวิตอย่างสิ้นเปลืองและได้กลับมาและถูกสวมกอด บุคคลเช่นนั้นก็เป็นสุขจริงๆ”¹⁵⁸

“. . . มันไม่ใช่ ‘การนับ’ การงานที่ดีของคุณ แต่การกระทำของพระเจ้าในการไม่นับความบาปของพวกเขาที่มีผลต่อพวกเขาเองที่นำมาซึ่งการยกโทษ”¹⁵⁹

“พระเจ้าบันทึกการงานของเราเพื่อว่าพระองค์จะให้รางวัลแก่เราเมื่อพระเยซูเสด็จมา แต่พระองค์ไม่ได้บันทึกความบาปของเรา”¹⁶⁰

เนื่องจากว่าพระเจ้ารู้ทุกสิ่งพระองค์จึงได้เกิดขึ้น โดยการกล่าวว่าพระเจ้าลืมนำของเรา บรรดาผู้เขียนพระคัมภีร์หมายถึงว่าพระองค์จะไม่นำเราไปสู่การพิพากษาเนื่องจากบาปของเราหรือลงโทษ เราสำหรับบาปเหล่านั้น (เปรียบเทียบ 8:1) แนวคิดของการลืมนำเป็นรูปแบบของมนุษย์ ผู้เขียนอธิบายถึงการกระทำของมนุษย์ (การลืมนำ) ต่อพระเจ้าเพื่อจะช่วยให้เราเข้าใจว่าพระเจ้าปฏิบัติราวกับว่าพระองค์ลืมนำของเรา

3. ลำดับความสำคัญของความเชื่อที่มีต่อการเข้าสู่หน้ 4:9-12

ตัวอย่างของอับราฮัมและดาวิดซึ่งทั้งสองเป็นยิวได้นำไปสู่คำถามที่เปาโลกล่าวถึงในข้อถัดไป (ข้อ 9) อัครทูตได้ชี้ให้เห็นว่าเมื่อพระเจ้าประกาศว่าอับราฮัมนั้นชอบธรรม ท่านไม่ได้เข้าสู่หน้ ท่านเป็นคนต่างชาติโดยแท้จริง 14 ปีต่อมาอับราฮัมได้ผ่านการเข้าสู่หน้ (ปฐมก. 17:24-26) การเข้าสู่หน้ของเขาเป็นเครื่องหมาย (ป้าย) ของสิ่งที่เขาได้ครอบครองแล้ว ประเด็นนี้คงได้หันใจผู้อ่านคนยิวของเปาโลผู้ซึ่งเน้นการเข้าสู่หน้อย่างมาก ที่จะเก็บมันไว้ในที่ที่เหมาะสมในฐานะที่เป็นอันดับสองต่อจากความเชื่อ เปาโลได้ใช้อับราฮัมไม่ใช่จะเป็นแค่ตัวอย่างแห่งความเชื่อเท่านั้น

“ในฐานะผู้รับและตัวกลางของพระสัญญา ประสพการณ์ของเขาได้กลายมาเป็นรูปแบบสำหรับทายาทฝ่ายวิญญาณของเขา”¹⁶¹

4. ลำดับความสำคัญของความเชื่อที่มีต่อพระสัญญาที่เกี่ยวข้องกับความเป็นผู้นำของหลายชนชาติ 4:13-17

คนยิวได้เชื่อว่าพวกเขามีการอ้างสิทธิ์เกี่ยวกับอับราฮัมที่คนต่างชาติไม่เป็นที่ชัดเจนว่าเขาเป็นบิดาของชนชาติของพวกเขา และสิ่งนี้ทำให้เขาอยู่ในความสัมพันธ์ที่เฉพาะกับลูกหลานทางกายภาพของเขา อย่างไรก็ตามพวกเขาได้สรุปอย่างผิดๆว่าพระพรทั้งสิ้นที่พระเจ้าได้สัญญาแก่อับราฮัมจะมาถึงพวกเขาเท่านั้น เปาโลได้ยึดมั่นผู้อ่านของเขาว่าส่วนหนึ่งของพระพรของพระเจ้าที่ได้สัญญาแก่อับราฮัมนั้นก็คือว่าเขาจะเป็นบิดาของหลายชาติ (ข้อ 17) พระเจ้าได้ให้พระสัญญานี้แก่เขาหลังจากการทำให้ชอบธรรมของเขา (ปฐมก. 17:4-6) และพระเจ้าได้กล่าวซ้ำมันแก่ลูกหลานของอับราฮัม (ปฐมก. 22:17-18) ชาติเหล่านี้ก็รวมถึงคนเอโดม คนโมอับ คนอัมโมน และคนอื่นๆ รวมทั้งคนต่างชาติทั้งหลาย เพราะฉะนั้นไม่ใช่แค่คนอิสราเอลเท่านั้นที่พระเจ้าได้สัญญาที่จะอวยพร พระพรของพระเจ้าไม่ได้เป็นของพวกเขาเท่านั้น

4:13 พระเจ้าได้ให้พระสัญญาของพระองค์ที่จะอวยพรคนต่างชาติผ่านทางอับราฮัมเป็นเวลาตั้งนานก่อนที่พระองค์ได้ให้ธรรมบัญญัติของโมเสส ฉะนั้นมันผิดสำหรับคนยิวที่จะคิดว่าพระพรของคนต่างชาตินั้นขึ้นอยู่กับ การเชื่อฟังของพวกเขาที่มีต่อธรรมบัญญัติ มันขึ้นอยู่กับความสัตย์ซื่อของพระเจ้าต่อพระสัญญาของพระองค์ พระเจ้าได้ให้พระสัญญานั้นแก่อับราฮัมไม่ใช่เนื่องด้วยการเชื่อฟังของเขาแต่เนื่องด้วยความเชื่อของเขา แม้กระทั่งการให้พระสัญญานั้นได้มาก่อนการเข้าสู่หน้ของอับราฮัมเสียอีก

4:14 ที่จะแนะนำว่าการถือรักษาธรรมบัญญัติเป็นเงื่อนไขสำหรับความสำเร็จของพระสัญญานี้ก็จะมีผลกระทบสองอย่าง ประการแรกมันจะทำให้ความเชื่อไม่สัมพันธ์กัน ซึ่งจะทำให้พระสัญญาที่ไม่มีเงื่อนไขอันเรียบง่ายนี้อยู่ภายใต้เงื่อนไขของการเชื่อฟังของมนุษย์ ยกตัวอย่างเช่นถ้าบิดาได้ให้สัญญาแก่บุตรชายของเขาถึงจักรยานคันใหม่ เด็กชายนั้นก็จะต้องคารอคอยที่จะรับมันในฐานะของขวัญ อย่างไรก็ตามถ้าบิดาได้เพิ่มเงื่อนไขว่าในการที่จะได้รับจักรยานนั้น เด็กชายจะต้องเชื่อฟังเขา คงจะได้ทำลายความมั่นใจของลูกชายของเขาที่ว่าเขาจะได้รับจักรยาน ตอนนี้การได้รับจักรยานก็ขึ้นอยู่กับ การเชื่อฟัง ไม่ใช่เป็นเรื่องของความเชื่ออีกต่อไป ผลกระทบที่สองซึ่งชัดเจนในการอธิบายนี้ก็คือว่าพระสัญญานั้นจะเป็นโมฆะ (นั่นคือถูกทำให้ไร้ค่า)

4:15 แทนที่จะนำมาซึ่งพระพรที่พระเจ้าได้สัญญาแก่อับราฮัม ธรรมบัญญัตินำพระพิโรธเพราะว่าไม่มีใครที่สามารถถือรักษาธรรมบัญญัติได้ดีพร้อมได้ เมื่อใดก็ตามที่มีความล้มเหลว พระพิโรธก็ตามมา อย่างไรก็ตามถ้าปราศจากธรรมบัญญัติ มันก็จะไม่มีการละเมิดและผลก็คือไม่มีพระพิโรธ มูได้อธิบายเหตุผลของเปาโลดังนี้

“การละเมิดธรรมบัญญัติได้ทำให้ ‘บาป’ ไปสู่การทำผิดที่หนักหนามากยิ่งขึ้นของ ‘การละเมิด’ ซึ่งทำให้ได้รับพระพิโรธของพระเจ้า พระเจ้าได้ให้ธรรมบัญญัติแก่คนยิว คนยิวได้ละเมิดธรรมบัญญัติ (เปรียบเทียบ 2:1-29; 3:9-19) ธรรมบัญญัติได้นำพระพิโรธไปสู่คนยิว. . .

“ดังนั้นเปาโลไม่ได้อ้างว่าไม่มี ‘บาป’ ในที่ที่ไม่มีธรรมบัญญัติ แต่ใน ‘คำกล่าวที่เกือบเป็นจริง’ ที่ว่า ‘ไม่มี การไม่เชื่อฟังอย่างตั้งใจกับคำสั่งในแง่บวก ถ้าไม่มีคำสั่งในแง่บวกที่จะให้ไม่เชื่อฟัง’”⁶²

4:16 ขอนี้สรุปความคิดของข้อ 13-15 พระเจ้าได้ให้พระสัญญาของพระองค์ที่จะทำให้อับราฮัมเป็นบิดาของหลายชาติ (ข้อ 13) อย่างไม่มีเงื่อนไข (“ตามพระคุณ”) หลังจากที่ท่านได้ถูกทำให้ชอบธรรม อับราฮัมได้รับพระสัญญาเพียงแค่ว่าเชื่อในมัน (นั่นคือโดยความเชื่อ) ไม่ใช่โดยการถือรักษาธรรมบัญญัติ นี่คือหนทางเดียวที่การตระหนักถึงสิ่งที่พระเจ้าได้สัญญาจะเป็นที่แน่นอน เพราะฉะนั้นส่วนนี้ของการโต้แย้งของเปาโลยกย่องความเชื่ออีกกว่าเป็นวิธีเดียวของการทำให้ชอบธรรม ⁶³

“ความเชื่อคือการไร้ความหวัง และปล่อยตัวออกไปพึ่งพาพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง”⁶⁴

4:17 เปาโลได้อธิบายพระเจ้าอย่างที่เขาได้ทำที่นี้ในความสอดคล้องกับพระสัญญาที่เขาได้อ้างว่าพระเจ้าได้ให้ความสามารถแก่อับราฮัมที่จะเป็นบิดาของหลายชาติ เมื่ออำนาจของเขาที่จะเกิดผลนั้นได้สูญสิ้นไป พระเจ้าได้บัญชาชาติต่างๆ ที่ยังไม่ได้ถูกสร้างขึ้นอย่างที่ว่าพระองค์ได้บัญชาโลกที่ยังไม่ได้ถูกสร้างขึ้นด้วยถ้อยคำ ในกรณีนี้คือพระสัญญา (เปรียบเทียบ ฮบ. 11:3; 2 ปต. 3:5)⁶⁵ อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่าพระเจ้าได้ตั้งชื่อหรือกล่าวถึงชาติต่างๆ เหล่านี้ที่ยังไม่ถูกสร้างขึ้นแม้กระทั่งพวกเขา ยังไม่ได้ปรากฏขึ้น การแปลนั้นแขวนอยู่บนความหมายของ “การเรียก” ซึ่งไม่ชัดเจน

5. คุณค่าที่เป็นแบบอย่างของความเชื่อของอับราฮัม 4:18-22

เปาโลได้สรุปหลักฐานของเขากว่าความเชื่อเป็นวิธีเดียวของการได้รับความชอบธรรมก่อนมีกางเขน โดยแสดงให้เห็นว่าสิ่งที่อับราฮัมได้ทำในการวางใจพระเจ้าคือสิ่งที่ทุกคนจะต้องทำ

4:18 ความหวังของอับราฮัมขึ้นอยู่กับพระสัญญาของพระเจ้าเท่านั้น เขาไม่มีความหวังที่จะได้รับลูกหลานโดยธรรมชาติ ความเชื่อของเขาไม่ใช่เป็นเงื่อนไขสำหรับการรับเอาพระสัญญาแต่เขาได้เชื่อด้วยความตั้งใจที่จะได้รับมัน¹⁶⁶

4:19-21 แม้ว่าความเชื่อของอับราฮัมบางครั้งก็เข้มแข็งกว่าครั้งอื่นๆ (เปรียบเทียบ ปฐก. 17:17, 23-27) เปาโลก็กล่าวว่าเขาไม่ได้อ่อนแอในความเชื่อ (ข้อ 19)

“เมื่อเปาโลกล่าวว่าอับราฮัมไม่ได้ ‘สงสัย... เนื่องด้วยความไม่เชื่อ’ เขาไม่ได้หมายถึงว่าอับราฮัมไม่เคยมีการลังเลในช่วงระยะเวลาใดเลย แต่หมายถึงว่าเขาได้หลีกเลี่ยงทำที่หยิ่งลึกและถาวรของการไม่ไว้วางใจและความไม่แน่นอนในความสัมพันธ์กับพระเจ้าและพระสัญญาต่างๆของพระองค์”¹⁶⁷

อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้าเมื่อเผชิญกับข้อเท็จจริงที่ทำให้ท้อใจซึ่งเขาได้พิจารณาอย่างกล้าหาญ เขาได้เชื่อแม้จะรู้ว่าสิ่งที่พระเจ้าได้สัญญาไม่สามารถเกิดขึ้นตามธรรมชาติได้ อับราฮัมได้เติบโตขึ้นในความเชื่อเมื่อเวลาได้ผ่านไป การบันทึกชีวิตของเขาในปฐมกาลแสดงถึงสิ่งนี้ (ข้อ 20) เขาได้ถวายพระสิริแด่พระเจ้าโดยการเชื่อพระองค์

4:22 ขอนี้ นำข้อโต้แย้งของเปาโลเกี่ยวกับการถูกทำให้ชอบธรรมของอับราฮัมไปสู่จุดสูงสุด อัครทูตได้ยืนยันประเด็นที่เขาได้ตั้งขึ้นเพื่อจะแสดงให้เห็น และเขาได้กล่าวซ้ำ ปฐมกาล 15:6 ให้เป็นการสรุป (เปรียบเทียบ ข้อ 4)

“ทำที่ฝ่ายวิญญาณของมนุษย์ผู้ซึ่งรู้ว่าเขาไม่มีกำลังและความหวังถึงอนาคตในตัวเอง และผู้ซึ่งได้ทิ้งตัวเขาบนและดำเนินชีวิตโดยถ้อยคำของพระเจ้า ซึ่งทำให้เขาแน่ใจถึงอนาคต นั้นเป็นทำที่ที่ถูกต้องอย่างจำเป็นและอย่างนิรันดรของจิตวิญญาณทุกคนที่มีต่อพระเจ้า คือคนที่ทำที่ของเขาถูกต้องที่สุดกับพระเจ้า”¹⁶⁸

6. สรุปจากตัวอย่างของอับราฮัม 4:23-25

4:23-24 เปาโลได้ประยุกต์ใช้การกระทำของพระเจ้าต่ออับราฮัมเข้ากับผู้อ่านของเขาในข้อสุดท้ายๆ ของส่วนนี้ พระเจ้าจะมอบความชอบธรรมของพระองค์แก่ทุกคนที่เชื่อพระองค์อย่างเช่นในข้อ 3 เนื้อหาของความเชื่อไม่ได้เจาะจง (ข้อ 24) ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่าเราวางใจพระเจ้าอย่างที่อับราฮัมได้วางใจความมั่นใจของเราต้องอยู่ในพระองค์

ที่นี้เปาโลไม่ได้กล่าวว่าเราจำเป็นต้องเชื่อว่าพระเจ้าได้ทำให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากตาย นั่นเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างที่เขากล่าวที่อื่น (1 คร. 15) ไม่ใช่เป็นเงื่อนไขสำหรับความรอดแต่เพราะว่ามันเป็นข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ การเป็นขึ้นจากตายไม่ใช่ส่วนหนึ่งของงานแห่งการช่วยให้รอดของพระคริสต์แต่เป็นผลลัพธ์ของการที่พระองค์ได้จ่ายหนี้บาปของมนุษย์ ความตายก็ไม่มีอำนาจเหนือพระองค์เพราะพระองค์ไม่ได้ทำบาปด้วยพระองค์เอง (เปรียบเทียบ 6:23)

เปาโลได้ตั้งใจให้การอ้างอิงของเขาถึงการที่พระเจ้าได้ทำให้พระเยซูเป็นขึ้นเพื่อจะช่วยให้ผู้อ่านของเขาจดจำว่าพระองค์เป็นพระเจ้าที่นำชีวิตออกมาจากความตายซึ่งเป็นองค์เดียวกันกับพระเจ้าที่อับราฮัมได้เชื่อ อาจจะง่ายกว่าสำหรับเราที่จะเชื่อมากกว่าอับราฮัมเชื่อ เพราะว่าเรามองย้อนไปที่การเป็นขึ้นที่สำเร็จแล้ว ในขณะที่อับราฮัมได้ตั้งตารอคอยการเป็นขึ้นที่ได้คาดหวังไว้

4:25 เปาโลหมายความว่าอย่างไรเมื่อเขาได้กล่าวถึงความตายและการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซู? ฉบับ NIV แปลคำบุพบทภาษากรีก *dia* ซึ่งปรากฏสองครั้งในข้อนี้เป็น “เพื่อ” ซึ่งบ่งบอกถึงแง่ที่หวังในภายหน้า ฉบับ NASB แปลมันเป็นกรรมมีแง่ที่มองย้อนหลัง นั่นคือ “เนื่องจาก” แ่งที่มองย้อนหลังคือความสำคัญตามปกติของมันมากกว่าแง่ที่หวังในภายหน้าที่ไม่ค่อยมี ซึ่งเราสามารถกล่าวอย่างนี้ว่า “ด้วยมุมมองที่จะ” “เนื่องจาก” บางทีเป็นการแปลที่ชัดเจนว่าเมื่อพิจารณาถึงการใช้ที่มองย้อนหลังธรรมดาของ *dia* ในการใช้ประโยคที่คล้ายคลึงที่นี้ และเนื่องจากคุณมีเหตุผลที่นี้ เป็นที่ชัดเจนว่าเปาโลได้หมายถึงว่าพระเยซูได้ประสบกับการถูกตรึงเนื่องด้วยการละเมิดธรรมบัญญัติของพระเจ้าของเรา (เปรียบเทียบ อสย. 53:11-12) และพระองค์ได้ประสบกับการเป็นขึ้นจากตายด้วยมุมมองที่มีต่อการทำให้ชอบธรรมของเรา ในอีกนัยหนึ่งดูเหมือนดีที่สุดที่จะเข้าใจคำบุพบทในแง่ที่มองย้อนหลังในบรรทัดแรก และในแง่ที่หวังในภายหน้าในบรรทัดที่สอง¹⁶⁹ พระเจ้าเป็นผู้แทนของการกระทำที่ถูกบ่งบอกไว้ (เปรียบเทียบ 3:25; อสย. 53:12)

“พระเจ้าประกาศแก่ข้าพเจ้าว่าพระคริสต์ได้ถูกทำให้เป็นขึ้นจากตาย ‘บาปของเจ้าไม่เพียงแต่ถูกขจัดออกไปด้วยพระโลหิตของพระคริสต์เพื่อเจ้าจะถูกทำให้ชอบธรรมจากทุกสิ่งเท่านั้น แต่เรายังได้ทำให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาจากตายและเจ้าควรจะมีจุดยืนในพระองค์ เราได้มอบความเชื่อในพระคริสต์ที่ได้เป็นขึ้นนี้แก่เจ้าและประกาศแก่เจ้าตอนนี้ว่าที่และจุดยืนของเจ้าอยู่ในพระองค์เท่านั้น การพิพากษาเป็นอดีตเป็นนิรันดร์สำหรับเจ้า ทั้งที่เกี่ยวข้องกับบาปของเจ้าและที่เกี่ยวข้องกับการเรียกร้องของเราที่เจ้าจะต้องมีจุดยืนแห่งความบริสุทธิ์และความชอบธรรมของเจ้าเองต่อหน้าเรา ทั้งสิ้นนั้นเป็นอดีตแล้ว ตอนนี้พระคริสต์เป็นจุดยืนของเจ้า! พระองค์เป็นชีวิตและความชอบธรรมของเจ้าและเจ้าไม่ต้องการอะไรจากเจ้าเองอีกต่อไป เราได้ทำให้พระคริสต์ที่จะบาปเพื่อเจ้า จงเข้าส่วนกับพระองค์ด้วยทั้งสิ้นที่เจ้าเคยเป็น เพื่อเจ้าจะกลายมาเป็นความชอบธรรมของพระเจ้าในพระองค์ได้”¹⁷⁰

“แผนการไถ่ทั้งสิ้นของพระเจ้าถูกสรุปไว้ในข้อสุดท้ายนี้ของบทที่ 4”¹⁷¹

บทที่ 4 เป็นบทภายในการอธิบายของเปาโลถึงวิธีที่พระเจ้ามอบความชอบธรรมของพระองค์แก่คนบาป (3:21-5:21) มันทำหน้าที่เพื่อจะแสดงว่าการทำให้ชอบธรรมได้เกิดขึ้นเสมอเนื่องด้วยความเชื่อต่อพระเจ้าและไม่ใช้การที่คนบาปได้เชื่อฟังธรรมบัญญัติของพระเจ้า นี่ก็เป็นจริงก่อนที่พระเยซูคริสต์ได้สิ้นพระชนม์และภายหลังที่พระองค์ได้สิ้นพระชนม์ ความเชื่อคือวิธีเดียวที่ใครก็ตามจะได้รับความชอบธรรมจากพระเจ้า การเน้นของเปาโลอยู่ที่ความเชื่อว่าเป็นวิธีรับเอาความชอบธรรม ไม่ใช่อยู่ที่เนื้อหาของความเชื่อ

“ในบทที่ 4 เปาโลได้นำเสนอเหตุผลต่างๆที่ไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าทำไมความชอบธรรมจึงมาโดยความเชื่อ (1) เนื่องจากความชอบธรรมนั้นเป็นของขวัญ มันไม่สามารถได้มาด้วยการงานได้ (ข้อ 1-8) (2) เนื่องจากอับราฮัมได้รับความชอบธรรมก่อนที่เขาได้เข้าสู่พันธสัญญา ดังนั้นการเข้าสู่พันธสัญญาจึงไม่มีความสัมพันธ์กับการทำให้ชอบธรรม (ข้อ 9-12) (3) เนื่องจากอับราฮัมได้รับความชอบธรรมก่อนธรรมบัญญัติเป็นเวลาหลายศตวรรษ ความชอบธรรมไม่ได้ขึ้นอยู่กับธรรมบัญญัติ (ข้อ 13-17) (4) อับราฮัมได้รับความชอบธรรมเนื่องด้วยความเชื่อของเขาในพระเจ้า ไม่ใช่เพราะการงานของเขา (ข้อ 18-25)”¹⁷²

ง. ผลประโยชน์ของการทำให้ชอบธรรม 5:1-11

ผู้อ่านดั้งเดิมของเปาโลคงจะมีอีกคำถามหนึ่งเนื่องด้วยสิ่งที่เขาได้เขียนในบทที่ 1-4 วิธีแห่งการทำให้ชอบธรรมนี้ปลอดภัยไหม? เนื่องจากมันมาโดยความเชื่อดูเหมือนค่อนข้างจะไม่แน่ใจ เปาโลได้ให้หลักฐานว่าวิธีนี้เป็นที่วางใจได้โดยการอธิบายถึงผลลัพธ์ต่างๆของการทำให้ชอบธรรมโดยความเชื่อ มูโตแย้งว่าบทที่ 5 เป็นของบทที่ 6-8 มากกว่าที่จะเป็นของบทที่ 3:21-4:25¹⁷³ เขาได้หมายเหตุโครงสร้างแบบเปรียบเทียบในบทที่ 5-8 และเชื่อว่าหัวข้อของส่วนนี้คือความแน่ใจในสง่าราศี อย่างไรก็ตาม นักวิชาการส่วนใหญ่ได้รู้สึกว่าการแยกหลักในความคิดของเปาโลปรากฏหลังจากบทที่ 5 มากกว่าที่จะปรากฏก่อนนั้น

“ใน 11 ข้อแรกเรามีผลลัพธ์ต่างๆที่เป็นพรของการทำให้ชอบธรรมโดยความเชื่อพร้อมกับข้อความที่ครอบคลุมมากที่สุดในเรื่องความรักบริสุทธิ์และพระคุณของพระเจ้าในการประทานพระคริสต์เพื่อคนบาป”¹⁷⁴

5:1 “เหตุฉะนั้น” ส่งสัญญาณว่าสิ่งที่ตามมาขึ้นอยู่กับสิ่งที่ได้มาก่อน ตอนนี้เปาโลได้ตั้งคำถามที่ว่า การทำให้ชอบธรรมนั้นมาโดยทางความเชื่อหรือโดยการงานไว้ข้างหลังเขา ซึ่งเขาได้ยืนยันว่ามันมาซึ่งเราโดยความเชื่อ

“เราต้องสังเกตอย่างทันที่ว่ารูปแบบกรีกของคำกริยา ‘ได้ประกาศว่าชอบธรรม’ หรือ ‘ได้ทำให้ชอบธรรม’ ไม่ใช่รูปแบบคำกริยาที่เป็นปัจจุบัน ‘ถูกประกาศว่าชอบธรรม’ แต่เป็นรูปแบบคำกริยาที่เป็นอดีต ‘ได้ถูกประกาศว่าชอบธรรม’ หรือ ‘ได้ถูกทำให้ชอบธรรม’ คุณอาจกล่าวได้ว่า อะไรคือ

ความแตกต่าง? คำตอบคือ ‘ถูกประกาศว่าชอบธรรม’ มองไปยังสถานะที่คุณอยู่ ‘ได้ถูกประกาศว่าชอบธรรม’ มองย้อนไปยังข้อเท็จจริงที่ได้เกิดขึ้นแน่นอนว่า ‘การอยู่ในสถานะที่ได้รับ ความชอบธรรม’ ไม่ถูกต้องและสับสนอย่างที่เป็นซึ่งก็คือการทำให้ชอบธรรมและการทำให้บริสุทธิ์”¹⁷⁵

ต้นฉบับกรีกที่สำคัญบางฉบับอ่านว่า “ให้เราสัมผัสกับพระเจ้า” ถ้าสิ่งนี้เป็น การอ่านที่ถูกต้อง ความหมายก็คือ “ให้เรารักษากรณี (และการชื่นชม) สันติสุขกับพระเจ้าต่อไป”¹⁷⁶

พระพรที่สอง “ที่ล้นออกมาจากความสมบูรณ์ของการทำให้ชอบธรรม”¹⁷⁷ หลังจากการทำให้ชอบธรรมเองคือ สันติ (เปรียบเทียบ 1:7; 2:10) อย่างไรก็ตาม สันติกับพระเจ้านี้ (นั่นคือ การกลับคืนดี) ไม่ใช่แค่ความรู้สึกส่วนตัวแห่งความสงบซึ่งก็คือสันติของพระเจ้า (ฟป. 4:7) เปาโลได้กล่าวถึงพระพิโรธของพระเจ้าที่ถูกหลงบนคนบาป (1:18) ผู้ที่ได้รับความชอบธรรมไม่จำเป็นต้องกลัวพระพิโรธของพระเจ้า เนื่องจากว่าพระเยซูได้ทำสันติระหว่างพวกเขา กับพระเจ้าโดยการตายของพระองค์ (เปรียบเทียบ คส. 1:20; อฟ. 2:14) ให้สังเกตว่าข้ออ้างอิงถึงสันติและการกลับคืนดีก็วางกรอบส่วนนี้ (ข้อ 1, 11)

“สันติและความยินดีเป็นพระพรแผ่ของข้าวประเสริฐ อย่างที่นักเทศน์เก่าแก่คนหนึ่งได้กล่าวว่า ‘สันติคือความยินดีที่พัก ความยินดีคือสันติที่เด่น’”¹⁷⁸

“สันติของเรา กับพระเจ้าไม่ใช่เหมือนระหว่างสองประเทศที่ทำสงคราม แต่ระหว่างกษัตริย์และประชากรที่กบฏและมีความผิด”¹⁷⁹

“มันเป็นที่ยูจกกันว่าพระธรรมโรมขาดการอภิปรายเกี่ยวกับศาสนศาสตร์พระคริสต์ที่กว้างออกไป แต่คำยืนยันซ้ำๆของเปาโลในบทเหล่านี้ [5-8] ที่ว่าสิ่งที่ผู้เชื่อทุกคนประสบกับพระพรของพระเจาก็มาโดยทางพระคริสต์เท่านั้นได้พัฒนาจุดรวมศาสนศาสตร์พระคริสต์ที่สำคัญอย่างมากในสิทธิของมันเอง เราอาจกล่าวทางศาสนศาสตร์ว่าพระคริสต์ไม่ใช่หัวข้อของส่วนใดๆของโรม 5-8 เลย แต่มันเป็นพื้นฐานสำหรับทุกสิ่งในบทเหล่านี้”¹⁸⁰

5:2 ผลประโยชน์ที่สามคือทางเข้า (คำกรีก *พรอสะโกเก*) แนวคิดนี้ก็คือว่าพระเยซูคริสต์ช่วยให้เราที่จะชื่นชมในความสัมพันธ์ที่ต่อเนื่องกับพระเจ้า (เปรียบเทียบ อฟ. 2:17-18; 3:12) เปาโลได้กล่าวถึง “พระคุณนี้ที่เราขึ้นอยู่กับ” ว่าเป็นย่านทำงานไถ่ของพระคริสต์ย้ายเราไปสู่ เขาได้เน้นข้อเท็จจริงที่ว่าความเป็นอยู่ของเราในสถานะนี้คือการกระทำของพระคุณของพระเจ้า ตำแหน่งปัจจุบันของเราในความสัมพันธ์กับพระเจาก็เป็นโดยพระคุณทั้งสิ้น และความชอบธรรมของเราให้สิทธิเราเข้าไปสู่ตำแหน่งนั้นได้ ส่วนสุดท้ายของข้อนี้จดจ่อที่ส่วนของการคืนดีของเราที่เราสามารถตั้งคารอคอยด้วยความมั่นใจที่ยินดี เปาโลกล่าวถึงสง่าราศีที่เราจะประสบเมื่อเรายืนอยู่ต่อหน้าพระเจ้า

5:3-4 ผลประโยชน์ที่สี่ของการทำให้ชอบธรรมคือความยินดีในความทุกข์ยาก สันติกับพระเจ้าไม่ได้ส่งผลต่อสันติกับคนอื่นเสมอไป อย่างไรก็ตามข้อเท็จจริงที่ว่าเรามีสันติกับพระเจ้าและความสัมพันธ์กับพระองค์ กับความแน่ใจถึงจุดยืนซึ่งเป็นที่ยอมรับต่อหน้าพระองค์ช่วยให้เราที่จะมองความยุ่งยากในปัจจุบันด้วยความยินดี เราสามารถชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากต่างๆได้เพราะพระเจ้าได้เปิดเผยว่าพระองค์ใช้สิ่งเหล่านั้นที่จะก่อให้เกิดความอดทนที่มั่นคงและคุณลักษณะที่ผ่านการพิสูจน์แล้วในผู้ที่ตอบสนองต่อความทุกข์ยากของพวกเขาอย่างเหมาะสม (เปรียบเทียบ โยบ 23:10; ยก. 1:2-4; ฮบ. 12)

“คำอังกฤษ ‘tribulation’ มาจากคำละติน *tribulum* ในสมัยของเปาโล *tribulum* เป็นชิ้นส่วนที่หนักของท่อนไม้ที่มีเดือแหลมซึ่งถูกใช้ในการนวดข้าว *tribulum* ถูกดึงไปมาเหนือเมล็ดข้าวและมันแยกข้าวสาลีออกจากแกลบ”¹⁸¹

“เด็กที่บังเกิดใหม่ในพระเจ้าก็มีคำในสายพระเนตรของพระองค์ แต่ธรรมิกชนที่ถูกทดสอบและพิสูจน์แล้วก็มีคำมากยิ่งขึ้นต่อพระองค์เพราะว่าคนเช่นนั้นเป็นการสำแดงที่มีชีวิตของอำนาจที่พัฒนาคุณลักษณะของชาวประเสริฐเมื่อเราขึ้นอยู่กับพระเจ้าสมบัติทางวัตถุทั้งหมดจะถูกทิ้งไว้ข้างหลัง แต่ทุกสิ่งที่เราได้มาโดยวิธีของความก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณก็จะคงอยู่”¹⁸²

คำกล่าวนี้ช่วยให้เราเห็นวิธีที่คุณลักษณะสร้างความหวัง ที่นี้กล่าวถึงความหวังของการถวายเกียรติพระเจ้าด้วยคุณลักษณะของเราเมื่อเราเห็นพระองค์จากนั้นความคับหน้าของเราในการพัฒนาคุณลักษณะจะเป็นพยานถึงพระคุณของพระเจ้าในชีวิตของเรา

5:5 ความหวังนี้ซึ่งเป็นจุดรวมของส่วนนี้จะไม่เผชิญกับความผิดหวังเพราะว่าพระเจ้ารักเราและช่วยให้เราที่จะเผชิญกับความทุกข์ยากได้ พระองค์ทำอย่างนี้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้สถิตอยู่ในคนบาปที่ได้รับความชอบธรรมทุกคนในยุคคริสตจักร (เปรียบเทียบ กจ. 2:33; รม. 8:9) เปาโลได้พัฒนาพันธกิจของพระวิญญาณที่มีต่อผู้เชื่อในภายหลัง (บทที่ 8) เพราะฉะนั้นผลประโยชน์ที่ห้าของการทำให้ชอบธรรมก็คือการสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์ จึงสังเกตการก้าวหน้าขึ้นในข้อเหล่านี้จากความเชื่อ (ข้อ 1) ไปยังความหวัง (ข้อ 2-5) ไปยังความรัก (ข้อ 5; เปรียบเทียบ 1 คร. 13:13)

“ความมั่นใจที่เรามีสำหรับวันแห่งการพิพากษาไม่ไขว่ข้องกับการตระหนักทางสติปัญญาถึงข้อเท็จจริงของพระเจ้าเท่านั้นหรืออยู่บนที่การแสดงออกถึงความรักของพระเจ้าบนกางเขน (แม้ว่านั่นสำคัญ เปรียบเทียบ ข้อ 6-8) เท่านั้น แต่ยังขึ้นอยู่กับความแน่นอนภายในจิตใจที่ว่าพระเจ้ารักเรามาก”¹⁸³

5:6 ความลึกของความรักของพระเจ้า (ข้อ 5) ก็ชัดเจนขึ้นในข้อนี้และข้อถัดๆไป (ข้อ 6-10) คำที่ไม่ยกยอที่เพิ่มขึ้นก็อธิบายถึงผู้ที่พระคริสต์ได้ตายเพื่อพวกเขา คำแรกคือ “หมดหนทาง” หรือ “หมดกำลัง” ทางศีลธรรม แนวคิดที่ถูกระบุโดยคำกรีก (*แอสเซนอน*) ก็คือว่าเรา “ไม่สามารถทำ

ความชอบธรรมขึ้นมาเพื่อตัวเองได้”¹⁸⁴ ณ เวลานั้นพระคริสต์ได้ตายเพื่อเรา “ในเวลาที่เหมาะสม” อ้างอิงถึงความสมบูรณ์ของเวลา เวลาที่เหมาะสมจากมุมมองของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 3:26; 8:18; 13:11; กท. 4:4) คำที่สองคือ “คนที่ไม่ศรัทธาในพระเจ้า” เป็นคำหยาบอันรุนแรงที่เปาโลได้ใช้ (เปรียบเทียบ 1:18; 4:5) แม้ว่าบางคนที่เป็นผู้หลงหายแสวงหาสิ่งต่างๆของพระเจ้าแต่ทุกคนก็ละเลยพระเจ้าและกบฏต่อพระเจ้านี้คือการไม่ศรัทธาในพระเจ้า

5:7 ข้อนี้จัดเตรียมสำหรับข้อถัดไปที่ตรงกันข้ามกัน เปาโลใช้คำว่า “ชอบธรรม” ที่นี้ในแง่ทั่วไปของบุคคลที่เชื่อตรงไม่ใช่ในแง่ศาสนศาสตร์ของบุคคลที่ถูกทำให้ถูกต้องต่อพระเจ้า ผู้คนซึ่งชอบบุคคลที่ดีมากกว่าบุคคลที่เชื่อตรง ความดีบ่งบอกถึงแนวคิดเกี่ยวกับคนหนึ่งที่ไม่ใช่แค่เชื่อตรงแต่รักสำหรับมัน เพราะว่าเขาหรือเธอยื่นมือออกไปช่วยเหลือคนอื่น¹⁸⁵

5:8 คำที่สามที่ถูกใช้เพื่ออธิบายถึงผู้ที่พระคริสต์ได้ตายเพื่อพวกเขาคือ “คนบาป” (“คนชั่วร้าย” เปรียบเทียบ 3:23) ทั้งที่ไม่ชอบธรรมหรือไม่ดี ที่นี้เปาโลกำลังเปรียบเทียบคุณค่าของชีวิตที่ได้สละลง นั่นคือชีวิตของพระคริสต์ และความไร้ค่าของผู้ที่ได้รับประโยชน์จากการถวายบูชาของพระองค์ ในขณะที่ผู้คนอาจมองดูซึ่งกันและกันว่าสมควรต่อความรักเพราะว่าพวกเขาชอบธรรมหรือดี แต่พระเจ้ามองว่าพวกเขาเป็นคนบาป อย่างไรก็ตามพระเจ้ารักพวกเขา การจัดเตรียมพระบุตรของพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเราได้แสดงถึงความลึกแห่งความรักของพระเจ้า (ยน. 3:16) คำอุปมาในอนุประโยค “พระคริสต์ได้ตายเพื่อ (ยูเพอร์) เรา” เน้นถึงคุณลักษณะที่เป็นตัวแทนของการถวายบูชาของพระองค์ ยิ่งเน้นถึงข้อเท็จจริงที่ว่าในความรักของพระเจ้าที่มีต่อเรา พระองค์ได้จัดเตรียมเครื่องบูชานั้นเพื่อสวัสดิภาพของเรา

5:9 จนบัดนี้เปาโลได้อ้างอิงถึงผลประโยชน์ทั้งหลายของการทำให้ชอบธรรม นอกเหนือจากการทำให้ชอบธรรมแล้วพระพรเหล่านี้ก็คือสันติกับพระเจ้า (ข้อ 1) ทางเข้าไปสู่ย่านแห่งพระคุณ (ข้อ 2) ความยินดีในความทุกข์ยาก (ข้อ 3-5ก) และการสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ข้อ 5ข) แต่ก็ยังมี “อีกมากมาย” (เปรียบเทียบ ข้อ 10, 15, 17, 20) สิ่งถัดไปที่เปาโลได้อธิบายก็คือผลประโยชน์ที่คนบาปที่ชอบธรรมจะประสบในอนาคต นั่นคือการช่วยให้พ้นจากการเทพระพิโรธของพระเจ้าเหนือคนอธรรม (เปรียบเทียบ 1:18) พระโลหิตของพระเยซูคริสต์เป็นสัญลักษณ์ของการตายของพระองค์ และการแสดงออกอย่างแท้จริงของชีวิตของพระองค์ที่ได้เทออกมาเป็นเครื่องบูชา (เปรียบเทียบ 3:25) จากการที่พระเจ้าได้ทำสิ่งที่ยากกว่านั้นคือทำให้เราชอบธรรมเมื่อเรายังเป็นคนบาปอยู่ (ข้อ 8) พระองค์จะทำการที่ง่ายกว่ามากขึ้นสักเท่าใด นั่นคือ การช่วยเราให้พ้นจากการเทพระพิโรธที่กำลังมา

5:10 คำที่สี่และที่แย่มากที่สุดซึ่งถูกใช้เพื่ออธิบายถึงผู้ที่พระคริสต์ได้ตายเพื่อพวกเขาคือ “ศัตรู” ผู้คนไม่เพียงแต่หมดหนทางที่จะช่วยพวกเขาให้รอด (ข้อ 6) ได้ละเลยพระเจ้า (ข้อ 6) และชั่วร้าย (ข้อ 8) เท่านั้น แต่พวกเขายังได้ตั้งพวกเขาต่อต้านพระเจ้าและพระประสงค์ของพระองค์ แม้ว่าผู้คนที่ยังไม่ได้รับความรอด

หลายคนกล่าวว่ารักพระเจ้า พระเจ้าผู้รู้หัวใจของพวกเขาเห็นการต่อต้านพระองค์ในพวกเขา ความเป็นศัตรูของพวกเขาที่มีต่อพระองค์นั้นเป็นหลักฐานได้

การตายของพระคริสต์ได้ทำให้เราคืนดีกันกับพระเจ้า (เปรียบเทียบ 2 คร. 5:18; คส. 1:21-22) พระคัมภีร์กล่าวถึงมนุษย์ที่ได้คืนดีกับพระเจ้า พระคัมภีร์ไม่เคยกล่าวถึงพระเจ้าที่ได้คืนดีกับมนุษย์ พระเจ้าทำให้มนุษย์คืนดีกับพระองค์เอง พระองค์ไถ่พวกเขาจากบาปและพระองค์ทำให้พระองค์เองพอใจทั้งสิ้น โดยทางการตายของพระบุตรของพระองค์ มนุษย์ได้ทำผิดและได้จากพระเจ้าไปและต้องการการคืนดีไปสู่ความสัมพันธ์กับพระองค์ คือมนุษย์ที่ได้หนีไปจากพระเจ้า ไม่ใช่พระเจ้าที่ได้หนีไปจากมนุษย์¹⁸⁶ การคืนดีมีสองด้าน อันหนึ่งเพื่อมนุษย์ทุกคน (2 คร. 5:19) และอีกด้านหนึ่งเพื่อผู้เชื่อ (2 คร. 5:20) การตายของพระคริสต์ได้ทำให้มนุษย์อยู่ในสถานะที่สามารถรอดได้ แต่ผู้คนจำเป็นต้องพบกับการคืนดีอย่างจริงจังกับพระเจ้าโดยการเชื่อในพระบุตรของพระองค์

การตายของพระคริสต์นั้นรับผิดชอบต่อการทำให้ชอบธรรมของเรา ชีวิตที่ดำเนินต่อไปของพระองค์นั้นก็รับผิดชอบต่อการชำระให้บริสุทธิ์อย่างต่อเนื่องของเราและการรับได้ศักดิ์ศรีของเราจากการที่พระเจ้าได้ทำสิ่งที่ยากกว่าเพื่อเราคือทำให้พระคริสต์วายพระชนม์เพื่อทำให้เราคืนดีกับพระองค์เอง แน่แน่นอนว่าพระองค์จะทำสิ่งที่ง่ายกว่า พระองค์จะทำให้แน่ใจว่าเราได้แบ่งปันชีวิตที่เป็นขึ้นของพระคริสต์ เป็นนิรันดร์

เราประสพกับความรอดอย่างต่อเนื่อง (การชำระให้บริสุทธิ์อย่างต่อเนื่อง) และความรอดในที่สุด (ศักดิ์ศรี) เนื่องด้วยชีวิตที่ดำเนินต่อไปของพระเยซูคริสต์ด้านปัจจุบันและด้านอนาคตของความรอดของเราไม่ใช่เป็นผลโดยตรงจากการตายของพระองค์ แต่ทั้งสองอย่างเป็นผลลัพธ์ของชีวิตหลังจากความตายและการเป็นขึ้นมาจากตาย (เปรียบเทียบ 6:8-13) เรามีความรอดในปัจจุบันและในอนาคตเพราะว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราทรงพระชนม์อยู่ พระองค์ยังคงช่วยเราให้รอด ข้อนี้แสดงว่าเรารอดปลอดภัยเป็นนิรันดร์

5:11 การตายของพระคริสต์ได้ทำให้เราคืนดีกับพระเจ้าด้วยผลกระทบบว่าวันหนึ่งในอนาคตเราจะยื่นต่อหน้าพระองค์อย่างสมบูรณ์ (เปรียบเทียบ ข้อ 5-11) อย่างไรก็ตามเราก็เข้าไปสู่ผลประโยชน์ของการคืนดีนั้นในตอนนี้อีกด้วย (เปรียบเทียบ ข้อ 1-4) “สิ่งนี้” บางที่อ้างอิงถึงความรอดในอนาคตของเรา ซึ่งเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนที่ใกล้ชีวิตที่สุด ผลประโยชน์ที่เจ็ดของการทำให้ชอบธรรมโดยความเชื่อคือความสัมพันธ์ในปัจจุบันของเรากับพระเจาก็เป็นไปได้โดยงานแห่งการทำความดีของพระคริสต์ที่บนกางเขน เราได้รับความรอดโดยการตายของพระองค์ในอดีต เราจะได้รับ ความรอดโดยชีวิตของพระองค์ในอนาคต และปัจจุบันนี้เรากำลังชื่นชมกับความสัมพันธ์กับพระเจ้าเนื่องด้วยงานแห่งการทำให้คืนดีของพระองค์

ในตอนนี้เป็นไปไม่ได้ระบุผลประโยชน์ต่างๆของการทำให้ชอบธรรมโดยความเชื่อดังนี้

1. การทำให้ชอบธรรมในอดีต (ข้อ 1)
2. สันติสุขกับพระเจ้า (ข้อ 1)

3. หนทางสู่พระคุณของพระเจ้า (ซึ่งเคยอยู่ภายใต้พระพิโรธของพระเจ้า ข้อ 2)
4. ความยินดีในความทุกข์ยาก (ข 3-5ก)
5. การสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ข้อ 5ข)
6. การช่วยกู้จากการลงโทษในอนาคต (ข้อ 9-10)
7. การคืนดีในปัจจุบันกับพระเจ้า (ข้อ 11)

ส่วนนี้ของข้อโต้แย้งของพระธรรมนี้ควรช่วยให้ผู้อ่านคนใดก็ตามที่จะตระหนักว่าการทำให้ชอบธรรมโดยความเชื่อเป็นวิธีที่ปลอดภัย มันเป็นประตูไปสู่พระพรหลายเท่าที่การเชื่อฟังต่อธรรมบัญญัติไม่สามารถรับประกันได้เลย

“ปราศจากธรรมบัญญัติอย่างสิ้นเชิงและโดยพระคุณเท่านั้น เราก็มีความรอดที่รับมือกับอดีต ปัจจุบันและอนาคต พระคริสต์ได้ตายเพื่อเรา พระคริสต์ดำรงชีวิตอยู่เพื่อเรา พระองค์กำลังเสด็จมาเพื่อเรา! ฮาเลลูยา พระองค์ช่างเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่สูงสุด!”¹⁸⁷

จ. ผลกระทบที่กลับสู่สภาพปกติของการทำให้ชอบธรรม 5:12-21

การทำให้ชอบธรรมโดยความเชื่อไม่ได้เพียงแค่นำมาซึ่งผลประโยชน์มากมาย (ข้อ 1-11) แต่ยังเอาชนะผลกระทบของการล่มลงในบาปอีกด้วย ข้อโต้แย้งสุดท้ายของเปาโลในการสนับสนุนการทำให้ชอบธรรมโดยความเชื่อเกี่ยวข้องกับการพัฒนาของการเน้นก่อนหน้านั้นของเขาบนความร่วมมือที่ผู้ได้รับความรอดพบกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา (5:1-2, 9-12) ในส่วนนี้ (5:12-21) เขาได้อธิบายแนวคิดนั้นโดยการแสดงว่าอย่างที่บาปของอาดัมได้ส่งผลกระทบต่อมนุษยทุกคน ดังนั้นการเชื่อฟังของพระเยซูคริสต์ได้ส่งผลกระทบต่อผู้เชื่อทุกคน

“อย่างที่บาปหนึ่งของอาดัมไม่เคยล้มเหลวที่จะนำมาซึ่งความตาย ดังนั้นการกระทำหนึ่งที่ชอบธรรมของพระคริสต์เพื่อเห็นแก่คนบาปไม่ก็เคยล้มเหลวที่จะนำสิ่งที่ตรงกันข้ามมาให้แก่ผู้ที่อยู่ในพระองค์”¹⁸⁸

อัครทูตได้มองอาดัมและพระคริสต์ว่าเป็นหัวสหพันธ์ของคนสองกลุ่ม หัวสหพันธ์คือบุคคลที่ทำหน้าที่เป็นตัวแทนของคนอื่นๆ และการกระทำของเขาก่อให้เกิดผลลัพธ์ที่แต่ละคนที่เขาเป็นตัวแทนจะประสบอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ผู้แปลบางคนเชื่อว่าเปาโลมองอาดัมเป็นหัวหน้าทางธรรมชาติของมนุษยชาติมากกว่าที่จะเป็นหัวสหพันธ์¹⁸⁹ ตัวอย่างของหัวสหพันธ์นั้นรวมถึง กษัตริย์ ประชานาธิปไตย สมาชิกสภา และพ่อแม่ท่ามกลางคนอื่นๆ

ในส่วนนี้เปาโลไม่ได้มองโดยพื้นฐาน ณ สิ่งที่คนบาปแต่ละคนได้ทำซึ่งเคยเป็นความสนใจของเขา ก่อนหน้านั้น แต่เขาได้มองสิ่งที่อาดัมได้ทำในการล้มลงในบาปและสิ่งที่พระเยซูคริสต์ได้ทำที่กางเขน และผลลัพธ์ต่างๆของการกระทำของทั้งสองที่มีต่อมนุษย์ การกระทำของอาดัมส่งผลให้ลูกหลานของเขามีบาปและตาย เราได้รับมรดกกรรมชาติของอาดัมที่เป็นบาปและสิ่งนี้ก่อให้เกิดข้อเท็จจริงที่ว่าเราทุกคนทำบาปและตาย เราเป็นคนบาปไม่ใช่แค่เพราะว่าเรากระทำบาปเท่านั้น แต่เพราะบาปของอาดัมอีกด้วย ที่ได้ทำมนุษยชาติเสื่อมทราม และทำให้บาปและการลงโทษเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้สำหรับลูกหลานของเขาและตัวเขาเองด้วย อย่างไรก็ตามการกระทำแห่งการตายของพระคริสต์ได้ทำให้ทุกคนที่วางใจในพระองค์นั้นชอบธรรมโดยปราศจากการงานของพวกเขาเอง

“เมื่อมนุษย์คนหนึ่งล้มเหลวในการบรรลุพระประสงค์ของพระเจ้า (ตามมาตราแล้วทุกคนได้ล้มเหลว) พระเจ้าก็เรียกอีกคนหนึ่งที่จะมาแทนที่เขา เช่น โยชูวาได้มาแทนที่โมเสส ดาวิดได้มาแทนที่ซาอูล เอลีชาได้มาแทนที่เอลียาห์ [พระเยซูได้มาแทนที่อาดัม]”¹⁹⁰

“อำนาจของการกระทำแห่งการเชื่อฟังของพระคริสต์ที่จะเอาชนะการกระทำแห่งการไม่เชื่อฟังของอาดัมเป็นหัวข้อใหญ่ของวรรคตอนนี้...

“การเชื่อมโยงหลักก็เชื่อมกับคำสอนเรื่องความแน่ใจถึงความรอดขั้นสุดท้ายในวรรคตอนที่นำหน้ามาก่อน (ข้อ 2ข, 9-10) ตอนนี้แสดงว่าทำไมผู้ที่ถูกทำให้ชอบธรรมและถูกทำให้คืนดีสามารถมั่นใจว่าพวกเขาจะรอดจากพระพิโรธและแบ่งปันใน ‘ศักดิ์ศรีของพระเจ้า’: มันเป็นเพราะว่าการกระทำแห่งการเชื่อฟังของพระคริสต์ยืนยันถึงชีวิตนิรันดร์สำหรับทุกคนที่อยู่ ‘ในพระคริสต์’”¹⁹¹

5:12 ข้อแรกของส่วนนี้ (ข้อ 12-21) เก็บแนวคิดของความรอดในอนาคตมาจากข้อ 9-10 เปาโลไม่ได้เรียกชื่ออาดัมและพระคริสต์ เมื่อเขาได้กล่าวถึงพวกเขาในตอนแรกแต่ได้อ้างอิงถึงแต่ละคนว่าเป็น “คนๆ เดียว” คำไข “เดียว” ปรากฏ 14 ครั้งในข้อ 12-21 ด้วยเหตุนี้ เขาได้เน้นถึงความเป็นเอกภาพของหัวสหพันธ์กับผู้ที่อยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของเขาผู้ซึ่งเป็น “มนุษย์” (นั่นคือ มวลมนุษย์)

เราอาจแปลข้อนี้ที่หมายถึงว่าอาดัมเพียงแค่ว่าแบบอย่างที่ย่ำสำหรับมวลมนุษย์ที่ทุกคนทำตาม ถ้าเราไม่ได้อ่านต่อไป บาปของอาดัมมีผลกระทบโดยตรงและมีอำนาจมากกว่าแบบอย่างที่ย่ำ (ข้อ 15) ส่งผลต่อลูกหลานของเขาให้ได้รับมรดกกรรมชาติบาปที่เป็นเหตุทำให้เรามีบาป

เปาโลได้ทำให้บาปเป็นบุคคลโดยนำเสนอว่ามันเป็นอำนาจชั่วร้าย บางทีเขาได้หมายถึงการตายทางร่างกายและฝ่ายวิญญาณ ทำไมเปาโลและพระเจ้าถือว่าอาดัมต้องรับผิดชอบต่อความบาปของมนุษยชาติในเมื่อเอวาเป็นผู้ทำบาปก่อน? ทั้งสองทำอย่างนั้นก็เพราะว่าอาดัมเป็นบุคคลที่มีสิทธิอำนาจเหนือเอวา ฉะนั้นต้องรับผิดชอบต่อ เอวา (ปฐมก. 2:18-23; 1 คร. 11:3) ยิ่งไปกว่านั้นอีก เอวาถูกหลอกลวง (2 คร. 11:3) แต่อาดัมได้ทำบาปอย่างตั้งใจ (1ทธ. 2:14)

เปาโลได้เปรียบเทียบวิธีที่ความตายได้เข้ามาสู่โลกโดยบาป และวิธีที่มันกระจายไปยังทุกคนโดยบาป เช่นกัน ความตายนั้นเป็นทั่วจักรวาลเพราะว่าบาปนั้นเป็นทั่วจักรวาล เปาโลคำนึงถึงความตายดั้งเดิมมากกว่าบาปดั้งเดิม

“ดังนั้นความตายก็เหมาะสมทันทีต่อการทำบาปของแต่ละคน แต่เหมาะสมอย่างที่สุดต่อบาปของอาดัม เพราะว่าคือบาปของอาดัมที่ทำให้ธรรมชาติมนุษย์เสื่อม และทำให้แต่ละคนเป็นคนบาปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้”¹⁹²

วิทเมอร์ได้เปรียบเทียบบาปของอาดัมกับหมอกที่เข้าไปในบ้าน (มนุษย์) ทางประตูหน้าต่างและจากนั้นก็กระจายไปทั่วบ้าน¹⁹³

“บางทีสิ่งที่ทำให้คำเทศานี้ [“คนบาปในมือของพระเจ้าที่โกรธ” โดย โจนาธาน เอดเวิร์ด] เป็นที่บาดหมางที่สุดต่อหูของผู้แปลร่วมสมัยไม่ใช่ภาษาของการทำลายที่ไกลเข้ามาหรือไม่ใช่แม่กระทั่งที่ว่าพระเจ้าโกรธ บางทีสิ่งที่เป็นที่ไม่ชอบมากที่สุดในศาสนศาสตร์ของเอดเวิร์ดก็คือหลักคำสอนของบาปดั้งเดิม ซึ่งเขาเชื่อว่ามนุษย์เกิดมาพร้อมกับบาปและสมควรได้รับพระพิโรธของพระเจ้า บางทีโดยปริยายแล้วมุมมองของความคิดที่ทั่วจักรวาลของมนุษย์ที่แทรกซึมโลกทัศน์ของหลายคนในทุกวันนี้ได้แทรกซึมศาสนศาสตร์ตามพระคัมภีร์เช่นกันที่มนุษย์ทุกคนรวมทั้งเด็กๆ นั้นมีบาปและสมควรต่อพระพิโรธของพระเจ้าดูเหมือนหยาดกายและไม่ยุติธรรมต่อหูสมัยใหม่”¹⁹⁴

5:13-14 เปาโลไม่ได้ดำเนินการเปรียบเทียบที่ได้เริ่มต้นในข้อ 12 ไปตลอด ถ้าเขาได้ดำเนินมันไปตลอด มันคงจะเป็น “ดังนั้นความชอบธรรมได้เข้ามาในโลกโดยคนๆ เดียวและชีวิตโดยทางความชอบธรรม” เป็นที่ชัดเจนว่าเปาโลได้ยุติถ้อยคำของเขาเพราะเขาต้องการที่จะอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างบาปและธรรมบัญญัติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทำไมมันมีความตายก่อนธรรมบัญญัติ ข้อ 13-14 อธิบายข้อ 12 เขาได้กลับไปสู่ความคิดที่ได้เริ่มต้นในข้อ 12 และ ข้อ 18

ผู้คนได้ตายไปก่อนที่จะพระเจ้าได้ให้ธรรมบัญญัติของโมเสส ถ้าไม่มีธรรมบัญญัติมันจะไม่มีการละเมิดธรรมบัญญัติ (เปรียบเทียบ 3:20) เนื่องจากว่าความบาปคือการลงโทษสำหรับการละเมิด ธรรมบัญญัติทำไมคนเหล่านั้นได้ตายไป? คำตอบก็คือ พวกเขาได้ตายไปเนื่องจากพวกเขาได้ทำบาป “ใน” ออาดัมได้ละเมิดธรรมบัญญัติของพระเจ้าในสวนเอเดนและตั้งแต่นั้น ลูกหลานของเขาได้ละเมิดธรรมบัญญัติของพระเจ้า ไม่ใช่แค่ธรรมบัญญัติของโมเสส นี่ชี้แจงถึงความเป็นสากลของความตาย

แนวคิดที่ว่าผู้คนควรเผชิญกับการลงโทษเนื่องด้วยบาปของอีกคนหนึ่งอย่างไม่ตั้งใจนั้นเป็นที่รังเกียจต่อเรา อย่างไรก็ตามในฐานะหัวข้อของมนุษยชาติการกระทำของอาดัมได้ก่อให้เกิดผลลัพธ์ต่างๆ ที่ลูกหลานของเขาจะต้องแบกรับไว้ ในทำนองเดียวกันการตัดสินใจของผู้นำที่เป็นตัวแทนก็ก่อให้เกิดผลลัพธ์ที่ผู้ตามของเขาจะต้องแบกรับไว้ ยกตัวอย่างเช่นเมื่อประธานาธิบดีของเราตัดสินใจที่จะเซ็นอนุมัติข้อบังคับ

บางอย่างของกฎหมาย มันก็กลายเป็นการผูกมัดแก่ทุกคนที่อยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของเขา ในทำนองเดียวกันผู้สนับสนุน “หัวหน้าทางธรรมชาติ” กล่าวว่าเราทุกคนแบกรับคุณลักษณะทางร่างกายที่เป็นผลผลิตของการกระทำของพ่อแม่ของเราในการให้กำเนิดบุตร มันเป็นเพียงแค่หนึ่งในข้อเท็จจริงของชีวิตที่เราทุกคนประสบกับผลลัพธ์ต่างๆของการตัดสินใจของผู้ที่มาก่อนหน้าเราและอยู่เหนือเรา (เปรียบเทียบ ฮบ. 7:9-10) ผลลัพธ์บางอย่างก็ดีสำหรับเราและบางอย่างก็ไม่ดีสำหรับเราในที่สุดแล้วเราทุกคนต้องประสบกับการลงโทษเนื่องจากบาปของเราเพราะว่าอาดัมได้ทำบาปและเพราะว่าเราก็ทำบาปอีกด้วย บางคนก็ยกข้อต่อพระเจ้าเนื่องด้วยสิ่งนี้ อย่างไรก็ตามพระเจ้าได้สัญญาที่จะไม่ลงโทษเราถ้าเราวางใจในพระบุตรของพระองค์ (2 คร. 5:19) พระองค์ได้จัดเตรียมหนทางที่จะทำให้เรารอดพ้นจากการลงโทษ

เราแบกรับการลงโทษต่อความบาปของอาดัมไม่ใช่แบกรับความผิดของอาดัม เราผิดเพราะว่าเราทำบาป แต่เราตาย (การลงโทษของบาป) เพราะอาดัมได้ทำบาป พระคริสต์ได้รับโทษเพื่อบาปของเรา ไม่ใช่ความผิดของเรา พระองค์ได้ตายในที่ของเราและเพื่อเรา เรายังคงผิดแต่พระเจ้าจะไม่ประนามเราสำหรับความผิดเพราะว่าพระองค์ได้ประกาศว่านั่นเราชอบธรรมในพระคริสต์ (นั่นคือได้ทำให้เราชอบธรรม) ความผิดเป็นทั้งพื้นฐานของความจริงและซึ่งเป็นส่วนตัว เราผิดโดยพื้นฐานของความจริงแต่เราไม่ควรรู้สึกถึงความผิดซึ่งเป็นส่วนตัวเพราะว่าเราได้ถูกทำให้ชอบธรรมแล้ว (ถูกประกาศว่าชอบธรรม)

“โรงศพสีขาวเล็กๆ ไซ้แล้ว...ทุกโรงศพ ควรยำเดือนเราถึงผลกระทบทั่วจักรวาลของบาปของอาดัม เพราะโดยทางนั้น ‘ความตายได้ไปสู่มนุษยทุกคน’”¹⁹⁵

ผู้เชื่อตามพระคัมภีร์ส่วนใหญ่เชื่อว่าทารกและคนบาปบังตายฝ่ายร่างกายเนื่องด้วยบาปของอาดัม แต่พวกเขาไม่ได้ตายนิรันดร์ (ไม่ได้รับความรอด) เพราะพวกเขาไม่สามารถที่จะใช้ความเชื่อในพระคริสต์ ได้ เหตุฉะนั้นเนื่องจากว่าพระเจ้ายุติธรรมพระองค์จะมีความเมตตาต่อพวกเขา (เปรียบเทียบ ปฐก. 18:25) ¹⁹⁶ บางคนตั้งความเชื่อของพวกเขาในความรอดของผู้คนเช่นนั้นใน 2 ซามูเอล 12:23 แต่ข้อนั้นบางทีหมายถึงว่าคาดคิดว่าหวังที่จะไปยังหลุมฝังศพ (ซีโอด) ที่ที่ทารกของเขาได้ไปแต่ไม่ใช่ไปสวรรค์ อาดัมเป็น “แบบ” หรือ “แบบแผน” (คำกรีก *τυπος*) ของผู้ที่ติดตามเขา นั่นคือพระเยซูคริสต์ แบบเป็นการอธิบายที่ตั้งใจของพระเจ้าถึงบางสิ่ง นั่นคือตัวจริงที่จำลองมา แบบอาจเป็นบุคคลที่นี้เป็นสิ่งของ (เปรียบเทียบ ฮบ. 10:19-20) และเหตุการณ์ (เปรียบเทียบ 1 คร. 10:11) พิธีกรรม (เปรียบเทียบ 1 คร. 5:7) หรือสถาบัน (เปรียบเทียบ ฮบ. 9:11-12) อาดัมเป็นบุคคลเดียวในพันธสัญญาเดิมผู้ซึ่งถูกระบุอย่างชัดเจนว่าเป็นแบบของพระคริสต์ในพันธสัญญาใหม่การกระทำของอาดัมได้มีผลกระทบทั่วจักรวาลและคาดการณ์ไว้ว่าการกระทำของพระคริสต์ก็จะมีผลกระทบทั่วจักรวาลเช่นกัน ประเด็นของความเหมือนกันระหว่างอาดัมและพระคริสต์ก็คือว่าสิ่งที่แต่ละคนทำได้ส่งผลกระทบต่อคนอื่นๆ แต่ละคนได้สื่อสารสิ่งที่ เป็นของเขาแก่ผู้ที่เขาเป็นตัวแทน

“อาดัมมาจากโลก แต่พระเยซูซึ่งเป็นพระเจ้ามาจากสวรรค์ (1 คร. 15:47) อาดัมถูกทดสอบในสวนซึ่งถูกล้อมรอบด้วยความสวยงามและความรัก พระเยซูถูกทดลองในถิ่นทุรกันดารและพระองค์ได้ตาย

บนกางเขนที่โหดร้ายซึ่งถูกล้อมรอบด้วยความเกลียดชังและความน่าเกลียด อาดัมเป็นโจรและถูกขับไล่ออกจากเมืองบรมสุขเกษม แต่พระเยซูได้หันไปหาโจรและกล่าวว่า ‘วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม’ (ลก. 23:43) พันธสัญญาเดิมเป็น ‘หนังสือแห่งพงศัพัตน์ของอาดัม’ (ปฐก. 5:1) และมันจบลงด้วย ‘คำสาป’ (มลค. 4:6) พันธสัญญาใหม่เป็น ‘หนังสือแห่งพงศัพัตน์ของพระเยซูคริสต์’ (มธ. 1:1) และมันจบลงด้วย ‘ไม่มีคำสาปอีกต่อไป’ (ว. 22:3)”¹⁹⁷

ส่วนที่เหลือของบทนี้ก็พัฒนาความแตกต่างนี้ได้อย่าง (หนึ่งอย่างต่อหนึ่งข้อ) ระหว่างการกระทำแห่งบาปของอาดัมและการกระทำแห่งความรอดของพระคริสต์ อย่างที่การกระทำแห่งบาปของอาดัมได้ก่อให้เกิดความตายที่หลีกเลี่ยงไม่ได้สำหรับลูกหลานทั้งสิ้นของเขา ดังนั้นการกระทำแห่งการเชื่อฟังของพระคริสต์ได้ก่อให้เกิดชีวิตสำหรับทุกคนที่เชื่อในพระองค์

5:15 ในข้อที่ 15 แก่นแท้ของการกระทำของอาดัมและการกระทำของพระคริสต์นั้นแตกต่างกัน นั่นคือการละเมิดและของประทาน บางทีเปาโลใช้วลีนี้ “คนเป็นอันมาก” เพื่อที่จะเปรียบเทียบพวกเขากับอาดัมและพระคริสต์ซึ่งเป็นแต่ละบุคคล (เปรียบเทียบ อสย. 53:11-12; มก. 10:45) ในกรณีของอาดัม “คนเป็นอันมาก” หมายถึงทุกคน แต่ในกรณีของพระคริสต์ “คนเป็นอันมาก” หมายถึง ทุกคนที่รับเอาผลประโยชน์ของการกระทำที่ช่วยให้รอดของพระองค์โดยความเชื่อ นั่นคือผู้เชื่อทุกคน

ผลกระทบของการกระทำของพระคริสต์ต่อผู้คนนั้นแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับผลกระทบของการกระทำของอาดัมต่อผู้คนและเหนือกว่าอย่างใหญ่หลวงอย่างที่คำว่า “มากยิ่งขึ้น” บ่งบอก (เปรียบเทียบ ข้อ 9, 10, 17, 20) “มากยิ่งขึ้น” ที่นี้แสดงว่าพระเยซูคริสต์ไม่เพียงแต่ลบล้างผลกระทบต่างๆของบาปของอาดัม แต่พระองค์ได้จัดเตรียมมากกว่าที่อาดัมได้สูญเสียไป หรือแม้กระทั่งได้ครอบครองก่อนการล่มลงในความบาป นั่นคือความชอบธรรมของพระเจ้า!

5:16 ในกรณีของอาดัมบาปเดียวโดยคนๆ เดียวก็เพียงพอที่จะนำการลงโทษไปสู่มนุษยชาติ ในกรณีของพระคริสต์การกระทำเดียวแห่งการเชื่อฟัง ซึ่งการละเมิดของหลายคนทำให้จำเป็นก็เพียงพอที่จะนำความชอบธรรมไปสู่ทุกคนที่เชื่อในพระองค์ (ข้อ 16) ที่นี้คำพิพากษาของพระเจ้าเกิดขึ้นกับการกระทำของอาดัมและการกระทำของพระคริสต์ นั่นคือการลงโทษและการทำให้ชอบธรรม

5:17 ผลลัพธ์ของบาปของอาดัมคือความตายที่ครอบครองเหนือมนุษย์ ผลลัพธ์ของการเชื่อฟังของพระคริสต์คือมนุษย์ที่ครอบครองเหนือความตาย (ข้อ 17) สิ่งนี้บ่งบอกถึงการเป็นขึ้นของผู้เชื่อและการมีส่วนร่วมในการครอบครองของพระเยซูคริสต์และการครอบครองของเราในชีวิตนี้อีกด้วย ความตายและชีวิตเป็นผลลัพธ์ที่ตรงกันข้ามของการกระทำของอาดัมและการกระทำของพระคริสต์

5:18 ข้อนี้และข้อถัดไปสรุปประเด็นของเปาโล อย่างที่ถูบบ่งบอกด้วย “ดังนั้น” หรือ “ฉะนั้น” สองข้อนี้ยังทำให้ความคิดที่เปาโลได้หยุดไว้ ณ ตอนปลายของข้อ 12 สมบูรณ์อีกด้วย เปาโลเปรียบเทียบ

ขอบเขตของการกระทำของอาดัมและการกระทำของพระคริสต์ การลงโทษได้มายังมนุษย์ทุกคน และการทำให้ชอบธรรมได้มายังทุกคน (ผู้ที่เชื่อในพระคริสต์)

5:19 ที่นี้ความแตกต่างคือเรื่องราวที่เกี่ยวข้องในการกระทำของอาดัมและการกระทำของพระคริสต์ อาดัมไม่ได้เชื่อฟังพระเจ้า แต่พระคริสต์ได้เชื่อฟังพระเจ้า “การละเมิด” หรือ “การบุกรุก” (เปรียบเทียบ ข้อ 15, 16, 17) เน้นถึงการไม่เชื่อฟังที่จิตใจของอาดัม (ข้อ 19; เปรียบเทียบ ปฐก. 2:17) หลายคนจะชอบธรรมเมื่อพวกเขาเชื่อ (ข้อ 19) ทั้งแบบในศาล (ถูกทำให้ชอบธรรม) และในที่สุด (ได้รับศักดิ์ศรี) แน่ใจว่า “คนเป็นอันมาก” ที่นี้หมายถึงผู้ที่ถูกทำให้ชอบธรรม เป็นที่ชัดเจนว่าข้อเหล่านี้ไม่ได้หมายความว่าทุกคนจะถูกทำให้ชอบธรรม การเชื่อฟังของพระคริสต์เป็นการอ้างอิงถึงการตายของพระองค์ในฐานะที่เป็นการกระทำขั้นสูงสุดของการเชื่อฟังมากกว่าที่จะเป็นชีวิตแห่งการเชื่อฟังของพระองค์เพราะว่านั่นคือความตายของพระองค์ที่ช่วยเราให้รอด

“ไม่มีถ้อยคำที่ตรงมากกว่านี้ในพระคัมภีร์เกี่ยวกับการทำให้ชอบธรรมที่เราพบในข้อที่ 19...”¹⁹⁸

5:20 หนึ่งในจุดประสงค์ของธรรมเนียมบัญญัติของโมเสสก็เพื่อที่จะให้ความกระจ่างถึงความบาปของผู้คน อย่างน้อยที่สุดที่มันทำก็คือการเปิดเผยพฤติกรรมที่ตรงกันข้ามอย่างไม่ชัดเจนต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าจนกว่าเวลานั้น พระเจ้าได้ทำสิ่งนี้เพื่อพิสูจน์ถึงความบาปของมนุษย์ที่มีต่อพระองค์

“ข้อเท็จจริงและอำนาจของ ‘บาป’ ที่ถูกนำมาสู่โลกโดยอาดัมยังไม่ได้ถูกทำให้ลดลงโดยธรรมเนียมบัญญัติแต่ได้รับมิติใหม่ในฐานะที่เป็นการกบฏต่อน้ำพระทัยที่ได้เปิดเผยและมีรายละเอียดของพระเจ้า ความบาปได้กลายเป็น ‘การละเมิด’...”¹⁹⁹

ถ้อยคำของเปาโล “เมื่อมีธรรมเนียมบัญญัติ” สามารถเป็นที่เข้าใจว่าเป็นทั้งอนุประโยคแห่งจุดประสงค์และอนุประโยคแห่งผลลัพธ์²⁰⁰ อย่างไรก็ตามเมื่อพระเจ้าได้จัดเตรียมพระเยซูคริสต์ พระองค์ได้จัดเตรียมพระคุณ (ความโปรดปราน) ที่มีมากกว่าบาปที่พระองค์ได้เปิดเผยเมื่อพระองค์ได้ประทานธรรมเนียมบัญญัติ เราอาจแปลว่า “สมบูรณ์” หรือ “เพิ่มพูน” (ข้อ 20) “สมบูรณ์สุดๆ”

“อัครทูตพูดด้วยความปลื้มเมื่อเขาผลิตเพลินในความยอดเยี่ยมสุดยอดของการปกครองของพระเจ้าที่ทำให้บาปทำหน้าที่เป็นจุดประสงค์ที่มีพระคุณ”²⁰¹

ความตรงกันข้ามในข้อนี้กล่าวถึงความสำคัญของการกระทำของอาดัมและการกระทำของพระคริสต์ ธรรมเนียมบัญญัติได้แสดงถึงความสำคัญของบาปของอาดัมอย่างชัดเจนมากขึ้นและการจัดเตรียมของพระเจ้าเกี่ยวกับ พระคริสต์ได้แสดงถึงความสำคัญของพระคุณของพระเจ้าอย่างชัดเจนมากขึ้น

5:21 ข้อ 21 เป็นการสรุปที่ยิ่งใหญ่ของข้อโต้แย้งในส่วนนี้ (5:12-21) ซึ่งรวมแนวคิดหลักของบาปและความตายมาด้วยกัน เปาโลได้ลดความสำคัญของอาดัมลงและได้ยกย่องพระเยซูคริสต์ขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ

ภาพ ตรงนี้เปรียบเทียบอำนาจแห่งการกระทำของอาดัมและอำนาจแห่งการกระทำของพระคริสต์ บาปครอบครองในความตาย และพระคุณครอบครองต่อชีวิตนิรันดร์

“บ่อยครั้งเปาโลคิดในแง่ของ ‘อาณาเขต’ หรือ ‘การปกครอง’ และภาษาของ ‘การครอบครอง’ ก็เหมาะสมต่อแนวคิดนี้โดยเฉพาะ ความบาปมีการปกครองของมันเองมวลมนุษย์ที่ถูกกำหนดและครอบครองโดยอาดัมและในการปกครองนี้บาปก็ควบคุม แต่ผู้ที่ ‘รับของประทาน’ (ข้อ 17) ก็ชื่นชมกับการย้ายจากอาณาจักรนี้ไปสู่อาณาจักรหนึ่ง นั่นคืออาณาจักรของความชอบธรรมที่ซึ่งพระคุณครอบครองและที่ชีวิตเป็นผลลัพธ์ในที่สุด”²⁰²

การเปรียบเทียบใน โรม 5:12-21 ²⁰³		
ชายสองคน	อาดัม (ข้อ 14)	พระคริสต์ (ข้อ 14)
การกระทำสองอย่าง	การละเมิดครั้งเดียวในสวน (ข้อ 12, 15, 17, 18, 19)	การกระทำชอบธรรมครั้งเดียวที่บน กางเขน (ข้อ 18)
ผลลัพธ์สองอย่าง	การลงโทษ ความผิด และ ความตาย (ข้อ 15, 16, 18, 19)	การทำให้ชอบธรรม ชีวิต และ ความเป็นกษัตริย์ (ข้อ 17, 18, 19)
ความแตกต่างสองอย่าง		
ในระดับขั้น (ข้อ 15)	บาปมีมาก	พระคุณนั้นอุดมสมบูรณ์
ในการกระทำ (ข้อ 16)	บาปเดียวโดยอาดัมก่อให้เกิด การลงโทษและการครอบครองของ ความตายสำหรับทุกคน	หลายบาปบนพระคริสต์ก่อให้เกิด การทำให้ชอบธรรมและการ ครอบครองในชีวิตสำหรับผู้เชื่อ
กษัตริย์สององค์	บาปครอบครองโดยทางความตาย (ข้อ 17)	พระคุณครอบครองโดยทาง ความชอบธรรม (ข้อ 21)
ความอุดมสมบูรณ์สองอย่าง		แห่งพระคุณ (ข้อ 17)
		แห่งของประทานแห่ง

		ความชอบธรรม (ข้อ 17)
สองสภาพที่แตกต่าง	ผู้ที่ถูกกล่าวโทษเป็นทาสของบาป โดยอาดัม	ผู้ที่ถูกทำให้ชอบธรรม ครอบครองในชีวิตโดยพระคริสต์

ส่วนนี้ (5:12-21) แสดงว่ามนุษย์ผิดต่อพระเจ้าเพราะว่าลูกหลานทั้งสิ้นของอาดัมเป็นคนบาป เนื่องจากบาปของอาดัม ก่อนหน้านั้นเปาโลได้เขียนว่าเราทุกคนผิดเพราะว่าเราได้กระทำบาป (บทที่ 3-4) สุดท้ายแล้วเราบาปและตายเพราะว่าอาดัมได้ทำบาปและตาย การตายของพระคริสต์ได้จัดตั้งสาเหตุสำหรับการลงโทษอย่างชอบธรรมซึ่งก็คือความผิดในบาปของเราและการลงโทษในบาปของอาดัม ส่วนนี้เน้นถึงการเข้าส่วนกันของเรากับพระคริสต์ที่เปาโลได้อธิบายมากขึ้นในบทที่ 6

IV. การมอบให้ซึ่งความชอบธรรมของพระเจ้า บทที่ 6-8

อัครทูตได้เคลื่อนไปจากคำถามที่ว่าทำไมผู้คนต้องการความรอด (1:18-3:20) พระเจ้าได้ทำอะไรเพื่อเป็นการจัดเตรียม และเราสามารถรับมาได้อย่างไร (3:21-5:21) จากนั้นเขาได้อธิบายว่าความรอดเกี่ยวข้องกับมากกว่าแค่การมีจุดยืนที่ถูกต่องต่อหน้าพระเจ้าซึ่งจำเป็นต่อการทำให้ชอบธรรม พระเจ้าจัดเตรียมความรอดจากอำนาจในปัจจุบันของบาปผ่านประสบการณ์ประจำวันของคนบาปที่ได้รับการไถ่แล้ว และนี่คือการชำระให้บริสุทธิ์อย่างต่อเนื่อง (บทที่ 6-8)

เมื่อคนบาปได้รับการไถ่ “กลับใจ” เป็นรูปคำนามธรรม เขาหรือเธอก็พบกับการทำให้ชอบธรรมไปพร้อมกัน การทำให้ชอบธรรมคือการให้ความชอบธรรมของพระเจ้าแก่เขาหรือเธอ การทำให้ชอบธรรมเป็นสิ่งเดียวกับ “การชำระให้บริสุทธิ์โดยตำแหน่ง” คำนี้หมายถึงว่าพระเจ้ามองว่าผู้เชื่อบริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์ในจุดยืนของเขาหรือของเธอต่อหน้าพระองค์ ฉะนั้นบุคคลนั้นไม่ผิดอีกต่อไปเนื่องด้วยบาปของเขาหรือของเธอ (เปรียบเทียบ 8:1; 1 คร. 1:2; 6:11)

เมื่อคนบาปได้รับการไถ่ เขาหรือเธอก็เริ่มขบวนการของการชำระให้บริสุทธิ์เชิงปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง ขบวนการนี้จะชอบธรรม (บริสุทธิ์) มากขึ้นอย่างต่อเนื่องในประสบการณ์ประจำวันของเขาหรือของเธอ ไม่ใช่เกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ มันเกี่ยวข้องกับการเติบโตและเรียกร้องให้ผู้เชื่อที่จะร่วมมือกับพระเจ้าที่จะผลิต ความบริสุทธิ์ในชีวิตประจำวัน พระเจ้านำผู้เชื่อและจัดเตรียมการช่วยเหลือสำหรับเขาหรือเธอที่จะทำตาม แต่ผู้เชื่อต้องเลือกที่จะติดตามและใช้แหล่งต่างๆสำหรับการชำระให้บริสุทธิ์ที่พระเจ้าจัดเตรียมให้²⁰⁴ การชำระให้บริสุทธิ์อย่างต่อเนื่องของเราจะสิ้นสุด ณ การตายหรือการถูกรับขึ้นไปซึ่งจะเกิดขึ้นก่อน จากนั้น ผู้เชื่อจะประสบกับศักดิ์ศรี ต่อจากนั้นสภาวะแบบประสบการณ์ของเขาในที่สุดแล้วจะเป็นตามจุดยืนทาง กฎหมายของเขาต่อหน้าพระเจ้า

จากนั้นเขาหรือเธอจะชอบธรรมอย่างสมบูรณ์และถูกประกาศว่าชอบธรรมอีกด้วย

พระเจ้าจะจัดสรรสมาชิกบาปของเราไปเสียและจะให้ชีวิตของเราเป็นตามน้ำพระทัยของพระองค์ อย่างเต็มที่ (8:29)

รูปกราฟ ความรอด ????????????????

ในบทที่ 6-8 เปาโลได้อธิบายถึงวิธีที่คนบาปที่ถูกทำให้ชอบธรรมสามารถจะบริสุทธิ์ (ชอบธรรม) มากขึ้นในการดำเนินชีวิตประจำวันก่อนการได้รับศักดิ์ศรีของเรา ในฐานะผู้เชื่อเราจำเป็นต้องเข้าใจ ความสัมพันธ์ของเรากับบาป (นั่นคือซัยชนะ บทที่ 6) กับธรรมบัญญัติ (นั่นคือเสรีภาพ บทที่ 7) และกับพระเจ้า (นั่นคือความมั่นคง บทที่ 8) เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายที่ล้ำค่านี้

“... ความคิดพื้นฐานก็คือว่าผู้เชื่อนั้นได้เข้าส่วนในพระคริสต์ หลักการใหม่นี้ทำให้เขาตายต่อบาป (บทที่ 6) แต่มันยังจัดเตรียมอำนาจใหม่ซึ่งช่วยให้เขาที่จะเป็นอิสระจากธรรมบัญญัติ (บทที่ 7) อีกด้วย และยิ่งไปกว่านั้นอีก มันรวมถึงความเป็นไปได้ใหม่เพราะว่าในของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ นั้นมีตำแหน่งใหม่สำหรับความบริสุทธิ์ (บทที่ 8)”²⁰⁵

ก. ความสัมพันธ์ของผู้เชื่อกับความบาป บทที่ 6

“การพิชิตอำนาจของบาปคือหัวของโรม 6”²⁰⁶

1. เสรีภาพจากบาป 6:1-14

เปาโลได้เริ่มต้นการอธิบายของเขาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของผู้เชื่อกับบาปโดยการอธิบายถึงความหมายโดยนัยของการเข้าส่วนของเรากับพระคริสต์ (6:1-14) เขาได้กล่าวถึงสิ่งนี้แล้วใน 5:12-21 เกี่ยวกับการทำให้ชอบธรรมแต่ตอนนี้เขาแสดงถึงการเข้าส่วนกันที่มีผลกระทบอย่างไรต่อการชำระให้บริสุทธิ์อย่างต่อเนื่องของเรา

“จุดรวมของการอธิบายโดยเฉพาะในบทที่ 6 ไม่ใช่อยู่ที่วิธีที่จะเชื่อฟังพระเจ้าและหลีกเลี่ยงการทำบาปแต่อยู่ที่ว่าทำไมเราควรเชื่อฟังพระเจ้า”²⁰⁷

อัครทูตได้อ้างอิงถึงการตาย การฝัง และการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูคริสต์ในส่วนนี้ซึ่งมองจากมุมมองของการเป็นเครื่องถวายบูชาแทนของพระองค์ เหตุการณ์เหล่านี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมของผู้เชื่อพระเยซูคริสต์ผู้เดียวที่ได้ถูกตรึงที่กางเขน ได้ถูกฝัง และได้เป็นขึ้นมาจากความตาย อย่างไรก็ตามงานแห่งการไถ่ของพระองค์ไม่ใช่เป็นแค่การแทนที่แต่ยังเป็นตัวแทนอีกด้วย คือที่เปาโลได้อธิบายว่าผู้เชื่อได้เข้าส่วนกับพระคริสต์ในการตาย การฝัง และการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระคริสต์ ในข้อถัดๆไปก่อนหน้านั้นเปาโลได้แนะนำแนวคิดของการที่พระคริสต์เป็นตัวแทนของเราใน 5:12-21 (เปรียบเทียบ 2 คร. 5:14) บาปไม่มีอำนาจเหนือพระคริสต์เพราะพระองค์ได้ชำระโทษบาปแล้ว บาปไม่มีอำนาจเหนือเราเพราะว่าพระองค์ได้ตายในฐานะตัวแทนของเรา เราเป็นอิสระจากการปกครองของบาปเนื่องด้วยการเข้าส่วนกันของเรากับพระองค์ นี่คือนิวทริคของเปาโลและเป็นที่ยืนยันว่าสิ่งนี้ได้พัฒนาสิ่งที่เปาโลได้เขียนใน 5:12-21 ต่อไป

“ในบทที่ 6 มีสี่คำไขซึ่งบ่งบอกถึงความรับผิดชอบส่วนตัวของผู้เชื่อในความสัมพันธ์กับงานแห่งการชำระให้บริสุทธิ์ของพระเจ้า” (1) ที่จะ ‘รู้’ ถึงข้อเท็จจริงของการรวมกันของเราและการเข้าส่วนของเรากับพระคริสต์ในการตายและการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ (ข้อ 3, 6, 9) (2) ที่จะ ‘ถือว่า’ หรือนับว่าข้อเท็จจริงเหล่านี้เกี่ยวกับตัวเราเองนั้นเป็นจริง (ข้อ 11) (3) ที่จะ ‘จำนน’ หรือมอบตัวเราเองที่ได้เป็นขึ้นมาจากความตายให้เป็นสมบัติและการทำงานของพระเจ้าครั้งเดียว ที่มีผลตลอดไปและ (4) ที่จะ ‘เชื่อฟัง’ ในการตระหนักว่าการชำระให้บริสุทธิ์นั้นสามารถดำเนินการได้เมื่อเราเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระเจ้าตามที่ได้เปิดเผยในพระวจนะของพระองค์ (ข้อ 16-17)”²⁰⁸

6:1 ผู้เขียนคนหนึ่งได้นับคำถามเชิงโวหารถึง 74 ครั้งด้วยกันในพระธรรมโรม²⁰⁹ บทนี้เริ่มต้นด้วยหนึ่งในคำถามเชิงโวหารเหล่านั้น เปาโลเพิ่งได้กล่าวไว้ที่ใดที่บาปปรากฏมากขึ้นที่นั่นพระคุณก็จะไพบูลย์ยิ่งขึ้น (5:20) ถ้าอย่างนั้นบางทีผู้เชื่อไม่ควรกังวลเกี่ยวกับการทำบาปเนื่องจากว่ามันก่อให้เกิดการสำแดงถึงพระคุณและสง่าราศีอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้ามากยิ่งขึ้น หนึ่งในคำอธิบายของมุมมองนี้คือถ้อยคำที่มีชื่อเสียงของ

โวลท์แทร์ “พระเจ้าจะยกโทษนั่นคือ ‘ธุรกิจ’ ของพระองค์”²¹⁰ ดับบลิว เอช ออเดน ได้แสดงความคิดเห็นที่คล้ายกัน

“ข้าพเจ้าชอบการก่ออาชญากรรม พระเจ้าชอบที่จะยกโทษให้ ที่จริงแล้วโลกถูกเตรียมการไว้อย่างน่าชื่นชม”²¹¹

บางทีเปาโลได้ตั้งคำถามเพื่อที่จะดึงความหมายโดยนัยของพระคุณพระเจ้าออกมา

“...การถูกทำให้ชอบธรรมโดยความเชื่อไม่ใช่แค่เรื่องราวทางกฎหมายระหว่างข้าพเจ้ากับพระเจ้าเท่านั้น แต่มันคือความสัมพันธ์ที่มีชีวิต”²¹²

6:2 แน่ใจว่านี่ไม่ใช่การสรุปที่เหมาะสม (เปรียบเทียบ 3:8) มันไม่ถูกต้องว่าผู้ที่ได้ตายในความสัมพันธ์กับบาปควรดำเนินชีวิตในบาปต่อไป เปาโลได้ทำให้บาปเป็นบุคคลและได้อธิบายว่ามันมีอำนาจปกครองหรืออาณาจักรปกครอง เราได้ตายต่อบาปเมื่อเราได้ประสบกับกับการกลับใจใหม่

“มันจะน่าเหยียดหยามแค่ไหนสำหรับบุตรชายหรือบุตรหญิงที่จะถือว่าตัวเองหรือเธอเองมีเสรีภาพที่จะทำบาปเพราะเขาหรือเธอรู้ว่าบิดาหรือมารดาจะยกโทษให้”²¹³

จงสังเกตว่าเปาโลไม่ได้กล่าวว่ามันเป็นไปไม่ได้ที่จะดำเนินชีวิตในบาปหรือว่าบาปได้ตายต่อคริสเตียน (นั่นคือมันไม่ได้ยาวนานเราอีกต่อไป) เขาหมายถึงว่าไม่จำเป็นและไม่เป็นที่ปรารถนาที่จะดำเนินชีวิตในบาปหรือทำบาปเป็นนิสัย

ยกตัวอย่างเช่นถ้าภรรยาของชายคนหนึ่งได้ตายไป มันคงจะไม่ใช่ความจริงสำหรับเขาที่จะดำเนินชีวิตต่อไปราวกับว่าเธอยังมีชีวิตอยู่ การตายของเธอได้เปลี่ยนความสัมพันธ์ของเขากับเธอแล้ว แน่ใจว่าเขาสามารถที่จะดำเนินชีวิตต่อไปราวกับว่าเธอยังมีชีวิตอยู่ แต่ผู้ชายคนนั้นไม่ควรจะทำอย่างนั้น

ไม่น่าเชื่อเลยว่ามีผู้สนับสนุนความรอดแบบเจ้านายคนใดเขียนดังนี้

“อะไรคือศาสนศาสตร์แบบไรเจ้านาย คือการสอนที่ว่าผู้ที่ได้ตายต่อความบาป ก็สามารถดำเนินชีวิตในบาปได้หรือ?”²¹⁴

นักอรรถาธิบายผู้นี้ได้ล้อเลียนเราผู้ซึ่งเชื่อในความรอดโดยความเชื่อเท่านั้นว่าเป็นผู้สนับสนุน “การไรเจ้านาย” ซึ่งบ่งบอกว่าเราไม่ได้เชื่อในความเป็นเจ้านายของพระคริสต์ เราเชื่อในสิ่งนั้นแต่เราไม่ได้เชื่อว่าการจำนนต่อความเป็นเจ้านายของพระคริสต์เหนือทุกๆ ด้านของชีวิตเรา หรือแม้กระทั่งการเต็มใจที่จะทำอย่างนั้นเป็นเงื่อนไขตามพระคัมภีร์ของการทำให้ชอบธรรม (เปรียบเทียบ 6:23; ยน. 3:16; อฟ. 2:8-9 และอื่นๆ) โรม 6:13 และ 12:1-2 เป็นสามข้อที่ชัดเจนที่สุดในพระคัมภีร์ว่าด้วยเรื่องการจำนนต่อความเป็นเจ้านายของพระคริสต์คือหน้าที่ของคริสเตียนทุกคนมันไม่ใช่ข้อเลือกหรือไม่สำคัญ แต่เป็นคำสั่งที่มีต่อคริสเตียนไม่ใช่ผู้ไม่เชื่อ

6:3-4 การบัพติสมาของเราเขาใน (ด้วยความสัมพันธ์กับ) พระเยซูคริสต์ก่อให้เกิดการตายต่อบาปของเรา

“ซึ่งปรากฏว่าเปาโลหมายถึงสิ่งที่เป็นจริงกับสิ่งที่เป็นอุปไมยในความคิดของเขาในวรรคตอนนี้ เพราะเขาได้ให้ประสบการณ์ของผู้่านในเรื่องบัพติสมาในน้ำเพื่อจะย้ำเตือนพวกเขาถึงการเข้าส่วนของพวกเขาที่พระคริสต์โดยการบัพติสมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์”²¹⁵

“การบัพติสมา...ทำหน้าที่เขียนข้อความแห่งประสบการณ์ของการกลับใจใหม่ทั้งหมด”²¹⁶

การบัพติสมาในน้ำสำหรับคริสเตียนแรกเริ่มเป็นการเริ่มต้นสู่การเป็นคริสเตียน การบัพติสมาเชื่อมโยงผู้เชื่อกับพระเยซูคริสต์ในการประกาศต่อสาธารณะ ซึ่งรวมถึงการเชื่อมโยงเขาหรือเธอกับพระคริสต์ในการตายของพระองค์ ดังนั้นการเข้าส่วนในพระคริสต์ในการบัพติสมาจำเป็นต่อการฝังและการเป็นขึ้นมาจากตายของเราที่พระองค์

“. . . ไม่มีหลักฐานในโรม 6 หรือในที่อื่นๆในพันธสัญญาใหม่ที่การเคลื่อนไหวทางร่างกายที่แท้จริงว่าการจุ่มและการไหลออกจากผิวน้ำที่เกี่ยวข้องในบัพติสมาเป็นความสำคัญทางสัญลักษณ์ที่สอดคล้องกัน แน่แน่นอนว่าจตุรวมในโรม 6 ไม่ใช่อยู่ที่พิธีบัพติสมา แต่อยู่ที่เหตุการณ์ของบัพติสมา. . .

“การฝังกับพระคริสต์ เป็นคำอธิบายถึงการมีส่วนของผู้เชื่อในการฝังของพระคริสต์เอง ซึ่งเป็นการมีส่วนที่มาจากบัพติสมา”²¹⁷

“มันไม่ใช่ว่าการบัพติสมานั้นผู้เชื่อถูกวางในสุสานของเขาเองแต่ว่าโดยการกระทำนั้นเขาได้ถูกวางไว้ข้างๆ พระเยซูคริสต์ในการฝังของพระองค์”²¹⁸

“. . . การบัพติสมาไม่ได้ถูกกล่าวถึงเพื่อที่จะอธิบายวิธีที่เราได้ถูกฝังกับพระคริสต์ แต่เพื่อที่จะแสดงว่าเราได้ถูกฝังกับพระคริสต์”²¹⁹

“จากข้อนี้และข้ออ้างอิงอื่นที่มีต่อการบัพติสมาในงานเขียนของเปาโล สำแดงชัดเจนว่าเขาไม่ได้ถือว่าการบัพติสมาเป็น ‘ทางเลือกพิเศษ’ ในชีวิตคริสเตียน”²²⁰

เปาโลก็ไม่ได้ถือว่ามันสำคัญต่อความรอด (ตัวอย่างเช่น 1 คร. 1:17) การฝังของพระเยซูไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของพันธกิจช่วยให้รอดของพระองค์ มันแค่ได้ยืนยันว่าพระองค์ได้ตายไป (1 คร. 15:3-4) ในทำนองเดียวกัน การเป็นขึ้นมาจากตายของพระองค์ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของงานช่วยให้รอดของพระองค์ได้ยืนยันว่าความตายไม่สามารถยับยั้งพระองค์ไว้ได้เพราะพระองค์ปราศจากบาป(เปรียบเทียบ กจ. 2:24)

พระเจ้าไม่เพียงแต่ทำให้พระเยซูคริสต์เป็นขึ้นมาจากตายเท่านั้น แต่ให้ชีวิตใหม่แก่ผู้เชื่ออีกด้วย การดำเนินชีวิตในความใหม่ของชีวิตแสดงว่าผู้เชื่อได้รับชีวิตใหม่ (เปรียบเทียบ 2 คร. 5:17) “พระสิริ” ในข้อ 4 หมายถึงอำนาจ (เปรียบเทียบ ยน. 11:40)

6:5 เป็นที่ชัดเจนว่าเปาโลได้หมายถึงการเป็นขึ้นจากตายในฝ่ายร่างกายตามความจริงของสิ่งที่ตามมา เขากำลังกล่าวถึงการเป็นขึ้นมาจากตายของร่างกาย ณ วันในอนาคต มากกว่าที่จะเป็นการเป็นขึ้นมาจากตายของผู้เชื่อไปสู่รูปแบบใหม่ของชีวิตกับพระคริสต์ (เปรียบเทียบ อฟ. 2:6; คส. 2:12; 3:1) สิ่งนี้คล้ายกับที่เปาโลได้กล่าวเกี่ยวกับการตายของเราในบริบทนี้

เราสามารถถอดความ “ร่วมกัน” เป็น “เชื่อมกัน” คำกรีก (*ซัมพีทอย*) หมายถึง “เติบโตด้วยกัน” การรวมกันของเรากับพระคริสต์ในการตายและการเป็นขึ้นมาจากตายของพระองค์คือพื้นฐานของการเป็นขึ้นมาจากตายของเราในอนาคต

6:6 อย่างที่เราได้ทำบาปในอาดัม ดังนั้นเราได้ตายกับพระคริสต์ (เปรียบเทียบ กท. 2:20) เปาโลได้กล่าวว่าสำคัญที่เรา “รู้” สิ่งนี้เพราะว่าในฐานะผู้เชื่อเป็นสิ่งสำคัญที่จะเข้าใจถึงความสัมพันธ์ของเราที่ทำบาป

“การดำเนินชีวิตคริสเตียนขึ้นอยู่กับการศึกษาของคริสเตียน หน้าที่ถูกค้นพบบนหลักคำสอน อยู่เสมอ ถ้าชาตานสามารถทำให้เขาไม่รู้อันก็สามารถทำให้เขาไร้อำนาจได้”²²¹

“เครื่องมือใหญ่ของชาตานก็คือที่จะผลักไสวิญญาณที่รอนรนกลับไปสู่การอ่อนนวยพระเจ้าในสิ่งที่พระองค์ตรัสว่าได้ทำสำเร็จแล้ว!”²²²

“มนุษย์” เก่าของเรา หรือ “ตัวตน” อ้างอิงถึงบุคคลที่เราเคยเป็นก่อนที่เราได้พบการทำให้ชอบธรรม บุคคลนั้นได้ถูกตรึงกับพระคริสต์ (เปรียบเทียบ คส. 3:9) ตอนนั้นบุคคลนั้นได้ตายแล้ว เขาไม่ได้เป็นอยู่อย่างที่เขาเคยเป็นอีกต่อไป อย่างไรก็ตามเราสามารถรับเอาคุณลักษณะเก่าๆ ของเขาหรือของเธอถ้าเราเลือกที่จะทำ (เปรียบเทียบ อฟ. 4:22) ผู้เชื่อไม่ใช่เป็นบุคคลเดียวกันกับบุคคลที่เขาหรือเธอเคยเป็นก่อนการทำให้ชอบธรรม (เปรียบเทียบ 2 คร. 5:17)

มนุษย์เก่า (ตัวเก่า) ไม่ได้เหมือนกันกับธรรมชาติเก่า²²³ ธรรมชาติเก่าอ้างอิงถึงธรรมชาติมนุษย์บาปของเราที่มนุษย์ทุกคนครอบครองตราบใดที่เขาหรือเธอมีชีวิตอยู่ ธรรมชาติเก่าเป็นสิ่งเดียวกันกับเนื้อหนัง (เปรียบเทียบ 7:5)

“‘เนื้อหนัง’ ซึ่งคือบาปที่ไต่ยึดที่มั่นในร่างกายนั้นชั่วร้ายอย่างเปลี่ยนแปลงไม่ได้ และจะทำสงครามกับเราจนกระทั่งพระคริสต์เสด็จมา พระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้นที่มีอำนาจเหนือ ‘เนื้อหนัง’ (บทที่ 8:1)”²²⁴

แม้ว่าตัวเก่าได้ตายไปธรรมชาติเก่าอยู่ต่อไป ข่าพเจ้าไม่ใช่บุคคลเดียวกันกับที่ข่าพเจ้าเคยเป็นมาก่อนการถูกทำให้ชอบธรรม เพราะว่าบาปไม่สามารถปกครองข่าพเจ้าได้อีกต่อไป แต่ข่าพเจ้ายังมีธรรมชาติมนุษย์บาปอยู่

ข้าพเจ้าไม่ชอบที่จะใช้คำว่า “ธรรมชาติใหม่” มันไม่ได้ปรากฏในพระคัมภีร์ พันธสัญญาใหม่ไม่ได้นำเสนอคริสเตียนในฐานะที่เป็นบุคคลที่มีสองธรรมชาติที่ทำสงครามกันภายในเขาหรือเธอ แต่นำเสนอคริสเตียนในฐานะบุคคลที่มีธรรมชาติบาปอย่างเดียว (เนื้อหนัง) ที่ขัดแย้งกับการสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (เปรียบเทียบ กท. 5:16-23) มันยังกล่าวถึงคริสเตียนที่ดิ้นรนกับการตัดสินใจที่จะดำเนินชีวิตในฐานะคนใหม่ที่เขาหรือเธอเป็นในตอนนี้อย่างไร ทางเลือกของเราคือที่จะดำเนินชีวิตเช่นตัวเก่าที่เราเคยเป็นแต่ตอนนี้ไม่ได้เป็นอีกต่อไปแล้ว (เปรียบเทียบ รม. 7:13-24)

“สิ่งที่เราเคยเป็น ‘ในอาดัม’ ก็ไม่มีอีกต่อไป แต่การทดลองที่จะดำเนินชีวิตในอาดัมยังคงอยู่จนกว่าจะไปสวรรค์”²²⁵

“ร่างกายแห่งบาป” ของเราไม่ใช่เป็นอย่างเดียวกันกับร่างกายที่บาปเนื่องจากว่าโดยตัวของมันเองแล้วร่างกายไม่ได้บาป (เปรียบเทียบ มก. 7:21-23) บางทีร่างกายในการอธิบายนี้หมายถึงตัวตนทั้งหมด (เปรียบเทียบ ข้อ 12-13) เราแสดงออกถึงความบาปของเราผ่านทางร่างกายของเรา ผลลัพธ์ของการถูกตรึงของเรากับพระคริสต์ก็คือว่าร่างกายไม่จำเป็นที่จะต้องเป็นเครื่องมือที่เราใช้ในการทำบาปอีกต่อไปเพราะว่าเราไม่ได้เป็นทาสของบาปอีกต่อไป

6:7 ความตายได้ทำให้การอ้างทั้งหมดสิ้นสุด เปาโลได้อธิบายประเด็นของเขาในข้อ 6 โดยการอ้างอิงถึงความจริงทั่วไปนี้ เมื่อบุคคลหนึ่งได้ตายไปเขาหรือเธอก็ไม่มีพันธะทางโลกอีกต่อไป เนื่องด้วยการตายของเรากับพระคริสต์เราก็ไม่มีพันธะที่จะตอบสนองต่อคำสั่งของธรรมชาติบาปของเราอีกต่อไป เราอาจเลือกที่จะทำอย่างนั้นแต่เราไม่จำเป็นที่จะต้องทำเลยและเราไม่ควรทำอีกด้วย (เปรียบเทียบ อฟ. 4:22-32)

ข้อนี้ไม่ได้หมายความว่าอำนาจของนิสัยบาปหรือผลกระทบต่างๆ ของอิทธิพลบาปจะหยุดที่จะรบกวนเมื่อเขาหรือเธอมาเป็นคริสเตียน แต่หมายความว่าคริสเตียนไม่ได้อยู่ภายใต้การเป็นทาสของบาปที่เขาหรือเธอเคยดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้มาก่อน ในที่นี้ความรู้สึกของเราก็สร้างปัญหาแก่เรา บุคคลที่ยังไม่ได้รับความรอดอาจคิดว่าเขาไม่ได้เป็นทาสของบาปซึ่งแท้ที่จริงเขาเป็น ตรงกันข้ามคริสเตียนอาจคิดว่าเขาเป็นทาสของบาปแม้ว่าเขาไม่ได้เป็น ข้อเท็จจริงยังคงอยู่ที่ว่าพระเจ้าได้ทำลายโซ่ที่ครั้งหนึ่งได้ผูกมัดเราเข้ากับบาปและเป็นที่น่ายินดีคือเราเป็นอิสระจากการปกครองของมัน แต่น่าเสียดายที่เราจะไม่เป็นอิสระจากการล่อลวงของมันจนกว่าการได้รับศักดิ์ศรีของเรา

การแปล “พ้นจากบาป” นั้นก็ถูกต้องแต่บางทีมันนำไปผิดทาง มันสื่อความถึงความสัมพันธ์ในการถกเถียงกับบาป แต่ในตอนนี้อย่าไปกังวลถึงความสัมพันธ์ของเรากับบาปในการดำเนินชีวิต ประจำวัน (การชำระให้บริสุทธิ์ทางปฏิบัติ ไม่ใช่การทำให้ชอบธรรม)

6:8 “ถ้า” อาจแปลว่า “เนื่องจาก” (เงื่อนไขขั้นแรกในภาษากรีกที่ในกรณีนี้หมายถึงสภาวะที่แท้จริงต่อความเป็นจริง) ผู้เชื่อได้ตายกับพระคริสต์ ตอนนี้อย่าไปได้อันจากการอธิบายถึงผลกระทบที่การเข้าส่วน

ของเรากับพระคริสต์มีต่อปัญหาของเรากับบาป (ข้อ 6-7) เขาได้อธิบายต่อไปถึงผลกระทบที่การเข้าส่วน
ของเรากับพระองค์มีต่อปัญหาของเรากับความตาย ความตายเป็นผลลัพท์ของบาป ที่นี่เป็นการกล่าวถึงการ
เป็นขึ้นมาจากตายฝ่ายร่างกายอย่างชัดเจนจากกาลในอนาคต (เปรียบเทียบ 1 คร. 15:54-57) อย่างไรก็ตาม
ผู้เขียนบางคนได้ถือว่าสิ่งนี้อาจถึงชีวิตของเราที่ได้ดำเนินในปัจจุบันนี้²²⁶

6:9 ความตายไม่สามารถครอบงำพระคริสต์ผู้ซึ่งเป็นตัวแทนของเราได้ มันไม่สามารถครอบงำผู้เชื่อ
ได้เช่นกัน ยิ่งไปกว่านั้นอีกพระองค์หรือเราจะไม่ตายครั้งที่สอง เราจะไม่มีมาอยู่ภายใต้อำนาจจัดการซึ่งทำให้
เป็นทาสที่ตายฝ่ายวิญญาณของบาปอีกต่อไป

6:10 พระเยซูจะไม่ต้องตายอีกครั้งเพราะว่าเมื่อพระองค์ได้ตายเพื่อบาปพระองค์ได้ตายต่อบาป หมายถึงว่า
เมื่อพระองค์ได้ตายไปความสัมพันธ์ของพระองค์กับบาปได้เปลี่ยนไป มันจะไม่เป็นเหมือนเดิมอีกต่อไป
ตอนนี้บาปไม่มีอำนาจเหนือพระองค์อีกต่อไป หลังจากที่พระองค์ได้ชำระบาปของเราพระองค์เป็นอิสระที่
จะกลับคืนสู่ความสัมพันธ์ที่สนิทสนมกับพระเจ้าตลอดไป

“จุดยืนนี้คือสิ่งที่ขัดแย้งต่อหลักคำสอนและการปฏิบัติของสิ่งที่เรียกว่า การถวายนุชาตลอดไปของ
พระคริสต์ในพิธีเมสซของโรมันคาทอลิก”²²⁷

6:11 เนื่องจากว่าพระเจ้าได้ทำให้เราารวมกันกับพระคริสต์ เราควร “พิจารณา” “นับว่า” หรือ “ถือว่า”
ตัวเราเองเป็นผู้ที่ไม่ได้อยู่ภายใต้อิทธิพลปกครองของบาปอีกต่อไป คำกริยาเป็นเชิงบังคับในฉบับกรีก ซึ่ง
บ่งบอกว่าเราควรมองตัวเราเองในทำนองนี้อย่างแน่นอนและอย่างต่อเนื่อง เราต้องตระหนักว่าเราเป็นอิสระ
ที่จะชื่นชมกับความสัมพันธ์ใหม่ของเรากับพระเจ้าตลอดไป นักเขียนคนหนึ่งได้อธิบายอย่างดีถึงวิธีที่
คริสเตียนควรจะมีใจตัวเอง²²⁸

ก่อนหน้านั้นเปาโลได้เน้นความสำคัญของการรู้จักข้อเท็จจริงบางอย่าง (ข้อ 3, 6, 9) ตอนนี้เขาได้
กล่าวว่าเราควรไว้วางใจในการที่สิ่งเหล่านั้นเป็นจริง เราต้องไม่เพียงแต่เข้าใจสิ่งเหล่านั้น แต่ต้องเชื่อ
สิ่งเหล่านั้นด้วย เขาได้ใช้คำกรีกคำเดียวกัน (*โลจิสเทเซทไท*) ที่นี่อย่างที่เขาได้ใช้ในการอธิบายของเขา
เกี่ยวกับการทำให้ชอบธรรม (2:26; 4:3, 4, 5, 6, 8, 9, 10, 11, 22, 23, 24) พระเจ้าได้ใส่ความชอบธรรม
ลงบนบัญชีของผู้เชื่อ ในทำนองเดียวกันเราควรถือว่าเป็นความจริงที่ความสัมพันธ์ของเรากับบาปและ
ความตายได้เปลี่ยนไป เพียงแค่เราทำอย่างนั้นเราจึงจะเกี่ยวข้องของการทดลอง บาป และความตายอย่างแท้จริง
ถ้าเรารู้สึกว่าเราจะเชื่อว่าบาปไม่ได้ปกครองเราอีกต่อไปเราก็จะง่ายต่อการยอมต่อการทดลอง ต่อการทำบาป
และต่อการกลัวความตายมากขึ้น อย่างไรก็ตามถ้าเราเชื่อว่าบาปไม่ได้มีอำนาจนั้นเราก็มีความสามารถที่จะ
ต่อต้านการทดลอง ที่จะอยู่ห่างจากบาปและที่จะคาดหวังความตายอย่างมีความกลัวน้อยลงมากขึ้น “พิจารณา”
อยู่ในกาลปัจจุบันในฉบับกรีกซึ่งบ่งบอกว่าเราจำเป็นต้องรักษามุมมองที่แท้จริงของความสัมพันธ์ของ
เรากับบาปไว้ (นั่นคือ “พิจารณาต่อไป”)

“คำว่า ถือว่า เป็นคำสำหรับความเชื่อ—ต่อหน้าสิ่งที่ปรากฏให้เห็น”²²⁹

ในบางส่วนของอเมริกา “ข้าพเจ้าถือว่า” หมายถึง “ข้าพเจ้าเดาว่า” ยกตัวอย่างเช่น “ข้าพเจ้าเดาว่าฝนจะตกในตอนบ่ายนี้” นั่นไม่ใช่ความหมายในที่นี้ มันหมายถึงที่จะวางใจในบางสิ่งว่าเป็นจริง ที่จะเชื่อมั่น

“ไม่มีเกมส์ของ ‘ให้เราสร้างทำ’ ผู้เชื่อควรพิจารณาตัวเองให้เป็นในสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างให้เขาเป็น”²³⁰

6:12 เปาโลได้อธิบายถึงความเป็นจริงและความหมายโดยนัยของการเข้าส่วนของผู้เชื่อกับพระคริสต์ในการตาย การฝัง และการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ (ข้อ 1-10) เพราะฉะนั้นเขาจึงได้กระตุ้นผู้อ่านของเขาที่จะถือว่าพวกเขาได้ตายต่อบาปและมีชีวิตอยู่ต่อพระเจ้า (ข้อ 11) ตอนนี้เปาโลได้ดำเนินต่อไปในการเรียกให้พวกเขาที่จะถวายตัวพวกเขาเองต่อพระเจ้าด้วยการกระทำที่เด็ดเดี่ยวของการอุทิศตน (ข้อ 12-23)

“เหตุฉะนั้น” ก็ทำการสรุปบนพื้นฐานของสิ่งที่อยู่มาก่อน เนื่องจากผู้เชื่อว่าเราไม่ได้อยู่ภายใต้การปกครองของบาปอีกต่อไป และเนื่องจากเราเชื่อว่าสิ่งนั้นเป็นจริง เราไม่ควรยอมให้บาปครอบครองร่างกายของเรา (ตัวเราเอง) อีกต่อไป บาปไม่ได้เป็นเจ้านายของเราอีกต่อไป ดังนั้นเราสามารถและควรหยุดที่จะดำเนินตามคำสั่งของมัน ไม่เป็นที่สงสัยว่าเปาโลกำลังให้การห้ามโดยทั่วไปซึ่งไม่ได้บ่งบอกว่าคริสเตียนชาวโรมันกำลังยอมให้บาปครอบครองเหนือพวกเขา (เปรียบเทียบ 15:14-15) เมื่อการทดลองเกิดขึ้นเราไม่จำเป็นต้องยอมต่อมัน

“. . . ตัณหาไม่ใช่รวมถึงแค่ตัณหาทางกายและความอยากเท่านั้น แต่ยังรวมถึงความปรารถนาเหล่านั้นที่อยู่ในความคิดและความตั้งใจ นั่นคือความปรารถนาที่จะทำตามวิธีการของเราเอง ความปรารถนาที่จะครอบครองสิ่งที่คนอื่นมี (เปรียบเทียบ 7:7-8) ความปรารถนาที่มีอำนาจเหนือคนอื่น”²³¹

6:13 โดยเฉพาะอย่างยิ่งเราไม่ควรใช้ความสามารถต่างๆ ทางธรรมชาติของเราที่จะทำบาปในค่านับแล้วเราควร “มอบ” หรือ “ถวาย” ตัวเราเองต่อพระเจ้าและอวัยวะของเรา (ตา [แสดงถึงสิ่งที่เรามองดู] หู [สิ่งที่เราฟัง] ปาก [สิ่งที่เราพูด] มือ [สิ่งที่เราทำ] เท้า [ที่ที่เราไป] หัวใจ [สิ่งที่เรารัก] จิตใจ [สิ่งที่เราคิดถึง] ความตั้งใจ [การตัดสินใจของเรา] ฯลฯ) ให้เป็นเครื่องมือของพระองค์ที่จะทำให้หน้าพระทัยของพระองค์สำเร็จ (เปรียบเทียบ 12:1) ผู้เชื่อมีทางเลือกที่จะถวายตัวเราเองต่อบาปหรือต่อพระเจ้าได้ (เปรียบเทียบ อฟ. 4:17-32) ผู้ไม่เชื่อมีการเลือกนี้ในขอบเขตที่จำกัดเท่านั้นเนื่องจากว่าเขาเป็นทาสของบาป

“นักอรรถาธิบายบางคนคิดว่าเปาโล . . . วาดภาพ ‘การถวาย’ นี้ว่าเป็น การกระทำ ‘ครั้งเดียวและมีผลตลอดไป’ หรือเป็นการเริ่มเข้า (‘เริ่มที่จะถวาย’) หรือเป็นการเร่งด่วน แต่กาลอดีตในตัวของมันเองไม่ได้บ่งบอกถึงความแตกต่างกันและไม่มีอะไรในบริบทที่นี้ที่บ่งบอกอย่างชัดเจนถึงสิ่งใดก็ตามที่จริงแล้ว มาลาเชิงบังคับของไวยากรณ์ในอดีตบ่อยครั้งก็ขาดอำนาจที่พิเศษใดๆ ซึ่งถูกใช้เพื่อสิ่งให้เกิดการกระทำขึ้นโดยปราศจากการคำนึงถึงระยะเวลา ความเร่งด่วน หรือความถี่ของการกระทำ

บางทีอาจเป็นแบบนี้ที่นี้ อย่างไรก็ตามเราอาจคาดเดาว่าในเชิงลบการไม่นำเสนอตัวเราเองต่อบาป นั้นจำเป็นอย่างต่อเนื่อง การถวายตัวเราเองในเชิงบวกในการรับใช้พระเจ้าผู้ครอบครองที่ถูกต้อง ของเรานั้นจำเป็นอย่างต่อเนื่องเช่นกัน”²³²

ข้าพเจ้าพบว่ามันเป็นประโยชน์สำหรับข้าพเจ้าที่จะทำการถวายตนเองแบบมีสตินี้ต่อพระเจ้าทุกวัน

ศัตรูทั้งสามของคริสเตียน	
ปัญหา	การแก้ไข
โลก (1 ยน. 2:15-17) ตัณหาของเนื้อหนัง ตัณหาของตา ความหยิ่งผยองของชีวิต	หนี (1 ทธ. 6:11; 2 ทธ. 2:22)
เนื้อหนัง (รม. 7:18-24)	ปฏิเสธ (รม. 6:12-13; 8:13)
มาร (1 ปต. 5:8)	ต่อต้าน (1 ปต. 5:9)

“เวลาที่เรามาถึงการกระตุ่น เราจะต้องกระทำด้วยความตั้งใจในขณะที่การเชื่อเป็นเรื่องราวของ หัวใจ ‘มนุษย์เชื่อด้วยใจ’”²³³

“คำสอนแรกของเปาโล (‘รู้’) มีจุดรวมที่จิตใจและคำสอนที่สองนี้ (‘ถือว่า’) มีจุดรวมที่หัวใจ คำสอนที่สามของเขาแต่ละต้องที่ความตั้งใจ”²³⁴

นักแปลเชิงปฏิรูปบางคนเชื่อว่าการชำระให้บริสุทธิ์ที่ยังเกิดขึ้นอยู่เกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ พวกเขาเชื่อว่าพระเจ้าเปลี่ยนแปลงคริสเตียนแท้จริงทุกคนไปสู่ฉายาของพระคริสต์โดยอัตโนมัติในชีวิตปัจจุบันของ เขาหรือของเธอถ้าการเปลี่ยนแปลงนี้ไม่ชัดเจน ฉะนั้นบุคคลที่ประกาศว่าเป็นคริสเตียนก็ไม่ได้เป็นคริสเตียน ข้าพเจ้าจะตอบสนองว่าเขาหรือเธออาจไม่เป็น แต่มันมีความเป็นไปได้ก็อย่างหนึ่ง

“พระวิญญาณบริสุทธิ์อนุญาตที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของคุณหรือไม่?”

“มีสองคำตอบที่เป็นไปได้ ใช่ หรือ ไม่ใช่ ถ้าคำตอบของคุณคือไม่ใช่ มันก็มีสองเหตุผลที่เป็นไปได้ คุณไม่มีพระวิญญาณภายในคุณ (นั่นคือคุณไม่ได้เป็นคริสเตียน) หรือพระองค์อยู่ที่นั่นแต่คุณเลือกที่จะดำเนินชีวิตด้วยตัวของตนเอง”²³⁵

“ทำไมพระเจ้าต้องการร่างกายของคุณ? ประการแรกร่างกายของผู้เชื่อเป็นวิหารของพระเจ้า และพระองค์ต้องการไขมันเพื่อพระสิริของพระองค์ (1 คร. 6:19-20; ฟป. 1:20-21) แต่เปาโลได้เขียนว่าร่างกายยังเป็นเครื่องมือของพระเจ้าและอาวุธของพระเจ้าอีกด้วย (รม. 6:13) พระเจ้าต้องการที่จะใช้อวัยวะของร่างกายมาเป็นเครื่องมือสำหรับสร้างอาณาจักรของพระองค์และมาเป็นอาวุธเพื่อต่อสู้กับศัตรูของพระองค์”²³⁶

6:14 “ในข้อ 1-11 อัครทูตได้แสดงว่าหมายความว่าอย่างไรที่จะเข้าส่วนกับพระคริสต์ ในข้อ 12 และ 13 เขาได้แสดงถึงผลลัพธ์ต่างๆ และได้ทำการวิงวอนต่อผู้เชื่อและตอนนี้ในข้อ 14 เขาทำให้เราแน่ใจถึงการจัดเตรียมของพระเจ้าสำหรับความสำเร็จที่สมบูรณ์ของการกระตุ่นเหล่านี้”²³⁷

อัครทูตได้สรุปส่วนนี้เกี่ยวกับข้อโต้แย้งของเราด้วยถ้อยคำแห่งการหนุนใจ บาปจะไม่เป็นเจ้านายของผู้เชื่ออีกต่อไป เหตุผลพื้นฐานสำหรับสิ่งนี้ก็คือว่าเราไม่ได้อยู่ภายใต้ธรรมบัญญัติของโมเสสในสถานะสิทธิอำนาจที่เราดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้ แต่เราดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้พระคุณ ซาตานไม่สามารถใช้ธรรมบัญญัติที่จะขัดขวางความก้าวหน้าของผู้เชื่อได้อีกต่อไป (เปรียบเทียบกับ 3:23) พระเจ้าได้ไถ่เราไม่ใช่ด้วยธรรมบัญญัติ แต่ด้วยพระคุณ ตอนนี้เราดำเนินชีวิตภายใต้สิทธิอำนาจนั้น เปาโลได้กล่าวถึงความตึงเครียดที่สถานการณ์นี้ก่อขึ้นสำหรับผู้เชื่อในบทที่ 7

ตามปกติแล้ว “พระคุณ” อ้างอิงถึงหลักการที่พระเจ้าใช้ในการดำเนินการ กระนั้นมันยังอธิบายถึงอาณาจักรที่ผู้เชื่อดำเนินชีวิตอยู่ อย่างเช่นที่นี่ (เปรียบเทียบกับ 5:2) อย่างที่ “ธรรมบัญญัติ” อธิบายถึงอาณาจักรเก่า อย่างไรก็ตาม “ภายใต้พระคุณ” ไม่ใช่เงื่อนไขที่เราเป็นอิสระจากความรับผิดชอบใดๆ (เปรียบเทียบกับ มธ. 11:28-30; ทต. 2:11-12) อย่างที่เปาโลได้ดำเนินการต่อไปที่จะทำให้ชัดเจนในข้อ 15-23 ไม่มีพระคุณในธรรมบัญญัติของโมเสส

“โรม 6 เป็นบทตามพระคัมภีร์แบบดั้งเดิมในเรื่องความสำคัญของการเชื่อมโยง ‘สิ่งที่บอกเล่า’ ถึงสิ่งที่พระเจ้าได้ทำเพื่อเรากับ ‘สิ่งที่เป่าสั่ง’ ของสิ่งที่เราจะต้องทำ เปาโลเน้นว่าเราต้องทำให้เสรีภาพจากการเป็นเจ้านายของบาปเป็นจริงในประสบการณ์ประจำวัน (เปรียบเทียบกับ ข้อ 14ก) ซึ่งเป็นของเรา ‘ในพระเยซูคริสต์’”²³⁸

2. การเป็นทาสของความชอบธรรม 6:15-23

ในส่วนแรกของบทนี้เปาโลได้อธิบายว่าพระคริสต์ได้ทำลายการผูกมัดของบาปที่ทำให้คริสเตียนเป็นทาสแล้ว (ข้อ 1-14) ในส่วนที่สองนี้เขาได้เตือนว่าแม้ว่าเราเป็นอิสระ เราสามารถกลายเป็นทาสของบาป

โดยการยอมต่อการทดลอง (ข้อ 15-23; เปรียบเทียบ ยน. 8:34) ตรงกันข้ามเราควรจำนนตัวเราเองที่จะเป็นทาสของความชอบธรรมอย่างสมัครใจ

“สามคำที่สรุปเหตุผลสำหรับการจำนนของเรา ความโปรดปราน (รม. 6:14-15) เสรีภาพ (รม. 6:16-20) และผล (รม. 6:21-23)”²³⁹

6:15 คำถามของเปาโลที่นี่ไม่ใช่การกล่าวซ้ำของข้อ 1 ที่นั่นเขาได้ถามว่าเราควร “อยู่ในบาปต่อไป” หรือ “ทำบาปต่อไป” ที่นี่เขาได้กล่าวว่า เราจะทำ “บาปหรือ?” ที่นั่นเขากำลังมองดูที่การทำบาปอย่างต่อเนื่อง ที่นี่เขาได้กล่าวถึงการกระทำบาปที่เจาะจง วิธีชีวิตที่บาปและการกระทำบาปไม่เหมาะสมสำหรับผู้เชื่อที่กำลังดำเนินชีวิตภายใต้สิทธิอำนาจที่มีพระคุณของพระเจ้า

“แน่นอนว่าผู้คัดค้านคงกล่าวว่า เราจะลาสักหนึ่งคืนและจากนั้นก็ทำบาปสักเล็กน้อย ‘เพราะว่าเราอยู่ภายใต้พระคุณ’”²⁴⁰

6:16 จากการใช้ถ้อยคำของตัวเองต่อพระเจ้าด้วยการอุทิศตน (ข้อ 13) ผู้เชื่อจำเป็นต้องเชื่อฟังพระองค์ พันธะจะตามหลังการอุทิศตนเสมอไม่ว่าจะเป็นการอุทิศตนต่อบาปหรือการเชื่อฟังก็ตาม ผลลัพธ์ของการอุทิศตนต่อบาปคือความตาย (5:12; 8:13) แต่ผลลัพธ์ของการอุทิศตนต่อการเชื่อฟังคือความชอบธรรม ที่นี่กล่าวถึงความชอบธรรมทางศีลธรรมที่ได้รับมา (การชำระให้บริสุทธิ์อย่างต่อเนื่อง) ไม่ใช่การไล่ความชอบธรรม (การทำให้ชอบธรรม เปรียบเทียบ 5:19)

“หลายคนที่ถูกตัดสินจากความผิดจากบาปและได้ฟังปาฐกถาของพระคริสต์ที่หลังออกมา เพื่อขจัดความผิดนั้นออกไป ยังไม่ได้เห็นสภาพของบาปเยี่ยงทาสที่น่าสังเวช”²⁴¹

6:17 รูปแบบของคำสอนที่เปาโลมีในความคิดคือคำสอนที่พระเยซูเจ้าเองได้ให้ระหว่างพันธกิจในโลกนี้ของพระองค์และจากนั้นก็มาทางอัครทูตของพระองค์ (เปรียบเทียบ กท. 6:2) ซึ่งตรงกันข้ามกับธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส พระเจ้าไม่ได้บังคับผู้อ่านของเปาโลที่จะจำนนต่อมันในฐานะที่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติ พวกเขาเต็มใจที่จะยึดมั่นเป็นธรรมเนียมปฏิบัติสำหรับพวกเขาเอง พวกเขาได้อุทิศตนเองต่อมันจากหัวใจของพวกเขา เปาโลไม่ได้เน้นข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าได้อุทิศคำสอนของพระองค์แก่ผู้ฟังของเขาอย่างที่มีการแปลฉบับ AV ได้บังคับบอก แต่พวกเขาได้อุทิศตนเองต่อคำสอนนั้น

6:18 เหตุฉะนั้นการเป็นทาสของความชอบธรรมของผู้อ่านนั้นเป็นการสมัครใจ ดูเหมือนว่าเนื่องด้วยธรรมชาติของเขามนุษย์จะต้องเป็นทาสของบางสิ่ง “ความชอบธรรม” คือผลลัพธ์ของการทำตามคำสอนของคริสเตียนและมันเทียบเท่ากับการดำเนินชีวิตที่ชอบธรรมมันคือคุณลักษณะและการประพฤติที่ชอบธรรม

เปาโลไม่ได้กล่าวว่าผู้เชื่อทุกคนไร้ประโยชน์ของเสรีภาพของเขาหรือของเธอจากการปกครองของบาปไปสู่การเป็นทาสของพระเจ้า เขาได้กล่าวว่าผู้อ่านของเขาได้ทำอย่างนั้น และเขาได้ยินดีในสิ่งนี้ การอุทิศตนต่อพระเจ้าเป็นการสมัครใจ ไม่ใช่เป็นอัตโนมัติสำหรับคริสเตียน (เปรียบเทียบ ข้อ 13; 12:1)

ถ้าผู้เชื่อไม่ได้อุทิศตนอย่างแท้จริงต่อพระเจ้า เขาหรือเธอจะดำเนินในการทำบาปต่อไปในขอบเขตที่กว้างขึ้น (ข้อ 16)

6:19 เปาโลได้ใส่คำสอนของเขาในแง่ของมนุษย์ เขาได้เปรียบเทียบสถานการณ์ของผู้เชื่อกับสถานการณ์ของบุคคลที่เป็นอิสระและสถานการณ์ของทาส เขาได้ทำสิ่งนี้เพื่อจะช่วยให้ผู้อ่านของเขาเข้าใจประเด็นของเขาและที่จะก่อให้เกิดผลกระทบที่หนักแน่นต่อพวกเขา เปาโลรู้สึกอดกลั้นที่จะอธิบายด้วยภาพและที่จะกล่าวตรงๆเมื่อพิจารณาถึงอดีตของพวกเขา แต่ก่อนนั้นพวกเขาได้ยอมต้อบาปอย่างตั้งใจ ตอนนี้พวกเขาจำเป็นต้องมอบ (ถวาย) พวกเขาเองให้เป็นทาสต่อพระเจ้า (เปรียบเทียบ ข้อ 13, 16) นี้จะส่งผลในการชำระให้บริสุทธิ์อย่างต่อเนื่องของพวกเขา²⁴² จึงสังเกตอีกครั้งว่าการชำระให้บริสุทธิ์อย่างต่อเนื่องไม่ใช่เป็นเชิงรับหรือเป็นโดยอัตโนมัติอย่างสิ้นเชิง มันเรียกร้องการกระทำบางอย่างของมนุษย์

“...สิ่งที่เรายืนยันอย่างร้อนรนที่สุดก็คือว่าโดยทั่วไปแล้วไม่เพียงแต่เปาโลเท่านั้นแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเองและพระคัมภีร์ชี้แจงว่าผู้ที่รู้ความจริงและดำเนินในความจริงเท่านั้นที่เป็นอิสระ”²⁴³

6:20 ในฐานะเป็นสิ่งที่กระตุ้นที่ถูกเพิ่มเข้ามา เปาโลได้ย้ำเตือนผู้อ่านของเขาว่าเมื่อพวกเขาได้เลือกการเป็นทาสต่อบาปในอดีตพวกเขาไม่ได้รับความชอบธรรม (ทางศีลธรรม) ใดๆ เลย พวกเขาไม่ได้ชอบธรรมมากยิ่งขึ้นในการประพฤติของพวกเขา สิ่งที่เปาโลได้กล่าวก็ประยุกต์ใช้กับประสบการณ์ก่อนการกลับใจของพวกเขาและประสบการณ์หลังการกลับใจของพวกเขาอย่างเท่าเทียมกัน

6:21 ผู้อ่านของเขาไม่ได้เกี่ยวเก็บประโยชน์ใดๆ จากการเป็นทาสบาปของพวกเขา ความอับอายเป็นผลลัพธ์ทันทีของมันและความตายเป็นผลสุดท้ายของมัน

6:22 ในทางตรงกันข้ามตอนนี้พวกเขาเป็นอิสระจากการปกครองของบาปเนื่องด้วยการรวมกันของพวกเขากับพระคริสต์ ถ้าพวกเขาถวายตัวเองให้เป็นทาสต่อพระเจ้าอย่างสมัครใจพวกเขาสามารถคาดหวังผลที่หอมหวานของการชำระให้บริสุทธิ์ (ความบริสุทธิ์) อย่างต่อเนื่องและความสมบูรณ์ของชีวิตนิรันดร์ได้ (เปรียบเทียบ ยน. 10:10; 17:3) พระคัมภีร์กล่าวถึงชีวิตนิรันดร์ว่าเป็นผลผลิตทันทีและผลสุดท้ายของการชำระให้บริสุทธิ์อย่างต่อเนื่อง คุณภาพของชีวิตก็เกี่ยวข้องกับปริมาณ

6:23 เปาโลได้นำความคิดของเขาในหัวเรื่องนี้ไปสู่การสรุปแบบรวบรัดในข้อนี้ หลักการที่ถูกกล่าวถึงที่นี่ก็ประยุกต์ใช้กับทุกคนทั้งผู้เชื่อและผู้ไม่เชื่อ มันเปรียบเทียบสองเจ้านายคือบาปและพระเจ้าด้วยผลลัพธ์สองประการคือความตายและชีวิตนิรันดร์ เปาโลได้แยกแยะวิธีที่ความตายและชีวิตมายังผู้คนอีกด้วย ความตายเป็นค่าจ้างที่คนหนึ่งได้มาด้วยการงานของเขาแต่ชีวิตนิรันดร์เป็นของประทานที่ให้ฟรีๆ แก่ผู้ที่พึ่งพาการงานของอีกผู้หนึ่ง

ตามปกติแล้วค่าจ้างจะรักษาชีวิตไว้แต่ค่าจ้างเหล่านี้ส่งผลในความตาย ตามปกติแล้วผู้จ้างจ่ายค่าจ้างเป็นประจำและเป็นระยะๆ มากกว่าที่จะให้จำนวนเงินที่เป็นก้อน ความตายก็มายังคนบาปเป็นประจำและ

เป็นระยะๆ ในช่วงระหว่างที่มีชีวิตอยู่ของคนบาปไม่ใช่มาแค่เมื่อเขาหรือเธอตายเท่านั้น ยิ่งไปกว่านั้น
กำลังเป็นสิทธิ

“มนุษย์มีสิทธิต่างๆในความสัมพันธ์ต่อบาปและสิทธิเหล่านี้กลายมาเป็นการพิพากษาของเขา เมื่อ
เขาเหวี่ยงตัวเขาไปที่พระเจ้าโดยปราศจากการเรียกร้องใดๆ ความรอดก็มายังเขา”²⁴⁴

ข้อ 15-23 สอนความจริงโดยการเปรียบเทียบการเชื่อฟังต่อบาปก่อให้เกิดการไม่เกิดผล ความอับ
อายและความตาย การเชื่อฟังต่อความชอบธรรมส่งผลในการชำระให้บริสุทธิ์อย่างต่อเนื่องและความสม-
บูรณ์ของชีวิตนิรันดร์

ในบทที่ 6 เปาโลได้อธิบายสี่ขั้นตอนที่ถูกออกแบบมาเพื่อที่จะส่งเสริมการชำระให้บริสุทธิ์เชิง
ปฏิบัติ ขั้นแรกเราต้อง “รู้” ข้อเท็จจริงบางประการเกี่ยวกับการเข้าส่วนของเรากับพระคริสต์ โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งที่ว่าบาปไม่ได้ครอบครองอำนาจปกครองเหนือผู้เชื่ออีกต่อไปอย่างที่มีเหนือผู้ไม่เชื่อ (ข้อ 3-10)
ขั้นที่สอง เราต้อง “ถือว่า” (เชื่อ) ข้อเท็จจริงเหล่านี้เป็นจริงสำหรับเราโดยส่วนตัว (ข้อ 11) ขั้นที่สาม เราต้อง
“ถวาย” ตัวเราเองแก่พระเจ้าในการอุทิศตนในฐานะทาสของพระองค์เพื่อที่จะกระทำความชอบธรรม (ข้อ
12-14) ขั้นที่สี่ เราต้องเชื่อฟังพระเจ้า (ข้อ 15-23) ถ้าเราไม่ทำ เราจะพบว่าตัวเราเองล้มลงไปสู่การปกครอง
ของบาปในชีวิตของเราและกลายมาเป็นทาสของมันอีก คำกริยาแต่ละคำนี้มีพลังของคำสั่งที่แข็งขันแต่ละคำ
เป็นตัวแทนของบางสิ่งที่คุณเชื่อทุกคนควรทำ สิ่งเหล่านี้คือความรับผิดชอบพื้นฐานในการชำระให้บริสุทธิ์
อย่างต่อเนื่องของเราเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเรากับบาป²⁴⁵

ข. ความสัมพันธ์ของผู้เชื่อต่อธรรมบัญญัติ (บทที่ 7)

หลังจากที่ได้อธิบายว่าตอนนี้เราอยู่ใต้พระคุณ (บทที่ 6) เปาโลก็ได้อธิบายว่าเราไม่ได้อยู่ใต้
ธรรมบัญญัติ (บทที่ 7 เปรียบเทียบ 6:15) เขาได้ดำเนินตามรูปแบบอย่างเดียวกันเมื่อเขาได้เปิดเผยถึงการ
สำแดงของเขาใน บทนี้อย่างที่เขาคิดทำในบทก่อนนั้น เขาได้เริ่มต้นบทที่ 6 ด้วยการอธิบายว่าเราไม่ได้
เป็นทาสของบาปอีกต่อไปเนื่องด้วยการเข้าส่วนกันของเรากับพระคริสต์ (6:1-14) จากนั้นเขาได้เตือนเราว่า
อย่างไรก็ตามเราสามารถกลายเป็นทาสของบาปได้ถ้าเราจำนนต่อมัน (6:15-23) ในบทที่ 7 เขาได้อธิบายว่า
เราไม่มีพันธะอีกต่อไป ในการที่จะถือรักษาธรรมบัญญัติของโมเสสเนื่องด้วยการเข้าส่วนกันของเรากับ
พระคริสต์(7:1-6) จากนั้นเขาได้เตือนเราว่าอย่างไรก็ตามเราสามารถกลายเป็นทาสของเนื้อหนังของเราถ้า
เราทำให้ตัวเองอยู่ใต้ธรรมบัญญัติ (7:7-25)

เปาโลจำเป็นที่จะต้องอธิบายถึงความสัมพันธ์ของผู้เชื่อกับธรรมบัญญัติเนื่องด้วยแนวโน้มทางธรรม
ชาติของผู้คนที่มักจะมองว่าการถือรักษาธรรมบัญญัติเป็นเหมือนวิธีของการสร้างความก้าวหน้า อัครทูตเปาโล
ได้แสดงให้เห็นแล้วว่าธรรมบัญญัติไม่มีค่าในการทำให้ชอบธรรม (3:20) ตอนนี้เขาได้กล่าวถึงมันใน

ความสัมพันธ์ต่อการชำระให้บริสุทธิ์ที่ดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง ถ้าผู้เชื่อไม่ได้ปฏิบัติตามบัญญัติของโมเสส (6:14) อะไรคือ ความสัมพันธ์ของเราต่อธรรมบัญญัตินั้น?

“บางสิ่งในธรรมชาติของมนุษย์ที่ทำให้เราต้องการที่จะไปอย่างสุดขีด ซึ่งก็คือความอ่อนแอที่คริสเตียนไม่ได้เป็นอิสระจากมันทั้งหมด บางคนโต้แย้งว่า ‘เนื่องจากว่าเราได้รับความรอดโดยพระคุณเราก็มีอิสระที่จะดำเนินชีวิตอย่างที่เราชอบใจได้’ ซึ่งเป็นความสุดขีดของไบเบิล”

คนอื่นๆก็โต้แย้งว่า “แต่เราไม่สามารถละเลยธรรมบัญญัติของพระเจ้าได้ ‘แน่นอนว่าเราได้รับความรอดโดยพระคุณ แต่เราต้องดำเนินชีวิตใต้ธรรมบัญญัติของพระเจ้าถ้าเราจะทำให้พระเจ้าโปรดปราน’ นี่คือการแสดงออกที่สุดขีดของการเคร่งครัด”

“เปาโลได้ตอบกลุ่มแรกในโรม 6 และตอบกลุ่มที่สองในโรม 7 คำว่าธรรมบัญญัติถูกใช้ 23 ครั้งในบทนี้ ในโรม 6 เปาโลได้บอกเราถึงวิธีที่จะหยุดยั้งการทำสิ่งชั่วต่างๆ ในโรม 7 เขาได้บอกถึงวิธีที่จะไม่ทำสิ่งดีต่างๆ”²⁴⁶

1. สิทธิอำนาจของธรรมบัญญัติ 7:1-6

7:1 “คนที่รู้ธรรมบัญญัติ” (คำหน้านาม “the” ก่อน “ธรรมบัญญัติ” ได้ขาดหายไปฉบับภาษากรีก) เป็นผู้อ่านชาวโรมันของเปาโล พวกเขาได้อาศัยอยู่ในเมืองหลวงของจักรวรรดิที่ที่เจ้าหน้าที่ได้พิจารณาออกและบังคับใช้กฎหมายพวกเขาได้คุ้นเคยกับกฎหมายและเรื่องราวเกี่ยวกับกฎหมายเป็นอย่างมาก แต่มันเป็นความคุ้นเคยกับบัญญัติ (กฎหมาย) ในพันธสัญญาเดิมของบรรดาผู้เชื่อชาวโรมันเหล่านี้ที่เปาโลคงกล่าวถึง²⁴⁷

ชาวโรมันจะไม่ได้แย้งกับเปาโลว่ากฎหมายนั้นมีสิทธิอำนาจเหนือคนที่ใช้ชีวิตอยู่เท่านั้น เราสามารถคาดหวังว่าเปาโลจะกล่าวอย่างไรในคำโต้แย้งของเขานี้เนื่องจากว่าเขาได้อธิบายก่อนหน้านั้นถึง การตายของผู้เชื่อกับพระคริสต์ เนื่องจากเราได้ตายกับพระคริสต์ ธรรมบัญญัติ (กฎหมาย) ไม่มีสิทธิอำนาจเหนือเรา (เปรียบเทียบ 6:14)

7:2-3 ข้อเหล่านี้ก็อธิบายด้วยภาพถึงความจริงของหลักการที่ได้กล่าวไว้ในข้อที่ 1 กฎหมายผูกมัดภรรยาเข้ากับสามีของเธอ ตัวอย่างของเปาโลก็เป็นจริงโดยเฉพาะอย่างยิ่งในชีวิตของคนยิวซึ่งกฎหมายของโมเสสไม่อนุญาตให้ผู้หญิงหย่าสามีของเธอ ในการอธิบายด้วยภาพนี้ภรรยาหมายถึงผู้เชื่อ และสามีหมายถึงธรรมบัญญัติ

“อย่างผู้หญิงที่สามีของเธอได้ตายไปมีอิสระที่จะแต่งงานกับชายคนอื่น มันก็เป็นเช่นเดียวกันกับบรรดาผู้เชื่อเนื่องจากว่าพวกเขาได้ตายต่อธรรมบัญญัติแล้ว พวกเขาก็มีอิสระที่จะเป็นของพระคริสต์”²⁴⁸

7:4 “เขื่อนั้นแหละ” แนะนำถึงการประยุกต์ใช้การอธิบายด้วยภาพต่อผู้ฟัง ผู้เชื่อไม่ได้ตายต่อ
ธรรมเนียมบัญญัติ (กล่าวอีกนัยหนึ่ง คือเป็นอิสระจากสิทธิอำนาจของมัน) เนื่องจากว่าธรรมเนียมบัญญัติ
ได้ตายไปแล้วเนื่องจากว่าเราได้ตายกับพระคริสต์ เราได้ตายต่อธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส (โทราห์) ไม่ใช่ตาย
ต่อพันธสัญญาเดิม พันธสัญญาเดิมยังคงมีการสำแดงที่มีสิทธิอำนาจสำหรับคริสเตียน แต่ความสัมพันธ์ที่
ครั้งหนึ่งเคยมีขึ้นระหว่างผู้เชื่อแห่งพันธสัญญาเดิมกับธรรมเนียมบัญญัติ ของโมเสสก็ไม่มีสำหรับคริสเตียนอีก
ต่อไป ร่างกายของพระเยซูคริสต์คือร่างกายที่แท้จริงที่ได้ตายบนไม้กางเขน อีกครั้งหนึ่งที่เปาโลมองว่า
พระเยซูเป็นตัวแทนของเราตาม 5:12-21 และบทที่ 6 มากกว่าที่จะเป็นคนแทนที่ของเราตาม 3:25 เนื่องจาก
ว่าเราได้ตายกับพระคริสต์แล้ว เราไม่จำเป็นต้องดำเนินชีวิตตามคำสั่งของธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส
อีกต่อไป

ผู้เชื่อไม่เพียงแต่ได้ตายกับพระคริสต์ แต่ยังได้เป็นขึ้นใหม่กับพระองค์อีกด้วย (6:14) ดังนั้นพระเจ้า
ได้ให้เราเข้าส่วนด้วยกันกับพระคริสต์ วลีนี้ “จะตกเป็นของผู้อื่น” ไม่ได้บ่งบอกว่าการเข้าส่วนกันของเรา
เป็นแค่ความเป็นไปได้เท่านั้น พระเจ้าได้ทำให้เราเป็นหนึ่งเดียวกันกับพระคริสต์ (6:5) ผลลัพธ์ของ
การเข้าส่วนของเราควรจะเป็นการเกิดผล (เปรียบเทียบ ยน. 15:1-6; กท. 5:22-23)

7:5 นี่เป็นครั้งแรกของการใช้คำว่า “เนื้อหนัง” (ฉบับ NASB) ในแง่ของจริยธรรมในพระธรรมโรม
อย่างที่ได้อ้างอิงไปก่อนหน้านี้ มันหมายถึงธรรมชาติมนุษย์ของเราซึ่งเป็นบาป ฉบับ NIV แปลได้อย่าง
เหมาะสมว่า “ธรรมชาติบาป” คำอธิบายของตัวเองมันไม่ได้บ่งบอกว่าผู้คนในที่นี้ได้รับความรอดหรือ
ไม่ได้รับความรอดเนื่องจากว่าทั้งสองก็มีเนื้อหนังและดำเนินการโดยการโรมัน ในบริบทนี้แนะนำว่าเปาโล
กล่าวถึงช่วงเวลาก่อนการกลับใจใหม่ในข้อนี้ อย่างไรก็ตามการเข้าส่วนกันของเราที่พระคริสต์สามารถส่งผลต่อ
การเกิดผล (ข้อ 4) ดังนั้นชีวิตที่ส่งผลในเนื้อหนังด้วยการงานของธรรมชาติบาปก็ก่อให้เกิดความตาย ในที่สุด
ธรรมเนียมบัญญัติกระตุ้นความหลงใหลที่เป็นบาปโดยการห้ามสิ่งเหล่านั้น ผลไม้ต้องห้ามเป็นชนิดที่
หวานที่สุดในปาก แต่บ่อยครั้งแล้วมันก็ก่อให้เกิดการเจ็บทรวง (เปรียบเทียบ ปฐก. 3)

7:6 เปาโลสรุปข้อ 1-5 ที่นี้ เราได้ตายต่อธรรมเนียมบัญญัติอย่างที่เราได้ตายต่อบาป (6:5) คำกรีกคำเดียวกัน
(คาทาร์ทีโอ) ปรากฏในทั้งสองข้อ การตายของพระคริสต์ในฐานะตัวแทนของเราได้เปลี่ยน (แปลตาม
ตัวอักษรคือให้ว่างไว้) ความสัมพันธ์ของเราต่อภาวะความเป็นจริงทั้งสอง มันเหมือนราวกับว่าพระเจ้า
ได้เปลี่ยนเกียรติแห่งชีวิตของเราไปสู่เกียรติว่าง ตอนนี้บางสิ่งก็ขับเคลื่อนชีวิตของเรานั้นก็คือ พระวิญญาณ
บริสุทธิ์ บาปและธรรมเนียมบัญญัติไม่ได้ขับเคลื่อนเราให้ไปข้างหน้า แม้ว่าเราสามารถพัวพันกับอำนาจ
เหล่านี้ได้ถ้าเราเลือกที่จะทำอย่างนั้น และก็ยังยึดการควบคุมชีวิตของเราจากพระเจ้า

ความแตกต่างระหว่างพระวิญญาณกับตัวอักษรก็ก่อให้เกิดคำถามว่าเปาโลหมายถึงพระวิญญาณ
บริสุทธิ์หรือวิญญาณของธรรมเนียมบัญญัติ (เปรียบเทียบ 2:27-29) ความหมายทั้งสองอย่างก็เป็นจริง ดังนั้นเขาคง
ตั้งใจที่จะหมายถึงอันใดอันหนึ่งหรือทั้งสองเลย คำนำหน้านาม “the” ไม่ได้อยู่ในฉบับภาษากรีก

ในด้านหนึ่งวิญญาณแห่งธรรมบัญญัติของโมเสสซึ่งถูกแปลงใหม่โดยพระคริสต์และพวกอัครทูต คือสิ่งที่เราจะต้องรับผิดชอบในการที่จะเชื่อฟัง (6:13-19) มากกว่าที่จะเชื่อฟังตัวอักษรแห่งธรรมบัญญัติของโมเสส ในอีกด้านหนึ่งเราปรับใช้ด้วยการเสริมฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ประทับอยู่ด้วย ซึ่งส่วนใหญ่บรรดาผู้เชื่อแห่งพันธสัญญาเดิมไม่ได้ครอบครอง²⁴⁹ “ความใหม่” หรือ “ใหม่” (ภาษากรีก คือ ไคโนเททิ) กล่าวถึงบางสิ่งที่สดใหม่มากกว่าบางสิ่งเมื่อเร็วๆ นี้ การปรับใช้ของเราก็เป็นอะไรเมื่อเร็วๆ นี้มากกว่า แต่เปาโลเน้นถึงความเหนือกว่า ความสดใหม่และพลังชีวิตของความสัมพันธ์ของผู้เชื่อต่อพระเจ้า ซึ่งได้ประสบเมื่อเข้าส่วนกับพระคริสต์

บางทีพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นการอ้างอิงหลักของเปาโลเนื่องจากว่าเขาได้กล่าวถึงพันธกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในชีวิตของผู้เชื่อในบทที่ 8 แต่วิญญาณและเนื้อหนังบางทีก็อ้างอิงถึงพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ตามลำดับ²⁵⁰ แน่แน่นอนว่าข้อนี้ไม่ได้กล่าวอะไรเกี่ยวกับการแปลพระคัมภีร์ไม่ตามตัวอักษรอย่างที่ตรงกันข้ามกับการแปลพระคัมภีร์ตามตัวอักษร

เปาโลไม่ได้กล่าวว่า เราได้ถูกปลดปล่อยจากส่วนที่เป็นพิธีกรรมของธรรมบัญญัติ ธรรมบัญญัติของโมเสสเป็นประมวลกฎหมายที่รวมกันเป็นหนึ่งเดียวซึ่งประกอบด้วย กฎเกณฑ์ทางศีลธรรม ทางศาสนา และทางพลเรือนที่ควบคุมชีวิตของคนอิสราเอล (อพย. 20, กคว. 10) พระเจ้าได้ทำลายประมวลกฎหมายทั้งสิ้นในฐานะตัวควบคุมของชีวิตคริสเตียน (เปรียบเทียบกับ 10:4) คริสเตียนได้รับประมวลกฎหมายใหม่ที่เปาโลเรียกว่าธรรมบัญญัติของพระคริสต์ (กท. 6:2) มันประกอบไปด้วยคำสั่งอย่างเดียวกันตามประมวลกฎหมายของโมเสสดั้งเดิม ซึ่งรวมถึงบัญญัติ 9 ประการจากบัญญัติ 10 ประการ บัญญัติหนึ่งที่พระเยซูไม่ได้นำมาด้วยก็คือบัญญัติที่สี่ซึ่งเกี่ยวกับการถือรักษาวันสะบาโต อย่างไรก็ตามธรรมบัญญัติของพระคริสต์เป็นประมวลกฎหมายใหม่ ดังนั้นเปาโลสามารถกล่าวได้ว่าพระเจ้าได้ปลดปล่อยเราจาก “ธรรมบัญญัติ” ของโมเสส ธรรมบัญญัติของพระคริสต์ประกอบด้วยคำสอนของ พระคริสต์ที่พระองค์ได้สื่อสารระหว่างพันธกิจของพระองค์บนโลกนี้ซึ่งอยู่ในพันธสัญญาใหม่ มันก็ยังประกอบไปด้วยคำสอนที่พระองค์ได้ให้ผ่านทางพวกอัครทูตและพวกผู้เผยพระวจนะของพระองค์หลังจากที่พระองค์ได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์²⁵¹ นี่เป็นหนึ่งในพระคัมภีร์หลายตอนที่เปิดเผยว่าในฐานะ คริสเตียนเราไม่มีพันธที่จะถือรักษาธรรมบัญญัติของโมเสส (เปรียบเทียบกับ 10:4; 14:17; มก. 7:18-19; ยน. 1:17; กจ. 10:10-15; 1 คร. 8:8; 2 คร. 3:7-11; ฮบ. 7:12; 9:10; กท. 3:24; 4:9-11; 5:1)

2. กิจกรรมของธรรมบัญญัติ 7:7-12

เปาโลได้เขียนว่าผู้เชื่อได้ตายต่อทั้งบาป (6:2) และธรรมบัญญัติ (7:4) ทั้งสองอย่างนี้อยู่ในประเด็นเดียวกันไหม? คำตอบคือไม่ (ข้อ 7) อัครทูต (เปาโล) อ้างอิงถึงความสัมพันธ์ระหว่างบาปและธรรมบัญญัติในข้อที่ 5 แต่ตอนที่เขาได้อธิบายมันมากยิ่งขึ้น โดยพื้นฐานแล้วข้อคิดเห็นของเขาก็คือว่าธรรมบัญญัติไม่ได้บาปเพียงแค่ว่ามันทำให้เราตระหนักกว่าอะไรคือบาป (เปรียบเทียบกับ 3:20)

ธรรมเนียมปฏิบัตินั้นคล้ายคลึงกับเครื่องเอกซเรย์ที่เปิดเผยถึงเนื้องอก โดยตัวของมันเองเครื่องก็ไม่ได้เลวร้าย เพราะว่ามันเปิดเผยบางสิ่งที่เลวร้าย

บางทีอิศรทูตได้กล่าวถึงประสบการณ์ส่วนตัวของเขา มุมมองอีกอย่างหนึ่งก็คือว่าเขากล่าวถึง ประสบการณ์ของอาดัม ประสบการณ์ของคนอิสราเอล หรือประสบการณ์ของมนุษย์ทุกคน²⁵² เปาโลได้ ขยายประสบการณ์ของตนเองให้กว้างขึ้นไปสู่ภาพโดยทั่วไปของการคืนรนที่ทุกๆ คนเผชิญ (ข้อ 7-13) และการคืนรนที่ผู้เชื่อทุกๆ คนเผชิญเมื่อเขาหรือเธอพยายามที่จะรับใช้พระเจ้าโดยการเชื่อฟังธรรมเนียมปฏิบัติ คนอื่นๆ เห็นว่าเปาโลกำลังอธิบายถึงประสบการณ์ของผู้ไม่เชื่อเท่านั้น การอภิปรายถึงมุมมองเหล่านี้ก็จะมี ต่อไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งแล้วผู้เชื่อทุกๆ คนรู้สึกสับสนด้วยการทำงานของธรรมชาติบาปของเขาหรือของเธอ

“ก่อนที่จะเริ่มต้นการศึกษาของการคืนรนอย่างใหญ่หลวงนี้ของเปาโล ให้เราตั้งความคิดของเรา ให้มั่นคงว่าที่นี่เปาโลไม่ได้กล่าวถึงการยกโทษ แต่กล่าวถึงการช่วยกู้: ‘ใครจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากร่างกายนี้ซึ่งเป็นของความตายได้?’ คำถามทั้งสิ้นก็เกี่ยวข้องกับบาปที่ดำรงอยู่ในซึ่งเป็นเหมือนอำนาจและไม่ใช่บาปที่ได้กระทำซึ่งเป็นอันตราย”²⁵³

“เขาให้ภาพของมนุษย์ทุกคนภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติเพื่อที่จะแสดงให้เห็นว่าทำไมการตายต่อธรรมเนียมปฏิบัติจึงเป็นส่วนหนึ่งของพระกิตติคุณ”²⁵⁴

7:7 ตัวอย่างของเปาโลเกี่ยวกับธรรมเนียมปฏิบัติซึ่งก็คือ บัญญัติประการที่สิบก็ทำให้ชัดเจนว่าโดย “ธรรมเนียมปฏิบัติ” นั้น เขาไม่ได้อ้างอิงถึงพันธสัญญาเดิมทั้งหมด เขาหมายถึงธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสและโดยเฉพาะอย่างยิ่งส่วนที่เป็นในแง่ศีลธรรมของมัน นั่นก็คือบัญญัติ 10 ประการ ณ จุดนี้บรรดานักศาสนศาสตร์แบบรีฟอร์มชอบที่จะแยกความแตกต่างระหว่างส่วนที่เป็นในแง่ศีลธรรมกับส่วนที่เป็นในแง่พิธีกรรมของธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส พวกเขาหลายคนยืนยันว่าพระเจ้าได้ทำลายส่วนที่เป็นในแง่พิธีกรรมของธรรมเนียมปฏิบัติแล้ว²⁵⁵ อย่างไรก็ตามที่นี่เปาโลโต้แย้งว่าคริสเตียนได้ตายต่อธรรมเนียมปฏิบัติ ซึ่งได้เป็นหนึ่งใน บัญญัติ 10 ประการมาเป็นตัวอย่างของธรรมเนียมปฏิบัติ อย่างไรก็ตามเขาไม่ได้กล่าวว่าอุปนิสัยที่ผิดศีลธรรมนั้นไม่เป็นปัญหาสำหรับคริสเตียน (เปรียบเทียบ 8:4) การใช้คำว่า “บาป” ของเปาโลในย่อหน้านี้แสดงให้เห็นว่าเขากำลังคิดถึงบาปที่เป็นพลังที่อยู่ภายในของทุกคน ซึ่งก็คือธรรมชาติมนุษย์บาปของเราเขาไม่ได้คิดว่ามันเป็นการกระทำของบาป มันคือพลังนั้นหรือหลักการบาปนั้นที่ข่มขู่และขู่เรียกร้องของธรรมเนียมปฏิบัติกระตุ้นขึ้น ความหมายพื้นฐานของคำกรีกที่แปลว่า “บาป” (ฮามาร์ทีอา) คือ “ขาดไป” เราเห็นว่าเราขาดไปในสิ่งที่พระเจ้าเรียกร้องเมื่อเราตระหนักถึงธรรมเนียมปฏิบัติของพระองค์

“ธรรมเนียมปฏิบัติเป็นกระจกที่เปิดเผยถึงตัวตนภายในและแสดงให้เห็นว่าเราสกปรกแค่ไหน (ยก. 1:22-25)”²⁵⁶

การเรียกร้องของธรรมเนียมปฏิบัติในกรณีนี้ “อย่าโลก” ทำให้เราตระหนักถึงบาปของเราอย่างมีสติ บางทีเปาโลได้เลือกบัญญัติประการที่สิบสำหรับการยกตัวอย่างของเขาก็เพราะว่ามันเกี่ยวข้องกับ ความปรารถนาต่างๆ (นั่นคือความปรารถนาที่ผิดศีลธรรมทุกๆ อย่าง) ความปรารถนาทั้งหลายของเราคือรากต่างๆ แห่งการกระทำหลายอย่างของเรา บัญญัติประการที่สิบเป็นคำสั่งที่ทำให้สำนึก ทุกๆ คนที่จริงจัง จะยอมรับว่าเขาหรือเธอได้ละเมิดมัน

7:8 ตัวอย่างหนึ่งของสิ่งที่อยู่ในความคิดของเปาโลที่นี่ก็คือเรื่องราวของการทดลองและการล้มลงใน บาปในปฐมกาลบทที่ 3 เมื่อใดก็ตามที่บางคนตั้งกฎหมายห้ามบางสิ่งแนวมโน้มตามธรรมชาติของผู้คนก็คือ ที่จะต่อต้านมัน ถ้าคุณบอกเด็กเล็กๆ ว่า “อย่าทำอย่างนั้นอย่างนั้น” คุณอาจสร้างความปรารถนาภายในเขา หรือเธอที่จะทำมัน ซึ่งเป็นความปรารถนาที่ไม่ได้อยู่ที่นั่นมาก่อน

“สมมุติว่ามีชายคนหนึ่งตั้งใจที่จะขับรถยนต์ของเขาไปตามความเร็วที่จำกัดของมัน ถ้าป้ายตาม ถนนบอกว่าไม่จำกัดความเร็ว ความคิดอันเดียวของชายนั้นก็คงจะเป็นการขับรถของเขาไปเรื่อยๆ แต่ในทันใดนั้นเขาก็พบกับถนนที่มีป้ายจำกัดความเร็ว 30 ไมล์ต่อชั่วโมงอยู่บ่อยๆ ความตั้งใจ ของชายนี้ก็เกิดการต่อต้านและการต่อต้านก็ถูกกระตุ้นมากขึ้นโดยการจำกัดความเร็วที่ถูกบังคับให้ อย่างเข้มงวด” ตอนนี้อย่างนั้นก็ขับต่อไปอย่างดุเดือดรู้ถึงความปรารถนาของเขาที่จะ “เร่งความเร็ว” และการต่อต้านของเขาต่อความจำกัด ป้ายจำกัดความเร็วไม่ได้สร้างความปรารถนาที่บ้า ที่จะเร่งรีบไปข้างหน้า มันอยู่ที่นั่นมาก่อน แต่ป้ายเหล่านั้นได้นำชายคนนี้เข้าสู่ความขัดแย้งกับ สิทธิอำนาจ”²⁵⁷

“ความโลภ” หรือ “ความปรารถนา” ครอบคลุมถึงระดับกว้างของความอยากต่างๆ ไม่ใช่แค่ ความปรารถนาทางเพศเท่านั้น ซึ่งฉบับแปลคิงเจมส์ที่ใช้คำว่า “ตัณหา” (และ “ความปรารถนาอย่างมาก” ข้อ 8) บ่งบอกไว้ คำว่า “ตาย” ที่นี้หมายถึงอยู่เฉยๆ หรือไม่ทำงานแต่ไม่ใช่ไร้อำนาจอย่างสิ้นเชิงอย่างที่มัน ชัดเจนจากข้อที่ 9 ที่ซึ่ง บาปที่ “ตาย” นี้กลับสู่ชีวิต การขาดหายไปของคำกริยาก่อนคำว่า “ตาย” ในฉบับ ภาษากรีกบ่งบอกว่าสิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวถึงคือสิ่งต่างๆ ไปไม่ใช่เป็นการขาดเพียงทางประวัติศาสตร์ที่เจาะจง

7:9 เปาโลมีชีวิตอยู่นอกเหนือธรรมเนียมปฏิบัติไม่มีใครที่ไม่เคยเกี่ยวข้องกับธรรมเนียมปฏิบัติ อย่างไรก็ตาม ในอดีตของเปาโลนั้นเขาได้มีชีวิตอยู่โดยไม่ได้ตระหนักถึงข้อเรียกร้องแท้จริงของธรรมเนียมปฏิบัติ เพราะฉะนั้น มันจึงเป็นความชอบธรรมของตนเอง (เปรียบเทียบกับ ฟป. 3:6) การต่อสู้ต่างๆ ของเขาก่อนกลับใจเชื่อ ส่วนใหญ่ก็เป็นเรื่องทางสติปัญญา (ตัวอย่างเช่น พระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ใช่ไหม?) มากกว่าที่จะเป็น ทางศีลธรรม

“เขาโลแห่งทาร์ซัสคงได้มุ่งไปทางการสืบสวนแบบคาทอลิกในสเปน และคงไม่มีความรู้สึกหวาด หวั่นในจิตสำนึก”²⁵⁸

เมื่อบัญญัติได้เขาไปสู่จิตสำนึกของเปาโล มันกระตุ้นบาปและเขาได้ตายในแง่ที่ว่าเขาได้ตระหนักถึงความตายฝ่ายวิญญาณของเขา สิ่งนี้ก็เป็นจริงสำหรับทุกๆ คน ที่นี้เปาโลไม่ได้กล่าวถึงการเข้าส่วนของเขากับพระคริสต์ในความตาย

7:10 เจตนาของธรรมเนียมบัญญัติก็คือที่จะนำพระพร (ชีวิต) ไปสู่ผู้คนที่พวกเขาเชื่อฟัง (ลนต. 18:5) อย่างไรก็ตาม เพราะว่าเปาโลไม่ได้เชื่อฟัง เขาก็พบว่ามันได้กล่าวโทษเขา

“... ก่อนขงยุคธรรมที่จะสรุปว่าธรรมเนียมบัญญัติจะให้ชีวิตถ้าหากได้รับการเชื่อฟังอย่างสมบูรณ์”²⁵⁹

7:11 เปาโลทำให้เห็นบาปในลักษณะตัวตนที่กำลังกระทำอยู่ ณ ตรงนี้ บาปเล่นบทบาทของผู้ทดลอง มันได้หลอกลวงเปาโลและได้ฆ่าเขาเสีย (เปรียบเทียบ ปฐก.3) ธรรมชาติบาปในตัวเปาโลเป็นตัวกระตุ้นเขาและเป็นอย่างนี้ในทุกๆ คน เพื่อให้ทำในสิ่งที่พระบัญญัติสั่งห้าม

“เมื่อคริสเตียนใหม่เติบโตขึ้น เขาก็เรียนรู้ถึงปรัชญาต่างๆ ของชีวิตคริสเตียน เขาสามารถอ่านหนังสือต่างๆ เข้าร่วมสัมมนา ฟังเทปและรับข้อมูลได้อย่างมากมาย ถ้าเขาไม่ระวัง เขาจะเริ่มติดตามผู้นำที่เป็นมนุษย์และเอาคำสอนของเขามาเป็นธรรมเนียมบัญญัติ การปฏิบัติแบบนี้ก็เป็นรูปแบบที่แยบยลของการเคร่งครัดในกฎและมันฆ่าการเติบโตฝ่ายวิญญาณ ไม่มีอาจารย์ที่เป็นมนุษย์คนไหนที่สามารถแทนที่พระคริสต์ได้ ไม่มีหนังสือใดที่สามารถแทนที่พระคัมภีร์ได้ มนุษย์สามารถให้ความรู้แก่เราได้แต่พระวิญญาณเท่านั้นที่สามารถให้ความกระจ่างแก่เรา และช่วยเราให้เข้าใจความจริงต่างๆ ฝ่ายวิญญาณ พระวิญญาณให้ความกระจ่างและช่วยเรา ไม่มีผู้นำที่เป็นมนุษย์คนไหนที่สามารถทำอย่างนั้นได้”²⁶⁰

7:12 นี่คือการยืนยันแบบสรุปของคำตอบต่อคำถามของเปาโลในข้อที่ 7 ธรรมเนียมบัญญัติไม่บาป ธรรมเนียมปฏิบัติบริสุทธิ์ มันมาจากพระเจ้าที่บริสุทธิ์และมันเสาะหาบาป มันชอบธรรมเพราะว่ามันวางข้อเรียกร้องที่ยุติธรรมต่อผู้คนและเพราะว่ามันห้ามและลงโทษบาป มันดีเพราะว่าจุดประสงค์ของมันก็เพื่อที่จะให้พระพรและชีวิต (ข้อ 10)²⁶¹

3. การไร้ความสามารถของธรรมเนียมบัญญัติ 7:13-25

ในข้อ 13-25 เปาโลได้อธิบายต่อไปถึงการต่อสู้ส่วนตัวของเขากับความบาปแต่ด้วยความเข้มขันหนักหนา พลังของธรรมเนียมปฏิบัติภายนอกและบาปภายใน (นั่นคือธรรมชาติบาปของเขา) ได้ขัดแย้งกัน เขาไม่ได้พบการช่วยกู้จากความขัดแย้งนี้นอกจากโดยทางพระเยซูคริสต์เจ้า (ข้อ 25) ผู้ศึกษาพระคัมภีร์ตอนนี้หลายคนซึ่งรวมทั้งผมด้วย เชื่อสิ่งที่เปาโลกำลังอธิบายที่นี้ว่ามันเป็นการต่อสู้ส่วนตัวของเขาเอง ในฐานะคริสเตียนที่จะเชื่อฟังธรรมเนียมบัญญัติและก็เอาชนะการกระตุ้นของธรรมชาติบาป (เนื้อหนัง) ของเขาเพื่อจะไม่เชื่อฟังมัน คำกริยาปัจจุบันในคำพยานของเขาก็สนับสนุนมุมมองนี้ ถ้าปราศจากการช่วยเหลือ

ของพระเจ้าเขาคงทำไม่สำเร็จ ผมจะกล่าวมากขึ้นเกี่ยวกับการอ้างเหตุผลของมุมมองนี้ อย่างไรก็ตาม สิ่งที่เขาได้เขียนที่นี่ไม่ใช่เป็นประสบการณ์ตามปกติหรือจำเป็นของคริสเตียน สิ่งที่เป็นตามปกติและจำเป็นสำหรับคริสเตียนก็คือที่จะเชื่อฟังพระเจ้าเพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์นำเรา จูงใจเรา และช่วยเรา ในแง่นี้ การไม่เชื่อฟังคือการประพฤติที่ผิดปกติของคริสเตียน

7:13 ต่อจากนี้เปาโลได้อธิบายถึงความสัมพันธ์ของธรรมเนียมปฏิบัติกับความตาย ความรับผิดชอบต่อความตายเป็นของบาปไม่ใช่เป็นของธรรมเนียมปฏิบัติ (เปรียบเทียบ 6:23) บาปใช้บางสิ่งที่ดี ใช้ธรรมเนียมปฏิบัติ เพื่อจะนำความตายมาก็แสดงให้เห็นถึงความชั่วช้าของบาปอย่างแท้จริง (เปรียบเทียบ ปฐก. 3:1)

7:14 ในฐานะที่เป็นรากฐานของสิ่งที่ตามมา อัครทูตได้ย้ำเตือนบรรดาผู้อ่านของเขาว่าผู้ชอบธรรมทั้งสิ้น (“เรา”) รู้ว่าธรรมเนียมปฏิบัตินั้นเป็น “วิญญาณ” (คำกรีก นิวมาทิกอส เปรียบเทียบ 1 คร. 3:1) มันมาจากพระเจ้า (เปรียบเทียบ ข้อ 22, 25) เปาโลไม่ได้ต้องการให้บรรดาผู้อ่านของเขาที่จะเข้าใจ สิ่งที่เขา กล่าวเกี่ยวกับธรรมเนียมปฏิบัติว่าเป็นการวิจารณ์พระเจ้าผู้ได้ประทานธรรมเนียมปฏิบัตินั้น

ในทางตรงกันข้ามกับธรรมเนียมปฏิบัติที่ดี เปาโลอยู่ฝ่ายเนื้อหนังหรือไม่อยู่ฝ่ายวิญญาณ (คำกรีก ซาร์กิกโนส ซึ่งทำจากเนื้อหนัง เปรียบเทียบ 1 คร. 3:1) โดยพื้นฐานแล้วมนุษย์แตกต่างจากธรรมเนียมปฏิบัติ เพราะเรามีธรรมชาติบาปในขณะที่ธรรมเนียมปฏิบัติโดยตัวของมันเองก็ปราศจากบาป เพราะฉะนั้นจึงมีการต่อต้านกันระหว่างมนุษย์กับธรรมเนียมปฏิบัติ

“ถูกขายไว้ให้อยู่ใต้บาป” คือสิ่งที่ผู้เชื่อใหม่ไม่รู้จัก! เขาเห็นว่าเขาได้รับการยกโทษและได้รับความชอบธรรมและเขาก็มีความยินดีเกี่ยวกับมัน! แต่ตอนนี้ที่จะค้นพบธรรมชาติชั่วร้ายซึ่งเขาไม่เคยตระหนักถึงอย่างแท้จริงและซึ่งเขาคิดว่าตนเองได้รับการถูกขจัดออกไปเมื่อเขาเชื่อในตอนแรก ก็เป็น ‘บทเรียนที่สอง’ ซึ่งบ่อยครั้งก็ขมขื่นกว่าบทเรียนแรก—แห่งความรู้สึกลึกซึ้ง!²⁶²

ถ้อยคำของเปาโลที่ว่าตอนนั้นเขาเป็นคริสเตียนซึ่งเป็นทาสของบาปดูเหมือนจะขัดแย้งกับสิ่งที่เขาได้เขียนไปก่อนหน้านั้นในบทที่ 6 เกี่ยวกับการไม่เป็นทาสของบาปอีกต่อไป วลี “ถูกขายให้เป็นทาสของบาป” เป็นข้อพิสูจน์แก่บรรดาผู้แปลหลายคนว่าที่นี่เปาโลกำลังอธิบายถึงคนที่ไม่ได้เป็นคริสเตียน อย่างไรก็ตามในบทที่ 6 เปาโลไม่ได้กล่าวว่าการตายต่อบาปหมายถึงว่าบาปได้สูญเสียความเย้ายวนของมันต่อคริสเตียน มันยังคงมีความเย้ายวนที่แข็งแกร่งต่อคริสเตียนผู้ซึ่งธรรมชาติมนุษย์ของเขายังเป็นบาป (6:15-23) เขาได้กล่าวว่าการตายต่อบาปหมายถึงว่าเราไม่ต้องทำตามคำบัญชาของบาปอีกต่อไป

ในแง่หนึ่งคริสเตียนไม่ได้เป็นทาสของบาปอีกต่อไป (6:1-14) เราได้ตายต่อมันและมันไม่ได้ปกครองเราอีกต่อไป อย่างไรก็ตามในอีกแง่หนึ่งบาปยังมีการดึงดูดที่แข็งแกร่งต่อเราเพราะว่าธรรมชาติมนุษย์พื้นฐานของเรายังเป็นบาปและเราก็เก็บธรรมชาตินั้นไว้ตลอดชั่วชีวิตของเรา ยกตัวอย่างเช่นผู้ร้ายที่ได้รับการปลดปล่อยจากคุกก็ไม่ดำเนินชีวิตภายในกรอบของกำแพงคุกอีกต่อไป อย่างไรก็ตามเขายังคง

ต้องดำเนินชีวิตภายใต้ความจำกัดแห่งความจำกัดแบบมนุษย์ของเขา พระเจ้าได้ปลดปล่อยคริสเตียนให้เป็นอิสระจากคุกของบาป (6:1-14) อย่างไรก็ตามเรายังคงแบกธรรมชาติบาปซึ่งจะเป็นแหล่งแห่งการทดลองสำหรับเราตราบเท่าที่เรายังมีชีวิตอยู่ (7:14-25)

เพื่อลดความยุ่งยากแห่งการเข้าใจความแตกต่างนี้ เปาโลได้ใช้การแสดงออกที่ต่างกันออกไปเพื่ออธิบายถึงความสัมพันธ์สองอย่าง ในบทที่ 6 เขาได้ใช้ “ทาส” แต่ในบทที่ 7 เขาได้เขียนว่า “ถูกขาย” (ข้อ 14) ในบทที่ 6 เขาได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ของมนุษย์ใหม่ในพระคริสต์ (ตัวคนทั้งหมดซึ่งก็คือคริสเตียน) ต่อบาป ในบทที่ 7 เขาได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ของธรรมชาติเก่า (ส่วนหนึ่งของทุกๆ คน รวมทั้งคนใหม่ในพระคริสต์) ต่อบาป อาดัมได้ขายมนุษย์ทุกคนให้เป็นทาสของบาปเมื่อเขาได้ทำบาป (5:12, 14)

“เราถือว่าที่นี่เปาโลกำลังอธิบายถึงคริสเตียนเนื้อหนังและบ่งบอกว่ามันก็อยู่ในเขาด้วยตราบใดที่เขา ยังดำเนินชีวิตที่ต้องตายนี้ ซึ่งต่อต้านพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง (เปรียบเทียบ 8:7) แม้ว่าบทที่ 8 จะกล่าวอย่างชัดเจนมากขึ้นว่าเขาไม่ได้กล่าวถึงคริสเตียนเนื้อหนังในหนทางที่ไร้คุณสมบัติอย่างเดียวกันกับมนุษย์ธรรมชาติที่เป็นเนื้อหนัง”²⁶³

7:15 ธรรมชาติมนุษย์บาปของเปาโลได้ส่งอิทธิพลต่อเขาถึงระดับที่เขาได้พบว่าตนเองทำผิดอย่างจงใจ โดยการถูกลงโทษซึ่งทำให้เขาประหลาดใจ คริสเตียนทุกคนสามารถเข้าส่วนกับเขาในเรื่องนี้ได้

7:16 ท่าทีของอัครทูตต่อธรรมชาติไม่ไร้เหตุผลสำหรับภาวะลำบากของเขา

7:17 ตรงกันข้ามปัญหาของเขาสามารถถูกซ่อนรอยไปถึงบาปที่ได้้อยู่ภายในเขาซึ่งก็คือธรรมชาติบาป ของเขา เปาโลไม่ได้พยายามที่จะหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบแต่กำลังระบุถึงแหล่งแห่งบาปของเขา ซึ่งก็คือธรรมชาติบาปของเขา “ข้าพเจ้า” อธิบายถึงมนุษย์ใหม่ที่เปาโลได้กลายมาเป็นตอนที่เขากลับใจเชื่อ (กท. 2:20) เมื่อมองในฐานะตัวคนทั้งหมดเขาก็ได้ตายต่อบาป อย่างไรก็ตามโดยเฉพาะเจาะจงแล้วแหล่งแห่งบาปภายในเขาก็เป็นธรรมชาติมนุษย์บาปของเขาที่ยังมีชีวิตอยู่

มันมาในลักษณะการค้นพบที่น่ากลัวสำหรับผู้เชื่อใหม่หรือผู้เชื่อที่ไม่ได้รับการสอน ที่จะตระหนักว่าปัญหาของเรากับบาปนั้นซับซ้อน เราเป็นคนบาปไม่ใช่เพราะว่าเราทำบาปเท่านั้น (บทที่ 3) แต่เนื่องจากว่าเราอยู่ในฐานะพงศ์พันธุ์ของอาดัม เราบาปเพราะว่าเราได้ทำบาป (บทที่ 5) เราก็เป็นคนบาปอีกด้วยเพราะว่าเราครอบครองธรรมชาติที่เป็นบาปทั้งหมด (บทที่ 7) พระเยซูคริสต์ได้ชำระโทษสำหรับการกระทำแห่งบาปพระองค์ได้ขจัดโทษของบาปดั้งเดิมออกไปเสียและพระองค์ช่วยให้เราที่จะเอาชนะอำนาจของบาปโดยกำเนิดนั้น

7:8 “โดยทั่วไปเราอาจกล่าวไว้ในข้อที่ 14-17 การเน้นก็อยู่ที่การประพฤติในสิ่งที่ถูกเกลียดชังนั่นคือการไร้ความสามารถที่จะเอาชนะความชั่วในเนื้อหนัง ในขณะที่ข้อ 18-21 การเน้นอยู่ที่ความล้มเหลวที่จะกระทำสิ่งดี—การไร้ความสามารถของเนื้อหนังที่จะทำสิ่งที่ถูกต้อง

“ดังนั้นความล้มเหลวสองอย่างของมนุษย์ที่ได้รับการกระตุ้นที่จะเอาชนะความชั่วหรือที่จะบรรลุความดี—ก็ถูกกล่าวถึง มันต้องมีการช่วยเหลือจากภายนอก นอกเหนือจากเขาเอง”²⁶⁴

เปาโลหมายถึงว่าบาปได้ทำให้ธรรมชาติ (“เนื้อหนัง”) ของเขาเสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิงแม้ว่าเขาเป็นคริสเตียน เขายังคงเป็นคนบาปที่เสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิง (3:10-18, 23) เขาารู้สิ่งที่เขาควรกระทำแต่เขาไม่ได้ทำอยู่เสมอ “เสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิง” อ้างอิงถึงความเป็นจริงที่ว่าบาปได้กระทบต่อทุกๆ ด้านของ ตัวเรา มันไม่ได้หมายความว่าเราจำเป็นต้องทำอะไรที่เราสามารถทำได้

7:19-20 ข้อเหล่านี้กล่าวอีกครั้งหนึ่งถึงแนวคิดของข้อที่ 15 และ 17 ตามลำดับ เป็นที่ชัดเจนว่าเปาโลกล่าวย้ำแนวคิดเพื่อที่จะเพิ่มการรู้คุณค่าของเราต่อความรู้สึกแห่งความสับสนที่เขาได้รู้สึก

7:21 ถ้อยคำของ “หลักการ” หรือ “ธรรมบัญญัติ” นี้สรุปถึงความคิดของเปาโล²⁶⁵ ธรรมบัญญัติ (กฎ) ทั้งหมดจะต้องถูกแยกแยะให้แตกต่างในพระธรรมโรม (1) ธรรมบัญญัติของโมเสสซึ่งกล่าวโทษ (3:19); (2) กฎบัญญัติที่เป็นหลักการ (3:21); (3) หลักของความเชื่อซึ่งตัดความชอบธรรมด้วยตนเองออกไป (3:27); (4) กฎแห่งบาปที่อยู่ในกายซึ่งมีชัยชนะเหนือกฎแห่งจิตใจ (7:21, 23, 25); (5) กฎแห่งจิตใจ ซึ่งยอมรับธรรมบัญญัติของโมเสสแต่ไม่สามารถทำมันได้เนื่องจากกฎแห่งบาปในกาย (7:16, 23); และ (6) กฎของพระวิญญาณที่มีอำนาจที่จะช่วยผู้เชื่อจากกฎแห่งบาปซึ่งอยู่ในกายของเขา และจิตสำนึกของเขาจากการกล่าวโทษของธรรมบัญญัติของโมเสสได้ ยิ่งไปกว่านั้นอีกพระวิญญาณทำงานในเรื่องความชอบธรรมตามการเรียกร้องของธรรมบัญญัติของโมเสสในคริสเตียนที่ยอมจำนน (8:2, 4)”²⁶⁶

7:22-23 ในเชิงสติปัญญาเปาโลโต้แย้งว่าเขาควรที่จะเชื่อฟังธรรมบัญญัติของโมเสส (ข้อ 22) แต่ในด้านศีลธรรมแล้วเขาพบว่าตนเองอยู่ในการกบฏต่อสิ่งที่เขารู้ว่าถูกต้อง

“ตามความจริงของ 8:7-8 มันยากที่จะมองว่าผู้พูดที่นี่ [ในข้อ 22] เป็นคนอื่นมากกว่าเป็นผู้เชื่อ”²⁶⁷

การกบฏตามธรรมชาตินี้คือบางสิ่งที่เขาไม่สามารถจัดเอาออกไปจากตนเองได้ บางทีเปาโลใช้คำว่า “กฎแห่งจิตใจ” เพราะว่าจิตใจมีความสามารถที่จะรับรู้และทำการตัดสินใจในแง่ศีลธรรม²⁶⁸

“เป็นเพราะว่าผู้คนไม่ได้ตระหนักถึงความเลวทรามทั้งสิ้นของเขา คือพวกเขาไม่ได้พบว่าพระคริสต์เป็นทั้งสิ้นของพวกเขา”²⁶⁹

เปาโลได้อธิบายอย่างยินดีในบทที่ 8 ว่าใครคนหนึ่งที่มีอำนาจไม่จำกัดสามารถช่วยเราควบคุมการกบฏของเราได้

7:24 ความเจ็บปวดของความตรึงเครียดนี้และการไร้ความสามารถของเราที่จะขจัดธรรมชาติบาปออกไปจากตัวเราที่กระตุ้นเราให้ทำสิ่งต่างๆ ที่นำไปสู่ความตายก็มีมากขึ้นที่นี่ เหตุที่คริสเตียนไม่ได้รู้สึกถึง

ความคิดและความเจ็บปวดของการทำสิ่งต่างๆ ที่เขาหรือเธอรู้ว่าผิดคืออะไร? เราจะไม่มีวันหลีกเลี่ยงจากการต่อสู้กับการทดลองในชีวิตนี้ ในข้อนี้ ยูจีน ปีเตอร์สันเขียนแบบความคิดของเปาโลใหม่ดังนี้คือ

“ข้าพเจ้าได้ลองทุกๆ สิ่งแล้ว แต่ไม่มีสิ่งใดช่วยได้ ข้าพเจ้ามาถึงทางตันแล้ว ไม่มีใครสามารถทำสิ่งใดเพื่อข้าพเจ้าได้เลยหรือ?”²⁷⁰

7:25 คำตอบต่อภาวะลำบากนี้ไม่ใช่การหลีกเลี่ยงจากการทดลองแต่เป็นการเอาชนะมัน

“แหล่งแห่งความน่าสมเพชของเปาโลนั้นชัดเจน มันไม่ใช่ “การแบ่งแยกตนเอง” [นั่นคือ ธรรมชาติเก่ากับธรรมชาติใหม่] แต่ความเป็นจริงก็คือว่าศาสนาซึ่งเป็นความหวังสุดท้ายของมนุษย์ ได้ถูกพิสูจน์ว่าเป็นไม่อ้อที่แตกหัก โดยทางความบาปนั้นมันไม่ใช่การปลอมโยนอีกต่อไปแต่เป็นการกล่าวหา มนุษย์ไม่ต้องการธรรมบัญญัติแต่ต้องการความช่วยเหลือ”²⁷¹

ส่วนสุดท้ายของข้อนี้ก็เป็น การสรุปอีกอย่างหนึ่ง “ข้าพเจ้าเอง” ตรงกันข้ามกับ “พระเยซูคริสต์” เป็นที่ชัดเจนว่าเปาโลต้องการกล่าวถึงแก่นแท้ของการต่อสู้ที่เขาเพิ่งได้อธิบายไปเพื่อเตรียมบรรดาผู้อ่านของเขาสำหรับการช่วยกู้ที่ยิ่งใหญ่ที่เขาได้อธิบายอย่างละเอียดในบทถัดไป

มีคำถามสองคำถามที่เกี่ยวข้องกับการแปลของบทที่ 7 ที่สมควรต่อความสนใจเพิ่มเติมอีก คำถามแรกก็คือ เปาโลกำลังบรรยายประสบการณ์เจาะจงของเขาหรือเสนอการต่อสู้ส่วนตัวของเขาให้เป็นตัวอย่างของบางสิ่งๆ คนประสบ? ประสบการณ์ของเราจะนำเราขอบประการหลังมากกว่า และบทก็สนับสนุนแน่นอนว่าเปาโลคงได้เผชิญกับการต่อสู้นี้เนื่องจากเขาได้กล่าวว่าเขาได้เผชิญ อย่างไรก็ตามมนุษย์ทุกคนก็เผชิญเช่นกันเพราะว่าเราก็ครอบครองความรู้บางอย่างเกี่ยวกับธรรมบัญญัติของพระเจ้า นั่นก็คือการสำแดงโดยธรรมชาติ (โดยทั่วไป) ถ้าไม่ใช่การสำแดงที่พิเศษหรือธรรมบัญญัติของโมเสส และธรรมชาติบาปของมนุษย์

คำถามที่สองก็คือ การต่อสู้ที่เปาโลได้อธิบายในข้อ 14-25 ให้ภาพเกี่ยวกับประสบการณ์ของคนที่ยังไม่ได้รับความรอดหรือคริสเตียน?

ข้อโต้แย้งในมุมมองของผู้ที่ยังไม่ได้รับความรอด	
ข้อดี	ข้อเสีย
1. เป็นมุมมองที่นิยมมากที่สุดท่ามกลางบรรพบุรุษ คริสตจักรยุคแรกเริ่ม	มุมมองอื่นๆ ที่ถูกยึดถือโดยบรรพบุรุษได้ถูก พิสูจน์ว่าผิด

2. คำว่า “ของเนื้อหนัง” หรือ “ไม่ใช่ฝ่ายวิญญาณ” และ “ถูกขายไว้ให้อยู่ใต้บาป” หรือ “ถูกขายไว้ให้เป็นทาสของบาป” (ข้อ 4) เขาได้กับผู้ไม่เชื่อมากกว่าคริสเตียน	คำเหล่านี้เป็นคำที่เหมาะสมที่จะใช้ในการอธิบายถึงความสัมพันธ์ของคริสเตียนต่อธรรมชาติมนุษย์บาปของเขาหรือของเธอ
3. ถา 7:14-25 อธิบายถึงคริสเตียนมันก็ขัดแย้งกับวิธีที่เปาโลได้อธิบายถึงพวกเขา ใน 6:3	ความสัมพันธ์สองอย่างที่แตกต่างกันของคริสเตียนก็อยู่ในเนื้อหาสองตอนนี้ ในบทที่ 6 กล่าวถึงความสัมพันธ์ของเรากับบาป แต่ในบทที่ 7 กล่าวถึงความสัมพันธ์ของเรากับธรรมชาติมนุษย์ของเรา
4. 8:1 บ่งบอกถึงการเปลี่ยนแปลงจากการพูดถึงสภาพที่ยังไม่ได้รับความรอดไปยังสภาพที่ได้รับความรอดแล้ว	8:1 บ่งบอกถึงการเปลี่ยนผ่านจากการปกครองของธรรมชาติมนุษย์บาปไปยังการช่วยกู้โดยพระเยซูคริสต์
5. การขาดหายไปของการอ้างอิงถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์และพระเยซูคริสต์ ยกเว้นในข้อที่ 25 แสดงให้เห็นว่าที่นี่เป็นการกล่าวถึงคนที่ยังไม่ได้ได้รับความรอด	ขอโต้แย้งของเปาโลไม่ได้เรียกร้องถึงการอ้างอิงเหล่านี้เนื่องจากว่าเป็นความขัดแย้งระหว่างธรรมเนียมปฏิบัติและเนื้อหนัง (ธรรมชาติมนุษย์)

ขอโต้แย้งในมุมมองของผู้ที่ได้รับความรอดแล้ว	
ข้อดี	ข้อเสีย
1. ออแกสตินและพวกปฏิรูปก็ยึดถือมุมมองนี้	การสนับสนุนเก่าแก่โดยบรรพบุรุษแห่งคริสตจักรแรกเริ่มก็ชอบอีกมุมมองหนึ่ง
2. การเปลี่ยนแปลงจากกาลอดีตใน 7:7-13 ไปยังกาลปัจจุบัน ใน 7:14-25 บ่งบอกว่า ข้อ 14-25 อธิบายถึงประสบการณ์ก่อนกลับใจเชื่อของเปาโล	เปาโลได้ใช้กาลปัจจุบันในข้อ 14-25 เพื่อความชัดเจนของการแสดงออก
3. ถาที่นี่เปาโลได้อธิบายถึงชีวิตก่อนการมาเป็นคริสเตียนของเขาเขาก็ได้ขัดแย้งกับสิ่งที่เขาได้กล่าวถึงมันในฟิลิปปี 3:6	ในฟิลิปปี 3 เปาโลได้อธิบายถึงฐานะของเขาต่อคนอื่น แต่ที่นี่เขาได้อธิบายถึงความสัมพันธ์ของเขากับพระเจ้า
4. ขอโต้แย้งของธรรมสารนี้เริ่มต้นจากการทำให้ชอบธรรม (บทที่ 3-5) ไปยังการชำระให้บริสุทธิ์ (บทที่ 6-8)	ในบทที่ 6 เปาโลได้อ้างอิงถึงประสบการณ์ก่อนกลับใจเชื่อเช่นกัน (ข้อที่ 6, 8)
5. ความขัดแย้งนั้นเป็นเรื่องจริงต่อประสบการณ์ของคริสเตียน	จริงๆแล้วเป็นลักษณะที่ชัดเจนของประสบการณ์คริสเตียนเนื่องจากว่าคริสเตียนได้ตายต่อบาป
6. ส่วนสุดท้ายของข้อที่ 25 บ่งบอกว่าความขัดแย้งนี้จะดำเนินต่อไปหลังจากใครก็ตามที่ยอมรับว่าการช่วยกู้มาทางพระเยซูคริสต์	ตอนปลายของข้อที่ 25 เป็นแค่ถ้อยคำสรุปสุดท้ายเท่านั้น

อย่างที่ได้อธิบายไปก่อนหน้านี้ ผมเชื่อว่าหลักฐานในมุมมองของผู้ที่ได้รับความรอดนั้นแน่นหนา กว่าอย่างที่คนอื่นๆ เชื่อกัน²⁷²

ความขัดแย้งที่ถูกระบุในข้อที่ 13-25 ไม่ใช่เป็นความขัดแย้งอย่างเดียวกันที่เปาโลได้นำเสนอใน กาลาเทีย 5:16-23 ปฏิบัติของธรรมชาติมนุษย์บาปใน โรม 7 คือ คริสเตียนแต่ละคนแต่ในกาลาเทียคือ พระวิญญาณบริสุทธิ์ สภาพของผู้เชื่อในโรมอยู่ภายใต้ธรรมบัญญัติ แต่ผู้เชื่อในกาลาเทียอยู่ภายใต้ ธรรมบัญญัติหรือพระคุณ ผลลัพธ์ของความขัดแย้งในโรมนั้นคือความพ่ายแพ้ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่ใน กาลาเทียคือความพ่ายแพ้หรือชัยชนะ ธรรมชาติของความขัดแย้งในโรมคือประสบการณ์ที่ไม่ปกติของ คริสเตียนแต่ในกาลาเทียเป็นประสบการณ์ที่ปกติของคริสเตียน 273

บทนี้ที่สำคัญอย่างมากด้วยเหตุผลด้วยกัน มันแก้ไขแนวคิดอันเป็นที่นิยมว่าการต่อสู้ของเรา กับบาปเป็นเพียงแค่การต่อต้านบาปต่างๆและนิสัยต่างๆ ที่เจาะจง ในทางตรงกันข้ามมันก็ต่อต้านพื้นฐาน ธรรมชาติมนุษย์ของเราอีกด้วย ประการที่สองมันแสดงให้เห็นว่าโดยพื้นฐานแล้วธรรมชาติมนุษย์ของเรา ไม่ใช่ดีแต่แล้ว ประการที่สามมันโต้แย้งว่าการชำระให้บริสุทธิ์อย่างต่อเนื่องไม่ได้มาโดยการเชื่อฟัง ธรรมบัญญัติซึ่งเป็นรูปแบบของการเคร่งในกฎที่ถูกเรียกว่าการปฏิบัติเคร่งในศาสนา มันยังยืนยันว่าการทำ สิ่งถูกต้องเรียกร้องมากกว่าแค่การตัดสินใจที่จะทำมัน ความเข้าใจลึกซึ้งเหล่านี้จำเป็นสำหรับเราที่จะชื่นชม สิ่งที่เปาโลเริ่มที่จะอธิบายในบทที่ 8

เกี่ยวข้องกับคำถามของความสัมพันธ์ของผู้เชื่อต่อธรรมบัญญัติคือเรื่องของการยึดอยู่ในกฎ

“การยึดอยู่ในกฎคือทำที่แบบเนื้อหนังที่ทำตามกฎเกณฑ์เพื่อที่จะยกย่องตนเอง มันไม่ใช่กฎเกณฑ์ เอง มันไม่ใช่ทั้งการเข้าร่วมหรือการไม่เข้าร่วม มันคือทำที่ที่เราเข้าหามาตรฐานของกฎเกณฑ์ และพระเจ้าผู้ก่อตั้งกฎนั้น”²⁷⁴

การยึดอยู่ในกฎก็เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจอุปนิสัยของเราเอง หรือของคนอื่น ว่าเป็นที่ยอมรับหรือไม่ เป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าโดยมาตรฐานของการเชื่อฟังต่อธรรมบัญญัติซึ่งเรากำหนดขึ้นไม่ใช่พระเจ้า บางคน ให้คำนิยามของการยึดอยู่ในกฎ (การปฏิบัติแห่งการเคร่งครัดทางศาสนา) เป็นการเชื่อว่าข้าพเจ้าสามารถ ได้รับการทำให้ชอบธรรมหรือการชำระให้บริสุทธิ์โดยการเชื่อฟังกฎเกณฑ์ต่างๆ

ผลลัพธ์บางอย่างของการเข้าสวนกับพระคริสต์ในโรม บทที่ 6 และ 7		
บทที่	6	7
หัวข้อ	ความสัมพันธ์ของผู้เชื่อกับบาป	ความสัมพันธ์ของผู้เชื่อกับ ธรรมบัญญัติ

สภาพแต่ก่อนของเรา	การเป็นทาสของบาป(เปรียบเทียบ 6:1-11)	พันธะต่อธรรมเนียมบัญญัติ (เปรียบเทียบ 7:1-6)
สภาพปัจจุบันของเรา	ไม่เป็นทาสของบาปอีกต่อไป (เปรียบเทียบ 6:12-14)	ไม่มีพันธะที่จะถือรักษาธรรมเนียมบัญญัติอีกต่อไป (เปรียบเทียบ 7:7-12)
อันตรายปัจจุบันของเรา	การเป็นทาสของบาปโดยการจำนนต่อมัน (เปรียบเทียบ 6:15-18)	ไม่สามารถเอาชนะเนื้อหนังโดยการพยายามถือรักษาธรรมเนียมบัญญัติ (เปรียบเทียบ 7:13-24)
ความรับผิดชอบปัจจุบันของเรา	ถวายเป็นตัวเราเองและสมาชิกของเราต่อพระเจ้าให้เป็นเครื่องมือของพระองค์ (เปรียบเทียบ 6:19-23)	วางใจและเชื่อฟังพระเจ้าผู้เดียวที่สามารถช่วยให้เราเอาชนะเนื้อหนังได้ (เปรียบเทียบ 7:25 เป็นต้นไป)

ค. ความสัมพันธ์ของผู้เชื่อกับพระเจ้า บทที่ 8

“มีรายงานว่าสเปนเนอร์ได้กล่าวว่าถ้าพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์เป็นแหวน และธรรมสารถึงชาวโรมก็เป็นอัญมณีล้ำค่า บทที่ 8 ก็จะเป็นจุดที่เปล่งประกายของอัญมณี”²⁷⁵

“ไม่เป็นที่สงสัยเลยว่า แต่ละบทๆ นั้น เป็นชีวิตของผู้เชื่อ...”²⁷⁶

อย่างในบทที่ 5 มาถึงจุดสำคัญของการสำแดงของเปาโลเกี่ยวกับการทำให้ชอบธรรมของคนบาป ดังนั้นบทที่ 8 ก็มาถึงจุดสำคัญของความจริงเกี่ยวกับการชำระให้บริสุทธิ์ของธรรมิกชน ทั้งสองบทจบลงด้วยการยืนยันถึงความมั่นคงนิรันดร์ของผู้เชื่อ ในบทที่ 5 ความมั่นคงของเราขึ้นอยู่กับชีวิตของพระบุตร และในบทที่ 8 ความมั่นคงของเราขึ้นอยู่กับอำนาจของพระวิญญาณ ซึ่งทั้งสองก็ขึ้นอยู่กับความรักของพระบิดา บทนี้ประกอบไปด้วยการให้ความสนใจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของการอ้างอิงถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ในพันธสัญญาใหม่ เฉลี่ยแล้วหนึ่งครั้งต่อทุกๆสองข้อ ในขณะที่มีการปรากฏของคำว่า “ข้าพเจ้า” ประมาณ 30 ครั้งในบทที่ 7 ในบทที่ 8 มีการอ้างอิงถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ถึง 17 ครั้ง บทนี้อธิบายถึงประโยชน์ต่างๆของการชำระให้บริสุทธิ์ที่เกิดขึ้นโดยการทรงสถิตและอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าผู้ประทับอยู่ในผู้เชื่อทุกคน ²⁷⁷

“โดยรวมแล้วเป็นมุมมองที่แคบเกินไปที่จะเห็นส่วนนี้เป็นแค่การแก้ถอนต่อสภาพน่าสังเวชที่ถูกบรรยายไว้ในบทที่ 7 ที่จริงแล้วบทนี้รวบรวมเส้นใยที่หลากหลายแห่งความคิดจากการอธิบายทั้งหมดเรื่องการทำให้ชอบธรรมและการชำระให้บริสุทธิ์ และผนวกสองสิ่งนี้เข้าด้วยกันกับปมแห่งมงกุฏของการมีศักดิ์ศรี”²⁷⁸

1. การปลดปล่อยของเราจากเนื้อหนังโดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ 8:1-11

ผู้เขียนดำเนินต่อไปในการกล่าวถึงสภาพของผู้เชื่อและจากนั้นก็ให้คำอธิบาย

ถ้อยคำเกี่ยวกับสภาพของผู้เชื่อ 8:1-4

8:1 “เหตุฉะนั้น” แนะนำถึงการสรุปที่ขึ้นอยู่กับทุกสิ่งที่เป็นไปได้เขียนตั้งแต่ บทที่ 3 เป็นต้นไปไม่ใช่แค่บทที่ 7 โดยเฉพาะอย่างยิ่ง 7:6 เขาได้ยืนยันอีกครั้งว่าการทำให้ชอบธรรมเป็นพื้นฐานที่ขาดไม่ได้สำหรับการชำระให้บริสุทธิ์²⁷⁹ คริสเตียนต้องเชื่อว่าเขาหรือเธอมีการยอมรับอย่างถาวรต่อพระเจ้าก่อนที่คนนั้นจะเติบโตอย่างมากในพระคุณและทางธรรม

“โรม 3:20 แสดงถึง ‘เหตุฉะนั้น’ ของการลงโทษ แต่โรม 8:1 ให้ ‘เหตุฉะนั้น’ ของการไม่ลงโทษ...”²⁸⁰

ไม่มีการลงโทษที่แตกต่างจากเสรีภาพจากการพิพากษา (2 คร. 5:10) ไม่มีการลงโทษ (คำกรีก คาทาคริมา คือ การจำคุกและให้ทำงานหนัก) หมายถึงพระเจ้าจะไม่ลงโทษเราโดยให้ไปสู่การแยกออกจากพระองค์ชั่วนี้รันดรเนื่องจากบาปของเรา เหตุผลก็คือว่าผู้เชื่ออยู่ในพระเยซูคริสต์ พระผู้ไถ่ได้ทนทุกข์ต่อผลต่างๆ ของความบาปของเราในฐานะตัวแทนของเรา พระองค์จะไม่ประสบกับการลงโทษและเราในฐานะคนเหล่านั้นที่พระองค์เป็นผู้แทน ก็จะไม่ประสบกับการลงโทษเช่นกัน จงสังเกตพลังที่เด็ดขาดของพระสัญญาที่ยิ่งใหญ่นี้ เรามีความมั่นคงนี้รันดร!

“ธรรมเนียมบัญญัติลงโทษ แต่ผู้เชื่อมีความสัมพันธ์ใหม่กับธรรมเนียมบัญญัติ เหตุฉะนั้นเขาไม่สามารถถูกลงโทษได้”²⁸¹

8:2 ที่นี้เปาโลใช้คำว่า “ธรรมเนียมบัญญัติ” โดยเปรียบเทียบกับคำว่า “หลักการ” (ข้อ 23) เขาไม่ได้อ้างอิงถึงธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส (เปรียบเทียบ 7:21) ธรรมเนียมบัญญัติเหล่านี้อ้างอิงถึงความแน่นอนและความสม่ำเสมอที่แสดงถึงลักษณะการทำงานของพระวิญญาณและบาป งานของพระวิญญาณที่มายังเราเนื่องด้วยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ก็นำไปสู่ความสมบูรณ์ของชีวิต และบาปนำไปสู่ความตายนั้นปลายสุดท้ายถูกกล่าวถึงที่นี่

“ทั้งพระวิญญาณและบาป และความตายถูกเรียกว่าธรรมเนียมบัญญัติเนื่องด้วยความต่อเนื่องของอิทธิพล และการกระทำของสิ่งเหล่านี้”²⁸²

“หัวข้อที่นี่ไม่ใช่งานของพระคริสต์เพื่อเราอีกต่อไป แต่เป็นงานของพระวิญญาณภายในเราถ้าปราศจากพระวิญญาณภายในเราที่เป็นธรรมเนียมบัญญัติแห่งชีวิต ก็จะไม่มื่ออะไรนอกจากการลงโทษ เพราะคนที่ถูกสร้างใหม่ไม่มีอำนาจภายในตัวเองถ้าปราศจากพระวิญญาณแห่งพระพรที่ต่อต้านชีวิตแห่งความเป็นทาสตลอดไปของเนื้อหนัง ‘ซึ่งนั้นปลายก็คือความตาย’ (6:21)”²⁸³

ที่ผ่านมาในพระธรรมโรมเปาโลอ้างอิงถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ครั้งเดียว (5:5) แต่ในบทนี้เขาอ้างอิงถึง 17 ครั้ง

8:3 ธรรมชาติของโมเสสไม่สามารถปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระจากบาปและความตายได้ (ข้อ 2; เปรียบเทียบ บทที่ 7) เพราะว่าแรงดึงดูดใจของมันนั้นมีต่อธรรมชาติพื้นฐานของมนุษย์เท่านั้น มันกระตุ้นเราทางสติปัญญาที่จะเชื่อฟังพระเจ้า แต่มันไม่สามารถจัดเตรียมอำนาจที่เพียงพอสำหรับการเชื่อฟังได้น่ายินดีที่เนื่องจากความลึกแห่งความรักของพระเจ้า พระองค์ได้ส่งพระบุตรของพระองค์ที่จะจัดการกับบาป อย่างมีประสิทธิภาพ

เปาโลได้อ้างอิงถึงบุคคลและงานของพระคริสต์ในข้อนี้ พระเยซูคริสต์ได้มา “ในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาป” (เปรียบเทียบ ฟป. 2:7) ไม่ใช่ “ในเนื้อหนังที่บาป” หรือ “ในสภาพ เหมือนเนื้อหนัง” พระองค์ทรงปราศจากบาปและเป็นมนุษย์อย่างแท้จริง

“เพื่อไถ่บาป” คำกรีกตามตัวอักษรมีความหมายกว้างกว่า “เครื่องบูชาสำหรับบาป” หรือ “เครื่องบูชาไถ่บาป” และก็เป็นการแปลที่ดีกว่า ธรรมชาติของโมเสสไม่สามารถจัดการกับบาปได้ ดังนั้นพระเจ้าได้ส่งพระบุตรของพระองค์มาจัดการบาป นั่นคือประเด็นของข้อนี้

“การสงครามถูกรวมไว้แล้วและชัยชนะก็แน่นอนในเนื้อหนังเดียวกันซึ่งอยู่ในเรา เป็นทั้งที่นั่งและตัวแทนของบาป”²⁸⁴

“กฎของการฟ้องร้องครั้งที่สองสำหรับความผิดเรื่องเดียวกัน” กล่าวว่าคุณใดก็ตามจะไม่ถูกสอบสวนในศาลสองครั้งสำหรับอาชญากรรมเดียวกัน เนื่องจากว่าพระเยซูคริสต์ได้ชำระโทษบาปของคุณ และเนื่องด้วยว่าคุณอยู่ในพระคริสต์ พระเจ้าจะไม่ลงโทษคุณ”²⁸⁵

“กฎของการฟ้องร้องครั้งที่สองสำหรับความผิดเรื่องเดียวกัน” เป็นหลักการอันเป็นที่รู้จักทั่วไปของความยุติธรรม

8:4 ที่นี้จุดประสงค์ของการมาบังเกิดเป็นมนุษย์ปรากฏในบริบทของการต่อสู้ของบทที่ 7 พระเจ้าปฏิบัติตามข้อเรียกร้องต่างๆ ของธรรมชาติในเราโดยพระวิญญาณของพระองค์ที่สถิตและเสริมฤทธิ์เรา อย่างไรก็ตามสิ่งนี้ไม่ได้เป็นโดยอัตโนมัติเนื่องจากว่าพระองค์สถิตในเรา พระเจ้าปฏิบัติตามข้อเหล่านั้นถ้าเราดำเนินตามพระวิญญาณมากกว่าที่จะดำเนินตามเนื้อหนัง การดำเนินตามพระวิญญาณหมายถึงการดำเนิน ในการยอมจำนนและการพึ่งพาพระวิญญาณของพระเจ้า (เปรียบเทียบ กท. 5:16) การดำเนินตามเนื้อหนังหมายถึงการประพฤติตามคำสั่งของเนื้อหนังและการยอมให้ธรรมชาติบาปของเราที่จะปกครองชีวิตของเรา

“การดำเนินตามเนื้อหนัง” คือที่จะทำให้ชีวิตของคนหนึ่งถูกกำหนดและชี้นำโดยค่านิยมของ ‘โลกนี้’ ในการภักดีต่อพระเจ้า คือวิถีชีวิตที่เป็น ‘มนุษย์’ ในทิศทางของมัน อีกด้านหนึ่งการดำเนินตามพระวิญญาณ คือการดำเนินภายใต้การควบคุมและเป็นไปตามค่านิยมของ ‘ยุคใหม่’ ที่ถูกสร้างขึ้นและปกครองโดยพระวิญญาณของพระเจ้าซึ่งเป็นของประทานแห่งยุคสุดท้ายโดยพระองค์”²⁸⁶

“ข้อเรียกร้องของธรรมบัญญัติจะถูกทำให้สำเร็จโดยการกำหนดทิศทางของชีวิตของเราโดยพระวิญญาณ โดยเราได้รับการช่วยเหลือครั้งแล้วครั้งเล่าที่จะทำตามพระวิญญาณและต่อต้านเนื้อหนัง ที่จะหันหลังห่างออกไปมาขึ้นจากการถือว่าตนเองสำคัญ และหันหน้าเข้าหาเสรีภาพที่พระวิญญาณของพระเจ้าได้มอบให้เรามากขึ้นและมากขึ้น”²⁸⁷

“ธรรมบัญญัติสั่งให้หวังและทำงาน แต่ก็ได้ให้มือหรือเท้าแก่ข้าพเจ้า แต่ข้าวดีที่พระกิตติคุณนำมาก็คือ มันสั่งให้ข้าพเจ้าบินและปีกก็ให้ปีกแก่ข้าพเจ้า”²⁸⁸

“ความสำคัญของข้อเหล่านี้ [1-4] อยู่ในความเป็นจริงที่ว่ามันได้ให้ขอสรุปของบทที่ 5 ถึงบทที่ 8 และบ่งบอกถึงรูปแบบที่กระชับหรือเพียงพอของเคล็ดลับสู่ความบริสุทธิ์ของคริสเตียน”²⁸⁹

คำอธิบายถึงสภาพของผู้เชื่อ 8:5-11

8:5 ที่นี่เปาโลเริ่มที่จะอธิบายเพิ่มเติมถึงความแตกต่างระหว่าง “เนื้อหนัง” กับ “พระวิญญาณ” ความแตกต่างนี้ยากที่จะเข้าใจเพราะว่าทั้งสองคำนี้มีความหมายมากกว่าหนึ่งความหมาย ที่จะ “ดำเนินตามเนื้อหนัง” (ข้อ 4) หมายถึง ที่จะทำตามในสิ่งที่ธรรมชาติมนุษย์ปรารถนา ที่จะ “ปักใจในเนื้อหนัง” (ข้อ 5) หมายถึง ที่จะยอมให้ธรรมชาติมนุษย์ที่จะปกครองชีวิตของตน ที่จะ “อยู่ในเนื้อหนัง” (ข้อ 8) หมายถึง ไม่ได้บังเกิดใหม่ หรือ ปราศจากพระวิญญาณ คำว่า “วิญญาณ” ตามบริบทดูเหมือนจะอ้างอิงถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์มากกว่าวิญญาณที่ได้บังเกิดใหม่ของมนุษย์ ผู้ที่ชอบมุมมองที่สองนี้มีแนวโน้มที่จะอธิบายว่ามนุษย์มีสองธรรมชาติ คือ ธรรมชาติเก่าที่บาปและธรรมชาติใหม่ที่เป็นเหมือนวิญญาณมนุษย์ที่ได้บังเกิดใหม่นี้ (เปรียบเทียบ กท. 5:16-17) ในการเห็นด้วยกับมุมมองที่หนึ่ง บทนี้เริ่มด้วยการอ้างอิงที่ชัดเจนถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ข้อ 2) เหตุฉะนั้นการอ้างอิงอื่นๆที่ตามมาสำหรับคำว่า “วิญญาณ” (คำกรีก นิวมา) ก็เป็นพระวิญญาณเช่นกัน ยิ่งไปกว่านั้นอีก มันสมเหตุผลสมผลในการระบุถึงพื้นฐานสำหรับชัยชนะของคริสเตียน เปาโลคงจะชี้ถึงแหล่งสูงสุดนั่นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์มากกว่าตัวแทนลำดับที่สอง ซึ่งก็คือวิญญาณมนุษย์ของเรา

8:6 จิตใจที่มุ่งตามเนื้อหนังก็ใส่ใจและปรารถนาสิ่งต่างๆของเนื้อหนัง (เปรียบเทียบ ฟป. 2:5; คส. 3:2) ปลายทางของท่าทีแบบนี้สุดท้ายแล้วก็คือความตาย
จิตใจที่มุ่งตามการจำนนต่อพระวิญญาณ จะพบกับชีวิตและสันติสุข

ดูเหมือนว่าสันติสุขกับพระเจ้าจะถูกกล่าวถึงที่นี่ เมื่อใดก็ตามที่มีสันติสุขกับ พระเจ้า
สันติสุขกับคนอื่นก็ตามมาโดยปกติ

8:7-8 จิตใจที่มุ่งอยู่กับเนื้อหนังโดยพื้นฐานแล้วจะเป็นศัตรูต่อพระเจ้า การมุ่งความคิดของตนเองที่
เนื้อหนังก็ตรงกันข้ามกับพระบัญญัติของพระเจ้า จากตอนปลายของข้อที่ 7 ดูเหมือนชัดเจนว่าเปาโล
กำลังคิดถึงผู้ที่ยังไม่ได้รับความรอด (เปรียบเทียบ ข้อ 8-9) เป็นที่แน่ชัดว่าเขาต้องการที่จะ “เปิดเผยถึง
เนื้อหนังในความเป็นจริงอย่างสิ้นเชิงของมันที่ขัดกับพระเจ้าและพระประสงค์ของพระองค์อย่างเต็มที่”²⁹⁰
บุคคลหนึ่งสนใจในสิ่งใดก็เปิดเผยถึงตัวตนที่แท้จริงของเขาหรือของเธอ มันเป็นไปได้ที่จะดำเนินตาม
เนื้อหนัง (ข้อ 4-5) แต่ไม่ได้อยู่ในเนื้อหนัง ในอีกแง่หนึ่งเป็นไปได้ที่จะดำเนินอย่างกับคนที่ยังไม่ได้
บังเกิดใหม่แม้ว่าคนนั้นได้พบกับการบังเกิดใหม่แล้ว

8:9 “อย่างไรก็ตาม” บ่งบอกถึงความตรงกันข้าม บรรดาผู้อ่านของเปาโลไม่ใช่แค่ผู้ที่มีธรรมชาติ
มนุษย์บาปเท่านั้น พวกเขายังมีพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่สถิตอยู่ด้วย เราสามารถแปลคำว่า “ถ้า” เป็น
“เนื่องจาก” (ประโยคเงื่อนไขขั้นแรกในภาษากรีก) เพราะว่าที่นี่แสดงถึงเงื่อนไขที่เปาโลที่หักเอาว่าเป็นจริง
ต่อความเป็นจริง ทุกคนที่วางใจในพระเยซูคริสต์ในยุคที่เราใช้ชีวิตอยู่ก็ครอบครองพระวิญญาณบริสุทธิ์
ที่สถิตอยู่ด้วย (เปรียบเทียบ อฟ. 1:13; 1 คร. 12:13)

“เครื่องหมายที่ยิ่งใหญ่ของคริสเตียนแท้จริงคือพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในเขา”²⁹¹

นี่คือหนึ่งในถ้อยคำที่ชัดเจนที่สุดในพระคัมภีร์ที่แก้ไขความเข้าใจผิดที่ว่าการบังเกิดใหม่ด้วย
พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นงานอันที่สองของพระเจ้าสำหรับคริสเตียน

“ไม่มีที่ไหนในพระคัมภีร์ที่เราพบถึงข้อบ่งชี้ที่ชัดเจนมากขึ้นว่าพระวิญญาณเข้าไปในชีวิตของ
บุคคลหนึ่ง ณ เวลาการกลับใจใหม่ (เปรียบเทียบ 1 คร. 12:13 ด้วย) ถ้าพระวิญญาณจำเป็น
ที่จะต้องรอการอุทิศตนต่อความบริสุทธิ์ภายหลัง นั่นหมายถึงว่าพระองค์จะต้องขาดหายไป
ระหว่างการกลับใจใหม่และเวลาหลังจากนั้น แต่มันไม่ได้เป็นอย่างนั้นเพราะเปาโลได้บ่งบอกว่า
บุคคลที่ปราศจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ไม่ได้เป็นของพระคริสต์”²⁹²

8:10 จงสังเกตความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดระหว่างพระวิญญาณและพระบุตรในข้อนี้และข้อสุดท้าย “ถ้า”
อีกครั้งหนึ่งที่เป็นคำว่า “เนื่องจาก” การสถิตของพระวิญญาณหมายถึงว่าพระเจ้าสถิต (เปรียบเทียบ ข้อ 9,
11; อฟ. 3:16-17) “วิญญาณ” ในข้อนี้บางทีก็อ้างอิงถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย บริบทสนับสนุนการแปลนี้
ความหมายของข้อนี้ก็เป็นเช่นนั้น คำว่า “ดำรงอยู่” ตามตัวอักษรหมายถึง “ชีวิต” (เปรียบเทียบ ข้อ 2)
ความหมายของประโยคย่อดูเหมือนจะเป็นสิ่งนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นแหล่งแห่งชีวิตฝ่ายวิญญาณ
สำหรับบุคคลที่ได้รับการไถ่ ผู้ซึ่งตอนนี้ครอบครองความชอบธรรมของพระคริสต์ที่ได้ประทานให้

“ . . . เมื่อใดก็ตามที่คุณเห็นคริสเตียนดำเนินชีวิตคริสเตียน คุณกำลังเห็นพยานถึงความอัศจรรย์ที่เป็นขึ้นจากตาย”²⁹³

คำว่า “ร่างกาย” แสดงถึงบุคคลทั้งตัวตนไม่ใช่แค่โครงสร้างทางกายภาพ นี่คือการหมายตามปกติของเปาโลเมื่อเขาใช้คำนี้²⁹⁴ ที่นี้เขาหมายถึงว่าร่างกายนั้นต้องตายมันยังคงถูกรอบงำด้วยความตายเนื่องจากบาป

8:11 อีกครั้งหนึ่งที่พระวิญญาณในที่นี้คือพระวิญญาณของพระเจ้า ประเด็นก็คือว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์องค์เดียวกันที่ได้ทำให้พระเยซูเป็นขึ้นจากตายก็จะทำให้บรรดาผู้เชื่อเป็นขึ้นจากตายด้วย

“พระวิญญาณเป็นทั้งเครื่องมือของการกระทำแห่งการเป็นขึ้นจากตายและรากฐานที่ถาวรของชีวิตแห่งการเป็นขึ้นจากตาย”²⁹⁵

ข้อนี้สถาปนาข้อโต้แย้งที่มีพลังสำหรับการเป็นขึ้นทางฝ่ายร่างกายของบรรดาผู้เชื่อ

2. ความสัมพันธ์ใหม่ของเรา กับพระเจ้า 8:12-17

เปาโลกล่าวต่อไปถึงการประยุกต์ใช้ความจริงนี้และจากนั้นก็ชี้ให้เห็นถึงหลักฐานของความสัมพันธ์ใหม่ของผู้เชื่อกับพระเจ้า

การประยุกต์ใช้สภาพของผู้เชื่อ 8:12-13

8:12 เนื่องด้วยสิ่งที่พระเจ้าได้ทำเพื่อเรา (ข้อ 1-11) บรรดาผู้เชื่อมีพันธะที่จะตอบสนองอย่างเหมาะสมอย่างไรก็ตามเราสามารถทำได้ด้วยการช่วยเหลือของพระวิญญาณเท่านั้น ที่นี้เปาโลได้กล่าวถึงค่านิยมของความรับผิดชอบของเราเท่านั้น เขาคงได้กล่าวต่อไปว่า “ . . . และต่อพระเจ้า ที่จะดำเนินตามพระวิญญาณ” เขาได้วางแผนที่จะเน้นสิ่งนั้นในหลายๆข้อต่อมา ข้อนี้สอนอย่างชัดเจนว่าผู้เชื่อยังคงมีธรรมชาติมนุษย์บาปภายในเขาแม้ว่าเขาได้ตายกับพระคริสต์แล้ว พระเจ้าไม่ได้กำจัดเนื้อหาของผู้เชื่อไป ณ เวลากลับใจใหม่ เหตุฉะนั้นเราไม่ต้อง “มีชีวิตอยู่ [ดำเนิน] ตาม” มัน การชำระให้บริสุทธิ์อย่างต่อเนื่องไม่ใช่บางสิ่งซึ่งที่คริสเตียนอาจรับเอาหรือทิ้งไว้ พระเจ้าได้สั่งให้เราติดตามมัน (เปรียบเทียบ ทต. 2:12, 2 ปต. 1:3-11; 3:18)

8:13 บรรดาคริสเตียนที่ทำตามคำสั่งของเนื้อหนังอย่างต่อเนื่องก็มุ่งหน้าไปสู่ความตาย สิ่งนี้ไม่สามารถเป็นการตายนิรันดร์ คือการแยกจากพระเจ้าเป็นนิรันดร์ได้ ตามมุมมองของพระสัญญาต่างๆ ที่ตรงกันข้าม (ตัวอย่าง เช่น ข้อ 1, 31-39) เหตุฉะนั้นมันต้องหมายถึงความตายชั่วคราว บาปก่อให้เกิดความตายในหลายรูปแบบ ยกตัวอย่างเช่นการแยกร่างกายออกจากวิญญาณ (ความตายฝ่ายร่างกายที่อาจเกิดขึ้นก่อนกำหนดสำหรับผู้ที่ทำตามเนื้อหนัง เปรียบเทียบ 1 คร.11:30; 1 ยน. 5:16) มันอาจเป็นการแยกบุคคลจากคนอื่นๆ (ความตายในความสัมพันธ์ทางสังคม) หรือ การแยกบุคคลจากตัวของเขาเอง (สภาวะที่ผิดปกติทางจิตใจ และความลับสน)

ในทางตรงกันข้ามบรรดาผู้เชื่อที่ทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าด้วยการช่วยเหลือของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และตายต่อการทำงานของร่างกาย (นั่นคือ เนื้อหนัง เปรียบเทียบ 6:6) จะไปสู่การพบกับชีวิตที่บริบูรณ์ มันเป็นไปได้ที่จะครอบครองชีวิตนิรันดร์แต่ไม่ได้พบอย่างบริบูรณ์ (ยน. 10:10) บรรดาคริสเตียนที่ติดตามพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อเท่านั้นจะพบกับชีวิตนิรันดร์ของพวกเขาอย่างเต็มศักยภาพ ความบริบูรณ์ของชีวิตนี้เกี่ยวข้องกับความสุขภาพที่ดีทางจิตใจ ทางสังคม และทางกายภาพ ภายใต้สถานการณ์ต่างๆที่ปกติ

กาลปัจจุบันของคำกริยานั้นสำคัญ กาลนี้เน้นถึงความจำเป็นของการทำให้การทำงานของเนื้อหนังไปสู่ความตายอย่างต่อเนื่อง

เปาโลเห็นว่าการถวายเป็นของเราเองแต่พระเจ้าเป็นการกระทำเริ่มแรกของการอุทิศตน (6:13; 12:1) แต่เขาได้เขียนว่าเราต้องเลือกที่จะระงับเนื้อหนังของเราทุกวันและทุกชั่วโมง (เปรียบเทียบกับ 13:14)

“นี่คือการเตือนที่น่ากลัว . . . มันคือไฟแดงที่สว่างจ้าดวงหนึ่งที่พระเจ้ารักษาผู้ที่ถูกเลือกสรรของพระองค์ไว้จากเส้นทางแห่งความตาย...

“เพราะว่าเราต้องสังเกตอย่างระมัดระวังมากที่สุดว่าชีวิตบริสุทธิ์จะต้องดำเนินโดยเรา มันไม่ใช่ที่เราจะมีอำนาจอะไร—เราไม่มีเลย แต่พระวิญญาณของพระเจ้าสถิตในเราเพื่อจุดมุ่งหมายค่านของการถูกเรียก ‘มาเหนือเราที่จะทำลายการของฝ่ายกายเสีย’ การควบคุมตนเองคือหนึ่งในผลพวงที่หอมหวานนั้นซึ่งถูกเรียกว่า ‘ผลของพระวิญญาณ’ ในกาลาเทีย 5:22”²⁹⁶

การรับรองสภาพของผู้เชื่อ 8:14-17

ข้อ 14-17 อธิบายถึงพันธกิจของพระวิญญาณแห่งการยืนยันถึงความเป็นจริงของตำแหน่งของผู้เชื่อในฐานะบุตรของพระเจ้า²⁹⁷ เปาโลเชื่อว่าผู้เชื่อที่ตระหนักถึงตำแหน่งที่มั่นคงของเขาหรือของเธอจะเกิดผลมากขึ้นในการระงับเนื้อหนังของเขาหรือของเธอ (เปรียบเทียบกับ 6:1-11)

8:14 เปาโลได้เขียนถึงชาวกาลาเทียว่าธรรมเนียมบัญญัตินำผู้คนไปถึงพระคริสต์ (กท. 3:24) พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทำอย่างนี้เช่นกัน (ยน. 16:8-11) หลังจากที่ได้มาสู่พระคริสต์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็นำเราต่อไปสู่น้ำพระทัยแห่งศีลธรรมของพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์นำบุตรทุกๆ คนของพระเจ้า (กท. 5:18) พระองค์ไปข้างหน้าเราและคาดหวังให้เราที่จะตามพระองค์ อย่างที่ผู้เลี้ยงกระทำต่อแกะของเขา อย่างไรก็ตามเราสามารถเลือกที่จะตามหรือไม่ตามพระองค์ ที่จะดำเนินตามพระวิญญาณหรือดำเนินตามเนื้อหนัง (ข้อ 13) พระวิญญาณนำเราโดยอาศัยความเป็นจริงทางพระคัมภีร์และแบบอย่างส่วนตัวโดยการกระตุ้นภายในของพระองค์ (ยน. 20:31; รม. 8:16; กท. 4:6; 1 ยน. 3:24; 5:13) **298** อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่าการ “ถูกนำโดยพระวิญญาณ” ที่นี้และในกาลาเทีย 5:18 หมายถึงว่าพระวิญญาณกำหนดทิศทางของชีวิตของคนๆ หนึ่งโดยรวมมากกว่าการที่พระองค์แนะนำเรา ²⁹⁹

“ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามีคุณล้าลึกในความเป็นจริงที่ยิ่งใหญ่สองประการ พระเจ้ากำลังทำงานในเราที่จะเป็นไปตามน้ำพระทัยพระองค์ และอีกด้านหนึ่งคือเพื่อที่เราจะเลือกน้ำพระทัยของพระองค์ในทุกเวลา เรามั่นใจได้ว่าสองสิ่งนี้สอนไว้ในพระคัมภีร์...”³⁰⁰

8:15 พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ทำให้เราเป็นทาสอย่างที่เราปฏิบัติ พระองค์ไม่ได้สั่งหรือบังคับเราที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าในฐานะทาสของพระเจ้า ตรงกันข้ามพระองค์วิงวอนเราให้ทำในฐานะที่เป็นบุตรของพระเจ้า คำว่า “วิญญาณ” ในที่นี้คงหมายถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ซึ่งทำให้เราเป็นบุตรของพระเจ้าโดยการบังเกิดใหม่และการรับเป็นบุตร

คำว่า “อับบา” และ “บิดา” เป็นคำที่เหมือนกัน คำแรกเป็นการถ่ายทอดตัวอักษรของคำอารเมค และคำที่สองเป็นการถ่ายทอดตัวอักษรของคำกรีก (เปรียบเทียบ กท. 4:6) เปาโลใช้ทั้งคำอารเมคและคำกรีกเพื่อจะเน้นความสัมพันธ์สนิทที่สาวกคริสเตียนมีกับพระเจ้า พระเยซูเจ้าได้สำแดงถึงความสัมพันธ์สนิทนี้ระหว่างการฝึกสาวก 12 คนของพระองค์ (มก. 14:36) เจ. บี. ฟิลิปส์ถอดความ “อับบา บิดา” ว่า “บิดา บิดาของข้าพเจ้า” และ อาร์เธอร์ เอส. เวย์ ถอดความว่า “บิดาของข้าพเจ้า บิดาที่รักของข้าพเจ้า”

การรับเป็นบุตรเป็นศัพท์ทางกฎหมาย (เปรียบเทียบ การทำให้ชอบธรรม) บ่งบอกถึงการมอบทางกฎหมายของสถานะทางกฎหมาย ทั้งการรับเป็นบุตรและการทำให้ชอบธรรมส่งผลในสภาพถาวร และทั้งสองก็ขึ้นอยู่กับความรักและพระคุณของพระเจ้า³⁰²

“เปาโลแทบจะไม่เลือกสรรคำที่ดีกว่าคำว่า “การรับเป็นบุตร” ที่จะระบุถึงสันติสุขและความมั่นคงนี้ คำนี้บ่งบอกถึงสถาบันทางกฎหมายของกรีกและโดยเฉพาะโรมที่ระบุว่าคนหนึ่งสามารถ “รับเอา” เด็กมาและมอบสิทธิและเอกสิทธิ์ทั้งสิ้นทางกฎหมายแก่เด็กนั้น ซึ่งปกติเป็นของเด็กตามธรรมชาติ อย่างไรก็ตามสถาบันนี้เป็นแบบกรีก-โรมัน แนวคิดที่สำคัญก็มีรากอยู่ในพันธสัญญาเดิมและลัทธิยูดา [นั่นคือ การที่พระเจ้ารับอิสราเอลเป็นบุตร]”³⁰³

8:16 พระเจ้าได้จัดเตรียมพยานทั้งสองสำหรับความรอดของผู้เชื่อ นั่นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์และวิญญาณมนุษย์ของเรา (เปรียบเทียบ ฉธบ. 17:6; มธ. 18:16) พยานแรกก็อาศัยความเป็นจริงในพระคัมภีร์และเป็นแบบส่วนตัว (เปรียบเทียบ ข้อ 14) ในขณะที่พยานที่สองเป็นแค่ส่วนตัว อีกมุมมองหนึ่งก็คือพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นพยานต่อพระเจ้าเมื่อเราอธิษฐาน (ข้อ 15)³⁰⁴ อีกประการหนึ่ง การอ้างอิงที่สองนี้ของ “วิญญาณ” บางทีเป็นการอ้างอิงเฉยเท่านั้นใน โรม 8 ที่ไม่ใช่เป็นการอ้างอิงถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ คำว่า “เด็ก” ระบุถึงความสัมพันธ์ทางครอบครัวของเราซึ่งขึ้นอยู่กับ การบังเกิดใหม่ ในขณะที่คำว่า “บุตร” เน้นถึงสถานะทางกฎหมายซึ่งขึ้นอยู่กับ การรับเป็นบุตร เราเป็นเด็กๆ ของพระเจ้าโดยการบังเกิดใหม่ และเป็นบุตรของพระองค์โดยการรับเป็นบุตร

8:17 การเป็นบุตรบุญธรรมของพระเจ้าทำให้เราเป็นทายาท (เปรียบเทียบ 1 ปต. 1:3-4) เราได้รับมรดกร่วมกับพระเยซูซึ่งเป็นพี่ชายของเรา (ข้อ 29) เราได้รับมรดกแห่งการทนทุกข์ในฐานะสาวกของพระองค์ในตอนนี้ และได้รับมรดกแห่งศักดิ์ศรีซึ่งส่วนใหญ่จะมีในอนาคต (เปรียบเทียบ 1 ปต. 4:13) วลีนี้ “และถ้า” พยายามที่จะแปลเงื่อนไขขั้นที่หนึ่งในภาษากรีก ซึ่งในกรณีนี้เราสามารถแปลว่า “เนื่องจาก” อย่างที่แน่นอนว่าเรามีส่วนในการทนทุกข์ของพระองค์ในตอนนี้ (คำกรีก ซัมพาสโคเมน ซึ่งหมายถึงการทนทุกข์กับอะไรก็ตามที่เราอาจประสบเพราะเราดำเนินชีวิตเพื่อพระองค์ ไม่ใช่แค่การทนทุกข์เหล่านั้นที่เชื่อมโยงกับการเป็นพยานเพื่อพระคริสต์โดยใช้คำพูดของเรา) เราจะมีส่วนในศักดิ์ศรีของพระองค์ในอนาคต นี่เป็นการอ้างอิงถึงศักดิ์ศรีที่ผู้เชื่อทุกๆ คนจะประสบในบั้นปลายของชีวิตของพวกเขา (ข้อ 18-25) ตอนนั้นศักดิ์ศรีของเราจะเป็นอะไรบางอย่างที่ได้สัดส่วนกับการทนทุกข์ของเราในตอนนี้เพื่อพระองค์ในฐานะสาวกของพระองค์ (เปรียบเทียบ 1 ปต. 4:12-19)

พันธสัญญาใหม่สอนว่าจำนวนของมรดกที่ลูกๆ ของพระเจ้าจะได้รับก็ขึ้นอยู่กับความสัตย์ซื่อของเราต่อพระเจ้า (ลก. 19:11-27) อย่างไรก็ตาม ไม่มีข้อสงสัยที่ว่าคริสเตียนทั้งหมดเป็นทายาทของพระเจ้า และจะมีส่วนในศักดิ์ศรีรวมทั้งพระพรอื่นๆ อีกด้วย (เปรียบเทียบ 1 ปต. 1:3-12)³⁰⁵

“ทุกคนที่ได้บังเกิดใหม่มีพระเจ้าเป็นมรดกของพวกเขา หรืออย่างที่เปาโลกล่าวว่า พวกเขาเป็น ‘ผู้รับมรดกของพระเจ้า’ (รม. 8:17; กท. 4:7) การเป็นผู้รับมรดกนั้นขึ้นอยู่กับพื้นฐานของการทำงานเดี่ยวนั้นคือการทำงานแห่งการเชื่อ แต่มีอีกมรดกหนึ่งในพันธสัญญาใหม่ ซึ่งเป็นมรดกที่ควรได้รับเหมือนกับคนอิสราเอล พวกเขายังเป็นผู้รับมรดกของอาณาจักรและผู้รับมรดกร่วมกับพระเมสสิยาห์อีกด้วย (2 ทธ. 2:12; รม. 8:17)”³⁰⁶

ข้อนี้ไม่ได้สอนว่าการได้รับศักดิ์ศรีซึ่งเป็นขั้นที่สามในความรอดของผู้เชื่อทุกๆ คนนั้นขึ้นอยู่กับ การทนทุกข์ของเราเพื่อเห็นแก่พระเยซู ในที่สุดแล้วพระเจ้าจะให้ศักดิ์ศรีแก่คริสเตียนทุกคนทั้งผู้ที่ยืนหยัดเพื่อพระเจ้าและผู้ที่ไม่ได้ยืนหยัด (ข้อ 29-39)

“ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ไม่มีที่ว่างสำหรับ “การรับขึ้นไปบางส่วน” เลย ชรรมิภคนทุกคนจะมีส่วนในศักดิ์ศรีของพระคริสต์”³⁰⁷

3. การทนทุกข์ในปัจจุบันและศักดิ์ศรีในอนาคตของเรา 8:18-25

เปาโลดำเนินต่อไปในการอธิบายอย่างละเอียดถึงความคิดที่เขาได้แนะนำในตอนปลายของข้อที่ 17 พระคัมภีร์ตอนนี้ให้มุมมองที่กว้างขวางอย่างมากถึงแผนการยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเกี่ยวกับการไถ่ ซึ่งเป็นหัวใจของศาสนศาสตร์ของเปาโล³⁰⁸

8:18 ตามความจริงของนิรันดรกาล เราควรมองราคาของการทนทุกข์กับพระเยซูคริสต์ในตอนนี้ว่าสำคัญ เนื่องจากศักดิ์ศรีที่รอคอยเรายู่ข้างหน้า (เปรียบเทียบ 2 คร. 4:17) อีกครั้งหนึ่งที่เปาโลใช้คำว่า “พาธมาทา”

ซึ่งหมายถึงการทนทุกข์เพื่อเหตุผลอะไรก็ตามและในรูปแบบใดก็ตามเนื่องจากเราเป็นบุตรของพระองค์
ศักดิ์ศรีที่เปาโลหมายถึงคือศักดิ์ศรีที่เราจะประสบ ณ การได้รับศักดิ์ศรีของเรา (ข้อ 17) การได้รับศักดิ์ศรี
ของเราเป็นลักษณะที่สามและสุดท้ายของความรอดของเราที่ซึ่งพระเจ้าจะช่วยเราจากการมีอยู่ของบาปเป็น
นิตย์ คำอุปมาในภาษากรีกคือคำว่า “ไอซ” ซึ่งสามารถหมายถึง “ยัง” (NASB) หรือ “ใน” (NIV) และบางที
ก็รวมทั้งสองแนวคิดนี้ในที่นี้เนื่องจากความใหญ่โตของศักดิ์ศรีนี้

8:19 เปาโลได้ขยายมุมมองของเขาเกี่ยวกับการได้รับศักดิ์ศรีนี้กว้างขึ้นไปสู่การรวมทั้งสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง
เปาโลได้ทำให้เป็นบุคคลที่เพียรคอยท่าถึงการคาดหวังแห่งวันที่ยิ่งใหญ่เมื่อพระเจ้าไถ่ถอน (เปรียบเทียบ กท.
5:5; ฟป. 3:20; ฮบ. 9:28) จากนั้นพระเจ้าจะสำแดงพระบุตรของพระองค์

“. . . คำว่า “อะโพคาลูพซิส” ที่นี้แปลว่า ‘การเปิดเผย’ ซึ่งเป็นการจัดการปกคลุมออกไป
อย่างทีเมื่อรูปปั้นที่อัครรยได้สำเร็จลงและมีการเอาผ้าคลุมไว้ ผู้คนก็มารวมตัวกันเพื่อ ‘เปิดผ้า
คลุม’ ของงานศิลปะนี้ จะเป็นเหมือนจรวดพลุที่ถูกส่งขึ้นไปบนท้องฟ้าในคืนที่มีเทศกาลจรวดพลุ
ซึ่งถูกคลุม ด้วยกระดาษสีน้ำตาลดูเหมือนธรรมดาและไม่ดึงดูดใจ แต่พวกมันถูกส่งขึ้นไปบน
ท้องฟ้าและจากนั้นพวกมันก็ถูกเปิดเผยออกมาด้วยสีต่างๆแห่งความสวยงามและฝูงชนข้างล่าง
ก็ตะโกนด้วยความชื่นชม ตอนนี้ธรรมชาติถูกหุ้มห่อด้วยกระดาษสีน้ำตาลธรรมดาของเนื้อหนัง
มองดูภายนอกก็เหมือนกับคนอื่นๆ แต่สรรพสิ่งที่ทรงสร้างกำลังรอคอยการเปิดเผยของพวกเขา ณ
การเสด็จกลับมาของพระคริสต์ เพราะว่าพวกเขาได้เชื่อมโยงกับพระคริสต์เป็นหนึ่งเดียวกันกับ
พระองค์และจะได้รับศักดิ์ศรีร่วมกับพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมา”³⁰⁹

8:20 เนื่องจากการล่มลงในบาป พระเจ้าได้ทำให้สรรพสิ่งที่ทรงอยู่ภายใต้ “การไร้ประโยชน์” หรือ
“ความสับสน” ผลที่ตามมาคือมันจะไม่ไปถึงความสมบูรณ์แบบที่พระองค์ได้ตั้งใจไว้ในตอนแรกที่จะให้
มันไปถึง บางทีมุมมองในที่นี้ก็คือพระเจ้าเป็นผู้ที่ทำให้มันอยู่ภายใต้อำนาจ แม้ซาตานและอาดัมก็เป็น
เครื่องมือในการกระทำนั้น

8:21 เมื่อพิจารณาถึงคำพยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการฟื้นฟูการทรงสร้างระหว่างการปกครองบนโลกของ
พระเมสสิยาห์ เวลานั้นบางที่อยู่ในความคิดของเปาโล (ตัวอย่าง เช่น ยรม. 31:12-14; 33) เปาโลไม่ได้กล่าว
ถึงการทำลายโลกปัจจุบัน ซึ่งจะเกิดขึ้น ณ ตอนปลายของการปกครองโลกของพระเมสสิยาห์ (เปรียบเทียบ 2
ปต. 3:11-13) เขากำลังเขียนถึงการเปลี่ยนแปลง ณ การเริ่มต้นของการปกครองนั้น

8:22 การทรงสร้าง (ยกเว้นมนุษย์ ข้อ 23) กระทำราวกับว่าเผชิญกับความเจ็บปวดแบบคลอคลุก ซึ่งกำลัง
พยายามที่จะผลิตผลของมัน การทนทุกข์ของเป็นผลลัพธ์ของเหตุการณ์ต่างๆ ในอดีตและเป็นสัญญาณบอก
เหตุของการช่วยกู้ในอนาคต (เปรียบเทียบ ข้อ 20; มธ. 19:28)

8:23 ชรรมิคนร่วมแบ่งปันถึงความรู้สึกแห่งการคร่ำครวญและการคาดหวังที่เปาโลได้อธิบายความรู้สึกของสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง สูดหายใจแล้วพระเจ้าจะไถ่กู้มันและเรา อย่างไรก็ตามชรรมิคนเท่านั้นที่มีผลแรกของพระวิญญาณ พระเจ้าได้บัญชาให้คนอิสราเอลถวายส่วนหนึ่งของผลผลิตที่เจริญเต็มที่ก่อนของพวกเขาให้เป็นเครื่องถวายต่อพระองค์ (อพ. 23:19; นม. 10:35) การถวายนี้เป็นการยอมรับว่าการเก็บเกี่ยวทั้งหมดมาจากพระเจ้าและเป็นของพระองค์อย่างแท้จริง คือการถวายที่คนอิสราเอลได้กระทำโดยความเชื่อซึ่งมั่นใจว่าส่วนที่เหลือของการเก็บเกี่ยวจะตามมา

ในทำนองเดียวกันกับของประทานแห่งพระวิญญาณของพระเจ้า ณ การเริ่มต้นของชีวิตคริสเตียนของผู้เชื่อคือคำปฏิญาณของพระองค์ว่าพระองค์จะทำให้ขบวนการแห่งความรอดสมบูรณ์ แม้ว่าพระองค์ได้ไถ่กู้และรับเราเป็นบุตร ก็ยังมีการไถ่กู้และการรับเป็นบุตรที่มากขึ้นสำหรับเราที่จะประสบในอนาคต (อพ. 1:13-14; 4:30; 1 ยน. 3:2) สิ่งนั้นจะเกิดขึ้นเมื่อไหร่? มันจะเกิดขึ้น ณ การรับขึ้นไป เมื่อพระองค์ทำให้ร่างกายของเรามีศักดิ์ศรีโดยทำให้เป็นอมตะ (ฟป. 3:20-21; เปรียบเทียบ 1 คร. 15:44; ยน. 14:1-2) พระที่นั่งแห่งการพิพากษาของพระคริสต์จะตามมาเมื่อเราจะรับมรดกที่มีสง่าราศีมากขึ้นของเรา (1 ปต. 1:3-4; 1 คร. 3:12-15; 2 คร. 5:10)

“ ‘การรับเป็นบุตร’ ที่นี่คือการสำแดงเต็มที่ของสถานะของผู้เชื่อเมื่อพวกเขาถูกแต่งตั้งให้เป็นบุตรและธิดาของพระเจ้า (เปรียบเทียบ ข้อ 14-17) และรับเอามรดกซึ่งเป็นของพวกเขาโดยเหตุของสถานะนั้น ‘การไถ่ของร่างกายของเรา’ คือ การเป็นขึ้นจากตายซึ่งเป็นหัวข้อที่เปาโลได้ขยายความเมื่อไม่นานนี้ ใน 2 โครินธ์ 4:7-5:10”³¹⁰

8:24-25 ในระหว่างเวลานั้นเราควรมองไปยังหน้าด้วยความหวังถึงสิ่งที่พระเจ้าได้สัญญาและอดทนต่อการทนทุกข์ในปัจจุบัน (เปรียบเทียบ 5:4)

“ประเด็นของสองข้อนี้ก็คือท่าทีของความหวังซึ่งเป็นสิ่งที่แตกต่างของคริสเตียน บ่งบอกว่ามีอะไรที่เก็บไว้ในคลังสำหรับเขามากกว่าอะไรก็ตามที่เป็นของเขาอยู่แล้ว”³¹¹

4. สถานะของเราในแผนการสูงสุดของพระเจ้า 8:26-30

ในข้อต่างๆที่ได้กล่าวมาก่อนแล้วนั้น เปาโลได้กล่าวถึงแผนการของพระเจ้าสำหรับการทรงสร้างและผู้เชื่อในข้อเหล่านี้เขาได้แสดงให้เห็นว่าที่ที่ต่างๆ ของพระองค์ครอบครองนั้นเป็นศูนย์กลางในแผนการที่พระองค์จะนำความสำเร็จในประวัติศาสตร์นั้น

8:26 ความหวังช่วยเราในการทนทุกข์ของเรา (ข้อ 24-25) และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทำอย่างนั้นด้วยบริบทบ่งบอกว่า “ความอ่อนแอ” ของเราบางที่อ้างอิงถึงข้อจำกัดทั้งสิ้นของเราในฐานะที่เป็นสิ่งที่ทรงสร้าง (เปรียบเทียบ ข้อ 23; 2 คร. 12:9-10) ผู้แปลพระคัมภีร์ฉบับ NASB เข้าใจว่าเปาโลคงพูดว่า

“เราไม่รู้ว่เราควรอธิษฐานอย่างไร” ซึ่งบ่งบอกถึงการละเลยวิธีที่เหมาะสมและขบวนการในการอธิษฐาน ผู้แปลพระคัมภีร์ฉบับ NIV คิดว่าเขาคงหมายถึง

“เราไม่รู้สิ่งที่เราควรอธิษฐานเพื่อ” ซึ่งบ่งบอกถึง การละเลยเนื้อหาและหัวข้อของการอธิษฐานของเรา พระคัมภีร์กรีกไม่ได้กล่าวถึงการแปลทั้งสองแม้ว่าจะขึ้นขอการแปลอันแรก พระเยซูได้ให้คำแนะนำแก่พวกสาวกของพระองค์เกี่ยวกับเนื้อหาและวิธี (มธ. 6:9-15; ลก. 11:2-4)

บางทีสิ่งที่เปาโลหมายถึงคือ เราไม่รู้วิธีเข้าหาพระเจ้าในการอธิษฐานและหัวข้อโดยทั่วไปที่เราควรจะทำอธิษฐาน กระนั้นเรายังคงปล้ำสู้กับวิธีที่จะอธิษฐานอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดและสิ่งที่เราควรจะทำอธิษฐานจริงๆ หลักการพื้นฐานของการอธิษฐานอย่างมีประสิทธิภาพก็คือต้องสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า (1 ยน. 5:14-15; ยน. 14:13; 15:16; 16:23-24) 312 อย่างไรก็ตามสิ่งที่เปาโลหมายถึงน้ำพระทัยของพระเจ้านั้นบ่อยครั้งก็ยากสำหรับเราที่จะค้นหาให้แน่ใจ พระวิญญาณบริสุทธิ์ช่วยเราโดยการวิงวอนเพื่อเรา คำว่า “วิงวอน” หมายถึงที่จะอธิษฐานเพื่อคนอื่น “การคร่ำครวญ” หรือ “คร่ำครวญ” แสดงออกถึงความรู้สึกเมตตาต่องานสำหรับสภาพที่อ่อนแอของเรา พระวิญญาณบริสุทธิ์ร้องขอการช่วยเหลือจากพระบิดาเพื่อเราด้วยความเมตตาต่องานที่ลึกซึ้ง (เปรียบเทียบกับ อฟ. 6:18)

เราไม่ควรสับสน “การคร่ำครวญ” กับ การอธิษฐานด้วยภาษาแปลกๆ พระคัมภีร์ตอนนี้สัญญาแก่คริสเตียนทุกคนถึงการช่วยเหลือของพระเจ้า ไม่ใช่แค่บรรดาผู้ที่มิใช่ของประทานแห่งการพูดภาษาแปลกๆ เท่านั้น ยิ่งไปกว่านั้นอีกพระคัมภีร์ไม่เคยเชื่อมโยงของประทานแห่งการพูดภาษาแปลกๆกับการอธิษฐานวิงวอน ข้อนี้ดูเหมือนจะกล่าวว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์อธิษฐานเพื่อเรา ไม่ใช่ว่าพระองค์อธิษฐานต่อพระบิดาผ่านทางเรา³¹³

“ฉะนั้นผมถือว่าเปาโลกำลังกล่าวว่าความล้มเหลวของเราที่จะรู้น้ำพระทัยของพระเจ้าและการไร้ความสามารถที่จะวิงวอนต่อพระเจ้าอย่างเฉพาะเจาะจงและอย่างแน่ใจได้รับการตอบสนองด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า ผู้ซึ่งเปิดเผยต่อพระเจ้าถึงการวิงวอนเพื่อเหล่านั้นที่สอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ เมื่อเราไม่รู้ว่าจะอธิษฐานเพื่ออะไรหรือแม้กระทั่งเมื่อเราอธิษฐานเพื่อสิ่งต่างๆ ที่ไม่ใช่สิ่งที่ดีที่สุดสำหรับเรา เราไม่ต้องสิ้นหวังเพราะเราสามารถพึ่งพาพันธกิจของพระวิญญาณแห่งการวิงวอนที่สมบูรณ์ ‘เพื่อเราได้’”³¹⁴

8:27 พระบิดาเข้าใจการวิงวอนของพระวิญญาณเพื่อธรรมิกชนแม้ว่าเราไม่ได้ยืนยัน เราสามารถรู้ว่าการวิงวอนของพระองค์นั้นมีประสิทธิภาพในการรับรองถึงการช่วยเหลือของพระเจ้าสำหรับเราเพราะว่าพระวิญญาณอธิษฐานตามน้ำพระทัยของพระเจ้า

ดังนั้นโดยพระวิญญาณพระเจ้าเองที่มาช่วยเราเมื่อใดก็ตามที่เราต้องการความช่วยเหลือ พระองค์ยังให้เราแน่ใจในพระวาระของพระองค์คือว่าเราจะได้รับการช่วยเหลือจากพระบิดา ผลลัพธ์ของพระสัญญาี้ควรจะเป็นอย่างนี้คือเมื่อเรารู้สึกสับสนเกี่ยวกับการไร้ความสามารถของเราที่จะอธิษฐานเกี่ยวกับความต้องการที่เจาะจง เราสามารถผ่อนคลายได้ เราสามารถมีความมั่นใจว่าพระเจ้าที่เมตตาสงสารเข้าใจว่าเรารู้สึกอย่างไรและเราต้องการอะไร และพระองค์จะตอบสนองตามน้ำพระทัยของพระองค์³¹⁵

8:28 “เราได้กล่าวถึงความตั้งใจของมนุษย์และความยินยอมที่จะดำเนินตามพระวิญญาณในส่วนแรกของบทนี้ จะไม่เป็นอย่างนั้นตั้งแต่ข้อ 28 จนถึงตอนปลายของบทนี้ เกี่ยวข้องกับพระเจ้าทั้งหมดตั้งแต่ข้อนี้เป็นต้นไป”³¹⁶

ผู้แปลที่แตกต่างกันได้แปลข้อนี้ในแนวทางที่แตกต่างกันด้วย บางคนเห็นว่า “พระเจ้า” เป็นประธาน และได้แปลมันว่า “พระเจ้าเป็นเหตุ. . .” (NASB) คนอื่นเชื่อว่า “ทุกสิ่ง” เป็นประธานและแปลมันว่า “ทุกสิ่งที่พระเจ้าทำ. . .” (NIV) อย่างไรก็ตามความแตกต่างไม่ใช่สำคัญทั้งบทแม้กระทั่งทั้งพระคัมภีร์นำเสนอว่าพระเจ้านี้มีลักษณะเหนือเรื่องราวต่างๆ ของชีวิต ผลที่ตามมาคือเรารู้สิ่งที่เปาโลหมายถึงพระเจ้าจัดระเบียบเหตุการณ์ทั้งสิ้นของชีวิต ไม่ใช่แค่การวิงวอนของพระวิญญาณที่สถิตอยู่ด้วย ดังนั้นสิ่งเหล่านั้นก็มาถึงจุดที่สำคัญในการอวยพรบุตรทั้งหลายของพระองค์ (เปรียบเทียบ ข้อ 26-27)

“ทุกสิ่ง” หมายถึงอย่างนั้นคือ ทุกสิ่ง ในบริบทนี้สิ่งเหล่านี้รวมถึงความลำบากที่ผู้เชื่อประสบ คำว่า “ดี” คือสิ่งที่ดีจากมุมมองของพระเจ้า และตามมุมมองของข้อ 18-28 การเป็นตามพระบุตรของพระเจ้านั้นชัดเจนอย่างมาก (ข้อ 29) ผู้ที่รักพระเจ้าอาจจะเป็นกลุ่มผู้เชื่อที่รักพระเจ้ามากกว่าคนอื่นๆ อย่างไรก็ตามเนื่องจากว่าเปาโลได้อธิบายถึงพวกเขาจากด้านของพระเจ้าในฐานะที่เป็นผู้ถูกเลือกสรรของพระเจ้า ผู้ที่รักพระเจ้าต้องหมายถึงคริสเตียนทุกคน (เปรียบเทียบ 1 ยน. 4:19) นี่เป็นที่เดียวในพระธรรมโรมที่เปาโลเขียนถึงความรักของผู้เชื่อที่มีต่อพระเจ้า ที่อื่นๆ เขาอ้างอิงถึงความรักของพระเจ้าที่มีต่อผู้เชื่อ

ข้อนี้ไม่ได้กล่าวว่าพระเจ้าก่อให้เกิดทุกสิ่ง ไม่มีที่ไหนในพระคัมภีร์ที่เราอ่านว่าพระเจ้าก่อให้เกิดบาปหรือความชั่ว พระเจ้าอนุญาตสิ่งเหล่านี้ แต่นั่นก็แตกต่างอย่างมากกับการก่อให้เกิดสิ่งเหล่านั้น เพราะฉะนั้นเมื่อความหายนะเกิดขึ้นกับผู้เชื่อ เราไม่ควรสรุปว่านี่คือหนึ่งใน “ทุกสิ่ง” ที่พระเจ้าก่อให้เกิด

ตรงกันข้าม ข้อนี้กล่าวว่าพระเจ้านำสิ่งคือออกมาจากทุกสิ่งเพื่อคริสเตียน แม้กระทั่งความหายนะต่างๆ สาเหตุต่างๆ ของความหายนะคือซาตาน การเลือกที่บาปของผู้คน และผลลัพธ์ของการดำเนินชีวิตในโลกที่บาป (เปรียบเทียบ ยก. 1:13-14): ซาตาน บาป และคนบาป แม้ว่าพระเจ้าอนุญาตหรือยอมให้สิ่งเลวต่างๆ เกิดขึ้น พระคัมภีร์ก็ไม่เคยตำหนิพระเจ้าสำหรับสิ่งเหล่านี้ และเราก็ไม่ควรตำหนิเช่นกัน

8:29 ต่อไปเปาโลได้อธิบายถึงการทรงเรียกของพระเจ้าในแง่ของการรู้ล่วงหน้าและการกำหนดล่วงหน้าของพระองค์ มันเป็นความผิดพลาดที่จะสรุปว่าพระเจ้ารู้ล่วงหน้าว่าใครจะเชื่อใน พระบุตรของพระองค์ และจากนั้นก็ได้อำหนดแต่ละคนเหล่านั้นล่วงหน้าสำหรับความรอด การรู้ล่วงหน้าเป็นศัพท์ที่อธิบายอย่างเจาะจงถึงการตัดสินใจของพระเจ้าที่จะเลือกที่จะอวยพรใครสักคน (เปรียบเทียบ บทที่ 9; 1 ปต. 1:20) จงสังเกตว่าผู้ที่พระองค์รู้ล่วงหน้าเท่านั้นที่พระองค์กำหนดไว้ล่วงหน้า ไม่ใช่ทุกคน สิ่งนี้บ่งบอกว่า การรู้ล่วงหน้า “จำกัด” ถูกกล่าวถึงที่นี่ ไม่ใช่ความรู้โดยทั่วไปของทุกๆ คนและทุกๆ สิ่งที่พระเจ้าครอบครอง การรู้ล่วงหน้าที่นี่ไม่ได้หมายถึงความรู้ที่มาก่อนเหตุการณ์ ถ้าพระเจ้ารู้ว่าบางสิ่งจะเกิดขึ้นก่อนที่มันจะเกิด ในแง่หนึ่งพระองค์มีความรับผิดชอบที่จะทำให้มันเกิดขึ้นเนื่องจากว่าพระองค์มีอธิปไตย (เปรียบเทียบ 11:2; กจ. 2:23; 1 ปต. 1:2) กระนั้น อย่างไรก็ตามไปข้างบน พระคัมภีร์ไม่ได้ถือว่าพระองค์เป็นต้นเหตุโดยตรงของทุกสิ่งที่เกิดขึ้น หรือควรถูกตำหนิเพราะสิ่งเลวต่างๆ ได้เกิดขึ้น เหตุผลสำหรับการเลือกของพระเจ้าแห่งผู้ที่ถูกเลือกสรรไม่ใช่ความดีของมนุษย์ (เปรียบเทียบ อฟ. 1:4) หรือแม้กระทั่งความเชื่อของผู้ที่ถูกเลือกสรร แต่เป็นความรักและจุดประสงค์ของพระเจ้า (ข้อ 28; เปรียบเทียบ ฉธบ. 7:6-8)

“พวกนักศาสนศาสตร์ชี้ให้เห็นอย่างถูกต้องว่าก่อนที่จะมีความรู้ก็จะต้องมีคำสั่งของพระเจ้า นอกจากนี้ว่าในบางแง่พระเจ้ากำหนดว่าบางสิ่งจะเกิดขึ้น ไม่อย่างนั้นพระองค์ไม่สามารถ “รู้” ว่ามันจะเกิดขึ้น เพราะสำหรับพระเจ้าที่จะรู้ล่วงหน้ามันจะต้องมีคำสั่งมาก่อน”³¹⁷

“กำหนดล่วงหน้า” หมายถึงว่าพระเจ้ากำหนดจุดหมายของพวกที่ถูกเลือกสรรไว้ก่อนหน้านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งก่อนการสร้างโลก (อฟ. 1:3-4) จุดหมายนั้นก็คือการเป็นตามลักษณะพระฉายของพระเยซูคริสต์ มากกว่าที่จะเป็นการช่วยกู้จากบาปและความตาย พระเจ้าบรรลุปาหมายนี้บางส่วนโดยทางการทำให้ชอบธรรมของผู้เชื่อ ในปัจจุบันนี้พระองค์กำลังบรรลุมันบางส่วนโดยทางการชำระให้บริสุทธิ์อย่างต่อเนื่องของเรา และพระองค์จะบรรลุมันอย่างสมบูรณ์โดยทางการได้รับศักดิ์ศรีของเรา

“ความหวังที่ได้รับพรนี้—คือเหล่าผู้เชื่อจะเป็นตามลักษณะพระฉายของพระบุตรของพระองค์—

อธิบายถึงการกระทำของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขาในฐานะบุตรที่ถูกเลือกไว้ในยุคปัจจุบันนี้ พระองค์

ทำการอยู่เสมอที่จะผลิตพระฉายทางศีลธรรมของพระคริสต์ในพวกเขา ทั้งหมดนั้นที่ตอนนี้เข้ามาในชีวิตของพวกเขาพระองค์ก็ใช้เพื่อประโยชน์ของพวกเขาที่จะส่งเสริมเป้าหมายที่มีสง่าราศีนั้น เป้าหมายของพระองค์สำหรับพวกเขาในตอนนี้อย่างไรก็ตามไม่ใช่การทำให้พวกเขามีความสุข มั่งคั่งทางวัตถุ หรือมีชื่อเสียง แต่ทำให้พวกเขาเป็นเหมือนพระคริสต์ ตอนนี้พระองค์ใช้ ‘ทุกสิ่ง’ คือ ทั้งความเศร้า และความยินดี ทั้งความเจ็บปวดและความสบาย ทั้งสิ่งต่างๆ ที่สับสนและผิดหวังและสิ่งต่างๆ ที่พวกเขาบ่นและอธิษฐานกระตือรือร้น เพื่อที่จะส่งเสริมจุดประสงค์นิรันดร์ของพระองค์ที่มีต่อพวกเขา ในปัญญาที่ไร้จำกัดของพระเจ้า พระองค์รู้ว่าอะไรจำเป็นต่อการนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงสำหรับคนของพระองค์บางคน พระองค์อาจใช้ไฟที่ร้อนกว่าและกระทบด้วยการปิดป่าที่แรงกว่าในการจัดการกับคนอื่นๆ ของพระองค์เพื่อที่จะก่อให้เกิดลักษณะพระฉายของพระคริสต์ในพวกเขา สิ่งนี้อาจเป็นเพราะว่าผู้เชื่อบางคนมีการต่อต้านต่อกิจกรรมแห่งการขัดเกลาของพระองค์มากกว่า หรือมีแนวโน้มที่จะกระทำด้วยความพยายามของพวกเขาเองมากกว่า”³¹⁸

พระบุตรกลายมาเป็นอย่างที่เราเป็น (ข้อ 3) เพื่อที่เราสามารถกลายเป็นอย่างที่เราเป็นได้ ในแง่ที่เราเป็นพี่น้องของพระเยซูคริสต์ “บุตรหัวปี” อ้างอิงถึงความสัมพันธ์ของพระเยซูคริสต์กับการเป็นขึ้นจากตาย (เปรียบเทียบ คส. 1:15) คือ เหตุการณ์ที่ได้เริ่มต้นทางเข้าของพระองค์ไปสู่สภาพที่ได้รับศักดิ์ศรีซึ่งเราจะมีส่วนกับพระองค์ในที่สุด

“การแต่งตั้งที่แตกต่างของพระเยซูคริสต์นี้แสดงออกถึงตำแหน่งแห่งลำดับความสำคัญของพระองค์ และการเป็นเอกเหนือสมาชิกคนอื่นๆ ของครอบครัว”³¹⁹

8:30 เปาโลได้สรุปถึงขั้นตอนต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในการตระหนักของเราถึงจุดประสงค์ของพระเจ้า: การทรงเรียก การทำให้ชอบธรรม และการได้รับศักดิ์ศรี แม้ว่า การได้รับศักดิ์ศรีนั้นยังอยู่ในอนาคต ในที่นี้ อัครทูตได้กล่าวถึงมันเป็นอดีต เขาสามารถกล่าวอย่างนั้นได้ ไม่ใช่เพราะว่ามันได้เกิดขึ้นแล้ว แต่เพราะว่ามันแน่นอนอย่างมากที่จะเกิดขึ้นราวกับว่ามันได้เกิดขึ้นแล้ว (เปรียบเทียบ อสย. 53) บรูซได้แนะนำว่าบางทีเปาโลกำลังเลียนแบบกาลอดีของการเผยพระวจนะของภาษาฮีบรูที่ซึ่งเหตุการณ์ในอนาคตถูกกล่าวว่าเป็นอดีตเนื่องด้วยความแน่นอนของการมาของมัน (เปรียบเทียบ ยด. ข้อ 14)³²⁰ บางทีเปาโลไม่ได้ใส่การชำระให้บริสุทธิ์ในรายการนี้เพราะว่ามันเป็นสถานะหนึ่งของความรอดของเราที่ซึ่งการร่วมมือของมนุษย์นั้นจำเป็น เปาโลกล่าวถึงสิ่งเหล่านั้นที่พระเจ้ากระทำด้วยพระองค์เองเพื่อจะเน้นการทำการสิทธิ์ขาดของพระองค์ที่จะนำผู้เชื่อไปสู่เป้าหมายของพระองค์³²¹

“ข้อโต้แย้งนี้เมื่อถูกสรุปแล้วก็เป็นอย่างนี้: ทุกๆ คนที่พระองค์ได้รู้ล่วงหน้า โดยที่ไม่มีการสูญเสียใครสักคนไป พระองค์ก็ให้รับศักดิ์ศรี”³²²

“โดยการเชื่อมโยงช่องว่างระหว่างการกำหนดล่วงหน้ากับการทำให้ชอบธรรมโดยความเชื่อ การทรงเรียกที่ได้ผลของพระเจ้าก็นำผู้ที่ถูกเลือกสรรไปสู่ความรอด การทรงเรียกที่ได้ผลนี้ประกอบไปด้วยคำสั่งของพระเจ้าต่อความรอดพร้อมกับการทำให้รู้แจ้ง โดยที่ผู้ที่ถูกเลือกสรรรับรู้พระกิตติคุณอย่างถูกต้องและวางใจในพระเยซูคริสต์อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้”³²³

“เปาโลเน้นว่า ความตั้งใจของพระเจ้าก็คือที่จะนำทุกๆ คนที่ได้รับการทำให้ชอบธรรมโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ไปสู่ศักดิ์ศรี ความแน่ใจของเราในชัยชนะขั้นสุดท้ายขึ้นอยู่กับพระสัญญาของพระเจ้าที่มีต่อเรานี้”³²⁴

5. ความมั่นคงนิรันดร์ของเรา 8:31-39

อัครทูตได้พัฒนาความเป็นจริงที่ว่าพระเจ้าจะไม่สูญเสียใครที่พระองค์ได้รู้ล่วงหน้าในส่วนสูงสุดนี้ และเขาได้ยกย่องความจริงที่ยิ่งใหญ่นี้ เขาได้ถามและตอบเจ็ดคำถามเพื่อที่จะทำให้เข้าใจความจริงนี้อย่างชัดเจน

“ไม่มีที่ไหนในบันทึกประจำปีของวรรณกรรมที่ศักดิ์สิทธิ์ที่เราพบอะไรก็ตามที่จะเทียบเท่ากับฤทธิ์เดชและความสวยงามของเพลงสดุดีของพระเกียรติที่น่าทึ่งนี้”³²⁵

“พระคัมภีร์ตอนนี้ทั้งหมด. . . กระทบใจบรรดาผู้แปลและผู้อ่านทุกคนเมื่อมันอยู่เหนือเกือบทุกสิ่งในภาษา. . .”³²⁶

“. . . ความรักของพระเจ้า หรือความรักของพระคริสต์เป็นความคิดของวรรณคดี ซึ่งถูกอ้างอิงถึงสามครั้ง (ข้อ 35, 37, 39 เปรียบเทียบ รม. 5:5-8)”³²⁷

8:31 กุญแจสู่ความมั่นคงของผู้เชื่อก็คือ “พระเจ้าอยู่ฝ่ายเรา” สิ่งที่พระองค์ได้ทำเพื่อเราในอดีตโดยทางพระบุตรของพระองค์ และสิ่งที่พระองค์กำลังทำเพื่อเราในปัจจุบัน โดยพระวิญญาณควรให้ความมั่นใจแก่เราแน่นอนว่าพระองค์จะทำให้งานแห่งความรอดของพระองค์สำเร็จ โดยให้เราได้รับศักดิ์ศรีในอนาคต (เปรียบเทียบ ฟป. 1:6) ไม่มีใครหรือสิ่งใดสามารถขัดขวางพระองค์ได้

8:32 แผนการของพระเจ้าสำหรับเรานั้นเรียกรื่องการจ่ายราคาของพระองค์อย่างมาก พระองค์ไม่ได้หวังพระบุตรของพระองค์ (เปรียบเทียบ ปฐก. 22) จากการทำพระองค์ได้ทำการเสียสละที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเพื่อเราแล้ว เราสามารถรู้ว่าพระองค์จะทำอะไรก็ตามที่จำเป็นในการทำให้เราเป็นตามลักษณะพระฉายาของพระบุตรของพระองค์ (เปรียบเทียบ 2 ปด. 1:3)

“ถ้าคุณซื้อนาฬิกาจากแผงจากร้านขายอัญมณี เขาก็ส่งมันให้คุณในกล่องที่น่ารักซึ่งเขาให้คุณฟรีๆ — พร้อมกับการซื้อของคุณ . . . เพราะว่า ‘ทุกสิ่ง’ ในจักรวาลที่ถูกสร้างขึ้นมานี้—แม้กระทั่งของประทานหรือพระพรทั้งสิ้นซึ่งพระเจ้าอาจให้แก่เราในตอนนี้หรือหลังจากนี้ ไม่มีค่าอะไรถ้าเปรียบเทียบกับพระคริสต์”³²⁸

“ข้าพเจ้าเห็นว่า โรม 5:8-10 และ 8:32 เป็นเนื้อความที่ไม่มีคำตอบสำหรับผู้ปฏิบัติสอนของพระคัมภีร์ถึงการไถ่บาปแทนของพระคริสต์ พระคัมภีร์ตอนเหล่านี้กล่าวอย่างชัดเจนว่า ถ้าพระคริสต์ถวายพระองค์เพื่อเราด้วยการไถ่บาป ทุกๆ สิ่งต้องตามมาด้วย เพราะว่าจากการที่พระองค์ได้ทำในสิ่งที่พระองค์สามารถทำได้มากที่สุดด้วยการเป็นตัวแทนของเรา สิ่งต่างๆ ที่น้อยกว่า—เช่น การทำให้สำนึกบาป การกลับใจ พระคุณที่ได้ผล ความเชื่อ—ต้องตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ จุดประสงค์นิรันดร์ที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าได้ถูกแสดงออกมาอย่างสวยงามใน 8:28-30 ต้องไปถึงผลของการได้รับศักดิ์ศรีสำหรับทุกคนที่พระองค์ไถ่ตายแทน”³²⁹

8:33 คำถามที่เปิดข้อนี้ พร้อมกับคำถามสองข้อที่ตามมาในข้อ 34 และ 35 นำมาซึ่ง ความหมายโดยนัยของ “ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครจะขัดขวางเรา?” (ข้อ 31) ชาตานเป็นผู้กล่าวโทษพวกพี่น้อง (วอ. 12:10; เปรียบเทียบ โยบ 1-1) เขากล่าวหาผู้ถูกเลือกสรรด้วยบาป อย่างไรก็ตาม เมื่อเขาทำอย่างนี้ เขาต่อว่าอะไรพระเจ้าไม่ได้ เพราะว่าสุดท้ายแล้วบาปทั้งสิ้นก็เกิดขึ้นต่อพระเจ้า (สดด. 51:4) เพราะฉะนั้นพระเจ้าเป็นผู้เดียวโดยตำแหน่งที่จะกล่าวหาผู้เชื่อด้วยความผิดบาป พระองค์จะไม่ทำอย่างนั้นเพราะพระองค์อยู่ฝ่ายเรา พระองค์ได้จัดเตรียมพระบุตรของพระองค์ที่จะชำระโทษบาปของเรา พระคริสต์ได้ทำอย่างนั้นแล้ว และพระเจ้าได้ประกาศว่าเราชอบธรรมแล้ว

8:34 พระเยซูคริสต์เป็นผู้พิพากษาที่ได้รับแต่งตั้งของพระเจ้า ผู้ซึ่งจะปรับโทษคนอธรรม (กจ. 17:31) แต่พระองค์จะไม่ปรับโทษผู้ที่ถูกเลือกสรร เปาโลได้อ้างถึงสิ่งเหตุผล ประการที่หนึ่ง พระองค์ไถ่ตายเพื่อเรา และด้วยเหตุนี้ก็ได้จัดความผิดบาปของเราไป ประการที่สอง พระองค์ได้เป็นขึ้นมาจากตายและด้วยเหตุนี้ก็สามารถที่จะให้ชีวิตแก่ผู้ที่วางใจพระองค์ได้ (เปรียบเทียบ ยน. 11:25; 14:19) ประการที่สาม พระองค์

ได้เสด็จขึ้นไปสู่ตำแหน่งแห่งสิทธินำมาสูงสุดในสวรรค์ที่ซึ่งพระองค์เป็นตัวแทนของเรา (ข้อ 29) ประการ
ที่สี่ ปัจจุบันนี้พระองค์วิงวอนต่อพระบิดาเพื่อสวัสดิภาพของเรา (ฮบ. 4:14-16; 7:25; เปรียบเทียบ รม. 8:26)

ความจริงที่ว่าตอนนี้พระเยซูคริสต์ปกครองเหนือคริสตจักรไม่ได้หมายถึงพระองค์กำลังปกครอง
บนบัลลังก์ของดาวิดเหนืออาณาจักรของดาวิด³³⁰

8:35 การทดสอบและการทนทุกข์ต่างๆ ในปัจจุบันไม่ใช่ข้อบ่งชี้ที่ว่าพระเจ้าได้ถอดถอนความรักของ
พระองค์จากเรา แม้ว่าพระบิดาได้ยอมให้พระบุตรของพระองค์ที่จะทนทุกข์ พระองค์ก็ไม่ได้หยุดรักพระ
บุตร พระบิดาได้กระทำต่อบรรดาบุตรบุญธรรมของพระองค์อย่างที่เราได้กระทำต่อพระบุตรองค์
เดียวของพระองค์ (เปรียบเทียบ ยน. 16:33) เปาโลได้แนะนำเจ็ดสิ่งในความเข้มแข็งที่เพิ่มขึ้นว่าผู้เชื่ออาจ
ประสบ—และเขาได้ประสบกับสิ่งเหล่านั้นมาหมดแล้ว (2 คร. 11:23-28)—ที่บางคนคิดว่าอาจระหว่างผู้
เชื่อและความรักของพระคริสต์³³¹

8:36 การทนทุกข์ได้เป็นส่วนหนึ่งของผู้ชอบธรรม (สดด. 44:22) การทนทุกข์ในที่นี้เป็นผลลัพธ์ของการ
เข้าส่วนของเรากับพระคริสต์ (เปรียบเทียบ กจ. 5:41; 1 ปต. 2:21-25; 4:14-19)

8:37 ข้อ 37-39 แสดงออกอย่างคล่องแคล่วอย่างมากถึงความเหนียวแน่นของตำแหน่งของเราในฐานะผู้
เชื่อ “ในเหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้” บางทีเป็นส่วนหนึ่งของภาษาฮีบรู ซึ่งหมายถึง “โดยไม่คำนึงถึงสิ่งทั้งปวง
เหล่านี้”³³² คำกรีก ไฮเปอร์นิโคเมน เสนอว่าเป็น “ผู้พิชิตที่เกินธรรมดา” ชัยชนะของเราก็แน่นอน
ไม่กางเขนเป็นหลักฐานที่ยิ่งใหญ่ของความรักของพระเจ้าที่มีต่อเรา และมันคือพื้นฐานสำหรับชัยชนะของ
เรา มันพิสูจน์ว่าพระเจ้าอยู่ฝ่ายเรา(ข้อ 31)

8:38 พระเจ้าจะรักเราต่อไปเมื่อเราตายไป และพระองค์จะรักเราต่อไปไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับเรา
ในตอนนี้ พระองค์รักเราทั้งในชีวิตนี้และชีวิตหน้า เหล่าทูตสวรรค์ที่เป็นมิตรหรือเป็นศัตรูไม่สามารถเปลี่ยน
การอุทิศตนของพระเจ้าที่มีต่อเราได้ ปัจจุบันหรืออนาคตจะเป็นอย่างไรนั้นก็ไม่สามารถเปลี่ยนการอุทิศตน
ของพระเจ้าที่มีต่อเราได้ ไม่มีอำนาจไหนสามารถขจัดเราออกจากการเอาใจใส่แห่งความรักของพระเจ้าได้
เปาโลได้กล่าวถึงความสุขชั่วที่มีในข้อนี้และข้อถัดไป³³³

8:39 ห้วงอวกาศก็ไม่สามารถแยกเราออกจากการเอาใจใส่แห่งความรักของพระเจ้าได้ ในที่สุดแล้วไม่มี
อะไรสักอย่างในสิ่งทรงสร้างที่สามารถขวางกั้นระหว่างพระเจ้าที่ทรงรักและผู้ที่ได้รับการไถ่ของพระองค์

ได้ นั่นจะต้องรวมถึงอุปนิสัยและการเชื่อของบุตรทั้งหลายของพระองค์เช่นกัน แม้กระทั่งผู้ที่ได้รับการไถ่ก็ไม่สามารถจัดพวกเขาเองออกจากความรักของพระเจ้าได้ เพราะ พระเยซูคริสต์ได้ทำให้พวกเขามั่นคง³³⁴

บางคนอาจจะโต้เถียงว่า แม้ว่าพระเจ้าจะไม่หยุดรักเรา พระองค์อาจถอดถอนความรอดจากเราถ้าเราไม่ได้รักและเชื่อฟังพระองค์ต่อไป (เปรียบเทียบ ขด. ข้อ 21) อย่างไรก็ตาม ถ้อยคำแบบนี้สะท้อนถึงความล้มเหลวที่จะซาบซึ้งในความสำคัญอันเต็มที่ของความรักของพระเจ้าที่มีต่อผู้เชื่อ ความรักของพระองค์เกี่ยวข้องกับการอุทิศตนที่จะทำให้การคิดที่พระองค์ได้เริ่มในเราสำเร็จ พระเจ้าได้สำแดง โรม 6-8 ทั้งสิ้นเพื่อที่จะช่วยให้เราซาบซึ้งในความเป็นจริงนี้ ยิ่งไปกว่านั้นอีกธรรมชาติของความรอดของเราก็ได้แย้งมุมมองนี้ ความรอดเป็นงานแห่งพระคุณของพระเจ้าที่มีต่อเรา ความดีของเราไม่ได้ช่วยให้เราได้รับความรอด และความเลวของเราก็ก็นำมันออกไปจากเราได้ ความเป็นจริงที่ว่าเรามีความรับผิดชอบในการชำระให้บริสุทธิ์อย่างต่อเนื่องของเราก็ก็นำไม่ได้หมายถึงว่าเราต้องรักษาตนเองให้รอด การชำระให้บริสุทธิ์ของเราเป็นส่วนเล็กๆ ของความรอดทั้งสิ้นของเรา อุปนิสัยบาปไม่สามารถแยกผู้เชื่อจากความรอดของเขาได้ และการกระทำที่บาปก็ไม่สามารถแยกบุตรอันเป็นที่รักจากความสัมพันธ์ของเขากับพระบิดาที่ทรงรักได้

สุดท้ายพระเกียรติของเปาโล สรุปส่วนนี้ของธรรมสารที่อธิบายอย่างละเอียดถึงงานปัจจุบันของความรอดในและเพื่อผู้ที่พระองค์ได้ไถ่ไว้ (บทที่ 6-8)

“ไม่มีที่ใดที่ความรู้สึกของเปาโลได้แสดงออกอย่างสิ้นเปลืองเช่นนั้น กระนั้นเส้นใยของการสรุปด้วยเหตุผลก็ไม่ได้ขาดในช่วงเวลาประเดี้ยวเดียว อย่างที่เราได้เห็นไป พระคัมภีร์ตอนนี้สรุปทุกสิ่งทีเปาโลได้อธิบายอย่างละเอียดในธรรมสารนี้”³³⁵

“ดังนั้นผลลัพธ์ต่างๆ ของการทำให้บริสุทธิ์ก็ถูกนำเสนออย่างเต็มที่ (บทที่ 5-8) ไม่มีใครเคยนำเสนอสิ่งเหล่านั้นอย่างกระชับและลึกซึ้งอย่างมาก ในแนวทางที่กระตุ้น มีประสิทธิภาพ และ ชูใจอย่างมาก”³³⁶

V. การแก้ต่างของความชอบธรรมของพระเจ้า บทที่ 9-11

ปัญหาหลักที่เกี่ยวกับความชอบธรรมของพระเจ้าเป็นผลมาจากสิ่งที่เปาโลเพิ่งได้อ้างอิงไปเพื่อพระเจ้า คือ ถ้าพระเจ้าอยู่ฝ่ายผู้ถูกเลือกสรรของพระองค์และจะไม่ขจัดความรักของพระองค์ไปจากพวกเขาทำไมพระองค์ไม่สนใจผู้ถูกเลือกสรรของพระองค์ คือคนยิว? แน่นอนที่มั่นคงเหมือนราวกับว่าบางสิ่งได้แยกพวกเขาออกจากความรักของพระองค์ ถ้าพระเจ้าได้หันไปจากอิสราเอล แล้วคริสเตียนมั่นคงจริงหรือ?

ปัญหาจ้อที่การกระทำที่ชอบธรรมของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ เพราะฉะนั้นมันก็เป็นสิ่งที่เปาโลจะต้องจัดการในธรรมสารนี้ ซึ่งเกี่ยวข้องกับความชอบธรรมของพระเจ้า

ในบทที่ 9-11 อัครทูตได้ปกป้องความชอบธรรมของพระเจ้าในการกระทำของพระองค์ที่มีต่ออิสราเอล จากการที่ได้อธิบายถึงวิธีที่พระเจ้าประกาศว่าคนบาปชอบธรรม ตอนนี้เปาโลพบว่ามันจำเป็นที่จะตัดสินใจว่าพระเจ้าเองชอบธรรม คือที่จะรับรองและประกาศว่าพระองค์ชอบธรรม ศัพท์ทางศาสนศาสตร์ที่อธิบายถึงการแก้ต่างของพระเจ้าคือ theodicy (อ่านว่า ที ออด คี ซี) อัครทูตที่ถูกส่งไปยังคนต่างชาติดำเนินการต่อไปที่จะแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าไม่ได้ขจัดความรักของพระองค์ออกไปจากคนยิว ไม่มีอะไรที่ได้แยกพวกเขาออกจากความรักของพระองค์ได้ การกระทำในปัจจุบันของพระเจ้าที่มีต่ออิสราเอลนั้นไม่ได้บ่งบอกว่าพระองค์ได้ละทิ้งพวกเขา แต่ต้องพิจารณาในมุมมองของแผนการในอนาคตของพระเจ้าที่มีต่อประเทศ ในอนาคตพระเจ้าจะให้อิสราเอลมีศักดิ์ศรี³³⁷

ในบทที่ 9 โดยพื้นฐานแล้วเปาโลได้กล่าวถึงกระทำของพระเจ้าที่มีต่ออิสราเอลในอดีต ในบทที่ 10 คือสถานการณ์ปัจจุบันของพวกเขา และในบทที่ 11 คือแผนการในอนาคตของพระองค์ที่มีต่อประเทศ

เราสังเกตว่าในบทเหล่านี้การกระทำของพระเจ้าที่มีต่ออิสราเอลในฐานะที่เป็นประเทศก็คล้ายคลึงกับการกระทำของพระองค์ที่มีต่อคริสเตียนแต่ละคน ผู้ซึ่งเปาโลได้กล่าวถึงในบทก่อนๆ นั้น พระเจ้าได้เลือกทั้งอิสราเอล (ปฐมก. 12:1-3; อพย. 19:5-6; และอีกมากมาย) และคริสเตียนแต่ละคน (ยอ. 6:37, 44-45, 64-65; 10:26; กจ. 13:48; 16:14 และอีกมากมาย)³³⁸ คนอิสราเอลที่ยังไม่ได้รับความรอด และคนอื่นๆ ที่ยังไม่ได้รับความรอดได้พยายามที่จะตั้งความชอบธรรมของตนเองโดยการถือรักษาธรรมบัญญัติแทนที่จะเชื่อในพระสัญญาของพระเจ้า การกลับใจเชื่อของคนอิสราเอลจำนวนมากจะเกิดขึ้นในอนาคต (11:25-32) มันคล้ายคลึงกับภาพใหญ่ของจุดสูงสุดของความรอดที่เราพบในบทที่ 8 พระเจ้าจะยืนยันว่าพระองค์สัตย์ซื่อต่ออิสราเอลและต่อคริสเตียนแต่ละคนด้วยเช่นกัน ตอนที่หมดที่กล่าวถึงอิสราเอลก็ลงเอยด้วยการสรรเสริญอันปลาบปลื้มต่อพระเจ้า (11:33-36) อย่างที่ส่วนที่กล่าวถึงความรอดของแต่ละคนก็ลงเอยอย่างนั้น (8:31-39) ในขณะที่การเปรียบเทียบเหล่านี้มีอยู่ เปาโลก็ไม่ได้เน้นสิ่งเหล่านั้น

ก. การเลือกในอดีตของอิสราเอล บทที่ 9

เปาโลเริ่มต้นด้วยการย้อนรอยถึงการกระทำของพระเจ้าที่มีต่อชนชาติอิสราเอลในอดีต

“ไม่มี การเชื่อมโยงหรือคำสันธานที่เชื่อมโยงสองบท และน้ำเสียงก็เปลี่ยนกะทันหันจากการเฉลิมฉลอง (8:31-39) ไปสู่การคร่ำครวญ (9:1-3)”³³⁹

1. พระพรของพระเจ้าที่มีต่ออิสราเอล 9:1-5

9:1 อัครทูตได้เปิดการอภิปรายของเขาโดยส่วนตัวอย่างมากถึงความสัมพันธ์ของพระเจ้ากับอิสราเอล ด้วยการแบ่งปันหัวใจของเขาสำหรับชนชาติของเขาเอง บางคนอาจคิดว่าเปาโลเกลียดคนยิวเนื่องจากเขาได้ออกจากลัทธิยูดายและตอนนี้ก็ประกาศข่าวประเสริฐที่ไร้ธรรมบัญญัติ เหตุฉะนั้นเขาก็รับเอาความเจ็บปวดที่จะยืนหยัดถึงความรักของพระเจ้าที่มีต่อคนยิวด้วยกัน ด้วยคำปฏิญาณสามครั้ง เขาได้อ้างอิงถึงสองพยานว่าเขากำลังบอกความจริงเมื่อเขาประกาศถึงความรักที่มีต่อคนยิว พยานทั้งสองนี้คือตำแหน่งของเขาเองในพระคริสต์ผู้ซึ่งเป็นความจริงและจิตสำนึกที่ชัดเจนของเขาที่พระวิญญูณบริสุทธิได้ทำให้รู้สึก

“ไม่มีใครพยายามที่จะเริ่มช่วยคนอื่นให้รอดนอกจากว่าได้รับรักพวกเขาก่อน”³⁴⁰

9:2 ความเสียใจและความเศร้าโศกของเปาโลที่มีต่อสภาพของอิสราเอลตรงกันข้ามกับความยินดีและความสรรเสริญของพระเจ้าที่มีต่อสภาพของเขา (8:38-39)

9:3 “ข้าพเจ้าปรารถนา” แนะนำถึงความปรารถนาที่บางทีพระเจ้าจะไม่อนุญาต (8:35) อย่างไรก็ตามมันเป็นความปรารถนาที่จริงจัง เปาโลได้สละหลายสิ่งเพื่อความรอดของคนอื่น (ฟป. 3:8) โมเสสได้กล่าวถึงความปรารถนาแห่งการเสียสละตนเองที่คล้ายกันเพื่อความรอดของคนอิสราเอล (อพย. 32:30-35) พี่น้องของเปาโลที่นี่ไม่ใช่พี่น้องฝ่ายวิญญูณแต่เป็นพี่น้องตามเชื้อชาติ แม้ว่าเขาเป็น “อัครทูตแก่คนต่างชาติ” เขายังคงพอใจในการเป็นคนยิว

9:4 เปาโลได้มีหลายสิ่งเหมือนกันกับพี่น้องตามสายเลือดของเขา “คนอิสราเอล” บ่งบอกถึงผู้คนที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า ในขณะที่ “คนยิว” แยกพวกเขาออกจากคนต่างชาติ³⁴¹ ที่นี้อัครทูตได้ชี้ต่อไปถึงผลประโยชน์ของคนยิว (เปรียบเทียบ 3:2) เขาได้กล่าวถึงพระพรพิเศษ 8 อย่างในข้อ 4 และ 5

พระเจ้าได้รับคนอิสราเอลมาเป็นบุตรโดยพระคุณ อย่างที่พระองค์ได้กระทำต่อคริสเตียน (เปรียบเทียบ 8:15; อพย. 4:22; ฉธบ. 14:1-2) คนอิสราเอลได้มีพระสิริแห่งการสถิตของพระเจ้าท่ามกลางพวกเขา อย่างที่คริสเตียนมีพระสิริของพระเจ้าภายในเราโดยการสถิตของพระวิญญูณของพระองค์ (อพย. 40:34; 1 พกษ. 8:11) พระเจ้าได้ทำการริเริ่มในการเข้าถึงคนอิสราเอลด้วยพันธสัญญาที่ผูกพันพระองค์และชนชาติเข้าด้วยกัน (กล่าวคือ พันธสัญญาทางอับราฮัม ทางโมเสส ทางดาวิด และพันธสัญญาใหม่) พระองค์ได้เข้าถึงเราด้วยพระกิตติคุณและพันธสัญญาใหม่ด้วยผลลัพท์อย่างเดียวกัน “การให้” (NASB; ไม่ใช่ “การรับ” NIV) ของธรรมเนียมของโมเสสเป็นเอกลักษณ์ที่ยิ่งใหญ่สำหรับคนอิสราเอลที่สอดคล้องกับคำสอน

ของพระคริสต์ที่มีต่อคริสเตียน ระบบเครื่องบูชาของยิวได้ช่วยให้คนอิสราเอลที่จะมีสัมพันธภาพกับพระเจ้า ตอนนี้ก็มีได้โดยทางงานบุญโรหิตหลวงของพระคริสต์ พระสัญญาต่างๆ ที่ได้ถูกเปิดเผยแก่บรรพบุรุษได้ รับรองการกระทำของพระเจ้าเพื่อพวกเขา อย่างที่พระสัญญาต่างๆ ของพระเจ้าที่มีต่อคริสเตียนรับรองการกระทำของพระองค์เพื่อเรา (8:31)

“พระองค์ยังให้ธรรมเนียมบัญญัติของพระองค์แก่พวกเขาที่จะปกครองชีวิตทางการเมือง ทางสังคมและทางศาสนา และเพื่อรับรองการอวยพรของพระองค์ถ้าพวกเขาเชื่อฟัง”³⁴²

9:5 บรรพบุรุษคือบรรดาผู้ริเริ่มผู้ซึ่งพระเจ้าได้มอบพระสัญญาต่างๆ ให้กับที่อิสราเอลจะมาเป็นประเทศ ในลักษณะนี้พวกเขาก็มีลักษณะเช่นเดียวกันกับอัครทูตในคริสตจักร

“ความหมายและขอบเขตของพระสัญญาเหล่านี้เป็นหมุดในการแปลของเปาโลในเรื่องประวัติศาสตร์ความรอด ดู 9:6ข-13; 11:15 และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง 11:28 ซึ่งก่อรูปกับข้อนี้เป็น ‘การผนวก’ ที่ล้อมรอบการอภิปรายของเปาโลในบทเหล่านี้”³⁴³

พระเมสสิยาห์ได้มาจากอิสราเอล แม้ว่าพระองค์ไม่ได้เป็นของพวกเขาอย่างเฉพาะเนื่องจากว่าพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ได้รับการสาธุการและมีอธิปไตยเป็นนิรันดร์ (ยน. 1:1) ที่นี้เปาโลได้เรียกพระเยซูว่า “พระเจ้า” (เปรียบเทียบ ฟป. 2:10-11; ทต. 2:13; 2 ปต. 1:2)³⁴⁴

เปาโลไม่ได้เปรียบเทียบพระพรของอิสราเอลและของเราอย่างชัดเจน ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบที่ผมได้กล่าวถึงข้างบน ประเด็นของเขาก็คือว่าพระเจ้าได้อวยพรอิสราเอลอย่างมากมาย เป็นที่ชัดเจนว่าแม้ว่าพระเจ้าได้อวยพรคนอิสราเอลอย่างมากมาย พระพรต่างๆ ของพวกเขาก็ไม่ได้มีมากกว่าพระพรต่างๆ ของคริสเตียนในทุกวันนี้ ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูได้โต้แย้งว่าพระพรต่างๆ ของพระเจ้าที่มีต่อคริสเตียนที่อยู่ภายใต้พันธสัญญาใหม่นั้นมีมากกว่าพระพรต่างๆ ของพระองค์ที่มีต่อคนอิสราเอลภายใต้พันธสัญญาเดิม (ทางโมเสส)

2. การเลือกของพระเจ้าที่มีต่ออิสราเอล 9:6-13

การพูดของเปาโลเปิดเผยดังต่อไปนี้ในข้อเหล่านี้ เพราะว่าการเลือกของพระเจ้าที่มีต่ออิสราเอลไม่ได้ขึ้นอยู่กับ การสืบเชื้อสายทางธรรมชาติ (ข้อ 6-11) หรือความดีของมนุษย์ (ข้อ 11-14) การไม่เชื่อฟังของอิสราเอลไม่สามารถลบล้างจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ของพระเจ้าสำหรับชนชาติได้

9:6 พระวณะของพระเจ้าที่อยู่ในความคิดของเปาโลก็คือการสำแดงของพระเจ้าถึงแผนการต่างๆ ของพระองค์เพื่ออิสราเอลในพันธสัญญาเดิม พระเจ้าได้เปิดเผยว่าพระองค์ได้เลือกอิสราเอลที่จะเป็นอาณาจักรของปุโรหิต (อพย. 19:5-6) คนอิสราเอลจะต้องทำหน้าที่เป็นปุโรหิตในโลกโดยการนำชนชาติต่างๆ ไปสู่พระเจ้า (เปรีัยบเทียบ อสย. 42:6) พวกเขาจะต้องทำสิ่งนี้โดยการสำแดงว่าไม่มีสง่าราศีแก่ไหนที่จะดำเนินชีวิตภายใต้การปกครองของพระเจ้าผ่านทางชีวิตของพวกเขาในแผ่นดินอันศักดิ์สิทธิ์ อิสราเอลได้ล้มเหลวที่จะทำตามจุดประสงค์ของพระเจ้าสำหรับพวกเขาและผลลัพธ์ก็คือได้ทนทุกข์จากการลงวินัยของพระองค์ มันเหมือนราวกับว่าพระวณะที่พระเจ้าได้ตรัสเกี่ยวกับจุดประสงค์ของอิสราเอลได้ล้มเหลว คำกรีกที่แปลว่า “ล้มเหลว” (เอก-พิพ-โต-เคน) หมายถึง “ออกนอกเส้นทางของมัน” เหมือนเรือ เปาโลได้ดำเนินต่อไปที่จะแสดงว่าพระเจ้าจะบรรลุจุดประสงค์ของพระองค์สำหรับอิสราเอลในส่วนของที่เหลือของบทที่ 9-11

“... โรม 9-11 มีการปรากฏของคำว่า ‘อิสราเอล’ ถึง 11 ครั้ง และในทุกกรณีมันก็อ้างอิงถึงเชื้อชาติหรือชนชาติอิสราเอล คำนี้ไม่ได้รวมคนต่างชาติเข้าในความหมายของมันเลย การใช้คำนี้ของพันธสัญญาใหม่ก็เหมือนกันกับความหมายของคำของเปาโลในส่วนนี้”³⁴⁵

แม้ว่าลูกหลานทางกายภาพทั้งหมดของอิสราเอล (ยาโคบ) ก่อตั้งประเทศอิสราเอล อย่างที่พระคัมภีร์กล่าวถึงอิสราเอล พระเจ้าได้ตรัสถึงอิสราเอลในวงแคบมากขึ้นเช่นกัน นั่นคือ คนอิสราเอลที่ได้รับความรอด ก่อนหน้านั้นเปาโลได้ชี้ถึงความแตกต่างนี้ระหว่างคนยิวภายนอกและคนยิวภายใน (2:28-29) กลุ่มที่ไม่เชื่อการแบ่งตามยุค ซึ่งก็คือผู้ที่เชื่อว่าคริสตจักรแทนที่อิสราเอลในโปรแกรมของพระเจ้า (นั่นคือ “ศาสนศาสตร์การแทนที่”) บ่อยครั้งก็อ้างอิงถึงข้อนี้เพื่อการสนับสนุน พวกเขาถือว่า “อิสราเอล” แรกที่นี้เป็น “อิสราเอลเก่า” และ “อิสราเอล” ที่สอง เป็น “อิสราเอลใหม่” ซึ่งก็คือ คริสตจักร³⁴⁶ พวกต่างชาติที่ได้รับความรอดก็เป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมเช่นกัน แต่พวกเขาไม่ได้ถูกกล่าวถึงที่นี่ เปาโลกำลังพิจารณาถึงคนอิสราเอลสองประเภท: คนอิสราเอลตามธรรมชาติ (เชื้อชาติ) คือทั้งคนที่ได้รับความรอดและคนที่ไม่ได้รับความรอด และคนอิสราเอลฝ่ายวิญญาณ คือคนอิสราเอลตามธรรมชาติที่ได้รับความรอด

9:7 แม้ว่าพระเจ้าได้สัญญาที่จะอวยพรลูกหลานของอับราฮัม แต่มันเป็นแค่หนึ่งสายหลักของครอบครัวของเขาที่พระองค์ได้เลือกเพื่อพระพรพิเศษ จุดประสงค์ที่เลือกสรรพิเศษของพระเจ้าได้ประยุกต์ใช้กับอิสอัค และพงศ์พันธุ์ของเขาเท่านั้น การอ้างอิงนี้ถึงการเลือกของพระเจ้าที่มีต่ออิสอัคเหนืออิชมาเอลเป็นอันดับแรกของภาพประกอบทั้งสามของพันธสัญญาเดิมถึงอริปไตยของพระเจ้า ภาพประกอบอีกสองอย่างก็คือ ยาโคบ และเอซาว (ข้อ 10-13) และ ฟาโรห์ (ข้อ 14-18)

9:8 ไม่ใช่ลูกหลานทางธรรมชาติทั้งหมดของอับราฮัมที่อยู่ในความคิดของพระเจ้าเมื่อพระองค์ได้ตรัสถึงการอวยพรพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมอย่างพิเศษ คือบรรดาลูกหลานที่ได้เกิดอย่างเหนือธรรมชาติในความสำเร็จแห่งพระสัญญาของพระเจ้าที่มีต่ออับราฮัมเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของเขาที่พระองค์กล่าวถึงนั่นคือพงศ์พันธุ์ของอิสอัค "สิ่งที่นับก็คือพระคุณ ไม่ใช่เชื้อชาติ"³⁴⁷

9:9 พระเจ้าไม่ได้เลือกที่จะอวยพรอิสอัคหลังจากการเกิดของเขาเพียงแค่ว่าเขาเป็นบุตรชายของอับราฮัม ตรงกันข้ามพระองค์ได้สัญญากับอับราฮัมก่อนการเกิดของอิสอัคว่าพระองค์จะจัดเตรียมและอวยพรบุตรชายสำหรับเขาอย่างเหนือธรรมชาติ การเกิดที่ไม่ธรรมดาได้ยืนยันถึงการเลือกของพระเจ้าที่มีต่ออิสอัค ในฐานะช่องทางแห่งพระพรพิเศษที่มีต่อพ่อแม่ของเขา

9:10-12 การเลือกที่พิเศษของพระเจ้าที่มีต่อส่วนหนึ่งของพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมเพื่อพระพรพิเศษก็ชัดเจนมากขึ้นในการเลือกของพระองค์ที่มีต่อยาโคบแทนที่จะเป็นเอซาว บางคนอาจกล่าวว่าแน่นอนที่อิสอัคเป็นบุตรชายตามธรรมชาติของอับราฮัม ผู้ที่พระพรจะมาจากเขาเนื่องจากว่าเขาเป็นบุตรหัวปีที่เกิดแก่อับราฮัมและซาร่าห์ นั่นไม่ได้เป็นจริงเกี่ยวกับยาโคบเลย ยิ่งไปกว่านั้นอีก ทั้งเอซาวและยาโคบมีมารดาและบิดาคนเดียวกัน ดังนั้นนั่นไม่ใช่องค์ประกอบอย่างที่ได้ผู้ได้แย้งอาจอ้างว่ามันอยู่ในกรณีของอิสอัคและอิชมาเอล ยาโคบและเอซาวอาจได้แบ่งปันถึงเอกลักษณ์ของบุตรหัวปีเนื่องจากว่าพวกเขาเป็นฝาแฝด การตั้งครรถ์ครั้งเดียวได้ก่อให้เกิดทั้งสองคน อย่างไรก็ตาม พระเจ้าได้เลือกยาโคบแม้ว่าเรเบคาห์ได้ให้กำเนิดเอซาวก่อนยาโคบ เหมือนกับกรณีของอิสอัค พระเจ้าได้เลือกกระหว่างพวกเขาก่อนการเกิดของพวกเขา การเกิดของพวกเขาเป็นสิ่งที่เหนือธรรมชาติเนื่องจากว่ามารดาของพวกเขาเป็นหมัน พระเจ้าได้เลือกยาโคบก่อนที่เขาได้กระทำการใดๆ หรือสำแดงถึงคุณสมบัติที่ควรค่าต่อพระพรพิเศษของพระเจ้า ความเป็นจริงที่ว่ายาโคบกลายมาเป็นบุคคลที่ได้รับการยกย่องน้อยในบางแง่มากกว่าเอซาวแสดงให้เห็นว่าการเลือกของพระเจ้าไม่ใช่ขึ้นอยู่กับยาโคบแต่ขึ้นอยู่กับพระองค์เอง

“แน่นอนว่า ถ้าเปาโลได้ทักท้วงเอาว่าความเชื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการเลือกของพระเจ้า เขาคงได้ชี้ให้เห็นสิ่งนี้เมื่อเขาได้ยกคำถามขึ้นมาในข้อที่ 14 เกี่ยวกับความยุติธรรมของการเลือกของพระเจ้า ทั้งสิ้นที่เขาคงได้กล่าว ณ จุดนั้นก็คือ ‘แน่นอนว่าพระเจ้าไม่ใช่ไม่ยุติธรรมในการเลือกยาโคบและปฏิเสธเอซาว เพราะว่าการเลือกของพระองค์คำนึงถึงความเชื่อของคนหนึ่งและความไม่เชื่อของอีกคนหนึ่ง’”³⁴⁸

9:13 โดยการอ้างอิงถึง มาลาคิ 1:2-3 เปาโลได้ยกการอภิปรายของเขาจากระดับของการเลือกส่วนตัวไปสู่การเลือกของชาติ มาลาคิกำลังกล่าวถึงประเทศอย่างที่ยอมรับของการอ้างอิงของมาลาคินี้แสดงให้เห็นประเด็นของเปาโลก็คือว่าพระเจ้าไม่ได้รอนจนกระทั่งพระองค์เห็นว่าแต่ละบุคคลหรือประเทศพัฒนาอย่างไร และการเลือกอะไรที่พวกเขาได้เลือกก่อนที่พระองค์เลือกพวกเขา พระเจ้าได้เลือกยาโคบและประเทศอิสราเอลด้วยเหตุผลที่อยู่ภายในพระองค์เอง ไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาสมควรต่อการเลือก (เปรียบเทียบ ลขบ. 7:6-8) นี่คือการปฏิเสธที่มีพลังต่อการอ้างอิงที่ว่า การเลือกเป็นผลลัพธ์มาจากความรู้ล่วงหน้า ว่าพระเจ้าเลือกบุคคลหนึ่งเพื่อความรอด จากการที่ได้เห็นล่วงหน้าว่าเขาหรือเธอจะเชื่อในพระกิตติคุณ

“การเชื่อมโยงของข้ออ้างอิงนี้กับข้อ 12 แนะนำว่าความรักของพระเจ้าเป็นอย่างเดียวกันกับการเลือกของพระองค์: พระเจ้าได้เลือกยาโคบที่จะรับพระพรที่ได้สัญญาไว้ตั้งแต่แรกแก่อับราฮัม. . . . ถ้าความรักของพระเจ้าที่มีต่อยาโคบอยู่ที่การเลือกยาโคบที่จะเป็น ‘พงศ์พันธุ์’ ผู้ซึ่งจะรับพระพรที่ได้สัญญาแก่อับราฮัม ดังนั้นความเกลียดชังของพระเจ้าที่มีต่อเอซาวก็เป็นที่เข้าใจอย่างดีที่สุดที่จะอ้างอิงถึงการตัดสินใจของพระเจ้าที่จะไม่ให้เอกลิทธินี้แก่เอซาว มันควรจะถูกแปลว่า ‘ปฏิเสธ’ ‘รัก’ และ ‘เกลียด’ ไม่ได้อยู่ที่นี้ ฉะนั้นไม่ใช่อารมณ์ที่พระเจ้ารู้สึกแต่เป็นการกระทำที่พระองค์ทำไป”³⁴⁹

“ความตรงกันข้ามที่โดดเด่นคือสำนวนของภาษาตระกูล Afro Asiatic ที่เน้นการเปรียบเทียบโดยกล่าวมั่นในคำที่เด็ดขาด”³⁵⁰

“เกี่ยวกับ ‘เรารักยาโคบ แต่เราเกลียดเอซาว’ ผู้หญิงคนหนึ่งได้พูดกับ สเปอร์เจียนว่า ‘ดิฉันไม่สามารถเข้าใจว่าทำไมพระเจ้าควรกล่าวว่าพระองค์เกลียดเอซาว’ สเปอร์เจียนได้ตอบว่า ‘นั่นไม่ใช่ความยุ่งยากของข้าพเจ้าเลย คุณนาย ความยุ่งยากของข้าพเจ้าก็คือที่จะเข้าใจว่าพระเจ้ารักยาโคบได้อย่างไร!’”³⁵¹

ในข้อ 6-13 เปาโลได้แสดงให้เห็นว่าอิสราเอลเป็นผู้รับแห่งการเลือกของพระเจ้าสำหรับพระพรพิเศษเนื่องด้วยความตั้งใจแห่งพระคุณของพระองค์เอง พระองค์ไม่ได้เลือกอิสราเอลเนื่องด้วยการเป็นพงศ์พันธุ์ตามธรรมชาติของอับราฮัมของอิสราเอล หรือเนื่องจากคุณสมบัติที่เหนือกว่าของพวกเขา

3. เสรีภาพของพระเจ้าที่จะเลือก 9:14-18

คำถามของความยุติธรรมเกิดขึ้นเมื่อใดก็ตามที่ใครคนหนึ่งทำการตัดสินใจที่จะเลือกโปรดปรานบุคคลหนึ่งหรือกลุ่มหนึ่งเหนืออีกคนหนึ่งหรืออีกกลุ่มหนึ่ง เปาโลได้กล่าวถึงความยุติธรรมของพระเจ้าในการทำสิ่งที่พระองค์ได้ทำในส่วนนี้

“ข้อเหล่านี้เป็นทางเบี่ยงของถนนสายหลักของการโต้แย้งของเปาโล เปาโลใช้ทางเบี่ยงนี้เพราะเขารู้ว่าการยืนยันของเขาถึงการริเริ่มของพระเจ้าในการกำหนดว่าใครจะควรได้รับความรอดและใครถูกปฏิเสธ (ดู ข้อ 10-13) จะพบกับคำถามและแม้กระทั่งการต่อต้าน เพราะฉะนั้นสมควรที่เปาโลหันกลับไปสู่รูปแบบที่วิพากษ์วิจารณ์พร้อมกับแบบฟอร์มที่มีคำถามและคำตอบของมันและการอ้างอิงต่อคู่สนทนา ซึ่งเขาได้ใช้ไปก่อนหน้านี้ในจดหมาย (ดู 2:1-3:8, 27-31; 6-7)”³⁵²

9:14 ตอนแรกอัครทูตได้ปฏิเสธอย่างตรงๆ ต่อข้อกล่าวหาที่ว่าพระเจ้าไม่ยุติธรรม พระเจ้าไม่สามารถไม่ยุติธรรมได้เพราะว่าพระองค์เป็นพระเจ้า

9:15 จากนั้นเปาโลได้ดำเนินต่อไปที่จะปฏิเสธข้อกล่าวหา เมื่อชนชาติอิสราเอลได้กบฏต่อพระเจ้าโดยการกราบไหว้รูปวัวทองคำ (อพย. 32) พระเจ้าได้เอาชีวิตของคนที่ถูกฆาตกรรม 3,000 คนไป พระองค์สามารถที่จะฆ่าทั้งชนชาติก็ได้ ความเมตตาของพระองค์เป็นเหตุให้พระองค์ที่จะทำบางสิ่งที่คุณเหมือนว่าไม่ยุติธรรม ในทำนองเดียวกัน ในการกระทำของพระเจ้าต่อยาโคบและเอซาว พระองค์ได้วยพรเอซาวอย่างมากมายในฐานะพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม อย่างที่พระองค์ได้ทำแก่พงศ์พันธุ์ทั้งสิ้นของอับราฮัม อย่างไรก็ตาม พระองค์ได้เลือกที่จะให้พระคุณพิเศษแก่ยาโคบ

“พระคุณของพระเจ้าได้ถูกกล่าวถึงบ่อยๆ ในธรรมสารนี้มาก่อน แต่จนกว่าบทเหล่านี้กล่าวถึงพระเมตตาและจนกว่าพระเมตตาจะเป็นที่เข้าใจพระคุณไม่สามารถเป็นที่ชื่นชมได้อย่างเต็มที่”³⁵³

9:16 มันไม่ใช่ความปรารถนาของมนุษย์ที่เป็นเหตุให้พระเจ้าที่จะมีเมตตาแต่ขึ้นอยู่กับทางเลือกสิทธิ์ขาดของพระองค์เอง พระเจ้าไม่ได้อยู่ใต้พันธะที่จะสำแดงความเมตตาหรือเสนอพระคุณให้แก่ใคร ถ้าเรายืนยันถึงการรับแก่การปฏิบัติจากพระเจ้า สิ่งที่เราจะได้รับคือการลงโทษ (3:23)

9:17 พระเจ้าได้ตรัสว่าพระองค์ได้ยกฟาโรห์ขึ้น พระเจ้าได้ไว้ชีวิตฟาโรห์อย่างเมตตาจวบจนถึงเวลาที่พระองค์ได้ตรัสถ้อยคำเหล่านี้แก่เขา ผ่านทางภียพิบัติ 6 อย่างและไม่คำนึงการต่อต้านอย่างต่อเนื่องของเขาที่มีต่อพระเจ้า พระเจ้าไม่ได้หมายถึงว่าพระองค์ได้สร้างฟาโรห์และยอมให้เขาที่จะนั่งบนบัลลังก์ของอียิปต์

แม้ว่าพระองค์ได้ทำเช่นนั้นเช่นกัน สิ่งนี้ก็ชัดเจนจาก อพยพ 9:16 ซึ่งเปาโลได้อ้างอิง พระคัมภีร์ฉบับแปล NASB ก็กล่าวถึงชัดเจนโดยการแปล อพยพ 9:16 ว่า “. . . ด้วยเหตุนี้เราได้ยอมให้เจ้าที่จะคงอยู่” ฟาโรห์ สวมควรแก่การตายเนื่องจากการต่อต้านและความทะนงของเขา อย่างไรก็ตามพระเจ้าจะไม่เอาชีวิตของเขาไปในภยันตรายที่เหลือนอยู่เพื่อว่าการต่อต้านที่ต่อเนื่องของเขาและชัยชนะของพระเจ้าเหนือเขาจะส่งผลต่อพระสิริที่ยิ่งใหญ่ขึ้นสำหรับพระเจ้า (เปรียบเทียบ ยชว. 9:9; สดค. 76:10) นี่ก็อีกตัวอย่างหนึ่งที่คล้ายกันกับสิ่งที่อยู่ในข้อที่ 15 คือการที่พระเจ้าไม่ได้ให้ในสิ่งที่ผู้คนสมควรได้รับ แต่ยื่นพระเมตตาให้แก่พวกเขาแทน

“เพราะมีข้อพระคัมภีร์กล่าวว่า เปาโลได้แนะนำข้ออ้างอิงนี้ด้วยพระวาทะ เพราะว่าเขาทำให้ถ้อยคำของพระเจ้าเสมอภาคกับถ้อยคำแห่งพระคัมภีร์”³⁵⁴

9:18 ประโยคนี้สรุปถึงประเด็นของเปาโล ในบทที่ 1 อัครทูตได้กล่าวถึงแนวทางที่พระเจ้าปล่อยให้ผู้คนที่จะทำตามความปรารถนาชั่วของพวกเขาซึ่งเป็นรูปแบบของการลงโทษสำหรับบาปของพวกเขา นี่ก็คือวิธีที่พระเจ้าได้ให้ใจของผู้คนแข็งกระด้าง ในกรณีของฟาโรห์ เราเห็นสิ่งนี้ทำการอย่างชัดเจน พระเจ้าไม่ใช่ไม่ยุติธรรมเนื่องจากว่าพระองค์ยอมให้ขบวนการแข็งกระด้างนี้ดำเนินต่อไป ในทำนองเดียวกัน คนหนึ่งอาจเลือกที่จะดื่มยาพิษหรือเขาเลือกที่จะไม่ดื่ม แต่ถ้าเขาเลือกที่จะดื่มมัน ผลลัพธ์ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้จะตามมา

“ไม่ใช่ที่นี่หรือไม่ใช่ที่ไหนก็ตามที่มีการกล่าวว่าพระเจ้าได้ทำให้ใครก็ตามแข็งกระด้าง ผู้ซึ่งไม่ได้ทำให้เขาเองแข็งกระด้างก่อน”³⁵⁵

“ฉะนั้นการทำให้แข็งกระด้างของพระเจ้าคือการกระทำที่ทำให้บุคคลนั้นไม่ตอบสนองต่อพระเจ้า และถ้อยคำของพระองค์ ถ้าไม่มีพลิกกลับ ก็จบลงด้วยการพิพากษานิรันดร์”³⁵⁶

“ดังนั้นการทำให้แข็งกระด้างของพระเจ้าไม่ได้ก่อให้เกิดการไม่ตอบสนองในฝ่ายวิญญาณต่อสิ่งต่างๆ ของพระเจ้า มันรักษาผู้คนไว้ในสภาพของบาปที่แสดงถึงลักษณะของพวกเขาอยู่แล้ว”³⁵⁷

“ข้อ 18 นี้ . . . เรากล่าวอย่างกล้าหาญว่าหัวใจของผู้เชื่อไม่ได้จันต่อพระเจ้าอย่างเต็มที่จนกว่ายอมรับโดยปราศจากข้อสงสัย และโดยปราศจากการเรียกร้องการให้อ่อนลง”³⁵⁸

เปาโลไม่ได้กล่าวถึงความเป็นจริงที่ว่าฟาโรห์ได้ทำให้ใจเขาเองแข็งกระด้าง ซึ่งโมเสสได้กล่าวถึงในอพยพ ประเด็นของเปาโลก็คือว่าพระเจ้าสามารถยื่นพระเมตตาอย่างอิสระและยุติธรรมหรือไม่ยื่นพระเมตตาแก่ผู้ที่สมควรต่อการพิพากษาของพระองค์

“การไถ่กู้ภัยของอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้าและความรับผิดชอบมนุษย์นั้นก็เกินกำลังของเรา พระคัมภีร์กล่าวและเน้นถึงทั้งสองอย่างนี้และก็จะไว้ เราจะฉลาดถ้าเราทำอย่างเดียวกันนั้น”³⁵⁹

4. พระเมตตาของพระเจ้าที่มีต่ออิสราเอล 9:19-29

ต่อไปเปาโลได้จัดการกับคำถามที่เกิดขึ้นจากสิ่งที่เขาได้ฟังได้แย้งไป ซึ่งก็คือ เสรีภาพของพระเจ้าที่จะยื่นพระเมตตาแก่ผู้ที่พระองค์ตั้งใจจะให้ มันไม่สมเหตุสมผลหรือถ้าพระเจ้าจะสำแดงพระเมตตาแก่ผู้ที่พระองค์ตั้งใจจะให้โดยไม่คำนึงถึงการกระทำและความดีของมนุษย์ ซึ่งการกระทำของมนุษย์ไม่ได้จัดเตรียมพื้นฐานอะไรสำหรับการที่พระองค์พิพากษาเรา? พื้นฐานสำหรับการพิพากษาไม่ได้เป็นความตั้งใจของพระองค์มากกว่าการกระทำของมนุษย์หรือ?

9:19 เปาโลได้ตั้งคำถามในข้อนี้และจากนั้นก็ตอบมันในข้อถัดๆ ไป

9:20 ในตอนแรกมันเป็นทีกทักเอาของมนุษย์ ซึ่งเป็นผู้รับการพิพากษาของพระเจ้าที่จะนั่งในการพิพากษาบนผู้พิพากษาของพวกเขา การพิพากษาเป็นอภิสิทธิ์ของพระเจ้าไม่ใช่ของเรา สิ่งทรงสร้างไม่มีสิทธิ์ที่จะบ่นเกี่ยวกับอุปนิสัยของผู้สร้างของพวกเขา

“. . . มนุษย์ไม่ได้หลงหายเนื่องจากว่าพวกเขามีใจแข็งกระด้าง พวกเขาใจแข็งกระด้างเพราะว่าพวกเขาได้หลงหาย พวกเขาได้หลงหายเพราะว่าพวกเขาเป็นคนบาป”³⁶⁰

9:21 การยกตัวอย่างในข้อนี้ทำให้ความไม่เหมาะสมของท่าที่แห่งการวิพากษ์วิจารณ์นี้ชัดเจน แน่นนอนว่าที่นี้กล่าวถึงอิสราเอลที่เป็นภาษาในการยกตัวอย่าง (เปรียบเทียบ อสย. 29:16; ยรม. 18:6) อิสราเอลไม่มีสิทธิ์ที่จะวิพากษ์วิจารณ์พระเจ้าสำหรับปั้นแต่งพวกเขาสำหรับจุดประสงค์ที่เฉพาะของการเลือกขอพระองค์เอง แท้จริงแล้วอิสราเอลไม่มีอะไรเลยที่จะบ่นเนื่องจากว่าพระเจ้าได้ปั้นแต่งพวกเขาเพื่อการใช้ที่มีเกียรติเป็นที่ชัดเจนว่านี่ก็เป็นจริงสำหรับแต่ละบุคคล

“ไม่ว่าโมเสสหรือฟาโรห์ หรือใครอื่นก็ตามก็ไม่สามารถเลือกพ่อแม่ของพวกเขา โครงสร้างทางพันธุกรรมของพวกเขาหรือเวลาของพวกเขาและสถานที่เกิดของพวกเขาได้ เราต้องเชื่อว่าสิ่งเหล่านี้อยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า”³⁶¹

9:22 ผู้คนเตรียมตัวพวกเขาเองสำหรับการถูกทำลายโดยการติดตามบาป (บทที่ 1 เปรียบเทียบ มธ. 7:13; 1 ธส. 2:15-16; 2 ธส. 2:3; ฟป. 3:19) อย่างไรก็ตาม คำกริยาที่แปลว่า “เตรียม” ในข้อนี้น่าจะเป็นกรรมวาจก

มากกว่าที่จะเป็นกลาง แม้ว่ารูปแบบของกาลในคำกริยานั้นเป็นได้ทั้งกรรมวาจกและกลาง กรรมวาจกนั้นก็
เป็นธรรมดามากกว่ามากในพันธสัญญาใหม่ บางทีเปาโลหมายถึงว่าพระเจ้าเตรียมบางคนสำหรับการถูก
ทำลาย ฟาโรห์เป็นดังเช่นภานะแห่งพระพิโรธ ในความคิดของเปาโลก็คือคนอิสราเอลผู้ได้ต่อต้านพระ
กิตติคุณในสมัยของเขา พระเจ้าได้อัดทนและมีเมตตาต่อพวกเขา (เปรียบเทียบ 2:3-4; กจ. 2:38; 3:19-20; 2
ปต. 3:9)

9:23-24 ผู้ที่เชื่อในพระกิตติคุณคือผู้ที่พระเจ้าจะสำแดงพระสิริอันอุดมแก่พวกเขา ไม่ใช่พระพิโรธ
ของพระองค์

“เปาโลสอนว่าพระเจ้าได้นำสถานะแห่งการไม่รู้สึกรู้สึกร่างกายในฝ่ายวิญญาณ คือสถานะที่นำไปสู่การ
ลงโทษนิรันดร์มายังผู้คนที่พระองค์เลือกบนพื้นฐานของความตั้งใจของพระองค์”³⁶²

ภานะเหล่านี้รวมทั้งคนยิวและคนต่างชาติ (เปรียบเทียบ 1:16; 2:10-11; 3:22)

“มนุษย์ทำให้พวกเขาเองเหมาะสมสำหรับนรก แต่พระเจ้าเป็นผู้ที่ทำให้มนุษย์เหมาะสมสำหรับสวรรค์”³⁶³

9:25-26 การรวมคนต่างชาติเข้าไว้ในกลุ่มนี้ก็สอดคล้องกับคำพยากรณ์ในพันธสัญญาเดิม มันได้
พยากรณ์ถึงการเรียกของคนต่างชาติและการสงวนไว้ของคนยิวที่เหลืออยู่ ในบริบทของ โยเซยา 2:23 และ
1:10 ก็อ้างอิงถึงการพลิกกลับของสถานะของอิสราเอล ผู้แปลบางคนกล่าวว่านี่คือความสำเร็จโดยตรงของ
คำพยากรณ์ในพันธสัญญาเดิม³⁶⁴ คนอื่นๆ ก็อ้างว่านี่คือความสำเร็จแรกเริ่มบางส่วนที่ไม่ได้จัดความสำเร็จ
ที่สมบูรณ์ในอนาคตออกไป³⁶⁵ ผมคิดว่าการแปลที่ดีกว่าก็คือว่าเปาโลได้เห็นความคล้ายคลึงกันระหว่างการ
เรียกในปัจจุบันของพระเจ้าที่มีต่อคนต่างชาติและการเรียกของพระเจ้าในอนาคตที่มีต่ออิสราเอล³⁶⁶ คนต่าง
ชาติไม่ใช่เป็นผู้คนที่แตกต่าง อย่างที่คนยิวเป็น แต่ประกอบด้วยมวลมนุษย์ อย่างไรก็ตาม โดยพระคุณของ
พระเจ้า คนต่างชาติที่เชื่อได้กลายเป็นสมาชิกของประชากรใหม่ของพระเจ้า นั่นคือ คริสตจักร

9:27-28 การเลือกของอิสราเอลในฐานะที่เป็นประเทศไม่ได้ขัดขวางการพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อผู้ที่ไม่
เชื่อในมัน พระเมตตาและความสัตย์ซื่อของพระเจ้าเป็นที่สังเกตได้ในการที่พระองค์รักษาคคนที่เหลืออยู่ไว้
อิสยาห์ 10:22-23 ได้คาดหวังการหมดสิ้นของอิสราเอลโดยทางการบุกรุกของ เซนนาเคอริบ นั่นเป็น
เครื่องมือแห่งการพิพากษาของพระเจ้า เมื่อเปาโลได้เขียน คนที่เหลืออยู่ที่เชื่อของอิสราเอลก็อยู่ภายใน
คริสตจักร อย่างที่มันเป็นในทุกวันนี้

9:29 ถ้าพระเจ้าไม่ได้บรรเทาการพิพากษาของพระองค์ลงด้วยพระเมตตา พระองค์คงได้ทำลายอิสราเอลอย่างสิ้นเชิงอย่างที่พระองค์ได้ทำลายเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ คนที่เหลืออยู่ของผู้เชื่อท่ามกลางมวลคนเชื้อชาติยิวก็เป็นหลักฐานของพระเมตตาของพระเจ้าที่มีต่อประชาชนอิสราเอล

5. พระเมตตาของพระเจ้าที่มีต่อคนต่างชาติ 9:30-33

ส่วนที่สั้นนี้สรุปถึงการโต้แย้งของเปาโลเกี่ยวกับการเลือกของอิสราเอลในอดีตและเริ่มต้นสิ่งที่พูดถึงที่เขาได้ดำเนินต่อไปในบทที่ 10 การใช้คำว่า “ความชอบธรรม” 10 ครั้งใน 9:30-10:21 ก็แสดงให้เห็นถึงเอกภาพของส่วนนี้และระบุถึงหัวข้อหลักในนั้น

9:30-31 คำถามของเปาโลซึ่งบ่อยครั้งก็แสดงถึงการโต้แย้งใหม่ในพระธรรมโรม ได้แนะนำการสรุปของเขาที่เขาได้แสดงด้วยถ้อยคำในคำศัพท์ที่แนะนำถึงการแข่งขันวิ่ง อิสราเอลได้ค้ำประกันอย่างหนักที่จะได้มาซึ่งราคาของความชอบธรรม ซึ่งเป็นความชอบธรรมที่พระเจ้าเรียกร้องสำหรับการยอมรับโดยพระองค์ แต่ได้ข้ามเส้นชัยหลังคนต่างชาติผู้ซึ่งไม่ได้วิ่งอย่างหนักเลย อิสราเอลโดยรวมได้หวังที่จะได้มาซึ่งความชอบธรรมโดยการทำดี แต่คนต่างชาติที่เชื่อได้มาซึ่งราคาโดยการเชื่อพระกิตติคุณอีกครั้งที่ ความตรงข้ามระหว่างธรรมบัญญัติและความเชื่อเกิดขึ้นอีก

“แทบจะไม่มีตอนไหนในพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ที่หนักแน่นกว่าตอนนี้ในการเปิดเผยของมันถึงการไร้ประโยชน์ของการทำงานในฐานะที่เป็นวิถีทางของการทำให้ชอบธรรม” ³⁶⁷

9:32-33 อิสราเอลโดยรวม ซึ่งไม่ได้รวมถึงคนที่เหลืออยู่ที่เชื่อ ได้ล้มเหลวที่จะได้รับสถานะที่ชอบธรรมต่อพระเจ้าเพราะว่าพวกเขาได้พยายามที่จะได้มันมาด้วยการทำงาน หินที่อยู่ในลู่วิ่งซึ่งพวกเขาได้สะดุดได้ขัดขวางความคืบหน้าของพวกเขา โดยการที่ตั้งใจที่จะได้ชัยชนะด้วยความพยายามของตนเอง อิสราเอลได้ล้มเหลวที่จะตระหนักถึงหินที่ได้ถูกพยากรณ์ถึงในพระคัมภีร์ ผู้ซึ่งจะจัดเตรียมความรอดสำหรับพวกเขา ข้ออ้างอิงก็มาจาก อีสยาห์ 8:14 และ 28:16 (เปรียบเทียบ 1 ปด. 2:6-8) พระเจ้าได้ตั้งใจที่จะให้พระเมสสิยาห์ที่จะเป็นผู้จัดเตรียมความรอด เนื่องจากเหตุนี้ หินนี้ได้กลายมาเป็นสิ่งกีดขวางสำหรับพวกเขา (เปรียบเทียบ 1 คร. 1:23) การปฏิเสธของอิสราเอลที่มีต่อพระเยซูคริสต์ไม่ได้ทำให้พระเจ้าไม่สัจซื่อหรือไม่ชอบธรรมในการกระทำของพระองค์ที่มีต่อประเทศนั้น สิ่งที่ยืนยันได้ก็คือว่ามันทำให้เป็นไปได้สำหรับคนต่างชาติที่จะล้ำหน้ากว่าอิสราเอลในฐานะผู้รับหลักของความรอด

ข. การปฏิเสชนในปัจจุบันของอิสราเอล บทที่ 10

การแบ่งแยกบทส่งสัญญาณถึงการเปลี่ยนในการเน้นของเปาโลจากการกระทำของพระเจ้าที่มีต่ออิสราเอลในอดีตโดยเฉพาะอย่างยิ่งก่อนการตายของพระคริสต์ ไปสู่การกระทำของพระองค์ที่มีต่อพวกเขาในปัจจุบัน

1. เหตุผลที่พระเจ้าได้พักอิสราเอลไว้ก่อน 10:1-7

เหตุผลสำหรับความล้มเหลวของอิสราเอลที่ถูกอ้างอิงถึงใน 9:32-33 ซึ่งก็คือการปฏิเสชนของพวกเขามีต่อพระคริสต์ได้นำเปาโลไปสู่การพัฒนาหัวข้อนี้มากขึ้นในตอนนี

10:1 ส่วนนี้เปิดด้วยการที่เปาโล ได้กลับไปสู่ความรู้สึกแห่งความหวังไขเมตตาของเขาที่มีต่อความรอดของคนอิสราเอลด้วยกัน (9:1-3) การอ้างอิงถึงการปฏิเสชนโดยเจตนาของพวกเขามีต่อ พระคริสต์ (9:32-33) ได้กระตุ้นการแสดงออกทางอารมณ์นี้อย่างชัดเจน

“ความเป็นจริงของความรักของเขาเห็นได้จากข้อเท็จจริงที่ว่าเขาได้อธิษฐานเพื่อพวกเขา”³⁶⁸

10:2 ในเชิงยะเยี่ยแล้ว มันคือความกระตือรือร้นของอิสราเอลที่ได้จัดตั้งอิสราเอลสำหรับความล้มเหลว ความกระตือรือร้นก็เป็นลักษณะของชีวิตของเปาโล ซึ่งในหลายแง่ด้วยกันก็ได้จำลองประสบการณ์ของอิสราเอลในฐานะที่เป็นประเทศ มันได้กั้นเขาไว้จากการเชื่อในพระคริสต์ด้วย (เปรียบเทียบ กจ. 22:3; กท. 1:14) ทั้งเปาโลและอิสราเอลได้มีความกระตือรือร้นเพื่อพระเจ้า แต่มันเป็นความกระตือรือร้นที่ขาดความรู้ ซึ่งเป็นความรู้ที่ว่าพระคริสต์คือพระเมสสิยาห์ (1 ทธ. 1:13)

10:3 คนยิวไม่รู้ถึงความชอบธรรมที่มาจากพระเจ้าในฐานะที่เป็นของขวัญ (1:17) พวกเขาได้แสวงหาที่จะได้มาซึ่งความชอบธรรมด้วยการถือรักษาธรรมบัญญัติ ในทางตรงกันข้าม พวกเขาควรที่จะถ่อมใจรับเอาของขวัญแห่งความชอบธรรมที่พระเจ้าให้แก่ผู้ที่เชื่อในพระบุตรของพระองค์ (เปรียบเทียบ ฟป. 3:9)

“ธรรมบัญญัติได้ถูกออกแบบมาไม่ใช่เพื่อนำมาซึ่งความชอบธรรมด้วยตนเอง หรือความหวังด้วยตนเอง แต่ในทางตรงกันข้าม เป็นความหมอดหวังด้วยตนเอง”³⁶⁹

10:4 คำกรีก telos (เทลอส) และภาษาอังกฤษเทียบเท่าคือ “end” สามารถอ้างอิงถึงการสิ้นสุด (อย่างเช่น “การสิ้นสุดของเรื่อง”) หรือ จุดประสงค์ (อย่างเช่น “ถึงเป้าหมายนั้น”) เปาโลได้เชื่อว่าพระเยซูคริสต์เป็นจุดจบของธรรมบัญญัติของโมเสสในทั้งสองแง่ เขาได้กล่าวถึงธรรมบัญญัติที่มีหน้าที่ที่จะบรรลุผลใน

ประวัติศาสตร์หลังจากที่พระเยซูคริสต์ได้ทำให้มันสิ้นสุดลง (7:6; กท. 3:19, 23; เปรียบเทียบ มก. 7:18-19; ลก. 16:16; ยน. 1:17; กจ. 10:10-15; รม. 14:17; 1 คร. 8:8; 2 คร. 3:6-18; กท. 4:9-11; 5:1; คส. 2:17; ฮบ. 7:12; 9:10) ยิ่งไปกว่านั้นอีกเขาได้อธิบายถึงจุดประสงค์ของธรรมเนียมปฏิบัติที่ได้นำผู้คนไปสู่พระคริสต์ (7:7-13; กท. 3:24; เปรียบเทียบ มธ. 5:17)

“ในขบวนการของประวัติศาสตร์ความรอด การเริ่มต้นของการสิ้นสุดของบทบาทของธรรมเนียมปฏิบัติ อยู่ในการเสด็จมาของพระคริสต์ การสิ้นสุดของมันขึ้นอยู่กับงานที่พระองค์ได้ทำสำเร็จและได้ ประยุกต์ใช้กับคริสตจักรที่พระองค์ได้สถาปนาขึ้น”³⁷⁰

ในข้อต่อหน้าเราเห็นว่าเปาโลได้หมายความว่าธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสได้สิ้นสุดลงเมื่อ พระคริสต์ได้ตายไป การสนับสนุนสำหรับมุมมองนี้ก็ถือว่าเปาโลเพิ่งได้เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง ธรรมเนียมปฏิบัติกับความชอบธรรมที่มาโดยทางความเชื่อในพระคริสต์ ใน 9:30-33 คนยิวได้จินตนาการอย่าง ผิดๆ ว่าธรรมเนียมปฏิบัติเป็นวิธีได้มาซึ่งการทำให้ชอบธรรม แต่เมื่อพระเยซูคริสต์ได้มา พระองค์ได้จัดเตรียมวิธี ที่แท้จริงของการทำให้ชอบธรรม เปาโลไม่ได้หมายความว่าครั้งหนึ่งธรรมเนียมปฏิบัติเคยเป็นวิธีของการได้มา ซึ่งการทำให้ชอบธรรมที่ได้สิ้นสุดลงเมื่อพระคริสต์ได้ตายไป คนยิวคิดแต่เพียงว่าธรรมเนียมปฏิบัติเป็นวิธีได้มา ซึ่งความชอบธรรม มันคือหน้าที่ที่ควรเป็นของธรรมเนียมปฏิบัติที่จะสนับสนุนการสิ้นสุดนั้นเพื่อ “ทุกๆ คนที่ เชื่อ” ในพระคริสต์ พระเจ้าได้ให้ ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสเพื่อสองจุดประสงค์ที่เป็นพื้นฐาน จุดประสงค์แรก ก็เพื่อจะเปิดเผยถึงคุณลักษณะและมาตรฐานของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ ดังนั้นผู้คนจะตระหนักถึงการไร้ ความสามารถของพวกเขาที่จะดีพอเพื่อจะได้รับการยอมรับโดยพระเจ้าและหวังพึ่งพระเจ้าเพื่อความรอด (7:13; กท. 3:24) จุดประสงค์ที่สองก็เพื่อจะควบคุมชีวิตทางศีลธรรม ทางศาสนา และด้านพลเมืองของ ประชาชนอิสราเอล (ฉบบ. 4:1) พระเจ้าไม่เคยตั้งใจที่จะให้มันจัดเตรียมความรอดนิรันดรสำหรับคน อิสราเอล (3:20) พระองค์ไม่ได้ให้มันเพื่อจุดประสงค์แห่งการไถ่ พระเจ้าได้สงวนธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส ไว้ในพระคัมภีร์เพื่อคริสเตียนเนื่องด้วยคุณค่าแห่งการสำแดงของมัน พระองค์ไม่เคยตั้งใจให้คริสเตียนที่จะ ควบคุมชีวิตของพวกเขาด้วยกฎต่างๆ

“เป็นเพราะว่าศาสนศาสตร์แบบปฏิรูปที่ได้ทำให้เราซึ่งเป็นคนต่างชาติดำเนินธรรมเนียมปฏิบัติ—ถ้าไม่ใช่ วิธีที่ได้มาซึ่งความชอบธรรม มันคงเป็น ‘กฎของชีวิต’ ที่ปัญหาทั้งสัปดาห์ได้เกิดขึ้น ธรรมเนียมปฏิบัติไม่ใช่ กฎของชีวิตและวิธีที่ได้มาซึ่งความชอบธรรม”³⁷¹

พระเจ้าได้ทำให้ธรรมบัญญัติทั้งสิ้นของโมเสสสิ้นสุดลง มันเป็นประมวลกฎหมายที่รวมกันเป็นหนึ่งเดียว (เปรียบเทียบ 7:6) พระเจ้าต้องการให้คริสเตียนที่จะถือรักษาธรรมบัญญัติ 9 ประการจาก 10 ประการ เพราะว่าพวกมันเป็นส่วนหนึ่งของธรรมบัญญัติของพระคริสต์ นี่คือประมวลกฎหมายที่พระเจ้าได้ให้แก่คริสตจักร นั่นคือ คำสอนของพระคริสต์และคำสอนของพวกอัครทูต (กท. 6:2)³⁷²

10:5 เปาโลได้สนับสนุนข้อยืนยันของเขาที่ว่าทำให้ชอบธรรมเป็นผลลัพธ์ของความเชื่อในพระคริสต์ (ข้อ 4) จนถึงข้อ 13 เขาได้ใช้ธรรมบัญญัติ (ฉธบ. 30:6, 11, 14) เพื่อจะยืนยันว่าโมเสสได้แสดงให้เห็นว่ามันไร้ประโยชน์ที่จะวางใจในการถือรักษาธรรมบัญญัติเพื่อได้มาซึ่งความรอด โมเสสได้เปิดเผยว่าผู้ที่ได้ประพฤติกวามชอบธรรมที่ได้สั่งไว้ธรรมบัญญัติจะมีชีวิตอยู่ (ลนต. 18:5; เปรียบเทียบ กท. 3:12) ที่นี้การมีชีวิตอยู่หมายถึงการประสบกับการทำให้ชอบธรรม (เปรียบเทียบ 2:13) อย่างไรก็ตามไม่มีใครที่เคยถือรักษาธรรมบัญญัติทั้งหมดได้ (3:19-20)

10:6-7 ในแง่บวกแล้วโมเสสได้สอนว่าการทำให้ชอบธรรมมาโดยทางความเชื่อ (ฉธบ. 30:11-14) ในบริบทของถ้อยคำของโมเสส มันมีการเน้นอันหนักแน่นที่ท่าทีของการเชื่อฟังที่มีความรักมากกว่าการเข้าหาที่เคร่งในกฎเพื่อจะได้มาซึ่งความชอบธรรม (ฉธบ. 30:6-10) ประเด็นของโมเสสก็คือว่าคนอิสราเอลไม่ควรคิดว่าการทำให้พระเจ้าโปรดปรานเป็นบางสิ่งที่ไกลเกินกว่าการเอื้อมถึงของพวกเขา ท่าทีที่เหมาะสมแห่งความเชื่อที่มีต่อพระเจ้าเป็นสิ่งที่พระองค์ได้เรียกร้องอย่างแท้จริงในการอ้างอิงพระคัมภีร์ตอนนี้ เปาโลได้ทำให้การประยุกต์ใช้ของเขาเองเกี่ยวกับมันสอดคล้องกับข้อโต้แย้งของเขา มันไร้ประโยชน์สำหรับคนอิสราเอลที่จะคิดว่าพวกเขาจะต้องดีพอเพื่อจะขึ้นไปสู่สวรรค์เพื่อจะนำพระเมสสิยาห์ที่ได้ถูกสัญญาไว้ให้มายังโลกเพื่อจะช่วยเหลือประชาชนของพระองค์ให้รอด ในทำนองเดียวกัน มันเป็นการโง่เขลาสำหรับพวกเขาที่จะคิดว่าพวกเขาต้องดีพอเพื่อที่จะทำให้พระเมสสิยาห์เป็นขึ้นมาจากตายตามที่พวกผู้เผยพระวจนะได้พยากรณ์ว่าพระองค์จะตาย พระเจ้าได้ทำสิ่งเหล่านั้นเพื่อคนอธรรมเรียบร้อยแล้วในการมาบังเกิดและการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูคริสต์ สิ่งที่พวกเขาจะต้องทำก็คือที่จะยอมรับสิ่งที่พระเจ้าได้ทำเพื่อพวกเขาในพระคริสต์

2. การแก้ไขสำหรับการปฏิเสศ 10:8-15

10:8 เปาโลได้อ้างอิงถึงโมเสสอีกครั้ง (ฉธบ. 30:14) เพื่อจะยืนยันอีกครั้งถึงข้อเท็จจริงที่ผู้ให้ธรรมบัญญัติที่ยิ่งใหญ่ได้สอนว่าความรอดมาโดยทางความเชื่อ คำว่า “ถ้อยคำแห่งความเชื่อ” หมายถึง ถ้อยคำที่ว่า

ความชอบธรรมมาโดยทางความเชื่อ ความเชื่อนั้นง่ายถ้าเปรียบเทียบกับชั่วชีวิตของการเชื่อฟังแบบทาสต่อ
ธรรมเนียมปฏิบัติ ใครก็ตามสามารถแสดงมันออกมาอย่างง่ายๆ ด้วยปากและยอมรับมันง่ายๆ ด้วยใจ

10:9 คำว่า “ปาก” และ “ใจ” ซึ่งได้เป็นแหล่งแห่งความสับสนในการแปลข้อนี้มาตลอด ก็มาจากถ้อยคำ
ของโมเสสที่เปาโลได้อ้างอิงถึงในข้อก่อนหน้านี้อีก คำที่ถูกอ้างอิงที่ชี้แจงถึงลำดับที่ไม่ปกติของ “ยอมรับ”
และจากนั้นก็เป็น “เชื่อ” ในข้อนี้ ลำดับที่ปกติก็คือว่า คนหนึ่งเชื่อและจากนั้นก็ยอมรับถึงการเชื่อของเขา
(นั่นคือ การกล่าวยอมรับ; เปรียบเทียบ ข้อ 10; 2 คร. 4:13-14)

“แต่ทั้งสองสูตรก็แปลซึ่งกันและกัน เพื่อว่าสิ่งที่จะเป็นทั้งการเชื่อและการยอมรับก็จะถูกนิยามได้
อย่างเที่ยงตรงมากขึ้น”³⁷³

“ยอมรับ” หมายถึงที่จะกล่าวสิ่งเดียวเกี่ยวกับบางสิ่งที่อีกคนหนึ่งกล่าว (คำกรีก โฮโมโลเกิโอ;
เปรียบเทียบ 1 ยน. 1:9) ในบริบทนี้มันอ้างอิงถึงการกล่าวสิ่งเดียวกันเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์อย่างที่คุณเชื่อคน
อื่นในพระองค์กล่าว มันคือการยอมรับถึงความเชื่อในพระคริสต์ของบุคคลหนึ่ง บรรดาคริสเตียนที่เชื่อฟัง
ในคริสตจักรแรกเริ่มได้ทำการกล่าวยอมรับทางปากและในการรับบัพติศมาอย่างที่เราทำในทุกวันนี้
(เปรียบเทียบ มธ. 28:19-20)

คริสตจักรในยุคแรก วลีนี้ “พระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” เป็นหนึ่งในการแสดงออกที่ธรรมดาและ
ง่ายที่สุดโดยที่บรรดาผู้เชื่อได้กล่าวยอมรับถึงความเชื่อของพวกเขาในพระคริสต์ (เปรียบเทียบ กจ. 2:36; 1
คร. 8:6; 12:3; ฟป. 2:11) มันเป็นการกล่าวยอมรับที่เปรียบเทียบและคล้ายกันอย่างมากกับการกล่าวยอมรับ
ถึงความเชื่อในยาห์เวห์ของคนอิสราเอล: “ยาห์เวห์ พระเจ้าของเรานั้นเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเดียว” (ฉธบ.
6:4, นั่นคือ เชมา) ในโลกของโรมัน พลเมืองที่สตัยชื่อก็ถูกคาดหวังอย่างมากที่จะยอมรับว่าซีซาร์เป็นเจ้านาย
(พระเจ้า) ดังนั้นผู้รับคัมภีร์ของธรรมสารนี้จำเป็นต้องเผชิญกับประเด็นที่ว่าใครคือพระเจ้าจริงๆ พระเยซูหรือซี
ซาร์

“สำหรับเปาโลแล้ว เราถือว่าการกล่าวยอมรับที่ว่าพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าหมายถึงการยอมรับ
ว่าพระเยซูร่วมแบ่งปันในนาม ธรรมชาติ ความบริสุทธิ์ สิทธิอำนาจ ฤทธิ์เดช สง่าราศีและนิรันดกาล
ของพระเจ้าแท้แต่องค์เดียว”³⁷⁴

“ถ้อยแถลงของเปาโลในข้อ 9, 10 นั้นถูกเข้าใจผิดเมื่อมันถูกใช้ที่จะสนับสนุนการอ้างที่ว่าบุคคล
หนึ่งไม่สามารถรอดได้้นอกจากว่าเขาทำให้พระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของชีวิตเขาโดยการอุทิศ

คนส่วนตัว การอุทิศตนอย่างนั้นสำคัญที่สุด (เปรียบเทียบ 6:13-19; 12:1) อย่างไรก็ตามในพระคัมภีร์ตอนนี้ เปาโลกำลังกล่าวถึงความเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าที่เป็นจริงของพระคริสต์ ซึ่งเป็นศิลามุมเอกสำหรับความเชื่อ คือบางสิ่งที่ถ้าไม่มีแล้วก็ไม่มีการสลักคนจะรอดได้”³⁷⁵

ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า (พระเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอด) นั้นชัดเจนเมื่อพระองค์ได้เป็นขึ้นจากตาย (เปรียบเทียบ ข้อ 7) การเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูเป็นหลักฐานที่ว่าพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ ผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า (เปรียบเทียบ สดด. 16:10-11) การเชื่อในการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูคริสต์ หมายถึงการเชื่อว่าพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เปาโลกำลังกล่าวถึงการเชื่อในการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ในฐานะที่เป็นหลักฐานความเชื่อที่ช่วยให้รอด ไม่ใช่ในฐานะที่เป็นเงื่อนไขสำหรับความรอด การเป็นขึ้นจากตายของพระคริสต์ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของงานแห่งการช่วยให้รอดของพระองค์ ความตายของพระองค์ได้ช่วยเราให้รอด (3:25)

ในขณะที่การเป็นขึ้นจากตายเป็นส่วนหนึ่งของข่าวดีสำหรับความรอด นั่นคือ เนื้อหาของข่าวประเสริฐ (1 คร. 15:3-4) การเชื่อในการเป็นขึ้นจากตายของพระคริสต์ไม่ใช่เป็นเงื่อนไขสำหรับความรอด บุคคลหนึ่งสามารถประสบกับการบังเกิดใหม่ได้ถ้าเขาเพียงแค่อ้างและเชื่อว่าพระเยซูคริสต์ได้ตายเพื่อบาปของเขาโดยไม่ได้อ้างถึงการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ ถ้าบุคคลหนึ่งได้ยินข่าวประเสริฐ รวมทั้งข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูได้เป็นขึ้นจากตาย แต่ไม่ได้เชื่อว่าพระองค์ได้เป็นขึ้นจากตายล่ะ? ถ้าเขาไม่ได้เชื่อในการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูเพราะว่าเขาไม่ได้เชื่อว่าพระเยซูคริสต์เป็นผู้ที่พระองค์อ้างว่าพระองค์เป็นบุคคลนั้นจะไม่ได้ประสบกับการบังเกิดใหม่ อย่างไรก็ตาม ถ้าเขาไม่ได้เชื่อในการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูเพราะว่าเขาไม่ได้เชื่อในความเป็นไปได้ของการเป็นขึ้นจากตายทางร่างกาย เขาคงจะประสบกับการบังเกิดใหม่ ในกรณีหลังนี้ เขาเพียงแต่ต้องการคำสอนในหัวข้อนี้

10:10 ข้อนี้สรุปถึงแนวคิดในข้อก่อนหน้านั้นในแง่ที่ว่า เปาโลได้สรุปในพระธรรมโรมอยู่บ่อยๆ และบ่อยครั้งแล้วการสรุปเหล่านี้ก็อ้างอิงถึงผลลัพธ์ของการกระทำอย่างเช่นที่นี้ (เปรียบเทียบ 4:25; 5:21; 6:23; 7:25)

การเชื่อในพระเยซูคริสต์ในหัวใจของบุคคลหนึ่งก็ส่งผลในการยอมรับโดยพระเจ้า (นั่นคือความชอบธรรมที่ใส่ให้ การทำให้ชอบธรรม และการชำระให้บริสุทธิ์โดยตำแหน่ง) คำพยานต่อการเชื่อของบุคคลหนึ่งในพระเยซูคริสต์โดยปกติแล้วก็ตามมาด้วยคำพูด เปาโลกำลังอธิบายถึงผลลัพธ์ตามปกติของการเชื่อ วิทเมอร์ได้เขียนว่าการกล่าวยอมรับนั้นมีแค่พระเจ้า³⁷⁶ การกล่าวยอมรับของบุคคลหนึ่งที่ว่าพระเยซูเป็น

องค์พระผู้เป็นเจ้าควรมีแค่พระเจ้าอย่างแรกเริ่ม (นั่นคือการแสดงออกถึงการเชื่อในพระคริสต์ต่อพระบิดา) แต่บรรดาผู้แปลส่วนใหญ่ได้เชื่อว่าการกล่าวยอมรับในที่นี้ไปไกลกว่าพระเจ้าและรวมทั้งคนอื่นๆ ด้วย สิ่งนี้ดูเหมือนจะเป็นการสรุปที่มีเหตุผลเนื่องจากการกล่าวยอมรับจะต้องกระทำด้วยปาก

ในแง่ไหนที่การกล่าวยอมรับนี้ส่งผลต่อความรอด? เป็นที่ชัดเจนว่าเปาโลไม่ได้หมายถึงว่าการกล่าวยอมรับพระเยซูคริสต์รับประกันถึงการยอมรับต่อพระเจ้าเพราะเขาเพิ่งได้กล่าวว่าการเชื่อในใจกระทำสิ่งนั้น (ข้อ 9 เปรียบเทียบ บทที่ 4) ความรอดเป็นคำศัพท์ที่กว้างที่รวมถึงการช่วยกู้หลายอย่าง ดังที่เราได้เห็นแล้ว ด้านไหนของความรอดที่การยืนยันเพื่อพระคริสต์ต่อสาธารณะรับประกัน? สิ่งหนึ่งก็คือ มนุษย์ผู้ที่ทำการกล่าวยอมรับจากการลงวินัยที่อาจเกิดขึ้นได้ของพระเจ้า³⁷⁷ มันยังช่วยเขาหรือเธอจากการสูญเสียรางวัลที่บรรดาผู้ไม่เต็มใจที่จะเข้าส่วนกับพระองค์จะชื่นชม (เปรียบเทียบ มธ. 10:32-33; 2 ทธ. 2:12) ยิ่งไปกว่านั้นอีก บ่อยครั้งแล้วมันส่งผลต่อความรอดนิรันดร์ของคนอื่นๆ ที่ได้ยินการกล่าวยอมรับถึงความเชื่อและจากนั้นพวกเขาก็เชื่อ

10:11 เปาโลได้จัดความสงสัยทั้งสิ้นเกี่ยวกับข้อเรียกร้องสำหรับการทำให้ชอบธรรมที่ถ้อยแถลงของเขาในข้อ 9-10 อาจได้สร้างขึ้นมาด้วยการอ้างอิงจากอิสยาห์ 28:16 การเชื่อในพระเจ้าโดยเฉพาะอย่างยิ่งในพระสัญญาต่างๆ ของพระองค์ เป็นเงื่อนไขเดียวสำหรับการทำให้ชอบธรรม (เปรียบเทียบ 3:24-25) พระสัญญาเหล่านี้ก็เป็นพื้นฐานสำหรับความแน่ใจของผู้เชื่อว่าเขาหรือเธอได้ครอบครองความรอด (เปรียบเทียบ 1 ยน. 5:12-13)

10:12 พระพรของการทำให้ชอบธรรมนั้นก็มิไว้สำหรับคนยิวและคนต่างชาติเช่นกัน (เปรียบเทียบ 3:22) แหล่งของมันคือองค์พระผู้เป็นเจ้าเดียวกัน การอ้างอิงนี้ยืนยันข้อเท็จจริงที่ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” ในข้อที่ 9 อ้างอิงถึงพระเยซูในฐานะพระเจ้ายิ่งกว่าที่จะเป็นเจ้านายส่วนตัว อย่างที่ข้อถัดไปกล่าวถึง

10:13 คำว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” ของ โยเอล 2:32 เป็นอย่างเดียวกันกับ “องค์พระเยซูคริสต์เจ้า” เปโตรได้อ้างอิงถึง 2:32 เช่นกัน ในคำเทศนาแห่งฟื้นเทออสต์เพื่อเหตุผลอย่างเดียวกันที่เปาโลใช้ที่นี่ (กจ. 2:21) อัครทูตทั้งสองต้องการที่จะแสดงให้เห็นว่าประตูสำหรับความรอดนั้นก็เปิดแก่ทุกๆ คน เมื่อผู้ที่ถูกเลือกสรรร้องเรียกหาพระเจ้า พวกเขากำลังตอบสนองต่อการทรงเรียกของพระองค์ที่มีต่อพวกเขา (8:28-30) คำอธิษฐานเดียวของผู้ไม่เชื่อที่พระเจ้าได้สัญญาจะตอบก็คือคำอธิษฐานสำหรับความรอด แม้ว่าบางครั้งโดยพระคุณพระองค์ก็ตอบคำอธิษฐานอย่างอื่นที่พวกเขาอธิษฐาน

เป็นไปได้ว่าเปาโลมีแนวคิดที่จำกัดมากขึ้นเกี่ยวกับความรอดในความคิดของเขาในข้อนี้

“ข้อนี้ (10:13) เป็นการอ้างอิงจาก โยเอล 2:32 และอ้างอิงถึงการช่วยกู้ทางกายภาพจากวันในอนาคต แห่งการลงโทษเหนือโลกและการรื้อฟื้นคนยิวไปยังปาเลสไตน์และไม่ใช้การช่วยกู้จากนรก”³⁷⁸

10:14-15 เปาโลได้เปลี่ยนจากความรับผิดชอบต่อผู้เชื่อไปสู่ความรับผิดชอบของผู้เชื่อ “พวกเขา” อ้างอิงถึงผู้หลงหายโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนอิสราเอล เปาโลได้นำเสนอการเรียงลำดับตามเหตุผลของการที่ผู้หลงหายเข้ามาสู่ความเชื่อในพระเยซูคริสต์ในระบบที่กลับกันที่นี่ ความเชื่อขึ้นอยู่กับความรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริง บางคนจะต้องประกาศข้อเท็จจริงเหล่านี้แก่คนอื่นๆ เพื่อจะรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริงเหล่านั้น “นักเทศน์” (NASB) ค่อนข้างที่จะบ่งบอกถึงผู้รับใช้ที่ได้รับแต่งตั้ง แต่เปาโลหมายถึง “ใครบางคนในที่เทศนา” (NIV) คือใครบางคนที่ประกาศ

การถูกส่ง (ข้อ 15) บ่งบอกว่าผู้ที่ประกาศข่าวประเสริฐก็ทำการภายใต้คำสั่งของสิทธิอำนาจที่สูงกว่า คำอธิบายนี้ก็ยังบ่งบอกว่าสิทธิอำนาจนั้นได้ให้ถ้อยคำแก่พวกเขา พระเจ้าได้ส่งคริสเตียนทุกๆ คนที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่ผู้หลงหาย (มธ. 28:19-20; ยน. 20:21) เป็นที่น่าเสียใจก็คือว่าคริสเตียนหลายคน กำลังรอการทรงเรียกพิเศษจากพระเจ้าเพื่อจะไป พวกเขาไม่ได้ตระหนักว่าพระเจ้าได้ส่งพวกเขาไปแล้ว ที่ที่เราจะไปและเราจะประกาศข่าวประเสริฐแก่คนกลุ่มไหนนั้นเป็นประเด็นรอง ถ้าเรากระตือรือร้นที่จะประกาศข่าวประเสริฐ พระเจ้าจะนำเราไปยังที่พระองค์ต้องการใช้เรา (สดด. 37:23)

อย่างที่มีมันชัดเจนจากการอ้างอิงของเปาโลจากอิสยาห์ 52:7 เนื้อหาคือหนึ่งในข่าวประเสริฐที่นำความยินดีไปยังบรรดาผู้ที่รับมัน “เท้าของผู้นำข่าวดีก็งามสักเท่าใด” เป็นวิธีโดยอุปมาของการแสดงออกถึงความรู้สึกขอบคุณสำหรับการเชื่อฟังของผู้ส่งสารที่ได้นำข่าวดี บริบทของถ้อยคำของอิสยาห์เป็นการประกาศถึงความโปรดปรานของพระเจ้าในการรื้อฟื้นกรุงเยรูซาเล็มหลังจากการเป็นเชลยที่บาบิโลน

3. การไม่เชื่อที่ดำเนินต่อไปของอิสราเอล 10:16-21

แม้ว่าประตูแห่งความรอดก็เปิดแก่คนยิวและคนต่างชาติเช่นกัน (ข้อ 8-15) คนส่วนใหญ่ของอิสราเอลยังคงปฏิเสธที่จะเชื่อในพระเยซูคริสต์

10:16 แม้ว่าจะมีข่าวดีของการรื้อฟื้นอิสราเอลและพระสัญญาเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์และการช่วยกู้ คนยิวส่วนใหญ่ไม่ได้เชื่อ (เปรียบเทียบ อสย. 53:1)

10:17 ข้อนี้สรุปถึงความคิดของข้อ 14-16 คำว่า “ของ” พระคริสต์หมายถึงถ้อยคำจากพระองค์ นั่นคือ เนื้อหาที่พระองค์ได้ส่งให้เราไปประกาศ (ข้อ 15)³⁷⁹ มันคงอ้างอิงถึงเนื้อหาเกี่ยวกับพระคริสต์เช่นกัน (ข้อ 9) ทั้งสองความหมายนี้คงได้อยู่ในความคิดของเปาโล ไม่ว่าจะในกรณีใดข่าวประเสริฐก็เป็นประเด็น

“ในภาษาทางพระคัมภีร์ สิ่งที่เป็นความเชื่ออย่างแท้จริงก็คือการรับเอาคำพยานของพระเจ้า คือการ ทำให้สำนึกภายในที่ว่าสิ่งที่พระเจ้าตรัสแก่เราในข่าวประเสริฐนั้นเป็นจริง ความเชื่อแบบนั้นและ แบบนั้นอย่างเดียว เป็นความเชื่อที่ช่วยให้รอด”³⁸⁰

10:18 คำถามในเชิงโวหารนี้บ่งบอกถึงความเป็นไปได้ของการปฏิเสธของอิสราเอลที่มีต่อ พระเมสสิยาห์ คงเป็นเพราะความล้มเหลวที่จะนำเนื้อหาไปยังคนยิว (ข้อ 14) อย่างไรก็ตาม การอ้างอิงของเปาโลจาก สดุดี 19:4 กล่าวชัดเจนว่าพวกเขาได้ยิน มนุษย์ทุกๆ คนได้ยินคำพยานของธรรมชาติ (บทที่ 1) และคนอิสราเอล ทั้งสิ้นได้ยินการสำแดงพิเศษของพระเจ้าเกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์จากพวกผู้เผยพระวจนะ พวกเขาไม่สามารถแก้ตัวถึงความไม่รู้ในฐานะที่เป็นประเทศ

“แต่บางทีมันง่ายกว่าที่จะคิดว่าเปาโลมีส่วนร่วมในคำพูดที่ขยายเกินความจริง โดยใช้ภาษาของสดุดี เพื่อจะยืนยันว่าผู้คนจำนวนมากมาได้มีโอกาสที่จะได้ยิน ณ เวลาที่เปาโลเขียนพระธรรมโรม ดังนั้นมันไม่สามารถเป็นการขาดโอกาสได้ นั่นก็อธิบายว่าทำไมคนยิวจำนวนมากได้มาพบกับ ความรอดที่พระเจ้าเสนอให้ในพระคริสต์”³⁸¹

10:19 มันอาจจะมีเหตุผลที่เป็นไปได้ประการที่สองสำหรับการปฏิเสธของอิสราเอลที่มีต่อข่าวประเสริฐ? แม้ว่าคนยิวได้ยินข่าวประเสริฐ บางทีพวกเขาไม่ได้เข้าใจมัน การอ้างอิงจากเฉลยธรรมบัญญัติ 32:21 มาจากการวิจารณ์ของโมเสสที่มีต่ออิสราเอลในเรื่องการละทิ้งพระเจ้า พระเจ้าได้ตรัสว่าพระองค์จะให้ ความปรารถนาแก่อิสราเอลที่จะกลับไปสู่พระองค์ (กระตุ้นพวกเขาสู่ความริษยา) โดยการอวยพรคนอื่น นี่คือนี่ สิ่งที่ได้เกิดขึ้นตั้งแต่ที่พระเยซูคริสต์ได้ตายไป พระเจ้าได้เปิดประตูของคริสตจักรแก่คนต่างชาติ สิ่งนี้ควรได้ ทำให้อิสราเอลมีความปรารถนามากยิ่งขึ้นในการกลับไปหาพระเจ้า ยอมรับพระเมสสิยาห์ของพระองค์ และ ประสพกับพระพรของพระเจ้า อย่างไรก็ตามสิ่งนี้ไม่ได้เกิดขึ้นอย่างที่บันทึกของการเติบโตของคริสตจักร ในพระธรรมกิจการยืนยัน เมื่อเวลาผ่านไปคนยิวจำนวนน้อยลงเรื่อยๆ ที่ได้ตอบสนองต่อข่าวประเสริฐ ในทางตรงกันข้ามคนต่างชาติจำนวนมากขึ้นที่ได้รับเอาข่าวประเสริฐ การตอบสนองนี้ไม่ใช่เกิดจากความ ไม่รู้แต่เป็นการปฏิเสธที่จงใจ

10:20 อิสยาห์ 65:1-2 สนับสนุน เฉลยธรรมบัญญัติ 32:21 ด้วยการเน้นถึงข้อเท็จจริงที่ว่าคนต่างชาติได้มาหาพระเจ้า

10:21 ในอีกด้านหนึ่งคนยิวได้ปฏิเสธที่จะไปหาพระองค์แม้ว่าพระองค์ได้ยื่นออกมาที่จะนำพวกเขาไปสู่พระองค์เอง เหตุผลที่พระเจ้าได้พักพวกเขาไว้ชั่วคราวก็เพราะการกบฏที่คือคั้งของพวกเขา โมเสสและพวกผู้เผยพระวจนะได้เตือนอิสราเอลถึงทำที่นี้อย่างซ้ำๆ แต่ผู้คนที่ถูกเลือกสรรได้ยื่นหยัดในการกบฏ แม้กระทั่งหลังจากที่พระเจ้าได้จัดเตรียมพระเมสสิยาห์ของพวกเขา

บทที่ 10 กล่าวถึงการปฏิเสธในปัจจุบันของอิสราเอลที่มีต่อพระเยซูคริสต์ที่ได้ส่งผลต่อการปฏิเสธชั่วคราวของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขา การปฏิเสธทั้งสองนี้จะเปลี่ยนในอนาคต อย่างที่บดักไปอธิบายถึง

ก. ความรอดในอนาคตของอิสราเอล บทที่ 11

ในบทที่ 9 เปาโลได้ยกย่องพระคุณในอดีตของพระเจ้าในการเลือกอิสราเอลอย่างสิทธิขาดให้มาเป็นภาษาที่จะถวายเกียรติแด่พระองค์ในหนทางที่พิเศษ ในบทที่ 10 เขาได้กล่าวถึงการปฏิเสธในปัจจุบันของอิสราเอลที่จะตอบสนองต่อการจัดเตรียมของพระเจ้าเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ ในบทที่ 11 เขาได้เปิดเผยถึงแผนการในอนาคตของพระเจ้าสำหรับประเทศนั้นว่าเมื่อบรรลุผลมันก็จะแก้ต่างความชอบธรรมของพระเจ้าอย่างเต็มที่

บทนี้ยืนยันว่าพระเจ้ามีอนาคตสำหรับคนอิสราเอลตามเชื้อชาติ ซึ่งเป็นลูกหลานตามเชื้อชาติของยาโคบ อนาคตนั้นจะแตกต่างจากอนาคตของคริสตจักรที่บรรดาผู้เชื่อแท้ทั้งคนยิวและคนต่างชาติที่ดำเนินชีวิตในตอนนั้นรวมกัน โรม 11 ไม่เพียงแต่แก้ต่างพระเจ้า แต่ยังแก้ต่างศาสนศาสตร์แบบการแบ่งยุคอีกด้วย ในอีกด้านหนึ่ง ศาสนศาสตร์แบบพันธสัญญาได้แย้งว่าพระเจ้าจะทำให้พระสัญญาต่างๆ เกี่ยวกับพระพรในอนาคตที่พระเจ้าได้ให้อิสราเอลสำเร็จในคริสตจักร³⁸²

“ตามมุมมองทางประวัติศาสตร์ บทนี้จำเป็นอย่างมีเหตุผลพันธสัญญาเดิมสัญญาอย่างชัดเจนแก่อิสราเอลถึงการเป็นหัวหรือการเป็นผู้นำในการนมัสการของโลก. . . อิสราเอลในฐานะประชากรที่แยกไว้จะได้รับการรื้อฟื้นและที่จะตระหนักถึงพระสัญญาต่างๆ ที่มีแก่พวกเขาในพันธสัญญาเดิม³⁸³

“อาร์โนว์ ทอยน์บี นักประวัติศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ได้แยกประเภทของอิสราเอลว่าเป็น “อารยธรรมดึกดำบรรพ์” และไม่รู้ว่าจะควรทำอย่างไรกับมัน ด้วยเหตุผลบางอย่าง ประเทศนี้เข้าไม่ได้กับทฤษฎีบางอย่างทางประวัติศาสตร์ของเขา”³⁸⁴

1. การปฏิเสธอย่างไม่สิ้นเชิงของอิสราเอล 11:1-10

ส่วนแรกให้ความหวังสำหรับอนาคตโดยการแสดงให้เห็นว่าตอนนี้ยิวบางคนก็เชื่อ 11:1 คำถามเปิดก็ดำเนินรูปแบบทางโวหารเชิงวิจารณ์ของ 10:18 และ 19 ต่อไป พระเจ้าไม่ได้ปฏิเสธคนอิสราเอลเพราะว่าโดยรวมแล้วพวกเขาได้ปฏิเสธพระองค์ หลักฐานของสิ่งนี้ก็คือเปาโลเองซึ่งเป็นสมาชิกของคนที่เหลืออยู่ที่เชื่อ นั่นคือยิวที่เป็นคริสเตียน ทุกวันนี้คริสเตียนยิวหลายคนชอบที่จะอ้างอิงถึงพวกเขาว่าเป็นยิวแบบเมสสิยาห์ เปาโลได้มาจากเผ่าเบนยามินซึ่งเป็นเผ่าเล็กๆ และบางครั้งก็ถูกดูถูก (เปรียบเทียบ วนจ. 19-21) กระนั้นพระเจ้าได้ช่วยเขาให้รอด

11:2 ความเชื่อของเปาโลและคนยิวอื่นๆ ที่เชื่อ แม้ว่าค่อนข้างน้อยถ้าเทียบกับจำนวนทั้งหมดของคนยิวตามเชื้อชาติก็ยืนยันว่าพระเจ้าไม่ได้ปฏิเสธประชากรที่พระเจ้าได้เลือกสรรอย่างสิ้นเชิง (นั่นคือการรู้ล่วงหน้า เปรียบเทียบ 8:29) ในสมัยของเอลียาห์ การที่อิสราเอลออกจากพระเจาก็แพร่หลาย

11:3-4 เอลียาห์ได้สรุปว่าเขาเป็นคนอิสราเอลคนเดียวที่ยังคงสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า พระเจ้าได้ให้เขาแน่ใจว่าพระองค์ได้สงวนคนอิสราเอลคนอื่นๆ ผู้ซึ่งได้ก่อตั้งคนที่เหลืออยู่ที่เชื่อภายในประเทศที่ไม่สัตย์ซื่อ

“ข้อเท็จจริงของการเลือกของพระเจ้าก็ตัดความเป็นไปได้ของการละทิ้งประชากรของพระองค์”³⁸⁵

11:5 ในทำนองเดียวกัน ในสมัยของเปาโลและทุกวันนี้ก็มีคนยิวที่เชื่อผู้ซึ่งก่อตั้งคนที่เหลืออยู่ท่ามกลางลูกหลานทางกายภาพของยาโคบ โดยการอ้างอิงถึงการเลือกแห่งพระคุณของพระเจ้า เปาโลได้ระบุถึงเหตุผลที่แท้จริงสำหรับการมีอยู่ของคนที่เหลืออยู่

11:6 อัครทูตได้อธิบายเพิ่มเติมถึงความคิดสุดท้ายของข้อที่ 5 ที่นี่ มันคือพระคุณของพระเจ้า ไม่ใช่การทำงานของคนที่เหลืออยู่ นั่นคือสาเหตุที่แท้จริงของสภาพของพวกเขา คนยิวที่เชื่อไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่า เพียงแค่ได้รับการอวยพรอย่างใหญ่หลวง

11:7 ข้อ 7-10 สรุปถึงข้อโต้แย้ง (ข้อ 7) ด้วยการอ้างอิงของพันธสัญญาเดิมที่สนับสนุน (ข้อ 8-10) ข้อ 7 ผูกกลับไป 10:3 คำกรีกที่ถูกแปลว่า “แข็งแกร่ง” (เอโพโรเชชัน) ไม่ใช่คำเดียวกันกับที่เปาโลใช้ใน 9:18 (สเคลรูเนอ) คำที่เขาใช้ใน 9:18 ก็ให้เห็นภาพของการแข็งแกร่ง คำที่เขาใช้ที่นี่อธิบายถึงการแข็งแกร่งพร้อมกับผลลัพธ์ที่ความแข็งแกร่งทำให้บุคคลหนึ่งมีความยุ่งยากมากขึ้นที่จะผ่านทะลุไปตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป มันเหมือนราวกับว่าความแข็งแกร่งที่ถูกสร้างขึ้นเหนือคนอิสราเอลที่ทำให้พวกเขาไวต่อพระเจ้าน้อยลง³⁸⁶

“. . . การทำให้แข็งกระด้างของพระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์คนอย่างถาวรในบาปที่พวกเขาได้เลือกเพื่อพวกเขาเอง”³⁸⁷

“การเลื่อนออกไปนี้ในประวัติศาสตร์ของอิสราเอลไม่ใช่การแทรกแซงของการได้มากเท่ากับการขยายออกไปของการทำให้แข็งกระด้างที่ได้ถูกทำนายไว้ (รม. 11:7-10) การเป็นเชลย ซึ่งเป็นการลงโทษสำหรับการไม่เชื่อฟังทั้งประเทศ ได้ถูกทำให้ยาวออกไปในระหว่างยุคปัจจุบันจนถึงเวลาที่ถูกต้องไว้สำหรับการรื้อฟื้นอิสราเอลทั้งประเทศ (และในด้านวิญญาณ) (จจ. 1:7; 3:21; รม. 11:25-27)”³⁸⁸

11:8 การอ้างอิงในข้อนี้เป็นการรวมกันของเฉลยธรรมบัญญัติ 29:4 และ อีสยาห์ 29:10 เปาโลได้ใช้พระคัมภีร์ตอนเหล่านี้ที่จะยืนยันถึงประเด็นต่อไปนี้ คนอิสราเอลไม่ได้ติดตามพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อแม้ว่าพวกเขาได้เห็นการช่วยกู้อย่างอัศจรรย์จากอียิปต์ ได้ประสบกับการสงวนไว้ของพระเจ้าในถิ่นทุรกันดาร และได้ยินการเตือนของพวกผู้เผยพระวจนะ พระเจ้าได้ให้วิญญาณแห่งความมึนงง แก่พวกเขาเพราะว่าพวกเขาได้ล้มเหลวที่จะตอบสนองต่อพระพรอันนับไม่ถ้วนที่พระเจ้าได้ให้แก่พวกเขา³⁸⁹ ตัวอย่างที่คล้ายคลึงกันก็จะเป็นบุคคลหนึ่งที่สูญเสียความอยากของเขาที่มีต่อสเด็กเพราะว่าเขาทานสเด็กทุกๆ วัน เป็นที่ชัดเจนว่านี่คือตัวอย่างของการที่พระเจ้าปล่อยพวกเขาสู่ผลลัพธ์ต่างๆ ตามปกติของการกระทำต่างๆ ของพวกเขา (1 : 24, 26, 28)

11:9-10 คนยิวถือว่า สดุดี 69 เป็นสดุดีเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ในสมัยของเปาโล (เปรียบเทียบ ยน. 15:25) การอ้างอิงจากสดุดีนี้ (ข้อ 22-23) บันทึกลงถึงความปรารถนาของดาวิด เขาได้ปรารถนาว่าโศกศัลย์ของเขา (นั่นคือ พร) จะกลายมาเป็นบางสิ่งที่พวกเขาจะสะดุด ศัตรูในที่นี่คือศัตรูของพระเจ้าและศัตรูของกษัตริย์เช่นกันเนื่องจากว่าดาวิดเป็นผู้ที่ถูกเจิมของพระเจ้า นี่คือนี่ที่ได้เกิดขึ้นกับคนอิสราเอลผู้ซึ่งได้ทำให้พวกเขาเองต่อต้านพระเจ้าโดยการปฏิเสธพระบุตรของพระองค์ ผลลัพธ์ก็คือการไร้ความสามารถที่จะเห็นอย่างชัดเจนและการเป็นทาสของธรรมบัญญัติ (เปรียบเทียบ จจ.15:10) วลีกรีก *คิอะแพนโทส* ตามปกติแล้วหมายถึง “อย่างต่อเนื่อง” บางทีที่นั่นมันไม่ได้หมายถึง “ตลอดไป”³⁹⁰ เปาโลคงอธิบายว่าความคืดังและความเป็นทาสของอิสราเอลจะไม่อยู่ตลอดไป (ข้อ 26) เปาโลได้อธิบายว่าพระเจ้าได้นำสิ่งที่ดาวิดได้อธิษฐานว่าจะเกิดขึ้นกับผู้ข่มเหงของเขามายังคนยิว แม้ว่าคนอิสราเอลโดยรวมได้เก็บเกี่ยวผลของการกบฏของพวกเขาเองที่มีต่อพระเจ้า พระเจ้าได้เรียกคนที่เหลืออยู่ภายในประเทศเพื่อความรอด การมีอยู่ของคนที่

เหลืออยู่นี้แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าไม่ได้ละทิ้งประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระองค์อย่างสิ้นเชิงหรือไม่ได้
ตัดยื้อต่อพระสัญญาต่างๆ ที่มีต่อพวกเขา

2. การปฏิเสศที่ไม่สิ้นสุดของอิสราเอล 11:11-24

ตอนนี้เปาโลได้พักคนที่เหลืออยู่ไว้ก่อนและกล่าวถึงอิสราเอลโดยรวม แม้ว่าในขณะที่อิสราเอล
ต่อต้านแผนการของพระเจ้าที่มีจุดศูนย์กลางที่พระเมสสิยาห์ พระเจ้าก็ทำการในการนำคนต่างชาติไปสู่ความ
รอด ความรอดของคนต่างชาติจริงๆ แล้วขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ทางพันธสัญญาของอิสราเอลกับพระเจ้า
อย่างที่เปาโลได้อธิบายด้วยภาพของต้นมะกอก ความรอดของคนต่างชาติในยุคปัจจุบันไม่ใช่เพียงแค่ยกย่อง
พระคุณของพระเจ้า แต่ยังคงกระตุ้นอิสราเอลสู่ความริษยาและในที่สุดก็นำพวกเขากลับไปหาพระเจ้าอีก
ด้วย

11:11 คำถามเชิงโวหารอีกคำถามหนึ่งที่บ่งบอกถึงความก้าวหน้าในการเคลื่อนที่ของความคิดของเปาโล
การสะดุดของอิสราเอลไม่ได้ส่งผลต่อการล้มลงที่หมดหวัง (เปรียบเทียบ 9:32-33; 11:9) ตอนนี้พระเจ้า
กระทำต่อต่างชาติบนพื้นฐานอย่างคนยิวเกี่ยวกับความรอดของพวกเขาเพราะว่าอิสราเอลโดยรวมได้ปฏิเสธ
พระเยซูคริสต์ เหตุผลเดียวที่พระเจ้าได้เลือกที่จะทำสิ่งนี้ก็เพื่อจะทำให้อิสราเอลริษยาคนต่างชาติในฐานะ
ผู้รับพระพรของพระเจ้า เพื่อว่าอิสราเอลจะกลับไปหาพระเจ้า

11:12 ที่นี้เปาโลได้คาดหวังการกลับใจของอิสราเอลทั้งประเทศซึ่งเขาได้กล่าวอย่างชัดเจนในภายหลัง (ข้อ
26) พระเจ้าได้สัญญาที่จะอวยพรโลกผ่านทางอิสราเอล (ปฐมก. 12:1-3) พระพรจะมายังโลกมากแค่ไหนเมื่อ
อิสราเอลกลับไปสู่พระเจ้ามากกว่าที่จะเข้าไปสู่โลกในตอนนี้ในขณะที่พวกเขายังกบฏต่อพระเจ้า!

“ในขณะที่บางที คำกรีก *เพลโรม่า* มีการแสดงถึงปริมาณ — ‘ความบริบูรณ์’ — บริบทและการ
เปรียบเทียบกับข้อ 25 ซึ่งระบุว่า “ความบริบูรณ์” นี้ได้มาโดยทางขบวนการเกี่ยวกับตัวเลข ดังนั้น
เปาโลคงจะแนะนำว่า ‘ความพ่ายแพ้’ ในปัจจุบันของอิสราเอล ซึ่งอิสราเอลได้ถูกลดจำนวนไปสู่คน
ที่เหลืออยู่เล็กน้อยจะถูกพลิกกลับโดยการเพิ่มเติมผู้เชื่อที่แท้จริงจำนวนมากมาย นี่จะเป็น ‘ความ
บริบูรณ์’ ที่ได้ถูกกำหนดไว้ของอิสราเอล”³⁹¹

11:13-14 ที่นี้เปาโลได้ประยุกต์ใช้สิ่งที่เขาได้กล่าวไปก่อนหน้านี้กับพันธกิจส่วนตัวของเขา โดยการประกาศกับคนต่างชาติ เปาโลก็ทำให้คนยิวมากขึ้นได้ริษาพระพรของพระเจ้าที่มีต่อผู้กลับใจเชื่อที่เป็นคนต่างชาติ ด้วยเหตุนี้เปาโลก็มีส่วนในการนำคนยิวบางคนไปสู่ความเชื่อ

“คนต่างชาติได้รับความรอดไม่ใช่เพียงแค่การเห็นแก่ของพวกเขาเอง แต่เพื่อเห็นแก่การเลือกของพระเจ้าที่มีต่อคนอิสราเอลอีกด้วย”³⁹²

“อย่างไรก็ตามมันอาจจะดูแปลก หนทางสู่ความรอดของอิสราเอลขึ้นอยู่กับการทำพันธกิจแก่คนต่างชาติ”³⁹³

11:15 เมื่ออิสราเอลกลับไปสู่พระเจ้าและพระองค์ยอมรับพวกเขา ผลลัพธ์ต่างๆ สำหรับมวลมนุษยาก็จะเปรียบได้กับชีวิตจากความตาย (เปรียบเทียบ อสค. 37) พระพรของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ในตอนนี้จะดีกว่าโดยการเปรียบเทียบกับสิ่งที่โลกจะประสบในเวลานั้น (นั่นคือ ระหว่างยุคพันปี)

11:16 ชั้นส่วนแรกของแป้งดิบ (ผลแรก) อธิบายถึงคนที่เหลืออยู่ที่เชื่อในอิสราเอลในตอนนี ซึ่งก็คือคนยิวที่เป็นคริสเตียน คำว่า “ก้อน” หรือ “ถาด” อ้างอิงถึงประเทศอิสราเอล พระเจ้าได้ทำให้ทั้งสองกลุ่มอุทิศตนแต่พระองค์ รากและกิ่งต้องอ้างอิงถึงพันธสัญญาทางอับราฮัมและคนต่างชาติที่เชื่อและไม่เชื่อและคนยิวตามลำดับในมุมมองของการที่เปาโลได้ดำเนินการที่จะพัฒนาตัวอย่างนี้ในข้อที่ 17-24³⁹⁴ ดูเห็นว่ารากเป็นบรรพบุรุษและพระสัญญาต่างๆ ที่พระเจามีแก่พวกเขา ³⁹⁵

11:17 ต้นมะกอกที่ถูกปลูกไว้เป็นสัญลักษณ์ของชนชาติอิสราเอลในพันธสัญญาเดิม (ยรม. 11:16-17; ฮชย. 14:4-6) ต้นมะกอกป่าเลี้ยงถึงโลกต่างชาติ ³⁹⁶ รากที่อุดมสมบูรณ์ของต้นที่ถูกปลูกไว้ ซึ่งก็คืออิสราเอลบางที่ก็สอดคล้องกันกับพันธสัญญาทางอับราฮัมที่ซึ่งพระพรทั้งสิ้นของพระเจ้าและชีวิตของประเทศได้เกิดขึ้น เราอาจเพิ่มบางสิ่งเข้าไปในตัวอย่างโดยการกล่าวว่ารากทั้งหลายได้รับการหล่อเลี้ยงจากพระเจ้าเอง

เปาโลได้กล่าวว่าพระเจ้าได้ต่อคนต่างชาติเข้ากับคนยิว พวกเขาได้กลายมาเป็นผู้ร่วมรับพระพรที่มาจากรากพร้อมกับคนยิว เปาโลไม่ได้กล่าวว่าคนต่างชาติได้กลายมาเป็นส่วนหนึ่งของอิสราเอล เพียงแค่บอกว่าพวกเขารับพระพรจากรากร่วมกับอิสราเอล นี่เป็นประเด็นที่สำคัญมากๆ ต้นมะกอกไม่ใช่คริสตจักร ซึ่งก็คือ “อิสราเอลใหม่” ที่ซึ่งพระเจ้าได้ทำให้ผู้เชื่อทั้งคนยิวและคนต่างชาติเป็นหนึ่งในกายเดียว (อฟ. 3:6) กิ่ง

มะกอกป่าก็ยังเป็นกิ่งป่าอยู่ (คนต่างชาติ) แม้ว่าพวกเขาได้รับประโยชน์จากพระพรที่มาจากอิสราเอล (นั่นคือ พระเมสสิ-ยาห์ พระคัมภีร์ และอื่นๆ)

การเข้าใจผิดโดยทั่วไปของภาพนี้ก็คือว่าต้นมะกอกเป็นสัญลักษณ์ของผู้เชื่อทุกคนตลอดประวัติศาสตร์ ซึ่งก็คือคนของพระเจ้าทั้งหมด กิ่งตามธรรมชาติ ในที่นี้หมายถึง อิสราเอล และกิ่งที่ถูกต่อเข้าไปถึงถึงคริสตจักร การใช้ต้นมะกอกเป็นสัญลักษณ์ของชนชาติอิสราเอลในพันธสัญญาเดิมก็ได้แย้งมุมมองนี้ ยิ่งไปกว่านั้นอีกข้อนี้กล่าวว่าบางกิ่งของต้นมะกอกตามธรรมชาติ (คนอิสราเอล ตามมุมมองนี้) ได้หลุดจากต้นมะกอก ถ้าต้นมะกอกเลี้ยงถึงผู้เชื่อทุกคน นี่คงหมายถึงว่าคนอิสราเอลที่เชื่อบางคนได้เลิกเป็นส่วนหนึ่งของประชากรของพระเจ้า

11:18 ผู้เชื่อต่างชาติไม่ควรที่จะรู้สึกสูงส่งกว่าผู้ไม่เชื่อชาวยิว คือกิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าได้หักออกจากต้น (อิสราเอล; ข้อ 17-19) ผู้เชื่อต่างชาติอาจได้สรุปว่าความรอดของพวกเขาเป็นสิ่งที่รับผิชอบต่อการมีอยู่ต่อๆ ไปของอิสราเอล (เปรียบเทียบ ข้อ 14) จริงๆ แล้วมันคือความสัตย์ซื่อของพระเจ้าในการให้เกียรติแก่พันธสัญญาทางอับราฮัมเป็นสิ่งที่รับผิชอบต่อสิ่งนั้น

11:19-20 มันเป็นเรื่องที่หนึ่งในหลายเหตุผลที่คนต่างชาติได้กลายมาเป็นผู้รับพระพรของ พันธสัญญาทางอับราฮัมก็คือว่าคนยิวหลายคนไม่ได้เชื่อแน่นอนว่า มันเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าอยู่เสมอที่จะอวยพรคนต่างชาติ (ปฐม. 12:1-3) อย่างไรก็ตามคนต่างชาติที่เชื่อ ผู้ซึ่งรู้สึกสูงส่งกว่าคนยิวที่ไม่เชื่อ จำเป็นต้องจำบางสิ่งไว้ เหตุผลเดียวที่เขาอยู่ที่ที่เขาอยู่ (รับพระพรจากพันธสัญญาทางอับราฮัม) ก็เพราะว่าเขาได้เชื่อพระเจ้า เขาไม่ได้อยู่ที่นั่นเนื่องด้วยว่าเขาได้ทำกรงานบางอย่างที่ดีที่จะมาเป็นฐานสำหรับการ โอ้อวด (เปรียบเทียบ 5:2)

11:21 ตลอดการอภิปรายทั้งสิ้นนี้เปาโลเห็นผู้เชื่อต่างชาติและผู้ไม่เชื่อชาวยิวเป็นสองกลุ่ม ข้อเท็จจริงนี้ก็ชัดเจนจากการใช้เอกพจน์คือคำว่า “ท่าน” ของเขาในฉบับกรีก (ข้อ 17-24) ถ้าเขาได้กล่าวถึงผู้เชื่อแต่ละคน เราอาจสรุปว่าข้อนี้จัดเตรียมพื้นฐานบางอย่างสำหรับการเชื่อว่าผู้เชื่อสามารถสูญเสียความรอดได้ ประเด็นของเปาโลก็คือ ถ้าพระเจ้าพักคนยิวไว้ชั่วคราวเนื่องจากความไม่เชื่อของพวกเขา พระองค์สามารถทำอย่างเดียวกันกับคนต่างชาติเนื่องด้วยการ โอ้อวดของพวกเขา

11:22 “คนเหล่านั้นที่หลงผิดไป” คือ คนยิวที่ไม่เชื่อ และ “ท่าน” คือ คนต่างชาติที่เชื่อ ตำแหน่งนั้นก็พลิกกลับได้ คนต่างชาติสามารถกลายมาเป็นผู้รับความเข้มงวดของพระเจ้าได้และคนยิวสามารถกลายมาเป็น

ผู้รับความเมตตาของพระองค์ได้สิ่งนี้ขึ้นอยู่กับคำตอบของพวกเขาคือพระเจ้า การตอบสนองของพวกเขากำหนดว่าพระเจ้าจะสงวนพวกเขาไว้ (ข้อ 21) หรือตัดพวกเขาออกไป (ข้อ 22)

11:23 การเชื่อคือสิ่งที่ลงเอยด้วยการที่พระเจ้าต่อคนต่างชาติที่เชื่อเข้าไป (ข้อ 17) และการเชื่อสามารถลงเอยด้วยการที่พระเจ้าต่อคนยิวที่เชื่อในอนาคตเข้าไป ในการยกตัวอย่าง ลำต้นของต้นมะกอกเทศที่ถูกปลูกไว้เล็งถึงอิสราเอล และกิ่งตามธรรมชาติคือคนยิว

11:24 นี่คือการเปรียบเทียบ “ยิ่งกว่า” อีกอันหนึ่ง (5:9, 19, 15, 17; เปรียบเทียบ ลก. 11:13) ถ้าพระเจ้าได้ทำสิ่งที่ยาก นั่นคือการต่อกิ่งป่า (คนต่างชาติที่เชื่อ) เข้ากับลำต้น (อิสราเอล) มันไม่ควร ยากที่จะเชื่อว่าพระองค์จะทำสิ่งที่ง่ายกว่า สิ่งที่ยากกว่าก็คือการรื้อพื้กิ่งของต้นไม้ที่ถูกตัดไป (คนยิวที่ไม่เชื่อผู้ซึ่งจะมาสู่ความเชื่อในพระคริสต์) ไปสู่ตำแหน่งดั้งเดิมของพวกเขา (ในฐานะสมาชิกของอิสราเอล)

“การรื้อพื้คนยิวที่ได้เชื่อไปสู่การมีส่วนร่วมแบบโบราณ จากธรรมชาติของกรณีนี้แล้วต้องเป็นธรรมชาติกว่าการกลับใจเชื่อของคนต่างชาติ”³⁹⁷

เป็นที่ชัดเจนว่ากิ่งที่ได้หักไปแต่ก่อนไม่ได้เล็งถึงแต่ละคนที่เหมือนกันอย่างกับคนที่จะถูกต่อเข้าไปในอนาคตพวกเขาเป็นคนยิวผู้ซึ่งในกรณีแรกไม่ได้เชื่อและผู้ซึ่งในกรณีหลังจะเชื่อ คนยิวที่ถูกต่อเข้าไปจะไม่เกี่ยวข้องกับการตัดผู้เชื่อต่างชาติในอนาคตออกไป

3. การรื้อพื้อิสราเอลนั้นแน่นอน 11:25-32

ก่อนหน้านั้นเปาโลได้วางรากฐานสำหรับส่วนนี้ จนถึงเดี๋ยวนี้ประเด็นของเขาก็คือว่าพระเจ้าสามารถรื้อพื้อิสราเอลได้ นั่นคือ พระองค์สามารถรื้อพื้ประเทศอิสราเอล ซึ่งตอนนี้มีกิ่งตามธรรมชาติหลายกิ่ง (คนยิวที่ไม่เชื่อ) ที่ได้ถูกตัดออก ไปสู่สภาพดั้งเดิมที่เป็นประเทศซึ่งเกิดผลในโลกได้ ตอนนี้เราเรียนรู้ว่าพระองค์ไม่เพียงแต่สามารถทำได้เท่านั้น แต่พระองค์จะทำอีกด้วย ส่วนนี้เป็นจุดสูงสุดของทุกๆ สิ่งที่เปาโลได้เขียนในบทที่ 9-11

“ความเมตตาเดียวกันที่ได้เกิดขึ้นกับคนต่างชาติผู้ซึ่งไม่ได้เชื่อฟังก่อนหน้านี้ ในที่สุดแล้วจะเกิดขึ้นแก่คนอิสราเอลที่ไม่เชื่อฟังในตอนี้”³⁹⁸

11:25 “ความล้าลึก” ในพันธสัญญาใหม่อ้างอิงถึงความจริงซึ่งก่อนหน้านี้ไม่เป็นที่รู้จักแต่ตอนนี้ถูกเปิดเผย ใน “ศาสนาต่างๆ ที่ลึกลับ” ของโลกกรีก-โรมัน ผู้เริ่มต้นได้รับข้อมูลที่เร้นลับที่ไม่เป็นที่รู้จักแก่ผู้ที่

ไม่ใช่ผู้เริ่มต้น สิ่งที่คล้ายกันในสมัยใหม่คือ “สังคมที่เร่ร่อน” (เช่น พวกเมสันต์ ดาวตะวันตก และอื่นๆ) การเปิดเผยนั้นในกรณีนี้คืออิสราเอล (คนยิวตามเชื้อชาติ) จะพบกับการทำให้อ้างอิงกระด้างบางส่วนจากพระเจ้าจนกว่าตัวเลขเต็มจำนวนของคนต่างชาติที่ถูกเลือกไว้จะได้รับความรอด แผนการของพระเจ้าที่จะพักประเทศอิสราเอลไว้ชั่วคราวไม่ควรทำให้ผู้เชื่อต่างชาติคิดว่าพวกเขาเองสูงส่ง พระเจ้าได้ออกแบบแผนการนี้เพื่อจะแสดงถึงสง่าราศีของพระองค์เอง

เราต้องระมัดระวังที่จะไม่เทียบเท่ารัฐสมัยใหม่ของอิสราเอลกับอิสราเอลที่ถูกกล่าวถึงในพระคัมภีร์ อิสราเอลตามพระคัมภีร์เป็นประเทศที่มีอธิปไตยท่ามกลางชนชาติต่างๆ ในโลกที่ได้สูญเสียอธิปไตยไปเมื่อเนบูคัดเนสซาร์ได้ทำลายกรุงเยรูซาเล็มในปี กคศ. 586 ในขณะที่ทุกวันนี้คนยิวบางคนได้รวบรวมรัฐของอิสราเอล พระเจ้าได้สัญญาว่ากระนั้นพระองค์จะทำให้คนยิวส่วนใหญ่ที่จะเชื่อในพระบุตรของพระองค์ และกลับไปสู่แผ่นดินแห่งพันธสัญญาในฐานะผู้เชื่อในพระองค์ สิ่งนี้จะเกิดขึ้นเมื่อพระเยซูคริสต์เสด็จกลับมายังโลกตอนนั้นพระองค์จะสถาปนาอิสราเอลขึ้นใหม่ในฐานะประชากรของพระเจ้าและปกครองเหนือพวกเขาในฐานะกษัตริย์แห่งดาวิดของพวกเขา (เปรียบเทียบ สคย. 12-14) รัฐปัจจุบันของอิสราเอลในปัจจุบันนี้ไม่ได้รับ พระพรอันสมบูรณ์ที่พระเจ้าได้สัญญาที่จะนำมายังอิสราเอลเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา

“ความสมบูรณ์ของคนต่างชาติ” (NASB) อ้างอิงถึง “ตัวเลขที่ครบจำนวนของคนต่างชาติ” (NIV; เปรียบเทียบ ข้อ 12; ลก. 21;23-24; กจ. 15:14) เมื่อคนต่างชาติทั้งหมดผู้ซึ่งพระเจ้าได้เลือกเพื่อความรอดระหว่างยุคปัจจุบันของการปฏิเสศของคนยิว (การพักไว้ก่อน) ได้ประสบกับความรอด พระเจ้าจะเร่งให้เกิดการฟื้นฟูความเชื่อท่ามกลางคนยิว แม้ว่าตอนนี้คนยิวบางคนได้เชื่อพระคริสต์ ในปัจจุบันนี้พระเจ้าไม่ได้ทำการผ่านทางพวกเขาในฐานะอิสราเอลอย่างที่พระองค์จะทำในอนาคต (นั่นคือ ในยุคพันปี) หลังจากที่พวกเขาจำนวนมากได้กลับไปสู่ความเชื่อในพระคริสต์ ตอนนี้พระองค์ทำการผ่านทางคริสตจักร

11:26 “อนุประโยคแรกของ ข้อ 26 เป็นศูนย์กลางความวุ่นวายในการแปลของโรม 9-11 และคำสอนของพันธสัญญาใหม่เกี่ยวกับคนยิวและอนาคตของพวกเขา”³⁹⁹

“มันเป็นไปไม่ได้ที่จะรับรองการตีความหมายที่เข้าใจ ‘อิสราเอล’ ที่นี้ในแง่ที่แตกต่างจาก ‘อิสราเอล’ ในข้อ 25 (นั่นคือ มันเป็นไปไม่ได้ที่จะเข้าใจ ‘อิสราเอล’ ในข้อ 26 ว่าหมายถึง] ‘การทำให้อ้างอิงกระด้างได้มายังส่วนของอิสราเอล’)”⁴⁰⁰

“อิสราเอลทั้งสิ้น” หมายถึงอิสราเอลโดยรวมที่ตรงกันข้ามกับคนยิวเหลืออยู่ที่ยึดซึ่งมีจำนวนค่อนข้างน้อยบริบทก็ทำให้สิ่งนี้ชัดเจน การสรุปนี้ไม่ได้เรียกร้องว่าคนอิสราเอลแต่ละคนที่มีชีวิตอยู่จะได้รับ ความรอดมันเพียงแค่วิธีการรอดของจำนวนส่วนใหญ่ของประเทศ (เปรียบเทียบ สคย. 12-13)⁴⁰¹

เมื่อใดก็ตามที่ชื่อ “อิสราเอล” ปรากฏในพันธสัญญาใหม่ ก็อ้างอิงถึงชนชาติทั้งหมดของลูกหลานทางเชื้อชาติของยาโคบ (คนยิวตามเชื้อชาติ) หรือคนเหลืออยู่ที่เชื่อภายในกลุ่มนั้น มันไม่ใช่ชื่อหนึ่งสำหรับคริสตจักร จอห์น คาลวินได้เชื่อว่าอิสราเอลหมายถึงคริสตจักรและพวกนักศาสนศาสตร์แบบพันธสัญญาได้ติดตามการปลุกฝังของเขา⁴⁰² “อิสราเอลทั้งสิ้น” ไม่ได้หมายถึงคนยิวทั้งหมดที่ได้เป็นผู้เชื่อตลอดประวัติศาสตร์⁴⁰³ ถ้าสิ่งนั้นคือสิ่งที่เปาโลได้หมายถึง ถ้อยคำนี้คงจะไม่ตรงประเด็นกับข้อโต้แย้งของเขา⁴⁰⁴

“ดังนั้น” หรือ “ฉะนั้น” หมายถึง “เมื่อสิ่งนั้นได้เกิดขึ้น” (NEB) หรือ “ดังนั้นหลังจากนี้” (JB) อาจหมายถึง “ในทำนองนี้” นั่นคือ แนวทางที่เปาโลได้อธิบายในข้อที่ 11-24⁴⁰⁵

การอ้างอิงถึงอิสยาห์ 59:20-21 ไม่ใช่แค่ยืนยันถึงการยืนยันของเปาโล แต่ยังบอกไปถึงเวลาที่การฟื้นฟูนี้จะเกิดขึ้นอีกด้วย มันจะเกิดขึ้นเมื่อพระเมสสิยาห์จะออกมาจากเยรูซาเล็มแบบสวรรคต (กท. 4:26; ฮบ. 12:22) สิ่งนี้จะเกิดขึ้นในการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ (สคย. 12:10)⁴⁰⁶

“อิสราเอล. . . ถูกเลือกมาเพื่อพันธกิจสี่ด้าน: (1) เพื่อจะเป็นพยานถึงความเป็นหนึ่งพระเจ้าในท่ามกลางการนับถือรูปเคารพทั่วจักรวาล (เปรียบเทียบ ฉธบ. 6:4 กับ อสย. 43:10-12); (2) เพื่อจะแสดงให้เห็นประชาชนชาติต่างๆ เห็นถึงการอวยพรของการรับใช้พระเจ้าเพียงแท้ (ฉธบ. 33:26-29; 1 พศด. 17:20-21; สดค. 144:15); (3) เพื่อจะรับรักษาไว้และส่งต่อพระกัมภีร์ (ฉธบ. 4:5-8; รม. 3:1-2); และ (4) เพื่อจะเป็นช่องทางของมนุษย์สำหรับพระเมสสิยาห์ (ปฐมก. 3:15; 12:3; 22:18; 28:10-14; 49:10; 2 ซมอ. 7:12-16; อสย. 7:14; 9:6; มธ. 1:1; รม. 1:3)”⁴⁰⁷

11:27 อิสยาห์ 27:9 ได้ทำนายถึงการขจัดความบาปของอิสราเอลครั้งใหญ่อีกด้วย (บาปต่างๆ ของคนยิวที่เชื่อเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา) และได้เชื่อมโยงกับการมอบพระพรทางพันธสัญญาใหม่แก่อิสราเอล (เปรียบเทียบ ยรม. 31:31-34)

“... ประวัติศาสตร์ทางการปฏิบัติของพระเจ้าต่ออิสราเอลตามเชื้อชาติอย่างที่ได้แสดงใน โรม 11:1-10 ซึ่งก็คือตรรกวิทยาของการพลิกกลับของจุดหมายปลายทางของอิสราเอลในข้อที่ 11-15 ได้รับการสนับสนุนโดยตัวอย่างประกอบของต้นมะกอกและการต่อกิ่งตามธรรมชาติของอิสราเอลตาม

เชื้อชาติเข้ากับมัน ‘อีกครั้งหนึ่ง’ ในข้อ 16-24 และคำพยากรณ์ของความรอดของ ‘อิสราเอลทั้งหมด’ ในข้อ 25-27 รวมกันที่จะตั้งอนาคตของอิสราเอลตามเชื้อชาติให้เป็นความหวังที่มีสง่าราศีของอิสราเอลและคริสตจักร”⁴⁰⁸

11:28 ภายใต้ระบบปัจจุบันพระเจ้าเห็นว่าลูกหลานทางกายภาพของอิสราเอลโดยรวมเป็นศัตรูของพระองค์เนื่องจากความไม่เชื่อของพวกเขา อย่างไรก็ตามพวกเขาเป็น “ศัตรู” ของพระองค์เพื่อเห็นแก่คนต่างชาติผู้ซึ่งพระเจ้ายื่นพระคุณไว้ในระยะเวลาของความไม่เชื่อของคนยิวนี้ อย่างไรก็ตามจากจุดขึ้นของการเลือกระดับประเทศของพวกเขาเพื่อจุดประสงค์ที่พิเศษ พวกเขาก็เป็นผู้รับความรักของพระองค์เนื่องจากบรรพบุรุษ

11:29 สิทธิพิเศษต่างๆ ที่พระเจ้าได้ให้แก่อิสราเอลคงเป็นสิ่งที่เปาโลอ้างอิงว่าเป็นของขวัญต่างๆ ของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 9:4-5) พวกเขามีการเชื่อมโยงที่สนิทกับการทรงเรียกของพระเจ้าที่มีต่ออิสราเอลเพื่อจุดประสงค์ที่พิเศษ พระเจ้าจะไม่ถอดถอนสิ่งเหล่านี้จากอิสราเอล พระองค์ไม่ได้เลือกอิสราเอลเนื่องด้วยความดีของพวกเขาและพระองค์จะไม่ละทิ้งพวกเขาเนื่องด้วยความไม่ดีของพวกเขา แท้จริงแล้วเปาโลได้กล่าวสิ่งเดียวกันเกี่ยวกับความมั่นคงของคริสเตียนแต่ละคนใน 8:31-39

11:30-31 ข้อเหล่านี้เป็นการเตือนต่อผู้เชื่อต่างชาติ คนต่างชาติควรระวังเกี่ยวกับการที่จะวิจารณ์พระเจ้าสำหรับการวางแผนที่จะอวยพรคนยิวในอนาคตเราควรระวังที่จะกลายมาเป็นคนเยอหยิ่งอีกด้วย เพราะในปัจจุบันนี้เราเป็นผู้รับพิเศษในความโปรดปรานของพระเจ้า เราต้องจดจำไว้ว่าพระเจ้าได้เลือกอิสราเอลเพื่อเราซึ่งเป็นคนต่างชาติสามารถรับความรอดได้ (ปฐก. 12:1-3)

11:32 สรุปรูปของสาระก็คือ อย่างที่ทุกๆ คนเคยไม่เชื่อฟัง ไม่ว่าจะคนยิวหรือคนต่างชาติ ดังนั้นพระเจ้าจะสำแดงความเมตตาแก่ทุกคนเช่นกัน (เปรียบเทียบ 3:9; กท. 3:22) นั่นคือ พระองค์จะสำแดงความเมตตาแก่ทุกคนโดยปราศจากความแตกต่าง ไม่ใช่แก่ทุกคนโดยปราศจากการยกเว้น (เปรียบเทียบ 9:17) สิ่งนี้เป็นรากฐานที่ยิ่งใหญ่ของความแน่ใจ

“กรอบแห่งการวิจารณ์ถึงการอ้างอิงถึงการจัดการของเปาโลเกี่ยวกับความรอดของอิสราเอลนั้นเป็นความแตกต่างระหว่างการเลือกส่วนรวมและการเลือกส่วนบุคคล”⁴⁰⁹

สิ่งนี้สรุปข้อโต้แย้งของบทที่ 9-11

“คนอิสราเอลตามเชื้อชาติก็มีอนาคต เพราะว่าพระเจ้าจะบรรลุลูกความรอดเพื่ออิสราเอลตามพระสัญญาแห่งพันธสัญญาใหม่ของพระองค์ สิ่งนี้ก็คือคอยการครบตามจำนวนของคนต่างชาติ เมื่อการแข็งกระด้างของอิสราเอลจะถูกขจัดออกไปและเมื่อการกระตุ้นของคนต่างชาติจะดำเนินการตามแนวทางของมัน อิสราเอลทั้งหมดจะได้รับความรอดในหนทางที่ความเมตตาของพระเจ้าจะเป็นที่ประจักษ์แก่คนทั้งปวง”⁴¹⁰

“บางทีมุมมองที่ได้รับการเชื่อถือมากที่สุดท่ามกลางผู้ที่ไม่ได้ถือตามยุคก็คือว่าอนาคตของอิสราเอลนั้นเป็นการรวมกันของประชากรนั้นกับคริสตจักร โสคีมากล่าวเพื่อหลายๆ คนเมื่อเขาเขียนว่า ‘... อนาคตของคนอิสราเอลที่เชื่อไม่ได้ถูกแยกจากอนาคตของคนต่างชาติที่เชื่อ’ เขากล่าวว่าอิสราเอลไม่มีที่พิเศษในระบบความรอดในอนาคตของพระเจ้า ‘ความหวังสำหรับอนาคตของอิสราเอลก็เป็นอย่างเดียวกันกับความหวังสำหรับอนาคตของคนต่างชาติ นั่นคือความรอดและการมีสง่าราศีสูงสุดโดยความเชื่อในพระคริสต์’⁴¹¹

ไม่มีอะไรที่ค้างคาอยู่นอกจากที่จะสรรเสริญพระเจ้าสำหรับความชอบธรรมของพระองค์ในการปฏิบัติต่ออิสราเอลอย่างที่พระองค์ได้ทำและอย่างที่พระองค์จะทำ

4. การสรรเสริญพระเจ้าสำหรับแผนการที่ฉลาดของพระองค์ 11:33-36

คำขอพระเกียรตินี้สอดคล้องกันกับคำขอพระเกียรติ ณ ตอนปลายของบทที่ 8 ที่ซึ่งเปาโลได้สรุปการเปิดเผยถึงแผนการของพระเจ้าในการนำความชอบธรรมของพระองค์ไปยังมนุษย์ (8:31-39) ที่นั่นการเน้นอยู่ที่ประชากรของพระเจ้า ที่นั่นการเน้นอยู่ที่แผนการของพระเจ้า

“ที่นี้ศาสนศาสตร์เปลี่ยนไปเป็นบทกวี ที่นี้การแสวงหาของความคิดเปลี่ยนไปเป็นการยกย่องของหัวใจ”⁴¹²

11:33 “ปัญญา” ของพระเจ้า คือความสามารถของพระองค์ที่จะเรียบเรียงแผนการของพระองค์เพื่อว่ามันจะส่งผลที่ดีต่อคนิวและคนต่างชาติและพระสิริของพระองค์เอง “ความรู้” ของพระองค์เป็นพยานถึงความสามารถของพระองค์ที่จะสร้างแผนการเช่นนั้น การตัดสินใจของพระองค์พุ่งขึ้นจากตรรกวิทยาที่ไกลเกินกว่าที่ความสามารถของมนุษย์จะเข้าใจได้ ขบวนการต่างๆ ของพระองค์นั้นก็ซับซ้อนซึ่งมนุษย์ไม่สามารถค้นพบสิ่งเหล่านั้นได้ถ้าปราศจากการช่วยเหลือของการเปิดเผยของพระเจ้า

11:34 เปาโลเห็นด้วยกับอัสยาห์อีกครั้งหนึ่ง (อสย. 40:13-14) ไม่มีใครที่สามารถรู้ถึงความคิดของพระเจ้าอย่างเต็มที่ ได้ พระเจ้าทรงฉลาดมากอย่างยิ่งจนพระองค์ไม่จำเป็นจะต้องมีที่ปรึกษา

11:35 การสังเกตของโยบที่ว่าพระเจ้าไม่เคยจำเป็นที่จะต้องพึ่งพาการช่วยเหลือของมนุษย์ที่จะทำให้พระองค์เป็นหนี้มนุษย์ (โยบ 35:7; 41:11) ก็เป็นจริงด้วย ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทำให้ผู้คนเป็นหุ้นส่วนของพระองค์ในการปฏิบัติการณ์พระทัยของพระองค์ในโลกก็ไม่ได้หมายความว่าพระองค์ไม่สามารถเข้ากับคนอื่นได้ถ้าปราศจากเรา พระองค์สามารถทำได้

11:36 พระเจ้าเป็นแหล่งที่ทุกสิ่งนั้นมาจาก เป็นหนทางที่ทุกสิ่งเกิดขึ้นและเป็นเป้าหมายที่ทุกสิ่งกำลังมุ่งไปหา พระองค์เป็นผู้เริ่มต้น ผู้ค้ำจุน และในที่สุดแล้วเป็นผู้ทำให้ทุกสิ่งสำเร็จ (เปรียบเทียบ คส. 1:16-17) เนื่องจากสิ่งเหล่านี้ (ข้อ 33-36) พระองค์สมควรแก่พระสิริทั้งสิ้นเป็นนิรันดร์

จุดจ่อหลักของคำขอพระเกียรตินี้ ซึ่งเข้ากันได้กับหัวข้อของบทที่ 9-11 คือแผนการใหญ่แห่งความรอดของพระเจ้าตลอดประวัติศาสตร์ อย่างไรก็ตาม “ทุกสิ่ง” (ข้อ 36) รวมถึงชีวิตของแต่ละบุคคลเช่นกัน

ตอนนี้เปาโลได้สรุปการอธิบายทางศาสนศาสตร์ของเขาถึงวิธีที่มนุษย์ธรรมดาสามารถรับเอาความชอบธรรมของพระเจ้าได้ เพียงแค่การอธิบายถึงความเกี่ยวข้องของการมีความชอบธรรมนี้ได้ค้างไว้สำหรับเขาที่จะทำให้ชัดเจน การแนะนำเชิงปฏิบัตินี้สำคัญอย่างยิ่งเนื่องจากว่าคริสเตียนไม่ได้อยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ต่างๆ ของธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสอีกต่อไป (7:6; 10:4) สิ่งที่มาถึงก็คือคำสอนของพันธสัญญาใหม่

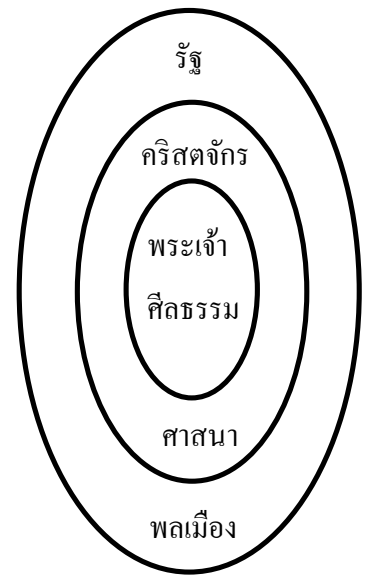
VI. การฝึกฝนความชอบธรรมของพระเจ้า 12:1-15:13

ในการเปรียบเทียบ บทที่ 1-11 กับ บทที่ 12-16 นั้น บางทีความแตกต่างที่สำคัญที่สุดก็คือว่าส่วนแรกกล่าวถึงการกระทำของพระเจ้าสำหรับมนุษย์เป็นหลัก และส่วนสุดท้ายกล่าวถึงการกระทำของผู้คนในการตอบสนองต่อการกระทำของพระเจ้า นี่เป็นการอธิบายที่ง่ายเกินไปของพระธรรมนี้ แต่ความแตกต่างนั้นเป็นสิ่งที่ชัดเจน การจัดเตรียมของพระเจ้าตรงกันข้ามกับความรับผิดชอบของมนุษย์ในการที่จะประพฤติตัวในลักษณะที่สอดคล้องกับสิ่งที่พระเจ้าได้ทำ กำลังทำ และจะทำเพื่อเขา (เปรียบเทียบ อฟ. 4:1; ฟป. 2:12-

13) ส่วนแรกเป็นข้อมูลสำหรับการเชื่อมากกว่า ในขณะที่ส่วนสุดท้ายเป็นการแนะนำสำหรับการกระทำมากกว่า ส่วนแรกเน้นความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้า ส่วนสุดท้ายเน้นความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับคนอื่น ๆ

“หลักคำสอนต้องนำหน้าการกระตุนอยู่เสมอเนื่องจากว่าในหลักคำสอนนั้นธรรมิกชนได้รับการแสดงถึงตำแหน่งที่ได้รับยกย่องของเขา ซึ่งทำให้เกิดการกระตุนไปสู่ชีวิตที่บริสุทธิ์ และมีเหตุผล และในหลักคำสอนนั้นธรรมิกชนได้รับการบอกกล่าวถึงแหล่งต่างๆ แห่งพระคุณที่เขาครอบครอง ซึ่งเป็นการเชื่อฟังต่อการกระตุน”⁴¹³

โดยพื้นฐานแล้วการกระตุนนี้ ซึ่งเป็นทั้งทางบวกและทางลบ กล่าวถึงอุปนิสัยภายในขอบเขตของชีวิตที่ผู้เชื่อดำรงชีวิต ด้านต่างๆ เหล่านี้เป็นความสัมพันธ์ของเขาหรือของเธอกับพระเจ้ากับสมาชิกอื่นๆ ของพระกายของพระคริสต์และกับพลเมืองของประเทศ ที่นี้มีความสอดคล้องโดยทั่วไปกับการแนะนำที่พระเจ้าได้ให้แก่คนอิสราเอลผ่านทางโมเสสสำหรับชีวิตในอิสราเอล เปาโลกล่าวถึงด้านต่างๆ ที่เหมือนกันของชีวิต: ชีวิตทางศีลธรรม ชีวิตทางศาสนา และชีวิตทางพลเมือง ความแตกต่างกับประมวลกฎหมายของโมเสสนั้นก็โดดเด่น และความคล้ายคลึงกันก็โดดเด่นเช่นกัน พระธรรมโรมไม่ได้ประกอบไปด้วยธรรมเนียมปฏิบัติของพระคริสต์ทั้งหมด (กท. 6:2) แต่พระธรรมแต่ละเล่มของพันธสัญญาใหม่ก็ให้ข้อมูลที่พิเศษแก่ความเข้าใจของเราถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับคริสเตียน

“หนึ่งในหลายลักษณะที่โดดเด่นที่สุดของ โรม 12:1-15:13 คือแนวทางที่หัวข้อหลากหลายของมันคล้ายคลึงกับคำสอนที่เปาโลให้ในที่อื่น [เปรียบเทียบ 12:1-2 และ อฟ. 4:17-24; 12:3-8 และ 1 คร. 12 และ อฟ. 4:11-17; 12:9-21 และ 1 ธส. 4:9-12 และ 1 คร. 13; 13:8-10 และ กท. 5:13-15; 13:11-14 และ 1 ธส. 5:1-11; 14:1-15:13 และ 1 คร. 8-10]”⁴¹⁴

บทที่ 12-13 ให้คำแนะนำสำหรับความประพฤติของคริสเตียนโดยทั่วไป และ 14:1-15:13 กล่าวถึงปัญหาที่เจาะจงที่คริสเตียนชาวโรมได้เผชิญและที่คริสเตียนทั้งหมดก็เผชิญ

ก. การอุทิศแด่พระเจ้า 12:1-2

บทที่ 12 ข้อที่ 1 และ 2 กล่าวถึงความสัมพันธ์ที่สำคัญที่สุดของคริสเตียน นั่นคือ ความสัมพันธ์ของเขาหรือของเธอกับพระเจ้า ข้อเหล่านี้คล้ายคลึงกับตอนต่างๆ ที่ตามมาซึ่งกล่าวถึงความประพฤติของ

คริสเตียนและข้อเหล่านี้ก็เป็นคำนำแก่อื่นเหล่านั้น ความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้านั้นเป็นรากฐานและปกครอบความประพฤติอย่างอื่นของเราทั้งสิ้น เปาโลได้เรียกคริสเตียนให้ถวายเป็นตัวเองหรือเธอเองแด่พระเจ้าแล้ว (6:13, 19) ตอนนี้เขาได้กล่าวซ้ำหน้าทีนั้นว่าเป็นพันธะที่จำเป็นที่สุดของคริสเตียน เขายังได้กล่าวถึงการนมัสการที่เต็มใจและใจซื่อ (1:25, 28) การกระตุนนี้ผูกเข้ากับสองข้อนี้โดยเฉพาะ

12:1 “ด้วยเหตุนี้” คือการสรุปจากทั้งหมดที่เปาโลได้นำเสนอมาตลอด ไม่ใช่แค่บทที่ 9-11 สิ่งนี้ชี้ชัดเจนนอกจากสิ่งที่เขาได้ดำเนินการที่จะกล่าวต่อไป การกล่าวโทษเกิดจากการประณามของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ (3:20), ความชอบธรรมที่พระเจ้าได้เตรียมไว้โดยไม่คิดราคา (5:1), และความแน่ใจของการยอมรับที่คนบาปที่เชื่อสามารถมีได้ (8:1) เนื่องจากสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น มันสมเหตุสมผลที่จะถวายเป็นชีวิตของเราเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตแด่พระเจ้า (12:1) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การกระตุนที่จะถวายเป็นตัวเองแด่พระเจ้าใน 6:13 และ 19 ก็ถูกกล่าวถึงด้วย

ตอนนี้การกระตุนแทนที่การแนะนำ การกระตุน (คำกรีก พา-รา-เค-เล-โอ) อยู่ระหว่างคำสั่งและการวิงวอน มัน [ข้าพเจ้ากระตุนท่าน] เป็น “หนึ่งในการแสดงออกที่นุ่มนวลที่สุดในพระคัมภีร์”⁴⁵ เปาโลได้ใช้คำว่า *พาราเคเลโอ* ประมาณ 50 ครั้งในจดหมายฝากต่างๆ ของเขา บางทีเขาไม่ได้สั่งผู้อ่านของเขา เพราะว่าทำที่ที่เขาหรือเธอถวายเป็นตัวเองของพวกเขาดูแล้วพระเจ้าสำคัญ อัครทูตไม่ได้ต้องการผู้อ่านของเขาที่จะยินยอมเนื่องจากว่าเขาได้สั่งให้พวกเขาที่จะทำแต่เนื่องจากว่าพวกเขาต้องการที่จะทำเพราะสิ่งที่พระเจ้าได้ทำเพื่อพวกเขา

ด้วยเหตุนี้เขาได้ทำให้การวิงวอนอย่างหนักแน่นเท่าที่จะเป็นไปได้โดยปราศจากการสั่ง ก่อนหน้าที่เขาได้สั่งให้ทำหน้าที่นี้ (6:13, 19)

“... ข้าพเจ้าวิงวอนท่าน—ช่วงเป็นถ้อยคำที่น่าพิศวงที่มาจากพระเจ้า! จากพระเจ้าผู้ซึ่งเราได้ทำบาปต่อและการพิพากษาของพระองค์ที่เราอยู่ภายใต้! มันช่วงเป็นถ้อยคำที่ดีเพียงใดสำหรับเราที่เป็นผู้เชื่อ—เชื้อชาติของคนบาปที่เป็นศัตรูกับพระเจ้า—‘ข้าพเจ้าวิงวอนท่าน’”⁴⁶

วลีนี้ “ความเมตตากรุณาของพระเจ้า” (NASB) อ้างอิงถึงทุกสิ่งที่เปาโลได้เปิดเผยในธรรมสารนี้ที่พระเจ้าได้ทำเพื่อผู้เชื่อ เปาโลได้ใช้คำว่า “เมตตากรุณา” ในรูปเอกพจน์ในฉบับภาษากรีกอย่างชัดเจนเนื่องด้วยการอธิบายถึงความเมตตากรุณาของพระเจ้าไม่นานมานี้ใน 11:30-32 ความเมตตากรุณาบ่งบอกถึงคุณสมบัติในพระเจ้าที่ได้นำพระองค์ที่จะช่วยกู้เราจากบาปและความน่าสังเวชของเรา มันตรงกันข้ามกับพระคุณ ความเมตตากรุณาแสดงออกถึงการช่วยกู้จากการลงโทษที่เราสมควรได้รับ และพระคุณอธิบายถึง

การให้พระพรที่เราไม่สมควรจะได้รับ เปาโลได้เรียกให้เราที่จะถวายตัวเราเองแด่พระเจ้าเพราะว่าพระองค์ได้มีเมตตาต่อเรา ในศาสนาต่างชาติทั้งหลายในสมัยของเปาโล โดยพื้นฐานแล้วผู้มัสการได้ถวายเครื่องบูชาก่อนเพื่อที่จะได้รับความเมตตาจากบรรดาพระทั้งหลาย สิ่งนั้นไม่จำเป็นในคริสตศาสนาเพราะว่าพระเจ้าได้ทำการริเริ่ม ความคิดแบบฮีบรูได้ถือว่าร่างกายเป็นตัวแทนทั้งหมดของบุคคล

เปาโลกำลังกระตุ้นการนำเสนอตัวตนทั้งหมด ไม่ใช่แค่รูปร่างภายนอก (เปรียบเทียบ 6:13)⁴¹⁷ อย่างไรก็ตาม ร่างกายก็ตรงกันข้ามกับความคิดในข้อ 2 ดังนั้นร่างกายทางกายภาพดูเหมือนจะเป็นสิ่งที่เปาโลกำลังเน้นโดยเฉพาะ⁴¹⁸ พวกปุโรหิตชาวยิวจำเป็นต้องถวายพวกเขาเองเป็นเครื่องบูชาที่ปราศจากตำหนิแด่พระเจ้า ก่อนที่พวกเขาจะสามารถรับใช้พระองค์ได้ (เปรียบเทียบ มลค. 1:8-13) ความเหมือนกันก็เป็นจริงในคริสตศาสนา ชีวิตทั้งหมดของผู้เชื่อที่เป็นปุโรหิตจะต้องถูกมอบแด่พระเจ้า (เปรียบเทียบ ลนต. 1) เราต้องแยกจากบาปเพื่อพระเจ้า นี่คือการแทนแห่งความบริสุทธิ์ (เปรียบเทียบ 6:19) เครื่องบูชาชนิดนี้เป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าและเป็นที่ยอมรับของพระองค์

นักวิชาการบางคนอ้างว่ากาลของคำกริยา “เสนอ” หรือ “ถวาย” (เอออริสท์ในภาษากรีก) สันนิษฐานถึงการถวายแบบเด็ดเดี่ยวที่กระทำครั้งเดียวซึ่งมีผลตลอดไป⁴¹⁹ คนอื่นๆ ก็กล่าวว่ากาลเอออริสท์ไม่ได้บ่งบอกว่าเป็นการกระทำครั้งเดียว และเปาโลเพียงแต่หมายถึงว่าเราควรทำการถวายนี้โดยไม่บ่งบอกว่าบ่อยครั้งแค่ไหน⁴²⁰ ในมุมมองของธรรมชาติของการอุทิศตนที่เปาโลได้เรียกให้ทำดูเหมือนว่าเราควรทำมันอย่างเด็ดเดี่ยวบ่อยครั้งเท่าที่เราต้องการ สิ่งที่คริสเตียนต้องถวายก็คือชีวิตของเขาหรือของเธอเพื่อการรับใช้พระเจ้าในอิสราเอลเครื่องเผาบูชาทั้งหมด ซึ่งเป็นตัวแทนของผู้ถวาย (ลนต. 1) ได้ถูกเผาไหม้อย่างสิ้นเชิงในบนแท่นบูชา ผู้ถวายไม่สามารถเรียกคืนได้เพราะว่ามันเป็นของพระเจ้า เปาโลได้บ่งบอกว่าสิ่งนี้ควรจะแสดงถึงลักษณะของการถวายตนเองของคริสเตียน

“การถวายบูชาของระบบใหม่ไม่ได้ประกอบด้วยการเอาชีวิตของผู้อื่น เหมือนกับการถวายสัตว์บูชาสมัยโบราณ แต่ประกอบไปด้วยการให้ชีวิตของตนเอง (เปรียบเทียบ 13:15-16; 1 ปต. 2:5)”⁴²¹

“การรับใช้ฝ่ายวิญญาณของการนมัสการ” (NASB) หรือ “การรับใช้ที่มีเหตุผล” (AV) หมายถึงว่าการถวายบูชาควรจะทำอย่างรอบคอบและตั้งใจ สัตว์ในการถวายบูชาของคนยิวไม่สามารถถวายพวกมันในทำนองนี้ได้เพราะว่าพวกมันเป็นสัตว์ มีหลายวิธีด้วยกันที่เราสามารถนมัสการพระเจ้าได้ แต่นี้เป็นวิธีพื้นฐานและสำคัญที่สุด การรับใช้ของการนมัสการนี้ควรจะนำหน้าการรับใช้อื่นๆ ของการนมัสการ ถ้าไม่อย่างนั้นการ

นมัสการและการรับใช้ก็เป็นแค่ผิวเผินเท่านั้น สองตัวอย่างที่โดดเด่นของการอุทิศตนที่เด็ดเดี่ยวคืออิสอัค (ปฐมก. 22) และพระเยซูคริสต์เจ้า (ยน. 6:38) ทั้งสองได้ยอมให้ตนเองที่จะถูกมัดและถวายเป็นเครื่องบูชา

12:2 ข้อที่ 1 กล่าวถึงการทำการอุทิศตน และข้อที่ 2 กล่าวถึงการรักษามันไว้

“ข้อแรกเรียกร่องการกระทำที่ชัดเจน และข้อที่สองบังคับขบวนการที่เป็นผลตลอดชีวิต ข้อเหล่านี้เรียกร่องการกระทำแห่งการถวายและหน้าที่ซึ่งเป็นผลของการเปลี่ยนแปลง”⁴²²

ทั้งสองกิจกรรมก็สำคัญ กาลปัจจุบันในฉบับภาษากรีกของข้อที่ 2 บ่งบอกถึงความรับผิดชอบที่ต่อเนื่องของเรา ซึ่งตรงกันข้ามกับกาลอดีตในข้อที่ 1 ซึ่งเน้นการกระทำที่เด็ดเดี่ยว “โลก” (คำกรีก-ไอออน) เป็นวิญญานของสมัยของเราที่แสวงหาที่จะกันพระเจ้าออกไปจากชีวิต (1 ยน. 2:15) โลกก็แสวงหาที่จะ “บีบคุณไปสู่แบบของมัน”⁴²³ คริสเตียนควรจะเปลี่ยนแปลงความคิดของเขาหรือของเธอใหม่โดยการกลับไปสู่การตัดสินใจใหม่ที่จะอุทิศตนเองแก่พระเจ้าและโดยการยืนยันถึงการตัดสินใจนั้น การอุทิศตนอย่างต่อเนื่องต่อพระเจ้าจะส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงคริสเตียนไปสู่ พระฉายของพระคริสต์ (8:29; เปรียบเทียบ มก. 9:2-3) การอุทิศตนใหม่แต่ละวัน ไม่ใช่อะไรที่บ่อยครั้งเกินไป

“การเปลี่ยนแปลงโปรแกรมความคิดใหม่ไม่ใช่เกิดขึ้นชั่วข้ามคืน แต่เป็นขบวนการตลอดชีวิต โดยการที่แนวคิดของเราคล้ายคลึงกับแนวทางที่พระเจ้าต้องการให้เราคิดมากขึ้นและมากขึ้น”⁴²⁴

พระวิญญานบริสุทธิ์เป็นผู้เปลี่ยนแปลงที่ไม่ได้ระบุไว้ซึ่งเปาโลได้กำหนดให้ตรงกันข้ามกับโลก (8:9-11; เปรียบเทียบ มธ. 17:1-2; 2 คร. 3:18; 6:17-18; 7:1; คส. 3:9-10; 1 ธส. 5:23; ทต. 3:5) “พิสูจน์” หรือ “ทดสอบและรับรอง” เกี่ยวข้องกับการประเมินและการเลือกที่จะปฏิบัติสิ่งที่เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า แทนที่จะเป็นสิ่งที่โลกแนะนำ (เปรียบเทียบ อฟ. 5:8-10) เราทำให้สิ่งที่เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับเรา กระจ่างโดยการอุทิศตัวเราเองแก่พระเจ้าบ่อยๆ ให้สังเกตว่าการอุทิศตนอย่างสิ้นเชิงแต่ความเป็นเจ้านายของพระเยซูคริสต์เป็นสิ่งที่ต้องมีก่อนสำหรับการประสบกับน้ำพระทัยของพระเจ้า การอุทิศตนส่งผลต่อการหยั่งรู้ที่นำไปสู่การชื่นชมในน้ำพระทัยของพระเจ้า ทั้งการอุทิศตนแรกเริ่มและการยืนยันที่ตามมาก็เป็นที่โปรดปรานของพระเจ้า (ข้อ 1-2, “เป็นที่ยอมรับ” หรือ “เป็นที่โปรดปราน”; เปรียบเทียบ ฟป. 4:18; ฮบ. 13:16) “ดี” หมายถึง ดีโดยเนื้อแท้ “ยอมรับได้” หมายถึง เป็นที่โปรดปรานแก่พระเจ้า “สมบูรณ์” หมายถึง ว่ามันไม่สามารถที่จะดีกว่าอีกแล้ว

โรม 12:1-2 เป็นข้อที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับคริสเตียน ข้อเหล่านี้แสดงออกถึงความรับผิดชอบที่สำคัญที่สุดของเราต่อพระเจ้า ซึ่งก็คือ การยอมจำนนอย่างสิ้นเชิงต่อความเป็นเจ้านายของพระองค์เหนือชีวิตของเรา คำกล่าวอันเป็นที่นิยมซึ่งกล่าวว่า “พระเจ้าเป็นนักบินร่วมของข้าพเจ้า” ไม่ได้ให้สิ่งที่ถูกต้องแก่พระเจ้า พระเจ้าต้องการและสมควรต่อการเป็นนักบินของเรา ไม่ใช่นักบินร่วมของเรา คริสเตียนควรทำการอุทิศตนนี้ใกล้กับเวลาของการทำให้ชอบธรรมของพวกเขาให้มากที่สุด อย่างไรก็ตาม ให้สังเกตว่าเปาโลกล่าวการอ้อนวอนของเขาต่อผู้เชื่อ ไม่ใช่ต่อผู้ที่ยังไม่รอด การอุทิศตนแก่พระเจ้าเป็นการตอบสนองต่อความเมตตาของพระเจ้าที่เราได้รับเอาในความรอด มันไม่ใช่เงื่อนไขสำหรับการรับเอาความเมตตา นั่นเป็นการอุทิศตนที่สมัครใจที่คริสเตียนทุกคนควรทำด้วยความรักเพื่อพระเจ้า แต่ไม่ใช่สิ่งที่คริสเตียนทุกคนทำ มันเป็นไปได้ที่จะเป็นคริสเตียนโดยปราศจากการทำการอุทิศตนนี้เพราะว่ามันเป็นการสมัครใจ

“ที่จะเรียกร้องการอุทิศตนแก่ความเป็นเจ้านายของพระองค์เพื่อความรอดของพวกเขาจากผู้ที่ยังไม่รอด เป็นการบังคับในสิ่งที่เป็นการสมัครใจสำหรับผู้เชื่อ (รม. 12:1; 1 ปต. 3:15)”⁴²⁵

ข. การปฏิบัติภายในคริสตจักร 12:3-21

คริสเตียนทุกๆ คนมีหน้าที่ต่อพระเจ้าเหมือนกัน นั่นคือการอุทิศตน (ข้อ 1-2) อย่างไรก็ตาม น้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับคริสเตียนคนหนึ่งจะแตกต่างจากน้ำพระทัยของพระองค์สำหรับอีกคนหนึ่งเกี่ยวกับชีวิตและพันธกิจภายในพระกายของพระคริสต์ (ข้อ 3-21)

1. ความหลากหลายของของประทาน 12:3-8

12:3 เปาโลได้เริ่มต้นส่วนนี้ด้วยการย้ำเตือนถึงสิทธิอำนาจทางอัครทูตของเขาบางที่เขาได้ทำอย่างนั้น เพราะว่าสิ่งที่เขากำลังจะกล่าวได้เรียกร้องถึงการประยุกต์ใช้ส่วนตัวที่จะกระทบการปฏิบัติของบรรดาผู้ฟังของเขา ชาวโรมไม่ได้พบกับเปาโลเป็นการส่วนตัว ดังนั้นเขาได้กระตุ้นให้พวกเขาที่จะรับคำสอนของเขาอย่างถ่อมใจ ท่าทีที่ถ่อมใจนั้นก็สำคัญเมื่อพวกเขาได้ประเมินและใช้ความสามารถต่างๆ ส่วนบุคคลที่พระเจ้าได้มอบให้แก่พวกเขาแต่ละคน (เปรียบเทียบ 1 ปต. 4:10) เปาโลได้มีประสบการณ์กับคริสเตียนผู้ซึ่งเยอหยิ่งเนื่องด้วยของประทานฝ่ายวิญญาณของพวกเขาในเมืองโครินธ์ที่เขาได้เขียนจดหมายนี้ (เปรียบเทียบ 1 คร. 12:14-31; 13:4; 14:12, 20)

ประเด็นหลักของวรรคตอนนี้ทั้งหมด (ข้อ 3-8) ก็คือคริสเตียนไม่ควรคิดถือตัวเกินที่เราควรคิด แต่ใช้การตัดสินใจที่สุ่มในการประเมินตัวเราเอง

“ความถ่อมใจเป็นผลกระทบโดยตรงของการชำระให้บริสุทธิ์ เพราะความหยิ่งเป็นศัตรูใหญ่ของความชอบธรรมแท้มาโดยตลอด”⁴²⁶

ความเชื่อที่ถูกกล่าวถึงในข้อนี้และในข้อ 6 ดูเหมือนจะอ้างอิงถึงความสามารถที่จะมองของคนหนึ่ง และใช้ของประทานของเขาหรือของเธอในฐานะที่เป็นความสามารถที่พระเจ้าได้ประทานให้ มันยังรวมถึงการวางใจในพระเจ้าที่จะทำการผ่านทางเราที่จะนำพระพรไปยังคนอื่น การมองตนเองในความสัมพันธ์กับของประทานของเขาหรือของเธอนั้นเป็นการตัดสินใจที่ดีเพราะว่ามันสอดคล้องกับความเป็นจริง ดังนั้น “ขนาดของความเชื่อ” ไม่ได้อ้างอิงถึงคนที่คนหนึ่งสามารถใช้ความเชื่อได้มากแค่ไหน แต่อ้างอิงถึงจำนวนของความเชื่อที่พระเจ้าได้ให้คริสเตียนแต่ละคน จำนวนนี้ก็แตกต่างกันออกไปสำหรับผู้เชื่อแต่ละคน เราสามารถเห็นอย่างนี้ว่ามันง่ายกว่าสำหรับคริสเตียนบางคนที่จะวางใจพระเจ้ามกกว่าคนอื่นๆ ที่จะวางใจของประทานฝ่ายวิญญาณไม่ได้สะท้อนถึงคุณค่าของบุคคลที่มีของประทาน ยกตัวอย่างเช่นคนหนึ่งมีของประทานที่ช่วยให้เขาหรือเธอที่จะรับใช้ต่อฝูงชนอย่างมีประสิทธิภาพไม่ควรสรุปว่าเขาหรือเธอเป็นคริสเตียนที่เหนือกว่า

12:4-5 มันสำคัญที่เราจะจดจำว่าเราเป็นส่วนหนึ่งของระบบที่ใหญ่กว่า เราไม่ใช่เป็นแค่กลุ่มคนที่แต่ละคนก็ทำสิ่งของเขาเอง ก่อนหน้านั้นเปาโลได้ใช้ร่างกายที่จะอธิบายถึงคริสตจักรใน 1 โครินธ์ 12 สิ่งที่เขาได้กล่าวที่นี้ก็คือกล่าวซ้ำแนวคิดหลักที่เขาได้อธิบายมากขึ้นที่นี้ พระกายของพระคริสต์เป็นระบบที่เป็นหนึ่งเดียว และสมาชิกของมันก็หลากหลายโดยส่วนบุคคลและในหน้าที่ต่างๆ ของพวกมัน

“มือขวาของคุณ ไม่เคยต่อสู้กับมือซ้าย ในทางตรงกันข้ามแต่ละข้างก็ช่วยเหลือกันและกันอย่างต่อเนื่อง!”⁴²⁷

อวัยวะทั้งสี่ก็เป็นของกันและกัน มีการร่วมกันในคริสตจักร ในฐานะที่เป็นสมาชิกของกันและกัน เราไม่สามารถทำงานตามลำพังอย่างมีประสิทธิภาพได้ สมาชิกแต่ละคนก็รับประโยชน์จากการช่วยเหลือของสมาชิกคนอื่นๆ สลับกันไป การตระหนักนี้ควรช่วยให้เราที่จะหลีกเลี่ยงความหยิ่งได้

“ประเด็นก็คือว่าสมาชิกแต่ละคนทำหน้าที่รับใช้พระกาย ไม่ใช่พระกายที่จะรับใช้สมาชิก”⁴²⁸

12:6 ของประทานต่างๆ ที่เรามีคือความสามารถต่างๆ ที่พระเจ้าให้แก่เราโดยพระคุณของพระองค์ (เปรียบเทียบ 1 คร. 12:6; อฟ. 4:7; 1 ปต. 4:10) สิ่งเหล่านั้นคือความสามารถต่างๆ เพื่อมารับใช้พระองค์⁴²⁹

“ของประทานต่างๆ ฝ่ายวิญญาณคือเครื่องมือที่ใช้สร้าง ไม่ใช่ของเล่นเพื่อที่จะเล่น หรืออาวุธที่จะใช้ต่อสู้”⁴³⁰

รายชื่อของของประทานเจ็ดอย่างที่ตามมาไม่ใช่มีแค่นั้น แต่เป็นแค่การยกตัวอย่าง (เปรียบเทียบ 1 คร. 12:27-28) ประเด็นของเปาโลที่นี่ก็คือว่ามันสำคัญที่เราใช้ของประทานต่างๆ ของเราและใช้สิ่งเหล่านั้นในหนทางที่เหมาะสม ของประทานทั้งสิ้นควรจะใช้ตามสัดส่วน (คำกรีก อะนาโลเกีย) ของความเชื่อที่พระเจ้าได้ให้แก่เรา ความเชื่อในที่นี้ อย่างที่อยู่ในข้อที่ 3 บางทีเป็นจำนวนของความเชื่อที่พระเจ้าได้ให้แก่เรา ไม่ใช่สิ่งที่เราเชื่อนั่นก็คือคำสอนของคริสเตียน

เปาโลอาจหมายถึงการเผยพระวจนะในแง่ของการสื่อสารความจริงที่ถูกเปิดเผยเพื่อที่จะกระตุ้น หนุนใจ และปลอบโยน (เปรียบเทียบ 1 คร. 14:3, 31) และบางทีก็เป็นการสรรเสริญพระเจ้า (1 พศด. 25:1) มากกว่าที่จะเป็นการทำนายหรือการประกาศถึงการเปิดเผยใหม่ ของประทานทั้งสิ้นที่ถูกกล่าวไว้ที่นี่รับใช้คริสตจักรทั้งหมดตลอดประวัติศาสตร์ของมัน ดังนั้นบางทีเปาโลได้มองการเผยพระวจนะในทำนองนี้เช่นกัน ถ้าเป็นอย่างนั้น ของประทานทั้งเจ็ดที่นี่ไม่ใช่ “ของประทานแห่งหมายสำคัญ”

12:7-8 ของประทานทั้งสิ้นที่เปาโลได้อ้างถึงในข้อที่ 6-8 จำเป็นที่จะต้องใช้ภายในพระกายของพระคริสต์ เพื่อผลประโยชน์ร่วมกันของสมาชิก (เปรียบเทียบ ข้อ 5) เป็นที่แน่ชัดว่าของประทานอื่นๆ นั้นมีจุดประสงค์อย่างอื่น อยากรู้ก็ตาม ที่นี่เปาโลเน้นถึงความจำเป็นที่จะต้องตระหนักว่าสมาชิกของพระกายก็สนับสนุนสวัสดิภาพโดยทั่วไป ในแต่ละกรณีเขาได้กล่าวถึงวิธีที่เราใช้ของประทานเหล่านี้

“การบริการ” หรือ “การปรนนิบัติ” (ข้อ 7 คำกรีก *ดีอาโคเนีย*) บางทีอ้างอิงถึงการปรนนิบัติต่อความจำเป็นทางด้านวัตถุของผู้เชื่อคนอื่นๆ⁴³¹ การสอนเกี่ยวข้องกับการอธิบายสิ่งที่พระเจ้าได้สำแดงแล้ว (เปรียบเทียบ 1 คร. 14:6) มันแตกต่างจากการเผยพระวจนะในแง่ที่ว่า การเผยพระวจนะ (ตามตัวอักษร *พรอเฟทเทียวโอ*-ที่จะกล่าวออกไป) เป็นที่แน่ชัดว่าได้รวมถึงการสื่อสารถ้อยคำใดๆ จากพระเจ้า ทั้งที่ได้รับการคลลใจหรือไม่ได้รับการคลลใจ (1 คร. 12:28; อฟ. 4:11)⁴³²

“กระตุ้น” หรือ “หนุนใจ” มาจากคำกรีกคือ *พาราคลสิส* (เปรียบเทียบ ข้อ 1) บางครั้งก็แปลว่า “ปลอบโยน” ทั้งสามคำนี้เป็นการแปลที่ดี บริบทเตรียมแนวทางไปสู่แนวคิดหลักเมื่อใดก็ตามที่คำนี้ปรากฏ บางทีนี่เป็นการกระตุ้น ในขณะที่การสอนดึงดูดไปที่ความคิด การกระตุ้น (การเทศนา) ดึงดูดไปที่ความตั้งใจ “การให้” อาจเป็นการประยุกต์ใช้แบบกว้างๆ ในพระกาย เราควรปฏิบัติภารกิจให้ด้วยใจเดียว

นั่นคือ เสรีภาพจากแรงจูงใจที่ผสมผสาน (เปรียบเทียบ กจ. 5:1-11) แนวคิดไม่ใช่เป็นการให้อย่างฟุ่มเฟือย แต่เป็นการให้แบบใจเดียวเพื่อให้พระเจ้าโปรดปราน

บรรดาผู้นำประสบกับการทดลองในการที่จะชื่นชมกับผลประโยชน์ของตำแหน่งของพวกเขา แทนที่จะเป็นการเตรียมการนำโดยการรับใช้ การสำแดงความเมตตาที่เกี่ยวเนื่องกับการรับใช้ต่อคนเจ็บป่วยและโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่มีความต้องการ ทำที่ที่ยินดีไม่ใช่ทำที่ที่ไม่เต็มใจที่เป็นส่วนสำคัญของพันธกิจเช่นนั้น

2. ความจำเป็นของความรัก 12:9-21

ข้อ 9-13 กล่าวถึงความสำคัญของการสำแดงความรักต่อผู้เชื่อด้วยกัน และข้อ 14-21 ทำให้ความรับผิดชอบนี้กว้างขึ้นซึ่งรวมถึงการประยุกต์ใช้กับผู้ไม่เชื่ออีกด้วย จงสังเกตถึงความคล้ายคลึงกันกับคำแนะนำของพระเยซูในคำเทศนาบนภูเขา (มธ. 5-7)

“แนวคิดของความรักตามปกติแล้วจะตามมาจากความคิดของความถ่อมใจ เพราะว่าความถ่อมใจจำเป็นที่จะแสดงตัวของมันออกมาในความรักสำหรับคนที่อยู่รอบข้าง”⁴³³

ความรักสำหรับผู้เชื่อด้วยกัน 12:9-13

“เราไม่พบการรวบรวมที่รวบรัดอย่างมากของคำสั่งทางจริยธรรมในงานเขียนอื่นๆ ของเปาโล ในข้อทั้งห้าเหล่านี้ก็มีการกระตุ้น 13 อย่างด้วยกัน เริ่มจากความรักสำหรับคริสเตียนไปถึงความใจกว้างสำหรับคนแปลกหน้า มันไม่มีคำกริยาสำคัญของประโยคในวรรคตอนนี้ อย่างไรก็ตามมีรูปแบบกริยาที่เติม ing หรือ ed ที่ทำหน้าที่เป็นมาลาบังคับในไวยากรณ์ ในอีกสามอนุประโยค (ข้อ 9, 10, 11) มาลาบังคับในไวยากรณ์ควรถูกบรรจุไว้ การกระตุ้นแต่ละอย่างนั้นสามารถเป็นบทตอนสำหรับคำเทศนาที่ยาวเต็มที่ได้ สิ่งที่น่าสนใจกล่าวถึงก็เป็นที่พื้นฐานต่อการดำเนินชีวิตคริสเตียนที่มีประสิทธิภาพ”⁴³⁴

12:9 ความรักเป็นความสำคัญอันดับแรก (เปรียบเทียบ 19:18; มธ. 22:39; 1 คร. 13) อย่างไรก็ตามจะต้องจริงจัง (เปรียบเทียบ 1 ยน. 4:19-21) คำสั่งนี้ทำหน้าที่เป็นส่วนหัวสำหรับรายชื่อทั้งหมดของการกระตุ้น

“เปาโลไม่ได้กล่าวถึงความรักอย่างเฉพาะเจาะจงเสมอไป แต่เขากลับมากกล่าวถึงความรักในฐานะที่เป็นบรรทัดฐานอันเดียวที่สำคัญที่สุดสำหรับอุปนิสัยที่ได้รับการรับรองแล้วของคริสเตียน”⁴³⁵

คริสเตียนที่อุทิศตนอย่างสิ้นเชิงควรเกิดความซึ้งและรักสิ่งที่ดี อย่างที่พระเป็นเจ้าของเขาหรือเธอ
ทำ และแสดงออกถึงการอุทิศตนต่อทำที่และการกระทำของพระองค์

“สิ่งที่พระเจ้าแสวงหาในผู้เชื่อไม่ใช่การกระทำอันสมควรครั้งเดียว แต่เป็นคุณภาพที่ต่อเนื่องของ
ชีวิต”⁴³⁶

12:10 เราต้องแสดงออกถึงความรักต่อผู้อื่นและต่ออัครทูตเช่นกัน (ข้อ 9) การให้การรับรองและการชื่น
ชมแก่ผู้ที่สมควรต่อมันเป็นวิธีที่เป็นรูปธรรมแห่งการแสดงออกถึงความรัก “อุทิศ” (คำกรีก- *ที-โล-สเทอ-
กอย*) บ่งบอกถึงความรักแบบครอบครัว (เปรียบเทียบ 1 ทธ. 5:1-2)

12:11 มันเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับคริสเตียนที่จะขี้เกียจในการรับใช้พระเจ้าเมื่อเราได้เป็นคริสเตียนมา
สักกระยะหนึ่ง อปอลโลเป็นแบบอย่างของคนที่ได้รักษาไว้ซึ่งความขยันที่ร้อนรนในงานรับใช้ของเขา (กจ.
18:24-25; เปรียบเทียบ วว. 3:15-16) เปาโลก็เช่นเดียวกัน

12:12 เราต้องไม่สูญเสียความหวังของเราเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ในอนาคตที่พระเจ้าได้สัญญาให้เรา สิ่งนี้จะช่วย
เราบากบั่นในความทุกข์ยากลำบาก (เปรียบเทียบ 5:3-4) การอธิษฐานเป็นแหล่งที่ใหญ่ของเราเมื่อใดก็ตามที่
เรารู้สึกกดดันและตึงเครียด (เปรียบเทียบ ฟป. 4:6-7) จงสังเกตถึงความกึ่งหน้าอย่างเดียวกันจากความหวัง
ไปสู่ความบากบั่น ไปสู่การอธิษฐานใน 8:24-27 เราไม่ควรแค่อธิษฐาน แต่เราควรอุทิศตนที่จะอธิษฐาน
(เปรียบเทียบ กจ. 1:14)⁴³⁷ มันควรจะเป็นลำดับสำคัญอย่างยิ่งในชีวิตของเรา การเข้าร่วมประชุมอธิษฐานอยู่
บ่อยๆ เป็นตัวบ่งชี้อันหนึ่งของการอุทิศตนต่อการอธิษฐาน

12:13 เราไม่ควรเอาตนเองเป็นจุดศูนย์กลางจนเราล้มเหลวที่จะหยิบยื่นออกไปหาคนอื่น อีกครั้งหนึ่งที่
พระเจ้าพระบิดาและพระเจ้าพระบุตรเป็นแบบอย่างที่ยิ่งใหญ่ของเราที่นี่

“ . . . บุคคลหนึ่งไม่ใช่แค่รอคอยและต้อนรับคนแปลกหน้าเข้าไปในบ้านถ้าเขายืนอยู่ที่ประตู แต่ที่
จะออกไปและมองหาผู้ที่เขาสามารถส่องแสงความใจกว้างได้. . .”⁴³⁸

ความรักสำหรับทุกคน 12:14-21

12:14 เปาโลได้กล่าวซ้ำคำแนะนำของพระเยซูที่นี่ (มธ. 5:44; ลก. 6:27-28) ที่จะเกี่ยวเนื่องหมายถึงที่จะติดตามการอวยพรรวมถึงการขอให้สิ่งที่ดีที่สุดของพระเจ้าเกิดแก่ผู้คนและการอธิษฐานเพื่อพวกเขา “หลักการของการไม่แก้แค้นสำหรับการบาดเจ็บส่วนตัวก็แทรกซึมพันธสัญญาใหม่ทั้งหมด”⁴³⁹

12:15 บรรดาผู้เชื่อควรแบ่งปันความยินดีและความเสียใจของเพื่อนบ้านของพวกเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บรรดาผู้เชื่อด้วยกัน (1 คร. 12:26; ฟป. 4:14)

12:16 ส่วนแรกของข้อนี้หมายถึง “การให้ความนับถือเท่าเทียมแก่กันและกัน” (NEB) ความรู้สึกแห่งการเหนือกว่าไม่ใช่เป็นจริงหรือเหมาะสมสำหรับผู้ที่ป็นหนี้ต่อพระคุณของพระเจ้าทั้งสิ้น

12:17 การกระตุ้นอันที่สองบางทีหมายถึงว่าเราควรคิดว่าเราจะทำสิ่งที่ถูกต้องอย่างไรเพื่อว่าการเป็นพยานของเราจะเกิดผลมากที่สุดแก่ผู้เชื่อและผู้ไม่เชื่อเช่นกัน (เปรียบเทียบ คส. 4:5; 1 ทธ. 3:7)

12:18 เปาโลได้สนับสนุนการเป็นผู้สร้างสันติอย่างหนักแน่น (เปรียบเทียบ มธ. 5:9) แต่เขาไม่ได้สนับสนุนสันติไม่ว่าอย่างไรก็ตาม ในบางสถานการณ์สันติอาจก่อให้เกิดความขัดแย้ง ตัวอย่างเช่น ถ้าความจริงอยู่ในระหว่างเสียง (เปรียบเทียบ กท. 2:11) อย่างไรก็ตาม ผู้เชื่อไม่ควรเป็นผู้เริ่มต้นปัญหาภายใต้สถานการณ์ต่างๆ โดยทั่วไป จงสังเกตถึงคำขยายทั้งสองเกี่ยวกับการอยู่อย่างสันติในข้อนี้

12:19 ถ้าความเป็นศัตรูได้ปะทุขึ้น คริสเตียนไม่ควรแก้แค้น ตรงกันข้ามเขาหรือเธอควรวางใจให้พระเจ้าที่จะแก้ไขสิ่งที่ผิด (เปรียบเทียบ 1 ซมอ. 24-26) นานมาแล้วพระเจ้าได้สัญญาที่จะดูแลประชากรของพระองค์เมื่อผู้อื่นได้ทำผิดต่อพวกเขา (ฉธบ. 32:35) เรามีความรับผิดชอบที่จะปกป้องคนอ่อนแอและติดตามความยุติธรรม แต่เราไม่ควรแก้แค้น แต่วางใจพระเจ้าเมื่อผู้อื่นจู่โจมเราโดยส่วนตัว (เปรียบเทียบ ดาวิด)

12:20 แทนที่จะปฏิบัติความไรเมตตาต่อศัตรูของเขา ผู้เชื่อควรทำสิ่งดีแก่เขาหรือเธอ (เปรียบเทียบ มธ. 5:44) สิ่งนี้อาจทำให้ศัตรูรู้สึกอับอายยอมรับถึงความผิดพลาดของเขา และแม้กระทั่งได้หันไปสู่พระเจ้าด้วยการกลับใจ

การเปลอย่างหนึ่งของการสุ่มถ่านที่ลูกโพลงไว้บนศีรษะของเขาก็คือว่า โดยอุปมาแล้วมันอธิบายถึงการทำดีที่ส่งผลต่อการตระหนักและความอับอายของศัตรู การแสดงออกที่เชื่อกันโดยทั่วไปว่าเป็นการพาดพิงถึงธรรมเนียมโบราณของการถือกระทะที่มีถ่านลูกโพลง เมื่อไฟของคนหนึ่งดับไปที่บ้าน คนนั้นจะ

ไปหาเพื่อนบ้านและขอถ่านร้อนที่เขาหรือเธอจะใส่ที่กระทะและถือไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งเอาวางไว้ที่ศีรษะ การถือถ่านก็เกี่ยวข้องกับอันตราย ความไม่สะดวก ความไม่สบายสำหรับคนที่ถือถ่าน อย่างไรก็ตามพวกมันเป็นหลักฐานของความรักต่อเพื่อนบ้าน ในทำนองเดียวกันบุคคลที่ได้รับสิ่งดีสำหรับความชั่วก็รู้สึกไม่สะดวกสบายเนื่องด้วยความรักของเพื่อนบ้าน ความรู้สึกผิดนี้อาจทำให้คนทำผิดได้ตระหนักถึงแนวทางของเขาในแง่ที่สุภาพ ⁴⁴⁰

ผมคิดว่าการแปลที่ดีกว่าก็คือ การเห็นว่าถ่านที่ลุกโพลงเป็นเหมือนสัญลักษณ์ของการพิพากษาของพระเจ้าที่จะตกลงแก่ศัตรูถ้าเขายังยืนกรานในความเป็นศัตรูของเขา สัญลักษณ์ของ “ถ่านเพลิง” ในพันธสัญญาเดิมอ้างอิงอย่างไม่เปลี่ยนแปลงถึงพระพิโรธและการพิพากษาของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 2 ซมอ. 22:9, 13; สดค. 11:6; 18:13; 140:9-10; สภย. 25:21-22) ดังนั้นความหมายดูเหมือนจะเป็นว่าคริสเตียนสามารถตอบแทนความชั่วด้วยความดีด้วยความแน่ใจว่าในที่สุดแล้วพระเจ้าจะลงโทษศัตรูของเขาหรือของเธอ ⁴⁴¹

12:21 อีกครั้งหนึ่งเปาโลได้จบลงด้วยบทสรุป การถูกพิชิตด้วยความชั่วหมายถึง การยอมแพ้ต่อการทดลองที่จะตอบแทนความชั่วด้วยความชั่ว เมื่อผู้คนทำผิด พวกเขาคาดหวังที่จะได้รับความชั่วจากผู้ที่พวกเขาได้ทำผิดต่อ แต่เมื่อพวกเขาได้รับความกรุณาตอบ หัวใจที่แข็งกระด้างของพวกเขาบ่อยครั้งแล้วก็อ่อนลงได้ วิธีที่ดีที่สุดในการกำจัดศัตรูก็คือที่จะเปลี่ยนเขาหรือเธอให้มาเป็นเพื่อน ⁴⁴²

มีความคืบหน้าใน 12:9-21 เปาโลได้เคลื่อนจากหน้าที่ของคริสเตียนต่อผู้เชื่อด้วยกันไปสู่การกระทำที่จะกระทบต่อผู้ที่ไม่ได้เป็นคริสเตียนเช่นกัน อย่างไรก็ตาม ทั้งสิ้นที่เปาโลได้เขียนใน 12:3-21 เป็นการประยุกต์ใช้โดยตรงต่อชีวิตภายในพระกายของพระคริสต์ ผู้เชื่ออาจเจอกับศัตรูภายในพระกายและในโลกอีกด้วย

ธรรมชาติโดยทั่วไปของคำสั่งในส่วนนี้ก็อธิบายถึงคุณลักษณะแห่งพระคุณที่สำคัญของบัญญัติแห่งพันธสัญญาใหม่ของพระคริสต์ (กท. 6:2) ซึ่งตอนนี้คริสเตียนดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้ จึงเปรียบเทียบสิ่งนี้กับธรรมชาติทางกฎหมายของคำสั่งของธรรมบัญญัติของโมเสส (เปรียบเทียบ 10:4) พระเจ้าได้ให้หลายคำสั่งที่ชัดเจนแก่คนอิสราเอลเกี่ยวกับวิธีที่พวกเขาควรปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ มากมายที่เจาะจง คำสั่งต่างๆ ในข้อ 9-21 และในพันธสัญญาใหม่ทั้งหมดค่อนข้างที่จะเป็นแบบทั่วไปและคล้ายคลึงกับหลักการต่างๆ นี่คือนี่เหตุผลที่บรรดาผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ได้กล่าวว่าคุณอิสราเอลได้ดำเนินชีวิตภายใต้ “ธรรมบัญญัติ” และเราดำเนินชีวิตภายใต้ “พระคุณ”

ค. การปฏิบัติภายในรัฐ บทที่ 13

บทนี้ขยายขอบเขตความรับผิดชอบของคริสเตียนโดยการขยายไปสู่การรวมถึงรัฐบาลทางพลเรือนที่เขาหรือเธอดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้ โรม 13 เป็นตอนของพันธสัญญาใหม่ที่สำคัญที่สุดที่อธิบายถึงความรับผิดชอบทางพลเรือนของผู้เชื่อ เปาโลได้อธิบายถึงว่ามันหมายความว่าอย่างไรที่จะให้แก่ซีซาร์ในของที่เป็นของเขา (มธ. 22:21) หัวข้อนี้มีทิศทางที่ชัดเจนต่อการแพร่ของข่าวประเสริฐ ดังนั้นมันจึงเหมาะสมอย่างยิ่งในจดหมายฝากนี้ การเชื่อมโยงกับ 12:17-21 นั้นควรจะชัดเจน พระคัมภีร์ตอนนี้ก็ผูกเข้ากับ 12:1-2 ในฐานะที่เป็นขอบเขตเดียวของการประยุกต์ใช้ คริสจักรไม่ใช่ประเทศท่ามกลางประเทศต่างๆ อย่างที่อิสราเอลเคยเป็น ฉะนั้นมันสำคัญที่เปาโลอธิบายถึงหน้าที่ของคริสเตียนต่อบรรดาผู้ปกครองฝ่ายโลกของเราและหน้าที่ของเราต่อผู้ปกครองฝ่ายสวรรค์ของเราอีกด้วย⁴⁴³

1. การปฏิบัติต่อรัฐบาล 13:1-7

เปาโลได้ผ่านจากลำดับที่เชื่อมโยงอย่างหลวมๆ ของการกระตุ้นใน 12:9-21 ไปยังข้อโต้แย้งที่ถูกจัดระบบเป็นอย่างดีเกี่ยวกับหัวข้อเดียวใน 13:1-7 (เปรียบเทียบ มธ. 22:15-22; มก. 12:13-17; ลก. 20:20-26; 1 ปต. 2:13-14)

“การห้ามคริสเตียนไม่ให้ทำการแก้แค้นและยอมให้พระเจ้าที่จะทำการนี้ในการพิพากษาครั้งสุดท้าย [เปรียบเทียบ 12:19-21] อาจนำไปสู่คณหนึ่งคิดว่าพระเจ้ากำลังยอมให้คนทำชั่วทำตามวิถีทางของพวกเขาในโลกนี้ เปาโลกล่าวใน 13:1-7 ว่า ไม่ได้เป็นอย่างนั้นเลย: เพราะว่าแม้กระทั่งบัดนี้ พระเจ้ากำลังลงพระอาญาแก่คนทำชั่วโดยผ่านทางผู้ปกครองบ้านเมือง (ข้อ 3-4)”⁴⁴⁴

13:1 เมื่อเปาโลได้กล่าวว่า “ทุกๆ คน” (คำกรีก *ไซนค*) บางทีเขาคงหมายถึงคริสเตียนทุกๆ คนเนื่องจากว่าเขาได้เขียนไปถึงคริสเตียน อย่างไรก็ตามสิ่งที่เขาได้กล่าวเกี่ยวกับการปฏิบัติของผู้่านของเขาต่อรัฐบาลพลเรือนก็ประยุกต์ใช้กับคนที่ยังไม่ได้ได้รับความรอดอีกด้วย เขาไม่ได้ออกกฎหมายอุปนิสัยของคริสเตียนสำหรับผู้ไม่เชื่อ แต่เมื่อผู้ไม่เชื่อปฏิบัติอย่างนี้ สภาวะต่างๆ ที่ดีที่สุดก็แพร่หลาย

การอยู่ใต้อำนาจหรือการยอมจำนนเกี่ยวข้องกับการทำให้ตนเองอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของอีกคนหนึ่ง และทำหรือไม่ทำในสิ่งที่ผู้มีสิทธิอำนาจนั้นเรียกร้อง เปาโลไม่ได้กล่าวว่า “เชื่อฟัง” การยอมจำนนรวมถึงการเชื่อฟัง แต่มันยังรวมถึงทำที่ซึ่งการเชื่อฟังพลุ่งออกมาจาก การยอมจำนนเกี่ยวข้องกับการทำที่ของการยินยอมและการปฏิบัติตามที่ไม่จำเป็นต้องมีในการเชื่อฟัง โดยพื้นฐานแล้วการยอมจำนนคือการ

สนับสนุน คริสเตียนอาจจะไม่เชื่อฟังรัฐบาลของเขา (กจ. 5:29) กระนั้นในกรณีเหล่านั้น เขาหรือเธอยังต้อง
จำนนและรับผลที่ตามมาต่างๆของการไม่เชื่อฟังของเขาหรือของเธอ (เปรียบเทียบ ดนล. 4:17, 25, 32) “ผู้ที่มี
อำนาจปกครอง” เป็นศัพท์ที่กล่าวถึงผู้ปกครองทั้งหมดที่ปกครองพลเมือง

ผู้ปกครองทุกๆ คนใช้สิทธิอำนาจของเขาหรือของเธอเพราะว่าพระเจ้าได้อนุญาตให้เขาหรือเธอที่จะ
ครอบครองตำแหน่งของเขาหรือของเธอ แม้กระทั่งซาตาน (ลก. 4:6) คริสเตียนควรยอมรับว่ารัฐบาลที่เขา
หรือเธอดำเนินชีวิตภายใต้มันได้รับสิทธิอำนาจจากพระเจ้าที่จะปกครองไม่ว่าจะปกครองดีหรือไม่ดีก็ตาม
พระเจ้าได้สถาปนาสามสถาบันที่จะควบคุมชีวิตในยุคของเรา: ครอบครัว (ปฐมก. 2:18-25) รัฐบาลพลเรือน
(ปฐมก. 9:1-7) และ คริสตจักร (กจ. 2) ในแต่ละสถาบันก็มีผู้มีสิทธิอำนาจที่เราจะต้องจำนนต่อเพื่อน้ำพระทัย
ของพระเจ้าจะดำเนินต่อไป พระเจ้าไม่ได้สั่งผู้หญิงเท่านั้นที่จะยอมจำนนหรือสนับสนุน (อฟ. 5:22) บรรดา
เด็กชายและเด็กหญิง พวกพลเมืองและสมาชิกคริสตจักรต้องแสดงออกถึงวิญญูณแห่งการยอมจำนนอีก
ด้วย

13:2 การปฏิเสธที่จะยอมจำนนต่อรัฐบาลของตนเองก็เท่ากับการปฏิเสธที่จะยอมจำนนต่อพระเจ้า ผู้ที่
ต่อต้านสิทธิอำนาจที่พระเจ้าได้แต่งตั้งไว้ก็สามารถคาดหวังที่จะประสบกับการลงโทษโดยรัฐบาล นี่คือการ
พิพากษาทางอ้อมจากพระเจ้า (เปรียบเทียบ มธ. 26:52)

“โทษประหาร ได้ถูกแต่งตั้งขึ้นในปฐมกาล 9:5-6 และมันยังไม่ได้ถูกลบล้าง [โดยพระเจ้า]”⁴⁴⁵

13:3 มีสองวิธีที่เป็นไปได้ที่จะอธิบายข้อนี้ที่ตามผิวเผินแล้วดูซึ้งๆ อย่างมาก แต่ละการแปลจะมีผลลัพธ์
ที่แตกต่างอย่างมากสำหรับผู้ที่ยึดถือการแปลเหล่านี้ แน่แน่นอนปัญหาก็คือว่าบางครั้งหรือบ่อยครั้งแล้ว ผู้
ครอบครองเป็นสาเหตุของความกลัวสำหรับผู้ทำสิ่งที่ถูกต้อง บางครั้งพวกเขาเจ้าหน้าที่รัฐบาลก็ใช้อำนาจของ
พวกเขาในทางที่ผิดเพื่อผลประโยชน์ที่เห็นแก่ตัว ถ้าพวกเขาไม่ได้ทำอย่างนั้น แต่รับใช้เพื่อสวัสดิภาพของ
ประชาชนอย่างที่เขาควรทำ เราไม่ต้องกลัวพวกเขา และสามารถยอมจำนนต่อพวกเขาอย่างง่ายๆ และ
สมเหตุสมผลได้ ถ้าพวกเขาชั่วร้ายล่ะ?

แนวทางแรกที่บางคนได้แปลข้อนี้ก็คือที่จะทักท้วงเอาว่าเปาโลกำลังกล่าวถึงมาตรฐานเท่านั้น
สถานการณ์ตามปกติจะเป็นรัฐบาลดีที่ลงโทษคนชั่วและให้รางวัลคนดี เห็นได้ชัดว่าการกบฏและการปฏิวัติ
จะผิดในสถานการณ์เช่นนั้น อย่างไรก็ตามการกระทำเหล่านั้นอาจไม่ผิดถ้ารัฐบาลหยุดที่จะทำหน้าที่ที่
พระเจ้าได้มอบให้และเริ่มปฏิเสธสิทธิและขจัดเสรีภาพของพลเมืองไป ผู้สนับสนุนกลางๆ ของการแปลนี้
ปกติแล้วไม่ได้แนะนำว่าคริสตจักรในฐานะที่เป็นสถาบันควรจะนำการปฏิวัติ อย่างไรก็ตามพวกเขาส่วน

ใหญ่จะกล่าวว่าคริสเตียนแต่ละบุคคลอาจเข้าร่วมอย่างชอบธรรมในการปฏิบัติต่อต้านรัฐบาลเช่นนั้น อย่างน้อยที่สุดคริสเตียนควรกล่าวต่อต้านการปฏิบัติไม่ดีเหล่านั้น เราต้องระมัดระวังที่จะไม่สับสนระหว่างการยอมจำนนกับความเจียบ ความเจียบสามารถแสดงออกถึงการเห็นด้วย

แนวทางที่สองของการแปลข้อนี้ก็คือที่จะรับเอาถ้อยคำของเปาโลตามที่กล่าวและวางใจในข้อเท็จจริงที่ได้แสดงออกใน 8:28 คริสเตียนที่ยึดถือมุมมองนี้จะไม่เข้าร่วมในการปฏิบัติแม้ว่าเขาอาจกล่าวต่อต้านความชั่วร้ายของรัฐบาลก็ตาม เขาควรที่จะเตรียมตัวเองที่จะยอมรับผลลัพธ์ต่างๆ ของการกระทำของเขา นั่นคือจุดยืนของศิษยาภิบาลบางคนในนาซีเยอรมนีระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง ผู้ซึ่งได้ติดคุกไม่ใช่เพราะว่าได้ปฏิบัติรัฐบาล แต่ได้กล่าวต่อต้านรัฐบาล อีกวิธีหนึ่งก็คือที่จะหนีการข่มเหงจากรัฐบาลที่เป็นศัตรู (เปรียบเทียบ มธ. 10:23) นี่คือนิสัยที่พวกฮูสเยนื้อที่ถือคริสตศาสนิกายโปรเตสแตนต์ในฝรั่งเศสสมัยก่อนที่หนีจากฝรั่งเศสไปอังกฤษ และคนอังกฤษสมัยก่อนที่ไม่เห็นด้วยกับศาสนาของทางการ ผู้ซึ่งได้หนีจากอังกฤษไปอเมริกาได้ทำ

ผมชื่นชอบทางเลือกที่สองเป็นส่วนใหญ่เพราะว่าผมอดใจถ้าผมทักท้วงเอาว่าเปาโลได้หมายถึงบางสิ่งที่เขาไม่ได้กล่าวไว้ ผมชอบที่ยอมรับสิ่งที่เขากล่าวไว้ ในกรณีนี้ผู้ครอบครองอาจเป็นสาเหตุของความกลัวสำหรับคริสเตียนไม่ว่าผู้ครอบครองจะยุติธรรมหรือไม่ยุติธรรมก็ตาม คริสเตียนจะเชื่อฟังต่อพระเจ้าโดยการยอมจำนนในสองกรณีนี้ ปัญหาของมุมมองนี้ก็คือว่ารัฐบาลที่ชั่วไม่สรรเสริญผู้ที่ต่อต้านพวกเขา แต่ในแง่ที่พวกเขาที่สรรเสริญ ยกตัวอย่างเช่น ศิษยาภิบาลคนเยอรมันผู้ซึ่งพวกนาซีได้ขังคุกไว้เนื่องจากการไม่เชื่อฟังกฎหมาย ก็ได้รับการยกย่องจากคนทั่วโลก การตายเพื่อความเชื่อของคริสเตียนโดยเนโรหลังจากที่เปาโลได้เขียนพระธรรม โรมไม่นานก็เป็นการสรรเสริญทางอ้อมของพวกเขาสำหรับความจงรักภักดีของพวกเขาที่มีต่อพระคริสต์ รัฐบาลที่ชั่วอาจจะไม่ออกประกาศนียบัตรแห่งการยกย่องแก่คริสเตียนที่สัตย์ซื่อ แต่การปฏิบัติที่ยอมจำนนของเขาหรือของเธอสามารถเป็นเหตุแห่งการสรรเสริญของเขาได้ แม้ว่าไม่มีมนุษย์คนไหนได้เรียนรู้ถึงการปฏิบัติของผู้ที่ตายเพื่อความเชื่อ พระเจ้าก็จะรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้นและจะสรรเสริญเขาหรือเธอ

13:4 พระเจ้าจะใช้รัฐบาลที่ดีและไม่ดีที่จะนำมาซึ่งสิ่งที่ดีจากมุมมองของพระองค์สำหรับคริสเตียนที่ยอมจำนน (เปรียบเทียบ 8:28) คริสเตียนที่ไม่ยอมจำนนควรจะกลัวเพราะว่ารัฐบาลได้รับอำนาจจากพระเจ้าที่จะลงโทษผู้กระทำชั่ว

13:5 มีสองเหตุผลที่คริสเตียนต้องยอมจำนนต่อรัฐบาลของเขา เหตุผลที่หนึ่งก็คือว่ารัฐบาลอาจลงโทษเขาถ้าเขาไม่ยอมจำนน อีกเหตุผลหนึ่งก็คือว่าพระเจ้าอาจจะลงโทษเขา การลงโทษของพระเจ้าอาจจะเกิดขึ้นในช่วงชีวิตของคริสเตียนหรือหลังจากนั้น ณ พระที่นั่งการพิพากษาของพระคริสต์ ในกรณีนี้การลงโทษอาจเกี่ยวข้องกับการสูญเสียรางวัลบางอย่างที่ผู้เชื่อจะได้รับถ้าเขาหรือเธอไม่ได้ยอมจำนน “จิตที่สำนึกผิดชอบ” หมายถึง ความรู้ของผู้เชื่อเกี่ยวกับน้ำพระทัยและพระประสงค์ของพระเจ้า ⁴⁴⁶

“รัฐบาลอเมริกันได้ถือรักษา ‘กองทุนจิตสำนึก’ สำหรับผู้คนที่ต้องการชำระหนี้ของพวกเขาแก่รัฐบาลแต่ไม่ได้ออกชื่อ บางเมืองก็มีกองทุนที่คล้ายๆ กัน ผมได้อ่านเกี่ยวกับเมืองที่ได้สอบสวนการโกงภาษีบางอย่างและได้ประกาศว่าพลเมืองหลายคนจะต้องถูกดำเนินคดี พวกเขาไม่ได้กล่าวถึงรายชื่อของผู้กระทำผิด อาทิตย์นั้นประชาชนหลายคนได้ไปที่ศาลากลางเพื่อที่จะ ‘เสียภาษีอย่างถูกต้อง’—และพวกเขาหลายคนไม่ได้อยู่ในรายชื่อการดำเนินคดี เมื่อจิตสำนึกเริ่มที่จะทำการ เราไม่สามารถดำเนินชีวิตกับตนเองได้จนกว่าเราได้ทำสิ่งต่างๆ ให้ถูกต้อง” ⁴⁴⁷

13:6 หน้าที่ทั้งสองต่อรัฐบาลและพระเจ้าควรทำให้คริสเตียนที่จะยอมจำนนเมื่อใบเสียภาษีแจ้งกำหนดเสียภาษี หน่วยงานของรัฐบาลเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าโดยทางอ้อมและเราควรสนับสนุนผู้รับใช้ของพระเจ้า (ลก. 10:7) ผู้ครอบครองแต่ละคนอาจไม่สมควร แต่สถาบันไม่ใช่เป็นอย่างนั้น รัฐบาลไม่สามารถทำหน้าที่ได้ถ้าปราศจากรายได้ นี่เป็นครั้งที่สามที่เปาโลได้อ้างอิงถึงรัฐบาล (สองครั้งในข้อ 4)

13:7 อย่างเช่นพระเยซู เปาโลได้สั่งให้ผู้เชื่อที่จะให้กิน (คำกรีก *อะโพโดเท*) สิ่งที่เราเป็นหนี้แก่รัฐบาลสำหรับการบริการที่ได้รับ (เปรียบเทียบกับ มก. 12:14, 17) การเสียภาษีเป็นที่รังเกียจแก่ผู้คนมาโดยตลอดรวมทั้งคริสเตียนด้วย คริสเตียนบางคนก็โต้แย้งอย่างนี้ เนื่องจากว่ารัฐบาลใช้เงินภาษีของข้าพเจ้าสำหรับจุดประสงค์ต่างๆ ที่ตรงกันข้ามกับน้ำพระทัยของพระเจ้า ข้าพเจ้าไม่ต้องการที่จะสนับสนุนความชั่วโดยการเสียภาษี พระเยซูเห็นด้วยกับการเสียภาษีและได้นำพวกสาวกของพระองค์ที่จะทำอย่างนั้นแม้ว่ารัฐบาลโรมันที่พระองค์ได้เสียภาษีให้ได้ครึ่งพระองค์ก็ตาม ในทำนองเดียวกันที่นี้เปาโลได้กระตุ้นคริสเตียนที่จะให้บรรณาการ (“ภาษี”) แก่ผู้ครอบครองต่างชาติ คือ ภาษีรายได้ (“ภาษี”) เช่นใน “สำนักงานสรรพากร หรือ IRS) เขาได้สั่งให้ผู้ฟังของเขาที่จะนับถือ (“ข้าเกรง”) ผู้ที่อยู่ในตำแหน่งแห่งสิทธิอำนาจสูงส่งเนื่องด้วยหน้าที่ของพวกเขาถ้าไม่ใช่เพื่อเหตุผลส่วนตัว เขาได้เรียกเราที่จะ “ให้เกียรติ” ทุกคนที่รับใช้ประชาชนในตำแหน่งต่างๆ ของการบริการพลเรือน

เปโตรได้ปฏิบัติและสอนการยอมจำนนต่อผู้ครอบครองของรัฐบาลอย่างที่เปาโลได้ทำ (กจ. 4:1-3; 12:3-5; 1 ปด. 2:13-17) เปโตรไม่ได้เชื่อฟังผู้ครอบครองของเขาแต่ได้เต็มใจที่จะทนทุกข์กับผลลัพธ์ต่างๆ สำหรับการไม่เชื่อฟังของเขา เขาเพียงแค่มิได้เชื่อฟังกฎหมายที่เขาดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้ในฐานะพลเมืองอิสราเอลเมื่อมันขัดแย้งกับกฎหมายที่เขาดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้ในฐานะพลเมืองสวรรค์ (กจ. 4:19-20; 5:29) ในกลียุค บรรดาผู้เชื่อต้องไม่ให้ความจงรักภักดีแก่สัตว์ร้ายผู้จะครอบครองเหนือโลก แต่ที่จะจงรักภักดีต่อพระคริสต์ ผมเชื่อว่าการเน้นของเปาโลถึงการยอมจำนนแทนที่จะเป็นการเชื่อฟังนั้นก็ยอมให้มีที่ว่างสำหรับการขัดขวางเจ้าหน้าที่ของรัฐบาล เมื่อรัฐบาลพลเรือนเรียกร้อง แต่ไม่อนุญาตให้คริสเตียนที่จะไม่เชื่อฟังพระเจ้า (เปรียบเทียบ อพย. 1:17-21) เมื่อความตั้งใจของมนุษย์ขัดแย้งกับน้ำพระทัยของพระเจ้า คริสเตียนต้องเลือกที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า (กจ. 5:29)⁴⁴⁸

ตัวอย่างเช่น พันธะของคริสเตียนที่จะจำนนต่อรัฐบาลที่เรียกร้องการทำแท้งจะแตกต่างจากหน้าที่ของเขาหรือของเธอต่อรัฐบาลที่เพียงแค่อนุญาตให้ทำแท้ง ผมเชื่อว่าคริสเตียนไม่ควรเชื่อฟังรัฐบาลเมื่อรัฐบาลเรียกร้องให้เขาหรือเธอที่จะปฏิบัติตามการทำแท้ง แต่ควรเชื่อฟังถ้ารัฐบาลนั้นเพียงแค่อนุญาตให้ทำแท้งได้ (เปรียบเทียบ อพย. 1:15-22) ผมไม่เชื่อว่าคริสเตียนควรละเมิดกฎหมายเพื่อที่จะต่อต้านการปฏิบัติที่ไม่ชอบธรรมที่รัฐบาลของเขาหรือของเธอเพียงแค่อนุญาต ถ้าเขาหรือเธอไม่เห็นด้วยกับกฎหมาย คริสเตียนคนนั้นควรติดตามทางเลือกใดๆ ก็ตามที่มีเพื่อจะเปลี่ยนกฎหมายหลังจากการละเมิดกฎหมายได้ไม่นาน ผมเชื่อว่าผู้ที่เลือกที่จะละเมิดกฎหมายเพียงแค่ว่าจะกล่าวแถลงการณ์ แม้ว่าพวกเขาเต็มใจที่จะทนทุกข์กับผลลัพธ์ต่างๆ (ตัวอย่างเช่น การติดคุก) ก็ละเมิดคำสอนของพันธสัญญาใหม่เกี่ยวกับหัวข้อนี้

2. การปฏิบัติต่อผู้ไม่เชื่อ 13:8-10

ก่อนหน้านี้เปาโลได้ยกย่องความสำคัญของความรักท่ามกลางผู้เชื่อ(12:9-10; เปรียบเทียบ 1 คร. 13) ตอนนี้เขาได้กระตุ้นทำที่นี้ต่อทุกคน แม้ว่าในบทนี้กล่าวถึงผู้ไม่เชื่อเป็นหลัก การเชื่อมโยงที่เชื่อมต่อการโต้แย้งก็คือพันธะของเราต่อรัฐบาล (ข้อ 7) และต่อพลเมืองด้วยกันของเรา (ข้อ 8; เปรียบเทียบ กท. 5:13-15)

13:8 ฉบับแปล NASB ที่ว่า “อย่าเป็นหนี้อะไรใคร” นั้นแนะนำไปในทางที่ผิดเพราะว่ามันขัดแย้งกับคำสอนของพระเยซูที่จะให้ผู้ที่ต้องการจะขี้มขี้มจากคุณ (มธ. 5:42) พระองค์ได้บ่งบอกว่าการขี้มไม่ใช่ผิดเสมอไป พันธสัญญาใหม่ไม่ได้ห้ามการขี้ม เพียงแค่ห้ามการเอากำไรมากเกินไปจากการขี้มและการล้มเหลวที่จะจ่ายหนี้ (มธ. 25:27; ลก. 19:230) มีหนี้ที่อยู่สองประเภท คือ หนี้ที่มีการยินยอมของผู้ให้ขี้ม และหนี้ที่ไม่มีการ

ยินยอมของเขา ที่นี่เปาโลอ้างอิงอย่างชัดเจนถึงหนีประเภทที่สอง ฉบับแปล NIV ที่ว่า “อย่าให้หัวใจ ที่คั่งคั่งชำระอยู่” นั่นก็หลีกเลี่ยงปัญหาและให้การแปลที่ถูกต้อง

“คริสเตียนจะต้อง ไม่มีหนี้คั่งไว้ ไม่มีพันธะต่อมนุษย์ด้วยกัน”⁴⁴⁹

คริสเตียนบางคนที่มีปัญหาในการควบคุมการมีหนี้ของพวกเขาได้พบแรงจูงใจในการทำลายบัตรเครดิตของพวกเขาในข้อนี้ แต่เปาโลไม่ได้กล่าวว่าการยึดทุกอย่างนั้นผิด

เรามีหนี้ที่ดำเนินต่อไปเป็นนิรันดร์ มันเป็นพันธะของเราที่จะแสวงหาสวัสดิภาพของมนุษย์ด้วยกันของเรา (เปรียบเทียบ 8:4) กฎหมายของโมเสสได้เรียกรื่องสิ่งเดียวกัน (ลนต. 19:18; เปรียบเทียบ มธ. 22:39) แต่มันไม่ได้จัดเตรียมพลังภายในที่จะรักให้ ในพระเยซูคริสต์เรามีพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่สถิตอยู่ด้วยผู้ซึ่งผลิตความรักภายในเราในฐานะที่เป็นผลแห่งชีวิตของพระองค์ (กท. 5:22-23)

“นี่ไม่ใช่การห้ามเกี่ยวกับการกู้ยืมในทางที่เหมาะสม มันเป็นการเน้นของพันธะของคริสเตียนที่จะแสดงออกถึงความรักของพระองค์ในความสัมพันธ์ต่างๆ ระหว่างบุคคล”⁴⁵⁰

13:9-10 อีกครั้งหนึ่งที่เปาโลได้กล่าวถึงธรรมเนียมปฏิบัติเพื่อจะแสดงว่าสิ่งที่เขาได้เห็นในข้อ 8 นั่นก็สอดคล้องกับสิ่งที่พระเจ้าได้สั่งไว้ก่อนหน้านั้น ในขณะที่ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสได้เจาะจงถึงสถานการณ์มากมายที่คนอิสราเอลจะต้องสำแดงความรัก ธรรมเนียมปฏิบัติของพระคริสต์มีเพียงเล็กน้อยถ้าเปรียบเทียบกัน หลักการง่ายๆ นั่นก็เพียงพอ นี่คืออีกตัวอย่างหนึ่งที่ขอดีเยี่ยมของคุณลักษณะทางกฎหมายของธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสและคุณลักษณะแห่งพระคุณของคำสอนของพระคริสต์ พระเยซูให้แบบอย่างแก่เราที่จะทำตามในการรัก (ยน. 13:34) ความรักสนับสนุนการเชื่อฟัง

“คริสเตียนผู้ซึ่งเป็นประชากรแห่งพันธสัญญาใหม่ของพระเจ้าย่อมไม่ได้อยู่ ‘ใต้ธรรมเนียมปฏิบัติ[ของโมเสส] อีกต่อไป’ ซึ่งเป็นธรรมเนียมปฏิบัติสำหรับประชากรแห่งพันธสัญญาเดิมของพระเจ้า เขาอยู่ใต้ ‘ธรรมเนียมปฏิบัติใหม่’ ซึ่งเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของพระคริสต์” (ดู กท. 6:2 และ 1 คร. 9:19-21)

สิ่งที่เปาโลเป็นศูนย์กลางของธรรมเนียมปฏิบัติใหม่ก็คือคำสั่งที่พระคริสต์เองได้นำมาจากธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสและทำให้เป็นศูนย์กลางของคำสั่งใหม่ของพระองค์ นั่นคือคำสั่งที่ให้รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวของเราเอง (เปรียบเทียบ กท. 6:2 กับ 5:13-14)⁴⁵¹

“สิ่งที่ถูกสั่งไว้ก็คือว่าเราจะต้องมีการรักอย่างเดียวกันสำหรับคนอื่นอย่างที่เรามีเพื่อตัวของเราเอง โดยสัญชาตญาณ”⁴⁵²

3. การปฏิบัติเมื่อพิจารณาถึงความหวังของเรา 13:11-14

ความคิดของเปาโลได้เคลื่อนจากการระบุถึงความรับผิดชอบต่างๆ ไปยังการกระตุ้นการปฏิบัติของพวกเขา สิ่งที่อยู่ข้างหน้าเราในฐานะที่เป็นคริสเตียนก็จัดเตรียมแรงจูงใจที่จำเป็นสำหรับการกระทำ

13:11 “นี่” อ้างอิงถึงหน้าที่ต่างๆ ที่ถูกกระตุ้นให้ทำก่อนหน้านั้น ไม่ใช่แค่ในบทนี้เท่านั้นแต่ในบทที่ 12 เช่นกัน มันสำคัญที่เราทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างระมัดระวังเพราะว่าระยะสุดท้ายของความรอดของเราจะเกิดขึ้นเร็วๆ นี้ (นั่นคือ การได้รับศักดิ์ศรี เปรียบเทียบ 1 ปด. 1:9) เราต้องพร้อมที่จะพบพระเจ้าและเสนอรายงานเกี่ยวกับการเป็นผู้รักษากราของเรากับพระองค์ (เปรียบเทียบ 14:10; ฟป. 3:20; 1 ธส. 5:6; 1 คร. 15:34) มันเป็นไปได้สำหรับเราในฐานะคริสเตียนที่จะดำเนินชีวิตแบบเฉื่อยชาและไร้ความรู้สึก แต่ว่าสภาพเช่นนั้นไม่ฉลาดเมื่อพิจารณาถึงสิ่งที่อยู่ข้างหน้าเรา

13:12 ที่นี่เปาโลกำลังคิดอย่างคล้ายคลึงกับแนวทางที่เขาได้คิดเมื่อเขาได้เขียน 1 ธส. 5:11 กลางคืนเสด็จถึงชีวิตฝ่ายโลกของเราที่เป็นปัญหาเช่นเดียวกับความมืดและอันตรายฝ่ายวิญญาณ เมื่อพระเยซูเจ้าเรียกเราสู่พระองค์ ณ การรับขึ้นไป วันใหม่จะเริ่มขึ้นสำหรับเรา ที่ซึ่งเราจะเดินและมีชีวิตในความสว่างที่ปราศจากบาป เมื่อพิจารณาถึงความหวังนี้ เราจำเป็นต้องเตรียมพร้อมสำหรับมันโดยการเลิกการกระทำที่ชั่วเหมือนถอดเสื้อผ้าออกและสวมใส่การกระทำที่บริสุทธิ์ เปาโลได้เรียกเสื้อผ้าใหม่ว่าเป็นเครื่องอาวุธ เพราะว่าเรายังทำสงครามกับความบาปและกองทัพของความชั่ว (เปรียบเทียบ อฟ. 6:11)

“การเสด็จกลับมาของพระคริสต์คือเหตุการณ์ถัดไปในแผนการของพระเจ้า เปาโลรู้ว่ามันสามารถเกิดขึ้นได้ทุกเวลาและแสวงหาที่จะทำให้คริสเตียนพร้อม—ทั้งในรุ่นของเขาและในรุ่นของเรา—เพื่อ ‘ความหวังที่มีพร’ นั้น”⁴⁵³

13:13 อุปนิสัยของเราและโดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งเหล่านั้นที่เปาโลได้เรียกให้ผู้อ่านของเขาที่จะกระทำใน 13:1-10 ควรจะเป็นแบบคริสเตียนอย่างแตกต่างเพราะว่าเราดำเนินชีวิตท่ามกลางผู้ไม่เชื่อ การปฏิบัติต่างๆ ที่เขาได้กระตุ้นให้เราที่จะหลีกเลี่ยงที่นี้ก็เป็นเรื่องปกติในเมืองโครินธ์ที่ที่เปาโลได้เขียนจดหมายฝากนี้ เขาได้สังเกตพวกเขาอย่างต่อเนื่อง บ่อยครั้งแล้วการไม่ยับยั้งจิตใจ นำไปสู่บาปทางเพศที่ส่งผลร้ายในการโต้แย้งและการทะเลาะ⁴⁵⁴

13:14 ในแง่หนึ่ง ผู้เชื่อทุกๆ คนก็สวมใส่พระเยซูคริสต์เมื่อเขาหรือเธอวางใจให้พระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด (กท. 3:27) อย่างไรก็ตาม ในอีกแง่หนึ่ง เราสวมใส่พระองค์เมื่อเราอุทิศตัวเราเองแด่พระองค์ในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา (12:1)⁴⁵⁵ ชั้นแรกของการสวมใส่เครื่องอาวูฐของความสว่าง (ข้อ 12) คือ การอุทิศตัวเราเองที่จะติดตามพระคริสต์ด้วยสุดใจ

“การเปรียบเทียบเชิงวรรณกรรมของการใช้คำว่า ‘สวมใส่’ นั้นถูกอ้างอิงจาก ไดอะนิซเซียสแห่งฮัลลาคาร์นาซัส ซึ่งเป็นช่วงเวลาในประวัติศาสตร์ของโรม 11.5 ซึ่ง ‘ที่จะสวมใส่ทาร์ควิน’ หมายถึงที่จะเล่นในส่วนของ ทาร์ควิน”⁴⁵⁶

อย่างไรก็ตามการอุทิศตนไม่ใช่ทั้งหมดที่จำเป็น มันจะต้องมีการหันกลับโดยเจตนาจากความปรารถนาที่จะยอมตามเนื้อหนัง (เปรียบเทียบ บทที่ 6; 2 ทธ. 2:22; 1 ปต. 2:11)

บทที่ 13 กล่าวถึงการดำเนินชีวิตในโลกในฐานะคริสเตียน เปาโลแนะนำให้มีการยอมจำนนต่อรัฐบาลมนุษย์และมีความรักต่อทุกคนในขณะที่เรารอคอยองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะปรากฏอย่างกระตือรือร้น

ง. การปฏิบัติภายในเสรีภาพของคริสเตียน 14:1-15:13

ใน 14:1-15:13 เปาโลได้ให้ความสนใจพิเศษต่อปัญหาของการรู้จักวิธีที่จะดำเนินชีวิตในเสรีภาพของคริสเตียน ส่วนนี้ของพระธรรมโรมกล่าวถึงการปฏิบัติของคริสเตียนเมื่อพระเจ้าไม่ได้เจาะจงว่าเราควรทำอะไรในทุกๆ สถานการณ์ (เปรียบเทียบ 1 คร. 8) ในกรณีเหล่านั้น บรรดาคริสเตียนจะทำสิ่งหนึ่งและคริสเตียนคนอื่นๆ จะทำอีกสิ่งหนึ่ง แต่ทั้งสองก็อยู่ภายในน้ำพระทัยของพระเจ้า วิธีที่จะรับมือกับสถานการณ์เหล่านี้คือการจุดจ่อของส่วนนี้

เปาโลได้มุ่งไปเพื่ออภิปรายถึงปัญหาที่เกิดขึ้นขณะที่คริสเตียนที่อุทิศตนแสวงหาที่จะดำเนินชีวิตภายใต้ น้ำพระทัยของพระเจ้าในพระกายของพระคริสต์ (12:3-21) และในกายทางการเมือง (บทที่ 13) ในฐานะคริสเตียนคำสั่งที่เจาะจง 613 ข้อของธรรมนูญของโมเสสไม่ได้ควบคุมการปฏิบัติของเราอีกต่อไป (7:6; 10:4) แต่หลักการต่างๆ ที่พระเยซูคริสต์และพวกอัครทูตของพระองค์ได้เปิดเผยก็ควบคุมการปฏิบัติของเรา (เปรียบเทียบ บทที่ 12-13) ฉะนั้นเราควรจัดการกับการประยุกต์ใช้ที่ขัดแย้งกันของหลักการเหล่านี้ได้อย่างไร? เราควรปฏิบัติตัวเราเองอย่างไรดีเมื่อการแปลของเราเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าแตกต่างจาก

การแปลของผู้เชื่อคนอื่นเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้า? เปาโลได้อธิบายถึงการที่ผู้เชื่อสามารถไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่ไม่สำคัญและยังคงรักษาไว้ซึ่งเอกภาพในคริสตจักร

“จากการกล่าวถึงผู้ที่หะหลวมเกินไปในการยอมตามความอยากต่างๆ ทางธรรมชาติ [13:11-14] ส่วนใหญ่แล้วหัวข้อก็ผ่านไปยังผู้ที่เคร่งครัด จุดมุ่งหมายไม่ใช่ที่จะจัดการเคร่งครัดเหล่านี้ แต่ที่จะแสดงแก่ผู้ที่มีสิ่งเหล่านี้และผู้ที่ไม่มีสิ่งเหล่านี้ถึงวิธีที่จะดำเนินชีวิตในสันติสุขของคริสเตียน”⁴⁵⁷

คำสั่งที่จะยอมรับซึ่งกันและกันเริ่มต้น (14:1) และนำไปสู่จุดสูงสุดของส่วนนี้ (15:7) และภายในคำสั่งนี้ เปาโลยังให้การอ้างอิงถึง “ซึ่งกันและกัน” ทั้งสามอีกด้วย (14:13, 19; 15:5)

1. ความโง่เขลาของการกล่าวโทษซึ่งกันและกัน 14:1-12

ก่อนอื่นอัครทูตได้กล่าวถึงความสำคัญของการไม่กล่าวโทษซึ่งกันและกัน นี่เป็นการทดลองที่เจาะจงต่อบรรดาคริสเตียนที่เชื่อว่าพวกเขาควรยับยั้งจากการปฏิบัติบางอย่างที่พวกเขาเชื่อว่าเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า แต่เป็นสิ่งที่คริสเตียนคนอื่นๆ รู้สึกว่าถูกต้องสมควร เมื่อเปาโลได้เขียนจดหมายนี้ คนกลุ่มแรกรวมทั้งคริสเตียนที่เป็นคนยิว ซึ่งเนื่องด้วยเบื้องหลังของพวกเขาในลัทธิยิวเขาก็ได้มีแนวโน้มที่จะทำให้การปฏิบัติต่างๆ ที่ถูกสั่งไว้ในประมวลกฎหมายของโมเสสเป็นสิ่งถาวร คริสเตียนยิวบางคนในทุกวันนี้ก็ทำอย่างนี้ในทุกวันนี้เช่นกัน ในสมัยของเรากลุ่มนี้รวมทั้งคนยิวและคนต่างชาติ ด้วยเหตุผลหนึ่งหรือเหตุผลอื่นก็ไม่เชื่อว่าการปฏิบัติบางอย่างที่ไร้กฎเกณฑ์นั้นเหมาะสมสำหรับผู้เชื่อแม้ว่าคริสเตียนคนอื่นๆ ตัดสินว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งอนุญาตได้

การปฏิบัติที่ไร้กฎเกณฑ์นั้นไม่ผิดและไม่ถูกในตัวของมันเอง มันไม่เกี่ยวกับบาปและศีลธรรม ตัวอย่างรวมถึงอาหาร เครื่องดื่ม กิจกรรมยามว่าง เสื้อผ้า การดูแลเครื่องแต่งกายและเสื้อผ้าส่วนตัว การคุมกำเนิด การเรียน วิถีชีวิต ฯลฯ เมื่อความบาปไม่ได้เกี่ยวข้อง คริสเตียนบางคนที่มีความคิดแบบขาวหรือดำก็มีความยุ่งยากที่จะตระหนักถึงการมีอยู่ของกิจกรรมที่ไร้ศีลธรรม สำหรับพวกเขาแล้วทุกๆ สิ่งนั้นผิดหรือถูก อย่างไรก็ตามพระคัมภีร์สอนว่ามีกิจกรรมหลายอย่างที่อาจถูกต้องแต่ไม่เหมาะสมด้วยเหตุผลหลายอย่าง มีการกระทำบางอย่างที่ถูกต้องสำหรับบางคนแต่ไม่ถูกต้องสำหรับคนอื่นๆ

“วรรคตอนนี้แบ่งออกเป็นสามส่วน คือ ข้อ 1-3, 4-9, และ 10-12 การแบ่งแยกระหว่างส่วนนั้นถูกใส่ด้วยคำถามในเชิงโวหาร แต่ละอย่างก็ใช้เอกพจน์บุคคลที่สอง คือ ‘ท่านเป็นใครเล่าจึงกล่าวโทษว่าของของคนอื่น?’ (ข้อ 4ก) ‘เหตุไฉนท่านจึงกล่าวโทษพี่น้องของท่าน?’ (ข้อ 10ก). . . ส่วนแรก (ข้อ 1-3)

และส่วนที่สาม (ข้อ 10-12) กล่าวถึงประเด็นหลักของวรรคตอนในภาษาที่เกือบเหมือนกันมากที่สุด: ‘ผู้เข้มแข็ง’ ไม่ควร ‘อ่อนแอ’ และ ‘ผู้อ่อนแอ’ ไม่ควร ‘กล่าวโทษ’ ‘ผู้เข้มแข็ง’ (เปรียบเทียบ ข้อ 3ก และ ข้อ 10ก) ในส่วนกลางนี้ คือ ข้อ 4-9 เปาโลจัดเตรียมรากฐานทางศาสนศาสตร์สำหรับคำสั่งเหล่านี้ นั่นคือคริสเตียนเป็นคนที่รับใช้ของพระเจ้าและมันคือ ‘เจ้านาย’ นั่นแต่ไม่ใช่คนที่รับใช้คนใดก็ตามที่ผู้เชื่อจะต้องให้การ”⁴⁵⁸

14:1 ที่นี้เปาโลได้กล่าวแก่คนเหล่านั้นที่ได้เข้าใจถึงความหมายโดยนัยของเสรีภาพของคริสเตียนอย่างที่เขาเข้าใจอีกกลุ่มหนึ่ง คือคนอ่อนแอในความเชื่อซึ่งประกอบไปด้วยผู้ที่มีความเชื่อไม่เข้มแข็งพอที่จะช่วยให้พวกเขาที่จะใช้เสรีภาพเต็มที่ที่พวกเขามีในพระคริสต์ได้ เปาโลคงได้ตั้งชื่อคำว่า “อ่อนแอ” และ “เข้มแข็ง” หรือคำเหล่านี้เป็นศัพท์ที่ผู้อ่านชาวโรมันของเขาได้คุ้นเคยแล้ว

“ความอ่อนแอในความเชื่อที่บั่นทอนถึงไม่ใช่ความอ่อนแอในความเชื่อพื้นฐานของคริสเตียน แต่เป็นความอ่อนแอในความแน่ใจที่ความเชื่อของบุคคลหนึ่งอนุญาตให้เขาที่จะทำบางสิ่งบางอย่าง. . .”⁴⁵⁹

เมื่อพิจารณาถึงสิ่งที่เปาโลได้เขียนเกี่ยวกับคนอ่อนแอ ดูเหมือนว่าส่วนใหญ่แล้วพวกเขาเป็นคริสเตียนคนยิวที่ได้ยับยั้งจากอาหารบางอย่างและการถือรักษาบางวันเพราะว่าพวกเขาได้จงรักภักดีต่อธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส ครั้งหนึ่งเปโตรได้ปล้ำสู้กับขอบเขตของเสรีภาพของเขาและได้เคลื่อนจากการอ่อนแอในความเชื่อไปสู่การเข้มแข็งในความเชื่อ (กจ. 10) อย่างไรก็ตามในขบวนการของการเติบโตของเขา เขาได้มีการกลับไปสู่สภาพเดิม (กท. 2:11-12) ผู้อ่อนแอในความเชื่อมีจิตสำนึกที่ไวเหลือเกินเกี่ยวกับการทำสิ่งต่างๆ ที่เป็นที่ยอมรับสำหรับคริสเตียนจิตสำนึกที่ไวนั้นดี แต่บางครั้งมันสามารถนำบุคคลที่จะจำกัดเสรีภาพของเขาหรือของเธอโดยไม่จำเป็น เปาโลได้กระตุ้นคริสเตียนที่เข้มแข็งกว่าผู้ได้ชื่นชมขอบเขตแห่งเสรีภาพของเขาที่จะยอมรับพี่น้องที่อ่อนแอของเขาอย่างเท่าเทียมกัน อย่างไรก็ตามไม่ควรที่จะยอมรับเขาแล้วจากนั้นก็กล่าวโทษเขาทางความคิด ยิ่งกว่านั้นคือกล่าวโทษในที่สาธารณะถึงความกระดากใจของเขา

14:2 นี่คือการณีเงาของการไม่เห็นด้วย เปาโลไม่ได้กล่าวว่าทำไมพี่น้องที่อ่อนแอว่าเลือกที่จะไม่กินเนื้อ เหตุผลต่างๆ ของพี่น้องคนนี้ก็ไม่ใช่สำคัญต่อเปาโล ประเด็นก็คือว่าด้วยเหตุผลบางประการคริสเตียนคนนี้ได้เชื่อว่าเขาจะทำให้พระเจ้าโปรดปรานมากขึ้นโดยการที่ไม่กินเนื้อมากกว่าที่จะกินมัน เขาผิด พระเจ้าไม่ได้ห้ามคริสเตียนจากการทานอาหารใดๆ (1 ทธ. 4:3-4) การกินอาหารเป็นเรื่องที่ไร้กฎเกณฑ์ มันไม่ใช่ดีหรือชั่วทางศีลธรรม สิ่งที่เราทานโดยตัวของมันเองแล้วไม่ได้กระทบความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า อีก

ครั้งหนึ่งที่มีความตรงข้ามกับชีวิตในอิสราเอลก็โดดเด่น ซึ่งการที่จะทำให้พระเจ้าโปรดปรานนั้น คนอิสราเอลจะต้องยับยั้งจากอาหารบางอย่าง ภายใต้อาณัติบางอย่าง การทานอาหารสามารถกลายเป็นเรื่องศีลธรรมได้ (เปรียบเทียบ กจ. 15:20; 1 คร. 11:20-21) แต่ในตัวของมันเองแล้วอาหารเป็นสิ่งที่ไร้คุณธรรม

14:3 บุคคลที่ท่านไม่ควรที่จะมองว่าเขาเองเหนือกว่าแม้ว่าเขาถูกต้องหรือไม่ถูกต้องพี่น้องที่ไวต่อความรู้สึกเกินไปของเขาด้วยท่าทีที่ยอมรับ พี่น้องที่อ่อนแอกว่าไม่ควรกล่าวโทษคริสเตียนที่มีเสรีภาพมากกว่าว่าไม่เป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าเช่นกัน เพราะว่าพระเจ้าได้ยอมรับเขา

14:4 พี่น้องที่อ่อนแอกว่าต้องจดจำไว้ว่าพี่น้องที่เข้มแข็งกว่านั้นจะต้องรับผิดชอบต่อใครและละการตัดสินใจของตัวเองไว้กับพระเจ้า เปาโลได้ทำให้ผู้อ่อนแอแน่ใจว่าผู้เข้มแข็งกว่าจะได้รับการรับรองจากพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้ารับรองเสรีภาพของเขา พระคุณของพระเจ้าก็จัดเตรียมความเป็นไปได้และพลังสำหรับจุดยืน ส่วนแรกของข้อนี้ดูเหมือนจะคล้ายกับ 2:1 และ 3 อย่างมาก ที่ที่เปาโลได้ดำเนินชีวิตที่พึงพอใจในตนเอง

14:5 นี่คือตัวอย่างประกอบอันที่สอง ในกรณีนี้พี่น้องที่อ่อนแอกว่าทำบางสิ่งและผู้เข้มแข็งกว่าไม่ได้ทำ (ข้อ 6) นี่คือนิสัยที่ตรงกันข้ามกับสถานการณ์ที่เปาโลได้พรรณานี้ในตัวอย่างประกอบก่อนหน้านั้น อีกครั้งหนึ่งที่เหตุผลที่พี่น้องที่อ่อนแอกว่าถือรักษาวันที่ไม่สำคัญ ประเด็นก็คือว่าเขาถือรักษาวัน เมื่อเปาโลได้เขียนจดหมาย วันสะบาโตและการถือรักษาเทศกาลต่างๆของยิวก็เป็นเรื่องของ การไม่เห็นด้วยท่ามกลางคริสเตียน ผู้เชื่อชาวยิวได้มีแนวโน้มที่จะถือรักษาสิ่งเหล่านี้ เพราะว่าพวกมันเป็นส่วนหนึ่งของมรดกของชาวยิว แต่คนต่างชาติไม่ได้ถือรักษา ทุกวันนี้แนวคิดที่ว่าโดยการถือรักษาวันบางวัน เราก็ทำให้พระเจ้าโปรดปรานมากกว่าถ้าเราไม่ทำนั้นค่อนข้างจะเป็นเรื่องปกติ คริสเตียนบางคนเชื่อว่าเราควรที่จะปฏิบัติให้แตกต่างกันไปในวันอาทิตย์ ช่วงระหว่างเทศกาลมหาพรต หรือ วัน “ทางศาสนา” บางวัน

14:6 สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือการแสวงหาเพื่อให้พระเจ้าโปรดปรานในทุกสิ่งที่เราทำ บรรดาคริสเตียนจะมาถึงบทสรุปที่แตกต่างกันเกี่ยวกับว่าสิ่งนี้หมายความว่าอย่างไรในภาคปฏิบัติ แต่การยอมรับของพวกเขาคือความเป็นเจ้านายของพระคริสต์นั้นสำคัญที่สุด เปาโลหมายถึงว่าคนหนึ่งไม่ทานเนื้อและอีกคนหนึ่งทานเนื้อ แต่ทั้งสองก็ชอบคุณพระเจ้าสำหรับสิ่งที่พวกเขาทาน (ข้อ 2 เปรียบเทียบ 1 ทธ. 4:4-5)

14:7-8 ในข้อ 7 เปาโลไม่ได้หมายความว่าอุปนิสัยของเรามีอิทธิพลต่อคนอื่น แน่แน่นอนว่ามี เขาได้หมายความว่าไม่มีคริสเตียนคนไหนที่ควรดำเนินชีวิตเพื่อทำให้เขาเองโปรดปราน แต่ควรดำเนินชีวิตเพื่อให้พระเจ้าโปรดปราน บริบทก็ทำให้สิ่งนี้ชัดเจน (ข้อ 6, 8) แท้จริงแล้วความปรารถนาของคริสเตียนที่อุทิศตน

เพื่อจะทำให้พระเจ้าโปรดปรานจะดำเนินไปไกลกว่าความตาย ดังนั้นเปาโลสามารถพูดได้ว่าเราไม่ได้ตาย เพื่อตัวเราเอง การเป็นอยู่ทั้งสิ้นของเราทั้งในชีวิตนี้และชีวิตหลังจากความตาย ในชีวิตและในความตาย ควรแสดงออกถึงการอุทิศตนของเราที่จะทำให้ พระเจ้าโปรดปราน (8:38-39; เปรียบเทียบ 1:20; 2 คร. 5:9) ความตายไม่ใช่แค่แสดงถึงการเปลี่ยนผ่านจากการคืนชนสู่การพักสำหรับคริสเตียน ความตายยังเป็นประตูที่นำไปสู่โอกาสต่างๆ ที่ถูกทำให้กว้างขึ้นใหม่สำหรับการรับใช้และการนมัสการ (เปรียบเทียบ ลก. 19:11-27) ความสัมพันธ์ที่สนิทกับพระเจ้าเป็นและยังคงเป็นความสำคัญสูงสุด พระเจ้าควบคุมเหตุการณ์ต่างๆ ที่นำไปสู่การตายของเรา อย่างที่พระองค์ควบคุมสิ่งต่างๆ ที่ปกครองชีวิตของเรา

14:9 พระเยซูคริสต์ได้มีชีวิต ได้ตายไปและมีชีวิตอีกครั้งหนึ่งเช่นกัน ดังนั้นพระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของผู้ที่ได้ตายไปและผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ ประเด็นของเปาโลก็คือว่าพระองค์ทรงเป็นผู้พิพากษาและเราไม่ได้เป็น

14:10 ทั้งพี่น้องที่อ่อนแอกว่าซึ่งวิพากษ์วิจารณ์และพี่น้องที่เข้มแข็งกว่าซึ่งดูถูกก็มีความคิดในเรื่องเดียวกัน นั่นคือการพิพากษาก่อนเวลาอันควรและไม่เหมาะสม พระเยซูคริสต์ (ข้อ 9) เป็นพระเจ้า (ข้อ 10) ผู้จะพิพากษา (เปรียบเทียบ ยน. 5:22, 27) ดังนั้นนี่คือการอ้างอิงอีกอันหนึ่งถึงพระที่นั่งแห่งการพิพากษา (คำกรีก- เบมา) ของพระคริสต์ (2 คร. 5:10; เปรียบเทียบ 1 คร. 3:12-15)⁴⁶⁰

“การระลึกว่าคริสเตียนทุกคนจะยืนอยู่ต่อหน้าพระที่นั่งแห่งการพิพากษาของพระเจ้าเป็นการยับยั้งที่มีผลหลังจากทุกคนที่นั่งในการพิพากษาเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน”⁴⁶¹

14:11 ทุกๆ คนจะก้มลงต่อหน้าพระบุตรของพระเจ้าในการพิพากษา (อสย. 45:23, 49:13; เปรียบเทียบ ฟป. 2:10-11) คริสเตียนจะทำอย่างนั้น ณ พระที่นั่งแห่งการพิพากษาของพระคริสต์หลังจากการรับขึ้นไป (ลก. 14:14; 1 ธส. 4:13-17; 1 คร. 4:5; 2 ทธ. 4:8; วว. 22:12) ชรรมิทชนในพันธสัญญาเดิมจะทำอย่างนั้นเช่นกัน ณ การเสด็จมาครั้งที่สอง (อสย. 26:19; ดนล. 12:2) ผู้ไม่เชื่อจะทำอย่างนั้นเช่นกัน ณ บัลลังก์การพิพากษาใหญ่สีขาว ณ ตอนปลายของยุคพันปี (วว. 20:11-15) แน่แน่นอนว่า ไม่มีใครที่ถูกพิพากษา ณ พระที่นั่งแห่งการพิพากษาของพระคริสต์จะเป็นผู้ไม่เชื่อ พระเจ้าจะพิพากษาเราเพื่อจะตัดสินความสัตย์ซื่อของเราต่อการเป็นผู้รักษาระหว่างชีวิตบนโลกของเรา การพิพากษาที่เราได้รับจะตัดสินอย่างชัดเจนถึงโอกาสของเราที่จะรับใช้พระองค์ในอนาคต (มธ. 25:14-30; ลก. 19:11-27)

14:12 ในถ้อยคำที่สรุปนี้ เปาโลได้ระบุถึงความรับผิดชอบส่วนตัวของคริสเตียนทุกๆ คนที่จะให้การของเขาเองหรือของเธอเองต่อพระเจ้า เราจะไม่ให้การเพื่อคริสเตียนด้วยกันหรือเพื่อใครคนอื่น แต่เราต้องให้การสำหรับการกระทำต่างๆ ของเราเอง

“เราขึ้นอยู่กับพระเจ้าในความโศกเศร้าที่น่ากลัวของวิญญาณของเราเอง เราไม่ได้ทำอะไรไปต่อหน้าพระเจ้ายกเว้นตนเองและคุณลักษณะต่างๆ ในชีวิตที่เราได้สร้างมาตลอด”⁴⁶²

ในส่วนนี้ (ข้อ 1-12) อัครทูตได้เน้นถึงความโง่เขลาของการกล่าวโทษคริสเตียนด้วยกันของเรา ผู้ซึ่งมีการปฏิบัติต่างๆ ที่ไร้กฎเกณฑ์ที่แตกต่างไปจากวิธีที่เราทำ มีการเน้นที่หนักแน่นถึงการตระหนักถึงความเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระเยซูในชีวิตของเราในข้อเหล่านี้ (เปรียบเทียบ 12:1-2) คำว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” ปรากฏ 7 ครั้งใน ข้อ 5-9

2. ความชั่วร้ายของการทำผิดต่อกันและกัน 14:13-23

ก่อนหน้านั้นเปาโลได้กล่าวถึงคริสเตียนที่ “อ่อนแอ” และ “เข้มแข็ง” แต่ส่วนใหญ่แล้วเขาได้กล่าวถึงการทดลองของพี่น้องที่อ่อนแอกว่าในการกล่าวโทษผู้เชื่อที่เข้มแข็งกว่า ในตอนนี้เขากล่าวมากขึ้นถึงการทดลองที่พี่น้องที่เข้มแข็งกว่าเผชิญ เปาโลได้วางโครงสร้างของการโต้แย้งของเขาในรูปแบบของการไขว่⁴⁶³

A การเตือนเกี่ยวกับสิ่งสะดุด (13ข)

B ไม่มีอะไรที่ “ไม่มีมลทิน” ในตัวของมันเอง (14ก)

C การเตือนเกี่ยวกับการทำลายผู้ที่พระคริสต์ได้ตายเพื่อเขา (15ข)

C' การเตือนเกี่ยวกับการทำลายงานของพระเจ้า (20ก)

B' ทุกสิ่งก็ “สะอาด” ในพวกมันเอง (20ข)

A' การเตือนเกี่ยวกับการเป็นเหตุให้ผู้เชื่ออีกคนหนึ่งสะดุด (21)

14:13 คำกรีกที่แปลว่า “อุปสรรค” (NASB) หรือ “สิ่งกีดขวาง” (NIV; พรอส-โคม-มา) อ้างอิงถึงวัตถุที่อยู่บนทางเดินซึ่งคนหนึ่งเอาเท้าเตะใส่และผลลัพธ์ก็คือสะดุดหรือล้มลง (เปรียบเทียบ 1 คร. 8:9) เสรีภาพของพี่น้องที่เข้มแข็งกว่าอาจถ่วงความก้าวหน้าของพี่น้องที่อ่อนแอกว่าเมื่อเขาดำเนินในเส้นทางแห่งชีวิตคริสเตียน

มันอาจทำให้เขาถอยหลังชั่วคราวหรือแม้กระทั่งทำความเสียหายแบบถาวรต่อจิตสำนึกที่ไวของเขา (เปรียบเทียบ มธ. 18:6-7; มก. 9:42; ลก. 17:1-2)

คำกรีกอีกคำหนึ่งที่แปลว่า “สิ่งกีดขวาง” (NASB) หรือ “อุปสรรค” (NIV; สแกน-ดอล-ออน) อธิบายถึงกับดักที่ถูกใช้เพื่อจับสัตว์หรือเหยื่อเมื่อมันเดินผ่านไป (เปรียบเทียบ มธ. 16:23; 1 คร. 8:13) เสรีภาพของพี่น้องที่เข้มแข็งกว่าอาจแม้กระทั่งต้องการทดลองขึ้นสำหรับพี่น้องที่อ่อนแอกว่าให้ทำบาป มันอาจทดลองเขาให้ไปไกลกว่าอุปนิสัยของพี่น้องที่เข้มแข็งกว่าและก็ไม่มีการยับยั้งในเรื่องศีลธรรมและเรื่องที่ไม่ไร้กฎเกณฑ์ (คำกรีก อะ-คี-อะ-ฟอ-รา, ไม่สนใจ)

“ที่นี้ตอนนี้คือสนามสำหรับการพิพากษาอย่างแท้จริง และมันคือตัวเราเอง ไม่ใช่พี่น้องของเรา ซึ่งเราจะพิพากษา”⁴⁶⁴

14:14 พระเยซูเจ้าได้สอนว่าความแตกต่างระหว่างอาหารที่สะอาดโดยพิธีและอาหารที่ไม่สะอาดได้สิ้นสุดลงไปแล้ว (มก. 7:15-23) อย่างไรก็ตามไม่ใช่คริสเตียนทุกคนที่ได้เข้าใจการสอนนี้ (ตัวอย่างเช่น กจ. 10:9-15) หลายคนยังได้ถือกฎแห่งการทานของคณิวว่าเป็นน้ำพระทัยของ พระเจ้าสำหรับพวกเขา (ตัวอย่างเช่น เซเวนเดย์ แอดเวนติสต์ และกลุ่มที่ถือวันสะบาโต) มันแปลกใจไหมที่คริสเตียนมากมายในทุกวันนี้คิดอย่างผิดพลาดว่าประมวลกฎหมายของโมเสสก่อตั้งกฎแห่งชีวิตของพวกเขา? ความเป็นมลทินโผล่จความคิด ไม่ใช่วัตถุสิ่งของ (เปรียบเทียบ มธ. 12:34-35; 15:18-19; ทค. 1:15)

14:15 คำว่า “ไม่สบายใจ” และ “พินาศ” อธิบายถึงสองสถานะที่แตกต่างกัน เมื่อคนหนึ่งเห็นอีกคนหนึ่ง กำลังทำสิ่งที่จิตสำนึกส่วนตัวของเขาถือว่าโทษ มันทำให้เขาไม่สบายใจหรือก่อความเจ็บปวดให้แก่เขาจากนั้นเมื่อเขามุ่งที่จะทำในสิ่งที่จิตสำนึกของเขาถือว่าโทษเขาก็ทำบาปและในที่สุดก็ประสบกับการทำลายทางศีลธรรม

ถ้าอุปนิสัยของคุณเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่ไร้กฎเกณฑ์กำลังก่อให้เกิดปัญหาฝ่ายวิญญาณแก่คริสเตียนอีกคนหนึ่ง การปฏิบัติของคุณก็ไม่ใช่การรัก (เปรียบเทียบ 12:10) เป็นที่ชัดเจนว่าสวัสดิภาพของพี่น้องควรจะนำหน้าเสรีภาพของเราที่จะทำบางสิ่งที่ไร้กฎเกณฑ์ (เปรียบเทียบ 1 คร. 8:13) การปฏิบัติของพี่น้องที่เข้มแข็งกว่าสามารถทำลายการดำเนินชีวิตกับพระเจ้าของพี่น้องที่อ่อนแอกว่าอย่างถาวรหรือเพียงแค่ชั่วคราว มันจะแย่มากสำหรับคริสเตียนที่จะทำลายใครสักคนที่พระเจ้าได้ช่วยให้เขารอด!

14:16 สิ่งดีอ้างอิงถึงเสรีภาพที่จะทานเนื้อหรือทำสิ่งใดที่ไร้กฎเกณฑ์ ตามสมควรแล้วผู้คนสามารถกล่าวว่ามันชั่วร้ายถ้ามันได้ส่งผลต่อการล้มลงของพี่น้อง

14:17 แผ่นดินของพระเจ้าที่นี้อ้างอิงถึงย่านที่พระเจ้าครอบครองและที่ซึ่งผู้เชื่อทั้งหมดดำเนินชีวิตและทำการ

“[‘แผ่นดินของพระเจ้า’ เป็น] การสะท้อนของการสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา วิธีนี้ถูกใช้โดยทั่วไปโดยเปาโลเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ ซึ่งจะเป็กรางวัลและเป้าหมายของชีวิตคริสเตียน. . . ดังนั้นมันหมายถึงหลักการหรือแนวคิดต่างๆ ที่แผ่นดินนั้นถูกตั้งขึ้น และที่ซึ่งถูกสำแดงออกในโลกนี้แล้ว (เปรียบเทียบ 1 คร. 5:20)”⁴⁶⁵

การเน้นในการอ้างอิงนี้อยู่ที่สิทธิอำนาจของพระเจ้าเหนือประชากรของพระองค์ ประเด็นที่สำคัญในชีวิตของคริสเตียนที่อุทิศตนไม่ควรจะเป็นการปฏิบัติต่างๆ ที่ไร้กฎเกณฑ์ภายนอก แต่ควรเป็นคุณสมบัติฝ่ายวิญญาณที่พระวิญญาณบริสุทธิ์แสวงหาที่จะสร้างขึ้นในพวกเขา คุณสมบัติเหล่านี้รวมถึงการปฏิบัติที่ถูกต้อง (เปรียบเทียบ 6:13, 16, 18) สันติสุขกับพระเจ้า (เปรียบเทียบ ฟป. 4:7) และความยินดี (เปรียบเทียบ กท. 5:22-23) เปาโลต้องการให้ผู้อ่านของเขาที่จะรักษาลำดับความสำคัญของพวกเขาไว้ในมุมมอง

14:18 การยอมรับของพระเจ้าสำหรับคริสเตียนรวมถึงการเน้นพระคุณต่างๆ เหล่านี้แห่งอาณาจักรที่ยิ่งใหญ่มากกว่าที่เรามีส่วนในการปฏิบัติบางอย่างที่ไร้กฎเกณฑ์หรือไม่การเน้นนี้ยังได้มาซึ่งการรับรองของคนอื่นเนื่องจากว่าพวกเขาตระหนักว่าอะไรที่สำคัญมากกว่าและอะไรที่สำคัญน้อยกว่า

“ให้เราถามตัวเราเองว่าการดำเนินชีวิตของข้าพเจ้าทำให้พระเจ้าโปรดปรานไหม? ได้รับการรับรองในหัวใจของผู้คนไหม?”⁴⁶⁶

14:19 สิ่งต่างๆ ที่ทำเพื่อสันติสุขในบริบทนี้อ้างอิงถึงการปฏิบัติต่างๆ ที่ไม่ได้ทำให้คนอื่นที่จะสะดุดและทำที่ต่างๆ ที่ไม่ใช่การพิพากษา โดยพื้นฐานแล้วนี่เป็นการกล่าวถึงสันติสุขระหว่างผู้เข้มแข็งและผู้อ่อนแอแทนที่จะทำลาย เราควรทำสิ่งต่างๆ ที่สร้างซึ่งกันและกันขึ้น (1 คร. 10:23; 1 ธส. 5:11) สำหรับผู้เข้มแข็งแล้วนี้อาจเป็นการปฏิบัติบางอย่างที่ไร้กฎเกณฑ์ที่ต้องสมควรซึ่งได้กล่าวมาแล้ว สำหรับผู้อ่อนแอมันอาจเป็นการยับยั้งจากการวิพากษ์วิจารณ์ด้วยคำพูดและการคิดแบบกล่าวโทษ

14:20 “อนิจจา ประวัติศาสตร์คริสเตียนแสดงถึงตัวอย่างมากมายเกี่ยวกับผู้คนที่จริงใจอย่างสุดๆ เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่ไม่สำคัญ ผู้ซึ่งได้รู้สึกถึงเสรีภาพที่จะทำลายความเป็นเอกภาพของคริสตจักรเพื่อเห็นแก่สิ่งที่นับถือโดยปราศจากเหตุอย่างเฉพาะของพวกเขา” ⁴⁶⁷

ตัวอย่างเช่น แม้ว่าพระเจ้าอนุญาตการทานอาหารทุกชนิด พระองค์ไม่ได้ชำระการทานอาหารถ้าคริสเตียนคนหนึ่งก่อให้เกิดปัญหาฝ่ายวิญญาณแก่บางคนโดยการทานมัน สิ่งนี้ทำลายงานที่พระเจ้ากำลังทำในการสร้างคริสตจักรของพระองค์

“ในขณะที่เสรีภาพเป็นสิทธิ แต่มันไม่ใช่เป็นแนวทางสำหรับการปฏิบัติ ความรักได้ทำหน้าที่นั้น สิทธิต่างๆ จะต้องถูกพักเอาไว้เพื่อเห็นแก่ความรัก” ⁴⁶⁸

14:21 มันน่าสนใจที่ว่าอิศรทูตได้อ้างอิงถึงการดื่มเหล้าองุ่นเพราะว่านั่นคือหนึ่งในการปฏิบัติที่ไร้กฎเกณฑ์ที่เป็นปัญหามากที่สุดในคณะผู้ประกาศอเมริกัน เปาโลเองเต็มใจที่จะพิจารณา อาหารหรือเครื่องดื่มที่เจาะจงใดๆ ก่อนเพื่อจะหลีกเลี่ยงการก่อให้เกิดปัญหาการเติบโตฝ่ายวิญญาณสำหรับพี่น้อง (1 คร. 8:13; เปรียบเทียบ มก. 9:42) แน่แน่นอนว่าเราควรที่จะเต็มใจที่จะทำอย่างเดียวกัน เราเต็มใจเปลี่ยนเส้นทางแห่งการเดินของเราในขณะที่จับแขนของเด็กๆ เดินไปเพื่อว่าเขาหรือเธอจะไม่สะดุด ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด เราควรเต็มใจที่จะเปลี่ยนเส้นทางชีวิตคริสเตียนของเราเพื่อเห็นแก่พี่น้องชายหญิงที่อ่อนแอของเราในพระคริสต์ ผู้ซึ่งเรากำลังนำอยู่

“... คริสเตียนสมัยใหม่... ยับยั้งจากเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทุกชนิดทำอย่างนั้นไม่ใช่เพราะว่าพวกเขากลัวการเจ็บปวทางพิธีกรรม บางคนยับยั้งเพราะว่าพวกเขาไม่ไว้วางใจผลิตภัณฑ์ที่มีประวัติศาสตร์อันโศกเศร้าของการทำให้ผู้ใช้ ‘เป็นทาส’ (คู่มือการของ 1 คร. 6:12) คนอื่นๆ อีกมากมายไม่ดื่มเพราะว่าพวกเขาไม่ต้องการที่จะเป็นตัวอย่างที่แย่สำหรับคนอื่นที่อาจไม่สามารถรับมือกับแอลกอฮอล์ได้ การยับยั้งเนื่องด้วยเหตุผลเหล่านี้อาจจะเป็นแนวความคิดที่สมควรยกย่องแห่งการปฏิบัติ แต่มันมีพื้นฐานเล็กน้อยในข้อโต้แย้งของเปาโลในบทเหล่านี้ เพราะว่า ‘ผู้อ่อนแอ’ ที่นี้ไม่ใช่ผู้ที่ไม่สามารถควบคุมการดื่มของพวกเขาได้ พวกเขาเป็นผู้ที่ไม่เชื่อมั่นว่าความเชื่อของพวกเขาในพระคริสต์อนุญาตให้พวกเขาที่จะทำบางสิ่งที่เจาะจงได้ พวกเขาไม่ใช่ ‘อ่อนแอ’ ในแง่ของการรับมือกับแอลกอฮอล์ พวกเขา ‘อ่อนแอ’ ในแง่ของความเชื่อของพวกเขา (14:1) และเปาโลกระตุ้นผู้ ‘เข้มแข็ง’ ที่จะยับยั้ง ไม่ใช่เพราะตัวอย่างของพวกเขาที่อาจนำผู้ ‘อ่อนแอ’ ที่จะดื่มจนเกินขนาด

แต่เพราะตัวอย่างของพวกเขาที่อานาผู้ ‘อ่อนแอ’ ที่จะดื่มและละเมิดจิตสำนึกของพวกเขา (14:22-23)“⁴⁶⁹

14:22 เป็นที่ชัดเจนว่าเปาโลได้เขียนข้อนี้โดยกล่าวถึงผู้เข้มแข็งเป็นหลัก (เปรียบเทียบ ข้อ 23) เขาไม่ต้องการให้ผู้ฟังของพวกเขาที่จะบังคับความเชื่อมั่น (“ความเชื่อ”) ของพวกเขาเกี่ยวกับการปฏิบัติต่างๆ ที่ไร้กฎเกณฑ์ต่อคนอื่น ผู้เชื่อที่เข้มแข็งสามารถเป็นสุขในความชื่นชมส่วนตัวของเขาเกี่ยวกับการปฏิบัติต่างๆ ที่ไร้กฎเกณฑ์ได้เพราะเขารู้ว่าเขาไม่ได้ละเมิดทั้งน้ำพระทัยของพระเจ้าและจิตสำนึกของพี่น้องที่อ่อนแอ

14:23 ในความตรงกันข้ามกับข้อ 22 ข้อนี้ดูเหมือนจะเน้นอย่างเฉพาะถึงผู้อ่อนแอ พี่น้องที่อ่อนแอที่ทานบางสิ่งที่เขาเชื่อว่าเขาไม่ควรทานก็ถูกกล่าวโทษโดยจิตสำนึกของเขาและโดยพระเจ้า (เปรียบเทียบ กท. 2:11) การกระทำของเขาตรงกันข้ามกับสิ่งที่เขาเชื่อว่าจะถูกต้อง “ความเชื่อ” ที่นี้ อยู่ในข้อ 1 และ 22 ไม่ได้อ้างอิงถึงคำสอนของคริสตศาสนาแต่อ้างอิงถึงสิ่งที่บุคคลหนึ่งเชื่อว่าเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับเขา⁴⁷⁰ ถ้าบุคคลหนึ่งทำในสิ่งที่เขาเชื่อว่าจะผิด แม้ว่ามันไม่ผิดในตัวของมันเอง มันกลายมาเป็นบาปสำหรับเขา เขาได้ละเมิดสิ่งที่เขาเชื่อว่าเป็นน้ำพระทัยของ พระเจ้า การกระทำของเขาได้กลายมาเป็นการกระทำแห่งการกบฏต่อพระเจ้าสำหรับเขา บางที “ผู้ที่สร้างความแตกแยก” ควรจะเป็นการแปลที่ดีของคำว่า *ดิ-อะ-คริ-โน-เม-นอส* มากกว่า “ผู้ที่สงสัย”⁴⁷¹

“โดยการนิยามแล้ว อะไรก็ตามที่ได้กระทำไปโดยปราศจากความเชื่อมั่นที่ว่าพระเจ้าได้รับรองมันก็เป็นบาป พระเจ้าได้เรียกเราสู่ชีวิตแห่งความเชื่อ ความวางใจคือความเต็มใจที่จะวางทั้งสิ้นของชีวิตต่อหน้าพระเจ้าเพื่อการรับรองของพระองค์ การสงสัยใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำที่จัดการกระทำนั้นโดยอัตโนมัติจากประเภทของสิ่งที่เรียกว่ายอมรับได้”⁴⁷²

“สำหรับคริสเตียนแล้ว ไม่มีการตัดสินใจและการกระทำใดที่สามารถเป็นสิ่งดีได้ซึ่งเขาไม่ได้คิดว่าเขาสามารถหาเหตุผลบนพื้นฐานของการเชื่อมั่นทางคริสเตียนของเขาและเสรีภาพของเขาต่อพระเจ้าในพระคริสต์”⁴⁷³

3. ความสำคัญของการทำให้ซึ่งกันและกันโปรดปราน 15:1-6

ตอนนี้เปาโลได้พัฒนาแนวคิดหลักซึ่งเขาได้อ้างอิงถึงในบทที่ 14 นั่นคือ การตั้งสวัสดิภาพของคนอื่นไว้ก่อนสวัสดิภาพของตนเอง (เปรียบเทียบ กท. 6:2) นี่คือการรัก เขาได้อ้างถึงตัวอย่างของพระคริสต์ ผู้

ได้ดำเนินชีวิตอย่างเป็นอิสระจากข้อห้ามและการหักห้ามใจที่ไม่จำเป็น แต่ได้ใส่ใจที่จะอดทนต่อความอ่อนแอของคนอื่น

15:1 ผู้เข้มแข็งควรที่จะทำการริเริ่มในการแก้ไขความตึงเครียดระหว่างผู้เข้มแข็งและผู้อ่อนแอ พวกเขาจำเป็นต้องเต็มใจที่จะกำจัดเสรีภาพแบบคริสเตียนของพวกเขาถ้าการทำอย่างนั้นทำให้พวกเขาสามารถลดปัญหาต่างๆ ของพี่น้องของพวกเขาได้ ผู้อ่อนแอต้องการความรู้และผู้เข้มแข็งต้องการความรัก เปาโลไม่ได้กล่าวว่าผู้เข้มแข็งต้องตัดสินใจที่จะอดกลั้นต่อผู้อ่อนแอ เขาได้หมายถึงว่า “เราที่เป็นผู้เข้มแข็งต้องยอมรับความเคร่งครัดอันนุ่มนวลของผู้อ่อนแอว่าเป็นภาระของเราเอง”⁴⁷⁴

15:2 คริสเตียนทั้งหมด ไม่ใช่แค่ผู้เข้มแข็งเท่านั้น จำเป็นต้องประยุกต์ใช้หลักการแห่งความรักนี้ เปาโลไม่ได้กล่าวว่าเราควรเป็น “ผู้ทำให้ผู้อื่นโปรดปราน” และทำอะไรก็ตามที่ใครก็ตามต้องการให้เราทำเพียงแค่ว่าเพราะว่ามันจะทำให้พวกเขาโปรดปราน (เปรียบเทียบ กท. 1:10, 19; อฟ. 6:6; คส. 3:22; 1 ธส. 2:4) เป้าหมายของอุปนิสัยของเราควรจะเป็นสวัสดิภาพและการเสริมสร้างฝ่ายวิญญาณของคนอื่น (เปรียบเทียบ 1 คร. 9:19-23) เราควรทำให้พระเจ้าโปรดปรานไม่ใช่ทำให้คนอื่นโปรดปราน แต่เราควรทำให้คนอื่นโปรดปรานแทนที่จะทำให้ตัวเราเองโปรดปราน

15:3 อัครทูตได้ยกตัวอย่างถึงการอุทิศตนที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าที่เขาได้สนับสนุนด้วยตัวอย่างของพระเยซูคริสต์ในพระองค์เราสามารถเห็นความแตกต่างระหว่างผู้ที่ทำให้ผู้อื่นโปรดปรานกับผู้รักผู้อื่น การเสียสละความชอบต่างๆ ของพระองค์เพื่อเห็นแก่สวัสดิภาพของคนอื่นไม่ได้ทำให้พระองค์เป็นที่ยอมรับต่อทุกๆ คน แต่มันทำให้พระองค์เป็นที่ยอมรับต่อพระบิดาของพระองค์ ดาวิดได้กล่าวถึงพยานที่เปาโลได้อ้างถึงที่นี่เกี่ยวกับความร้อนรนของเขาเพื่อพระนิเวศของพระเจ้า (สดด. 69:9) คริสเตียนควรแสดงถึงการอุทิศตนที่หนักแน่นที่จะสร้างพระนิเวศฝ่ายวิญญาณของพระเจ้าขึ้น อย่างที่ดาวิดได้แสดงออกในการยกย่องพระนิเวศทางกายภาพของพระองค์

“ความเชื่อมั่นต่างๆ เกี่ยวกับสิ่งที่ก่อตั้งการปฏิบัติของคริสเตียนบางครั้งก็สะท้อนถึงเบื้องหลังทางคริสตจักรและสังคม แต่หลักการที่ถูกเขียนไว้ในตอนนี้ก็ไร้กาลเวลา หลักการอาจจะกล่าวดังต่อไปนี้ว่า คริสเตียนนั้น (1) จะต้องไม่กล่าวโทษการปฏิบัติของคริสเตียนคนอื่นๆ ในแง่ของสิ่งต่างๆ อันเป็นที่สงสัย (ข้อ 3); (2) จะต้องให้การส่วนตัวแก่พระเจ้าสำหรับการกระทำต่างๆ ของพวกเขา (ข้อ 12); (3) จะต้องไม่ทำอะไรก็ตามที่จะวางสิ่งกีดขวางไว้ต่อหน้าพี่น้องของพวกเขา (ข้อ 13); (4) มีเสรีภาพแบบคริสเตียนเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาทำ (ข้อ 14, 20); (5) จะต้องทำสิ่งที่เสริมสร้างที่

น้องของพวกเขา (ข้อ 19); (6) ควรเต็มใจที่จะยับยั้งจากการปฏิบัติบางอย่างเพื่อเห็นแก่พี่น้องที่อ่อนแอกว่า (ข้อ 21); (7) จะต้องทำสิ่งที่สามารถทำได้โดยปราศจากการกล่าวโทษตนเอง (ข้อ 22); และ (8) จะต้องทำตามแบบอย่างของพระคริสต์ผู้ซึ่งไม่ได้ดำเนินชีวิตเพื่อทำให้ตนเองโปรดปราน (15:1-3)”⁴⁷⁵

15:4 เปาโลได้ใช้การอ้างอิงของเขาถึงประสบการณ์ของดาวิดมาเป็นโอกาสที่จะออกความเห็นเกี่ยวกับประโยชน์ของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม⁴⁷⁶ มันจัดเตรียมแรงจูงใจสำหรับการอดทนและให้การหนุนใจเมื่อเราแสวงหาที่จะสัตย์ซื่อต่อไปในการอุทิศตนของเราที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ให้ความหวังแก่เราเพราะว่าในข้อเหล่านี้เราเห็นถึงการรับรองของพระเจ้าต่อผู้ที่อดทนอย่างสัตย์ซื่อโดยไม่คำนึงถึงการต่อต้านและความสับสน (เปรียบเทียบ 11)

15:5 ความอดทนและการหนุนใจมาถึงเราโดยทางพระคัมภีร์ แต่สิ่งเหล่านี้เป็นของขวัญจากพระเจ้า เปาโลได้ปรารภว่าผู้อ่านทั้งหมดของเขาทั้งผู้เข้มแข็งและผู้อ่อนแอจะนำสิ่งเหล่านี้มาใช้ส่วนตัวและประยุกต์ใช้ในความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล⁴⁷⁷ ผลลัพธ์ก็จะเป็นเอกภาพในคริสตจักร

“อำนาจดั้งเดิมที่เคลื่อนเข้าหาจุดศูนย์กลางขององค์พระผู้เป็นเจ้าสามารถต้านพลังซึ่งเคลื่อนหนีจากจุดศูนย์กลางของการตัดสินใจและความคิดเห็นส่วนตัวได้อย่างมีประสิทธิภาพ”⁴⁷⁸

15:6 การสรรเสริญด้วยเสียงร่วมกันแต่พระเจ้าในที่ประชุมจะเป็นหลักฐานของเอกภาพท่ามกลางผู้เข้มแข็งและผู้อ่อนแอ คริสเตียนที่ไม่รักพระเจ้าและซึ่งกันและกันมีความยุ่งยากในการสรรเสริญพระเจ้าร่วมกันในการประชุมของคริสตจักร

“สิ่งนี้แนะนำเราว่าคริสตจักรท้องถิ่นต้องดีเป็นพิเศษในเรื่องพระวาระของพระเจ้าและการอธิษฐานอันตรายเริ่มแรกที่แท้จริงต่อเอกภาพของคริสตจักรได้เกิดขึ้นเพราะว่าพวกอัครทูตยุ่งเกินไปจนไม่ได้ใส่ใจการประกาศพระวาระของพระเจ้าและการอธิษฐาน (กจ. 6:1-7)”⁴⁷⁹

4. ความสำคัญของการยอมรับซึ่งกันและกัน 15:7-13

ส่วนนี้สรุปคำแนะนำของเปาโลเกี่ยวกับความสำคัญของการยอมรับซึ่งกันและกันในฐานะคริสเตียนที่เขาได้เริ่มใน 14:1 ในส่วนนี้อัครทูตได้กำชับทั้งผู้เข้มแข็งและผู้อ่อนแอ

15:7 “ยอมรับ” ย้ำถึงการแนะนำตอนเริ่มต้นของเปาโล (14:1) “ซึ่งกันและกัน” รวมสองกลุ่มไว้ด้วยกัน ทั้งผู้เข้มแข็งและผู้อ่อนแอ มันไม่สอดคล้องสำหรับคริสเตียนที่จะปฏิเสธบางคนที่พระเจ้าได้ยอมรับ เราจะต้อนรับซึ่งกันและกันอย่างที่พระเยซูคริสต์ได้ต้อนรับเรา เราเป็นสมาชิกด้วยกันของครอบครัวของพระเจ้าการยอมรับซึ่งกันและกันนั้นถวายเกียรติแก่พระเจ้า

15:8 ข้อ 8-10 ขยายแนวคิดของการที่พระเยซูคริสต์ยอมรับเรา ข้อ 8 กล่าวถึงการยอมรับของพระองค์ที่มีต่อคนยิว พระองค์ไม่เพียงแต่ได้ยอมรับผู้เชื่อชาวยิว แต่ยังได้เสด็จมาปรนนิบัติคนยิว อย่างที่พันธสัญญาได้ทำนายซึ่งทำให้พระสัญญาของพระเจ้าที่มีต่อบรรพบุรุษสำเร็จ (มก. 10:45; มธ. 15:24; เปรียบเทียบ กท. 3:16) ดังนั้นผู้เชื่อต่างชาติที่เข้มแข็งกว่าโดยปกติไม่ควรดูถูกพี่น้องชาวยิวที่อ่อนแอกว่าเป็นอย่างยิ่ง

15:9-10 ข้อเหล่านี้กล่าวถึงการยอมรับของพระเยซูคริสต์ที่มีต่อคนต่างชาติ การอ้างอิงแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าตั้งใจที่จะอวยพรคนต่างชาติอยู่เสมอ ฉะนั้นผู้เชื่อชาวยิวที่เป็นอนุรักษนิยมไม่ควรดูถูกพี่น้องต่างชาติที่เป็นเสรีนิยมมากกว่าของพวกเขา ผมใช้คำขยายนาม “อนุรักษนิยม” และ “เสรีนิยม” เพื่อจะอธิบายถึงความสัมพันธ์ของพวกเขาต่อเรื่องราวที่ไม่มีกฏเกณฑ์ การอ้างอิงทั้งสี่จากพันธสัญญาเดิม (“งานเขียน” “ธรรมบัญญัติ” และ “พวกผู้เผยพระวจนะ”) ก็ตามมา ซึ่งสนับสนุนการยืนยันของเปาโลในข้อ 8 และ 9k โดยรวม

สดุดี 18:49 นึกภาพดาวที่ขึ้นชมยินดีในพระเจ้าสำหรับบรรดาชัยชนะท่ามกลางชนชาติต่างๆ ที่อยู่ใต้การควบคุมเขา ในเฉลยธรรมบัญญัติ 32:43 โมเสสได้เห็นคนต่างชาติสรรเสริญพระเจ้าร่วมกับคนอิสราเอล ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้คงได้หนุนใจผู้อ่านคนยิวของเปาโลที่จะยอมรับพี่น้องต่างชาติของพวกเขา

15:11-12 การอ้างอิงอีกสองประการนึกภาพคนต่างชาติที่สรรเสริญพระเจ้าตามลำพังโดยไม่มีกรเข้าร่วมในอิสราเอล (สดด. 117:1; อสย. 11:10) บางทีเปาโลได้อ้างอิงข้อเหล่านี้เพื่อจะช่วยเหลือผู้อ่านชาวยิวของเขาที่จะจดจำว่าพี่น้องต่างชาติของพวกเขาไม่จำเป็นต้องมาหาพระเจ้าโดยผ่านทางคนยิวหรือลัทธิยูดาย พวกเขาไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามสิ่งที่คริสเตียนคนยิวทำในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของมรดกทางวัฒนธรรมของพวกเขา

15:13 ข้อนี้สรุปส่วนที่กล่าวถึงภาคปฏิบัติแห่งความชอบธรรมของพระเจ้า (12:1-15:13) เป็นความปรารถนาที่เคร่งครัดในทางศาสนาอีกอย่างหนึ่ง (เปรียบเทียบ ข้อ 5)

การอ้างอิงถึงความหวังซึ่งไปยังอนาคต ตลอดธรรมสารนี้เปาโลอ้างอิงอยู่เสมอถึงข้อเท็จจริงที่ว่า พระเจ้าไม่ได้สำเร็จในงานแห่งการช่วยให้รอดในชีวิตของผู้ฟังของเขา พวกเขายังอยู่ภายใต้การสร้างใน ฐานะคริสเตียน มันมีอะไรที่มากกว่าในความรอดของพระเจ้าที่พวกเขายังไม่ได้ประสบ ในการจบบทความ ของเขาในเรื่องความชอบธรรมของพระเจ้า อัครทูตได้จัดจ่อความสนใจของผู้ฟังของเขาไปที่ส่วนที่เหลือ ของการชำระให้บริสุทธิ์และการได้รับศักดิ์ศรีสุดท้ายของพวกเขา

พระเจ้าแห่งความหวังคือพระเจ้าผู้คลุใจความหวังและจัดเตรียมความหวังสำหรับผู้ที่ได้รับการไถ่ ของพระองค์ คริสเตียนสามารถยินดีได้เนื่องด้วยสิ่งที่พระเจ้าได้ทำเพื่อเราและกำลังทำเพื่อเรา เรายัง สามารถมีสันติสุขเมื่อเราตระหนักถึงสิ่งที่พระองค์กำลังทำเพื่อเราในตอนนี้และสิ่งที่พระองค์จะทำเพื่อเราใน อนาคต มันเป็นไปได้สำหรับเราที่จะเต็มไปด้วยความหวังเพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่มีอำนาจทั้งสี่กำลัง ทำงานภายในเราอยู่ (เปรียบเทียบ บทที่ 8)

“ความสำเร็จแห่งจุดประสงค์ทั้งสิ้นของพระเจ้าสำหรับสวัสดิภาพฝ่ายวิญญาณของบรรดาบุตรของ พระองค์มาจากอำนาจที่ให้มาโดยพระวิญญาณของพระองค์ มันช่างเป็นการย้ำเตือนที่จบอย่าง เหมาะสมของการอภิปรายของอัครทูตในเรื่องการดำเนินชีวิตคริสเตียน”⁴⁸⁰

สิ่งนี้สรุปการอธิบายของเปาโลถึงหัวข้อของความชอบธรรมของพระเจ้าที่ก่อตั้งหัวใจของจดหมาย ฝากนี้ (1:18-15:13) เปาโลได้แสดงถึงความต้องการของมนุษย์ต่อความชอบธรรมของพระเจ้า (1:18-3:20) วิธีที่พระเจ้าได้ไถ่สมันในผู้คนที่วางใจในพระบุตรของพระองค์ (3:21-5:21) และวิธีที่พระเจ้ามอบมันให้แก่ผู้ ที่พระองค์ได้ไถ่สมันไว้ (บทที่ 6-8) ยิ่งไปกว่านั้นอีกเขาได้แสดงให้เห็นว่า พระเจ้านั้นชอบธรรมอย่าง ต่อเนื่องในการทำสิ่งทั้งสิ้นนี้ (บทที่ 9-11) เขาจบลงด้วยการกระตุ้นให้ผู้อ่านของเขาที่จะปฏิบัติความชอบ ธรรมของพวกเขาในความสัมพันธ์ต่างๆ ที่สำคัญที่สุดของพวกเขา (12:1-15:13)

VII. บทสรุป 15:14-16:27

บทสรุปของธรรมสารนี้ก็สอดคล้องกับบทนำของมัน (1:1-17; เปรียบเทียบ 15:14 และ 1:8; 15:15ข- 21 และ 1:3, 13; 15:22 และ 1:13ก; 15:27 และ 1:14; 15:29 และ 1:11-12; และ 15:30-32 และ 1:9-10) ทั้ง สองส่วนก็กล่าวถึงเรื่องราวของความสนใจส่วนตัวต่อเปาโลและวางกรอบการอธิบายของเขาถึงความชอบ

ธรรมของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 1 คร. 1:1-9; 16:5-24) อย่างไรก็ตามในสองส่วนนั้นสิ่งที่เปาโลได้เขียนเกี่ยวกับตัวเองก็เกี่ยวข้องกับข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์

ก. พันธกิจของเปาโล 15:14-33

ก่อนอื่นอัครทูตได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการงานในอดีตของเขา (15:14-21) จากนั้นเขาได้อธิบายถึงรายการปัจจุบันของเขา (15:22-29) สุดท้ายแล้วเขาได้แบ่งปันถึงแผนการต่างๆ ในอนาคตของเขา (15:30-33)

1. การงานในอดีต 15:14-21

ด้วยเหตุใดเหตุหนึ่งเปาโลได้วิพากษ์วิจารณ์ผู้เข้มแข็งและผู้อ่อนแอในคริสตจักรโรม (14:1-15:13) ตอนนี้เขาได้ทำให้ข้อคิดเห็นเหล่านั้นสมดุลโดยการชี้ถึงจุดแข็งอื่นๆ ในคริสตจักรนอกเหนือไปจากความเชื่อของพี่น้องชาวโรมันของเขา (1:8)

15:14 ความรู้ของเปาโลเกี่ยวกับคริสตจักรในโรมได้มาถึงเขาโดยทางแหล่งอื่นที่ไม่ใช่การสังเกตส่วนตัว (ข้อ 22-24)

“ความดี” เป็นความเป็นเลิศทางศีลธรรมที่มาจากการทำงานของพระวิญญาณของพระเจ้า (กท. 5:22; เปรียบเทียบ รม. 6:13) ความดีนั้นจำเป็นที่จะต้องประยุกต์ใช้ความจริงต่อชีวิต ความรู้ก็เช่นเดียวกัน โดยพื้นฐานแล้วนี่เป็นคริสตจักรที่สอนตนเอง (6:17) และผู้เชื่อก็สามารถที่จะแนะนำซึ่งกันและกันได้ “การตักเตือน” หรือ “การแนะนำ” หมายถึงที่จะอบรม (เปรียบเทียบ คส. 3:16; 1 ธส. 5:14)

“ในแง่ศีลธรรมแล้ว พวกเขา ‘เต็มไปด้วยความดี’ ในแง่สติปัญญาแล้ว พวกเขา ‘บริบูรณ์ด้วยความรู้’ และในแง่หน้าที่แล้ว พวกเขา ‘สามารถที่จะแนะนำซึ่งกันและกันได้’”⁴⁸¹

15:15 อัครทูตได้ให้ความเลื่อมใสแก่ผู้อ่านของเขาสำหรับความรู้บางอย่างในสิ่งที่เขาได้เขียนไปในบทต่างๆ ที่ได้กล่าวไปแล้วนั้น อย่างไรก็ตามพวกเขาต้องการการย้ำเตือน อย่างที่ประชากรของพระเจ้าทั้งหมดต้องการ นี่เป็นสิ่งที่ใกล้ชิดที่สุดที่เปาโลต้องอธิบายจุดประสงค์ของเขาสำหรับการเขียนพระธรรมโรมนี้ แต่ก็ปรากฏชัดว่าถ้อยคำแห่งจุดประสงค์นี้ก็เปี่ยมธรรมดามาก

15:16 เปาโลได้มีพันธะพิเศษต่อกลุ่มคนต่างชาตินี้เป็นหลัก (1:13) เนื่องจากว่าพระเจ้าได้ส่งเขาที่จะรับใช้ต่อคนต่างชาติเป็นหลัก ในฐานะที่เป็นปุโรหิตของผู้เชื่อมั่นเป็นหน้าที่ของเขาที่จะนำผู้คนไปสู่พระเจ้าด้วยข่าวประเสริฐ เขาได้ถือว่าคนต่างชาติที่ได้มาสู่ความเชื่อและเติบโตขึ้นโดยทางพันธกิจของเขานั้นเป็นการ

ถวายของเขาแก่พระเจ้า คนต่างชาติเหล่านี้จะเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าได้เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้แยกพวกเขาไว้แก่พระเจ้าในฐานะสมบัติของพระองค์ (เปรียบเทียบ 1 คร. 6:11) ที่นี้กล่าวถึงการชำระแบบตำแหน่งไม่ใช่การชำระอย่างต่อเนื่อง

15:17-18 เปาโลมีเหตุผลที่จะอวดเพราะว่าคนต่างชาติได้มาสู่พระเยซูคริสต์โดยทางพันธกิจของเขา แต่กระนั้นเขาได้ให้ชื่อเสียงทั้งสิ้นสำหรับสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับพระเยซูคริสต์ พระองค์ได้ทำการผ่านทางผู้รับใช้ของพระองค์ในการนำคนต่างชาติที่จะเชื่อฟังพระเจ้าด้วยถ้อยคำและการกระทำ การเชื่อฟังในบริบทนี้เกี่ยวข้องกับ การไปสู่พระคริสต์ (เปรียบเทียบ 1:5; 16:26; กจ. 17:30; 1 ปต. 1:2)

15:19 หมายถึงความสำคัญและความพิสดาร ซึ่งเป็นวลีที่มาตราฐานของพระคัมภีร์สำหรับคำว่า การอัครรรยได้ให้การยอมรับนับถือแก่ผู้สื่อสารของพระเจ้า และได้รับรองข่าวสารที่เขาได้ประกาศ (กจ. 2:22; 5:12)⁴⁸² พระวิญญาณบริสุทธิ์ช่วยให้ผู้คนที่จะเห็นการเชื่อมโยงระหว่างการอัครรรยและข่าวสาร และจากนั้นก็เชื่อข่าวประเสริฐและพบกับความรอด

สนามแห่งพันธกิจของเปาโลเมื่อเขาได้เขียนธรรมสารนี้ก็ขยายออกไปประมาณ 1,400 ไมล์ จากเยรูซาเล็มจนถึงอิลลิริคัมซึ่งเป็นจังหวัดหนึ่งของโรม อิลลิริคัมอยู่ด้านตะวันออกของทะเลเอเดรียติกตรงกันข้ามกับอิตาลี นี่เป็นอัลเบเนียเหนือในสมัยใหม่ ซึ่งเป็นของยูโกสลาเวียและบอสเนียเซอร์เบียโกวิน่าเก่า ไม่มีการบันทึกว่าเปาโลได้ไปที่นั่นในพระธรรมกิจการ แม้ว่าเขาอาจได้ไปในการเดินทางประกาศครั้งที่สองของเขา (กจ. 17:1-9) หรือระหว่างการเดินทางครั้งที่สามของเขา (กจ. 21:1-2) การอ้างของเปาโลที่ว่าได้ประกาศข่าวประเสริฐ “อย่างเต็มที่” หมายถึงว่าเขาได้ประกาศข่าวประเสริฐอย่างสัตย์ซื่อในพื้นที่นั้นไม่ได้หมายถึงเขาได้นำข่าวประเสริฐไปยังแต่ละบุคคล

15:20 ข้อนี้พร้อมกับข้อ 18-19 อธิบายว่าทำไมเปาโลยังไม่สามารถไปเยี่ยมโรมได้ ความปรารถนาของเขาที่จะทำงานบุกเบิกแบบมิชชันนารีได้เกิดขึ้นจากความร้อนรนของเขาที่จะเข้าถึงผู้คนที่ยังไม่ได้รับความรอดมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ (เปรียบเทียบ 1:14) เขาได้ไปหาผู้คนที่ไม่ได้ยินข่าวประเสริฐด้วยข่าวประเสริฐ (มธ. 28:19-20) เขาไม่ได้รอคอยพวกเขาที่จะมาหาและสอบถามเกี่ยวกับข่าวประเสริฐ

15:21 ดูเหมือนว่าเปาโลได้พบการหนุ่ใจที่จะติดตามเป้าหมายนี้ในคำพยากรณ์นี้จากอิสยาห์ซึ่งอธิบายถึงงานของผู้รับใช้ของพระเจ้า (อิสย. 52:15)

2. รายการปัจจุบัน 15:22-29

15:22 ข้อนี้จับประเด็นของสิ่งที่เปาโลได้อธิบายในส่วนที่ผ่านมา

15:23-24 อัครทูตได้รู้สึกว่คริสเตียนในพื้นที่ที่เขาได้ประกาศข่าวประเสริฐอยู่ในตำแหน่งที่ดีที่จะเผยแพร่ข่าวประเสริฐในอาณาเขตต่างๆ ของพวกเขา ผลลัพธ์ก็คือเขาได้เชื่อว่าเขาสามารถมองไปยังพื้นที่ที่ไม่ได้ยินข่าวประเสริฐไปไกลจนถึงตะวันตกซึ่งตอนนี้ก็คือยุโรป (เปรียบเทียบ 1:11-12)

“ส่วนต่างๆ ของสเปน (ซึ่งในโลกสมัยโบราณได้รวมถึงคาบสมุทรไอบีเรียนทั้งหมด) ได้ถูกรอบครองโดยโรมตั้งแต่ประมาณ 200 กคศ. แต่ในสมัยของเปาโลเท่านั้นที่โรมได้จัดระบบพื้นที่ทั้งหมดอย่างเต็มที่”⁴⁸³

15:25-26 จุดประสงค์ของเปาโลในการรวบรวมเงินจากคริสตจักรมาซิโดเนียและอาคายาก็เพื่อที่จะบรรเทาความยากจนที่เกิดขึ้นท่ามกลางคริสเตียนยิวในเยรูซาเล็ม จุดประสงค์อันที่สองก็คือเพื่อที่จะเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างผู้เชื่อต่างชาติและผู้เชื่อชาวยิว (เปรียบเทียบ 1 คร. 16:1-4; 2 คร. 8-9)

15:27 เงินที่เปาโลได้รวบรวมเป็นทั้งของขวัญแห่งความรักและพันธะ เขาสามารถพูดว่าผู้ให้เป็นหนี้มันเพราะว่าข่าวประเสริฐได้มาจากเยรูซาเล็มและยูเดียเพื่อไปยังต่างชาติผู้เชื่อในเอเชียไมเนอร์ก็ได้ช่วยเหลือในเงินทุนนี้ (1 คร. 16:1; กจ. 20:4)

15:28 เป็นที่ชัดเจนว่าเปาโลได้คาดหวังความสำเร็จของโครงการนี้อย่างกระตือรือร้น เงินที่ได้ให้ไปเป็น “ผล” ในแง่ที่ว่ามันเป็นผลผลิตของการหว่านเมล็ดแห่งข่าวประเสริฐ เป็นที่ชัดเจนว่าเปาโลในฐานะ “อัครทูตแก่คนต่างชาติ” ต้องการของขวัญที่จะทำหน้าที่เป็นเครื่องหมายของความรักและการขอบคุณของ

คริสตจักรต่างชาติแก่คริสตจักรที่เยรูซาเล็มหรือเป็นไปได้ว่าเขาต้องการให้มันที่จะทำหน้าที่เป็นผลที่พระเจ้าได้ผลิตท่ามกลางคนต่างชาติเนื่องด้วยคริสตจักรที่เยรูซาเล็ม⁴⁸⁴

15:29 พระพรของพระเยซูคริสต์ที่นี้เป็นพระพรของพระเจ้าที่มีต่อเปาโล โดยการยอมให้เขาไปถึงโรม บางทีอัครทูตคิดว่าพระพรที่จะไปสู่โรมได้ผ่านมาทางพันธกิจของเขาท่ามกลางพวกเขา เขาไม่รู้ในเวลานี้ว่าเขาจะไปถึงที่โรมพร้อมกับไซ่ตรวน (กจ. 28:16)

3. แผนการต่างๆ ในอนาคต 15:30-33

15:30 เปาโลได้ดึงความสนใจไปที่ความจำเป็นที่ยิ่งใหญ่ที่เขาได้รู้สึกสำหรับคำอธิษฐานของผู้อ่านของเขา โดยการใช้คำศัพท์อย่างเดียวกันเมื่อได้วิงวอนพวกเขาที่จะอุทิศตนแด่พระเจ้า (12:1) เขาได้กระตุ้นให้พวกเขาบนพื้นฐานของความสัมพันธ์ของพวกเขากับพระเยซูคริสต์และความรักที่ พระวิญญูณฉบับริสุทธ์ได้คลาย เขาได้ตระหนักว่าในแง่ของอำนาจต่างๆ ฝ่ายวิญญูณที่เป็นปฎิบัติต่อพันธกิจของเขานั้นการอธิษฐานที่มีพลังนั้นจำเป็น (เปรียบเทียบ อฟ. 6:18-20; 2 คร. 1:10-11)

“. . . การอธิษฐานของเราไม่ควรเป็นประสบการณ์ตามปกติที่ไม่มีหัวใจหรือความกระตือรือร้น เราควรใส่ความร้อนรนในการอธิษฐานของเราอย่างเต็มที่ในการทำในการปล้ำสู้ของเขา!”⁴⁸⁵

“การวิงวอนเผื่อของคริสเตียนเป็นวิธีของการแบ่งปันในพันธกิจของคนอื่น”⁴⁸⁶

15:31 เปาโลได้ระบุถึงการอธิษฐานของสองหัวข้อ หนึ่งคือความปลอดภัยจากการต่อต้านของคนยิวที่ไม่เชื่อซึ่งเป็นศัตรู (เปรียบเทียบ กจ. 9:29-30) และความไม่วางใจของคริสเตียนชาวยิว อีกหัวข้อหนึ่งก็คือ คริสเตียนชาวยิวจะรับของขวัญที่เป็นเงินจากพี่น้องต่างชาติของพวกเขา ถ้าพวกเขาไม่รับเอกภาพของพระกายก็จะอยู่ในอันตราย

15:32 คำตอบต่อคำอธิษฐานขอสองหัวข้อนี้หวังว่าจะสนับสนุนการทำให้เป็นจริงของเป้าหมายที่สาม เป้าหมายนี้คือการไปถึงโรมตามน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างชื่นชมยินดี (1:10) และความสดชื่นของเขาในความสามัคคีธรรมกับชนมิกชนในโรม

15:33 แม้ว่าชีวิตของเปาโลเต็มไปด้วยความยุ่งยากเนื่องจากพันธกิจของเขา เขาได้ปรารถนาที่จะให้สันติสุขที่มาจากพระเจ้าเป็นส่วนพิเศษสำหรับคริสตจักรในโรม

“แทนที่จะเป็นการพิจารณาภายหลังที่รวมถึงข้อคิดเห็นส่วนตัวเพียงแค่น้อย โรม 15:14-33 เป็น
กฎเกณฑ์สำหรับการเข้าใจพระธรรมโรมและศาสนศาสตร์ของเปาโลในเรื่องมิชชั่น มันเสนอความเข้าใจถ่อง
แท้ที่สำคัญสำหรับศาสนศาสตร์ทางพระคัมภีร์ร่วมสมัยของมิชชั่น ประการแรก เนื้อหาเป็นการย้ำเตือนว่า
ความพยายามของมิชชั่นนารีทั้งสิ้นจะต้องพึ่งพาพระเจ้าและผลลัพธ์ทั้งสิ้นจะต้องถูกตระหนักว่าเป็นงาน
แห่งพระคุณของพระเจ้า ประการที่สอง งานแห่งมิชชั่นเป็นสิทธิพิเศษแบบปุโรหิตของการนำเสนอประเทศ
ต่างๆ แต่พระเจ้า ประการที่สาม มิชชั่นต้องรักษาความสมดุลระหว่างเป้าหมายสูงสุดของการจัดตั้งที่
ประชุมต่างๆ ที่เติบโตและเป็นยุทธศาสตร์และไม่สูญเสียความเร่งด่วนของการประกาศข่าวประเสริฐ
ท่ามกลางคนที่ยังไม่ได้รับข่าวประเสริฐ ประการที่สี่ ผู้นำข่าวประเสริฐไปยังผู้ที่ยังไม่ได้รับข่าวประเสริฐ
ท่ามกลางประเทศต่างๆ ก็กำลังช่วยให้จุดประสงค์ต่างๆ ของพระเจ้าในประวัติศาสตร์ความรอดสำเร็จ
ประการที่ห้า หุ่นส่วนร่วมกันซึ่งสำคัญต่องานมิชชั่นต้องปรากฏออกมาท่ามกลางคริสตจักรต่างๆ ทั่วโลก”⁴⁸⁷

ข. เรื่องส่วนตัว บทที่ 16

บทสุดท้ายนี้เป็นเหมือนจดหมายอย่างมากในการเรียบเรียงเนื้อหาแบบทันทีทันใด เป็นที่แน่ชัดว่า
เปาโลได้เชื่อมโยงเรื่องราวต่างๆ ที่ได้เกิดขึ้นกับเขา เขาได้กล่าวถึง 36 บุคคลในบทนี้ 8 คนจากคนเหล่านี้ได้
อยู่กับเปาโลและคนที่เหลือก็อยู่ในโรม เขาได้ระบุชื่อของผู้ชาย 27 คนและชื่อของผู้หญิง 7 คน และอีกสอง
ชื่อโดยความสัมพันธ์ของพวกเขากับคนอื่น ยิ่งไปกว่านั้นเขาได้อ้างอิงถึงอย่างน้อยสองครอบครัว (ข้อ 10-
11) และคริสตจักรตามบ้าน 3 แห่ง (ข้อ 5, 14, 15) รวมถึงพี่น้องคนอื่นที่ไม่ได้เอ่ยชื่อ (ข้อ 14) และผู้หญิงอีก
สองคน (ข้อ 13, 15) สองครอบครัวนั้นอาจเป็นคริสตจักรตามบ้านด้วย ชื่อส่วนใหญ่เป็นต่างชาติ ซึ่งสะท้อน
ถึงประชากรต่างชาติแห่งคริสตจักรในโรมเป็นหลักและคนส่วนใหญ่ก็เป็นทาส และบรรดาชายหญิงที่มี
อิสระ⁴⁸⁸

นักอรรถาธิบายพระคัมภีร์หลายคนได้เชื่อว่า แต่เดิมนั้นบทที่ 16 เป็นจดหมายอีกฉบับหนึ่งที่เปาโล
ได้เขียนไปยังคริสตจักรที่เอเฟซัส สมมุติฐานเบื้องหลังมุมมองนี้ก็คือว่าเนื่องจากเปาโลไม่ได้ไปเยี่ยมโรม
เขาคงไม่ได้รู้จักหลายคนที่เขาได้ทักทาย เขาได้รับใช้ที่เอเฟซัสสามปีและไม่ต้องสงสัยว่าเขาได้รู้จักหลาย
คนที่นี่ มุมมองนี้ไม่น่าจะเป็นไปได้อย่างมาก⁴⁸⁹

“บทที่ 16 นี้ถูกละเลยด้วยหลายคนซึ่งก็เป็นการสูญเสียแก่พวกเขาเอง มันเป็นถ้อยคำที่แผ่กว้าง
สนิทสนมและเจาะจงแห่งถ้อยคำทั้งหมดของการทักทายที่น่ารักในจดหมายที่อัศจรรย์ของเปาโล

ไม่มีใครสามารถที่จะพลาดการเทออกมาที่อัศจรรย์ของหัวใจของอัครทูตของเราต่อธรรมิกชนที่เขา
ได้รักอย่างมากได้—ซึ่งหมายถึงคริสตจักรที่แท้จริงทั้งหมดของพระเจ้า!”⁴⁹⁰

“. . . การขอร้องที่ครอบคลุมสำหรับการทั่วยุโรปในโรม 16 อาจสะท้อนถึงความปรารถนาของเขาที่
จะอ้างถึงคริสเตียนทั้งหมดในโรมที่เขารู้จัก—กระบวนการที่เป็นไปไม่ได้ในจดหมายเหล่านั้นที่ถูก
ส่งไปยังคริสตจักรต่างๆ ที่เขาได้รับใช้”⁴⁹¹

“. . . เปาโลเป็นผู้สร้างมิตรและผู้เก็บเกี่ยววิญญาณด้วย เขาไม่ได้พยายามที่จะดำเนินชีวิตที่แยกตัว
ต่างหาก เขามีเพื่อนมากมายในพระเจ้า และได้ชื่นชมพวกเขา”⁴⁹²

1. การชมเชย 16:1-2

เป็นที่ชัดเจนว่าเฟบี (ตามตัวอักษรหมายถึง สว่างหรือเปล่งปลั่ง) เป็นผู้หญิงที่ได้นำธรรมสารนี้จาก
โค린ธ์ไปยังโรม

“ชื่อนี้เป็นหนึ่งในหลายนามของเทพเจ้าหญิง คือ ไคอะน่าและสิ่งนี้แนะนำว่าเธอเป็นผู้กลับใจเชื่อ
จากคนต่างชาติ ไม่ใช่ยิว”⁴⁹³

เธอเป็น “ผู้รับใช้” (คำกรีก ไค-อะ-โคนอน) ของคริสตจักรในเมืองเกิดของเธอ คือ เคนเคเรีย ซึ่งเป็น
ท่าเรือของโค린ธ์ (กจ. 18:18; 2 คร. 1:1) มันไม่ชัดเจนว่าเฟบีได้อยู่ในตำแหน่งของมัคนายก⁴⁹⁴ หรือไม่ว่า
เธอเป็นผู้รับใช้ที่ไม่เป็นทางการของคริสตจักร เปาโลได้เน้นถึงการรับใช้ของเธอไม่ใช่ตำแหน่งของเธอ คำ
กรีก *พรอสาททิส* “ผู้ช่วย” ปรากฏที่นั่นเท่านั้นในพันธสัญญาใหม่และบางทีหมายถึงผู้ช่วยในแง่ของผู้อุปการะ
ช่วยเหลือหรือผู้อุปถัมภ์ เธอเป็นน้องสาวของเขาในพระเจ้าอย่างที่คุณเห็นชัดเจนจากการอ้างอิงของเขาต่อ
เธอว่า น้องสาว “ของเรา” จดหมายแห่งการชมเชยเป็นเรื่องปกติในสมัยของเปาโล (เปรียบเทียบ 2 คร. 3:1)
ถ้อยคำของเปาโลที่นี่ได้ประกอบกันขึ้นเป็นจดหมายเช่นนั้นแก่เฟบี

ให้สังเกตว่าพันธกิจของพวกผู้หญิงในคริสตจักรที่โรมนั้นค่อนข้างเด่นชัดในบทนี้ เปาโล
ได้อ้างอิงถึงผู้หญิงที่โดดเด่น 9 คนด้วยกัน คือ เฟบี ปริสคา มารีย์ ตรีเฟนา ตรีโฟธา เปอร์ซีส แม่ของ
รุฟัส ยูเลีย และน้องสาวของเนเรอัส

2. การทักทายหลากหลายแก่คริสเตียนในโรม 16:3-16

มันอาจดูเหมือนผิดปกติที่เปาโลได้รู้จักชื่อหลายคนในคริสตจักรในโรม เพราะเขายังไม่เคยได้ไปเยี่ยมที่นั่น อย่างไรก็ตามการเดินทางในจักรวรรดิโรมก็ง่ายพอควรระหว่างช่วงชีวิตของเปาโล บางทีเขาได้พบบางคนจากคนเหล่านี้ในที่อื่นและรู้จักพวกเขาหลายคนโดยชื่อเสียง

ชื่อส่วนใหญ่เป็นภาษาละตินหรือกรีก แต่เป็นที่ชัดเจนว่าบางคนก็เป็นคนยิวซึ่งเหมือนกับเปาโลที่มีชื่อทั้งภาษากรีกหรือละติน (ตัวอย่างใน ข้อ 7, 11) ในจดหมายฝากต่างๆ เปาโลได้ทักทายชื่อแต่ละคนในคริสตจักรต่างๆ ที่เขาไม่ได้ไปเยี่ยมมากกว่าในคริสตจักรต่างๆ ที่เขาได้ไปเยี่ยม (เปรียบเทียบ โคโลสี) เขาคงต้องการที่จะสร้างการติดต่อสื่อสารส่วนตัวมากขึ้นกับที่ประชุมต่างๆ ที่ยังไม่เคยเห็นหน้าของเขา

16:3-5ก เปาโลได้พบปริสกา—ปริสซิลลาในช่วงสั้นๆ และสามีของเธอชื่อ อากิลลา ในโครินธ์ (กจ. 18:2) เมื่อเขาได้ไปที่เอเฟซัส เขาได้พาพวกเขาไปกับเขาด้วย (กจ. 18:18) เขาได้ละพวกเขาไว้ที่เอเฟซัส เมื่อเขาได้มุ่งไปที่เยรูซาเล็ม (กจ. 18:19) ในเอเฟซัสนั้นพวกเขาได้ช่วยเหลืออโพลโล (กจ. 18:24-28) ภายหลังพวกเขาได้กลับไปยังโรมที่ที่เขาได้อาศัยอยู่ก่อนหน้านั้น (กจ. 18:2) ภายหลังพวกเขายังได้กลับไปเยี่ยมที่เอเฟซัส (2 ทธ. 4:19) ปกติแล้วคริสตจักรได้พบกันในบ้าน ณ เวลานั้น และคนหนึ่งได้พบปะในบ้านของพวกเขา (เปรียบเทียบ ข้อ 23; 1 คร. 16:19)

16:5ข-7 คนส่วนใหญ่ที่ถูกอ้างอิงในข้อเหล่านี้ไม่ต้องการข้อคิดที่อธิบายใดๆ “เอเชีย” (ข้อ 5) เป็นจังหวัดหนึ่งของโรมแห่งเอเชียที่มีเอเฟซัสเป็นเมืองหลวง ยูนิอัส (หรือยูเนีย ข้อ 7) บางทีเป็นภรรยาของอันโดรนิคัส (เปรียบเทียบ ข้อ 3, 15) คำว่า “ญาติพี่น้อง” หรือ “ญาติ” (ข้อ 7; เปรียบเทียบ ข้อ 11, 21) ดูเหมือนอ้างอิงถึงญาติของเปาโลในแง่ของการเป็นคนยิวด้วยกัน (เปรียบเทียบ 9:13; ฟป. 1:7; 4:14) “อัครทูต” (ข้อ 7) ที่นี้ต้องมีความหมายทั่วไปเกี่ยวกับตัวแทน (มิชชันนารีที่เดินทาง) มากกว่าที่จะเป็นการอ้างอิงทางเทคนิคถึงหนึ่งในอัครทูตที่มีตำแหน่งทั้ง 13 คนนั้น (เปรียบเทียบ กจ. 14:4; 14; 2 คร. 8:23; 1 ธส. 2:6; ฟป. 2:25)

16:8-15 คนในครอบครัวของอริสโทบูลัส (ข้อ 10) บางทีเป็นพวกทาสของเขา (คนรับใช้ในบ้าน) เนื่องจากว่าเปาโลไม่ได้ทักทายอริสโทบูลัส ชายคนนี้อาจเป็นผู้ไม่เชื่อ ตรีเฟนา (ข้อ 12 “งดงาม”) และ ตรีโฟสา (“ประณีต”) อาจเป็นพี่สาวน้องสาว ชื่อทั้งสองมาจากคำกริยา *ทรูเฟโอ* หมายถึง ที่จะดำเนินชีวิตอย่างระมัดระวังหรืออย่างหรรษา (เปรียบเทียบ ยก. 5:5) รูฟัส (ข้อ 13) อาจเป็นบุตรชายของซีโมนชาวไซริน ผู้ที่ได้แบกกางเขนของพระเยซู (เปรียบเทียบ มก. 15:21) มารดาของ รูฟัสอาจเป็นมารดาของเปาโลใน

แง่ที่ว่าครั้งหนึ่งเธอได้กระทำเหมือนแม่ต่อเขา มันเป็นไปได้ที่เขาได้อ้างอิงถึงนางอย่างที่เขาได้ทำ ถ้านางเป็นมารดาทางกายภาพของเขา

“ขอให้บรรดาแม่คริสเตียนที่จะพบอาณาเขตใหญ่สำหรับหัวใจที่อัครรย์แห่งการดูแลที่มีความรัก โดยสัญชาตญาณที่พระเจ้าประทานให้แก่บรรดาแม่ ที่พวกเขาหิบบยับนการดูแลอย่างแม่ของพวกเขา โกลเกินกว่าแวงดวงทางครอบครัวของพวกเขาเอง ไปยังคริสเตียนทุกคนและโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่ทำงานเพื่อพระคริสต์ทุกคน พระเจ้าจะจดจำสิ่งนี้ไว้ ณ การเสด็จมาของพระองค์!”⁴⁹⁵

“พี่น้อง [หรือธรรมิกชน] ที่อยู่กัับพวกเขา” (ข้อ 14, 15) บางที่อ้างอิงถึงคริสเตียนคนอื่นๆ ที่ได้พบกับบรรดาผู้ที่ถูกเอ่ยถึงชื่อในคริสตจักรตามบ้าน

16:16 “จูบบริสุทธิ์” เคยเป็นและเป็นการทักทายโดยทั่วไปที่มีความรักซึ่งแสดงถึงความรักซึ่งกันและกัน การยกโทษและเอกภาพในพระคริสต์ เปาโลส่งผ่านการทักทายของคริสตจักรทั้งสิ้นที่เขาได้เป็นตัวแทน

การยอมรับของเปาโลถึงผู้ร่วมงานของเขา (ข้อ 3, 9; เปรียบเทียบ ข้อ 7) แสดงว่าเขาไม่ใช่ผู้รับใช้ที่ “ท่องเที่ยวโดดเดี่ยว” ผู้หญิงหลายคนที่ถูกอ้างอิงในข้อเหล่านี้ก็ได้แย้งมุมมองของบางคนที่ว่าเปาโลเป็นคนคนเกลียดผู้หญิง เป็นที่ชัดเจนว่าพวกผู้หญิงได้มีบทบาทที่สำคัญในพันธกิจของคริสตจักรแรกเริ่ม และเปาโลได้ขอบคุณพวกเขา

3. การเตือน 16:17-20

อีกครั้งที่เปาโลได้แนะนำข้อคิดเห็นของเขาด้วยการกระตุ้นที่แข็งขัน (เปรียบเทียบ 12:1; 15:30) เขาได้เตือนคริสเตียนที่โรมเกี่ยวกับบรรดาครูสอนเท็จที่อาจเข้าไปในโบสถ์ การเตือนแบบย่อของเขาก็ได้แย้งความคิดที่ว่าบรรดาครูสอนเท็จกำลังทำการในคริสตจักร

16:17-18 บรรดาครูสอนเท็จเป็นอันตรายต่อคริสตจักรทั้งหมด เปาโลได้กระตุ้นผู้อ่านชาวโรมันที่จะหลีกเลี่ยงพวกเขา⁴⁹⁶

“ถ้าเปาโลได้มีกลุ่มที่เจาะจงกลุ่มหนึ่ง [ของบรรดาครูสอนเท็จ] ในความคิดเราก็ไม่สามารถแน่ใจว่าเป็นกลุ่มไหน แต่เขาคงมีมากกว่าหนึ่งกลุ่มในความคิดหรือเขาคงได้เตือนในหนทางค่อนข้างเป็นแบบโดยทั่วไปถึงอันตรายที่เขาได้รู้ว่าจะคุกคามบรรดาคริสตจักร แต่อาจสามารถนำเสนอตัวมันเองในหลายรูปแบบที่แตกต่างกัน”⁴⁹⁷

16:19 เปาโลได้มั่นใจว่าผู้อ่านของเขาสามารถรับมือกับการคุกคามนี้ได้เพราะว่าพวกเขามีชื่อเสียงในการทำตามคำแนะนำของพวกอัครทูต ผู้รู้เพียงสามท่านกลางประชากรของพระเจ้ามีแนวโน้มที่จะยอมรับบรรดาครูสอนเท็จและปกปิดแล้วผู้ฉลาดจะปฏิเสธพวกเขา เปาโลต้องการให้ผู้อ่านของเขาที่จะฉลาดเกี่ยวกับสิ่งดีทั้งสิ้น และรู้เพียงสามท่านเกี่ยวกับสิ่งชั่วเท่านั้น (เปรียบเทียบ มธ. 10:16)

16:20 สุดท้ายแล้วชาตานก็อยู่เบื้องหลังความชั่วทั้งสิ้น ภายใต้อธิปไตยของพระเจ้า พระเจ้าปรารถนาให้มีสันติสุขท่ามกลางประชากรของพระองค์ ไม่ใช่ความเป็นปฏิปักษ์ที่บางคนในคริสตจักรที่ได้เลือกที่จะติดตามผู้แทนของชาตานจะสร้างขึ้นมา “ไม่ช้า” ไม่ได้บ่งบอกว่าพระเยซูคริสต์จะกลับมาในไม่ช้า เปาโลได้หมายถึงว่าคริสเตียนชาวโรมันจะทำให้งานของชาตานท่ามกลางของพวกเขาเสียไปในไม่ช้าเมื่อพวกเขาได้ปฏิเสธบรรดาครูสอนเท็จ คำศัพท์ของเขาบ่งบอกว่าเขาได้มี ปฐมกาล 3:15 ในความคิด

การให้พรของเปาโลได้ยกย่องพระคุณของพระเจ้า อย่างที่ธรรมสารนี้กระทำ ตามปกปิดแล้ว การให้พรเช่นนั้นได้ส่งสัญญาณถึงการสิ้นสุดของจดหมายของเปาโล แต่อัครทูตมีอะไรอีกมากที่จะสื่อสารในกรณีนี้⁴⁹⁸

4. การทักทายจากบรรดาสหหายของเปาโล 16:21-24

บรรดาผู้ชายทั้งหมดที่เปาโลได้อ้างอิงถึงในข้อ 21 ดูเหมือนเคยเป็นมิชชันนารีด้วยกันกับเขาที่ทำงานร่วมกับเขาในโครีนธ์เมื่อเขาได้เขียนจดหมายฝากนี้ ลูลีสอาจเป็นลูกา ซึ่งเป็นผู้เขียน พระธรรมลูกาและกิจการ⁴⁹⁹ ยาโสน (ข้อ 21) บางทีเป็นโสปาเทอร์ชาวเบโรอาที่ได้เดินทางร่วมกับเปาโลเมื่อเขาได้ออกจากกรีซไปยังจุดปลายของการเดินทางประกาศครั้งที่สามของเขา (กจ. 20:4) เทอร์ทูลัส (ข้อ 22) เป็นเลขานุการของเขา ผู้ซึ่งได้เขียนจดหมายฝากฉบับนี้ของเปาโล

“คำถามที่สำคัญและเป็นที่โต้แย้งเป็นระดับของเสรีภาพที่ผู้เขียนจดหมายอาจให้แก่ผู้คัดลอกของเขา หรือของเธอในการเลือกใช้ถ้อยคำ การสรุปที่มีเหตุผลก็คือว่าเสรีภาพที่ได้ให้แก่เลขานุการอาจจะแตกต่างออกไปซึ่งขึ้นอยู่กับทักษะของเลขานุการและธรรมชาติของความสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียนและเลขานุการ ตัวอย่างเช่น มันอาจจะเป็นอย่างเมื่อเปาโลได้ใช้สหายที่ใกล้ชิดและไว้วางใจได้สำหรับเลขานุการของเขา เขาได้ให้เสรีภาพบางระดับแก่บุคคลนั้นที่จะเลือกใช้ถ้อยคำที่เจาะจงในจดหมาย—ที่จะตรวจจดหมายอีกและที่จะเป็นพยานถึงการดำเนินการแทนที่แม่นยำของความคิดของเขาพร้อมกับการทักทายตอนจบ นักวิชาการหลายคนคิดว่าอิทธิพลของเลขานุการที่หลากหลาย

อาจอธิบายถึงบรรดาความแตกต่างในรูปแบบภาษากรีกท่ามกลางจดหมายต่างๆ ของเปาโล ซึ่งก่อให้เกิดความยุ่งยาก ถ้าเป็นไปได้ ก็จะทำให้การสรุปถึงผู้เขียนซึ่งขึ้นอยู่กับบรรทัดฐานนั้น”⁵⁰⁰

อย่างเห็นได้ชัดจนว่าพวกเขาในข้อ 23 เป็นผู้เชื่อชาวโครินธ์

เอรัสทัสซึ่งเป็นสมุหบัญชีของเมือง “ได้ถูกระบุว่าเป็นเจ้าหน้าที่ในจังหวัดของชื่อนั้นที่ถูกอ้างอิงในคำจารึกภาษาละตินบนบล็อกรูปด้วยหินอ่อนซึ่งถูกค้นพบที่เมืองโครินธ์ในปี ค.ศ. 1929 โดยสมาชิกของโรงเรียนอเมริกันที่เอเธนส์: ‘ERASTVS. PRO. AED. S.P. STRAVIT’ (‘ในการแลกเปลี่ยนกับการเป็นเจ้าหน้าที่ปกครองของเขา เอรัสทัสได้ปูทางเดินนี้ด้วยค่าใช้จ่ายของเขาเอง’) เจ้าหน้าที่ปกครอง (‘ข้าหลวงเพื่องานสาธารณะ’) เป็นพนักงานปกครองที่มีความรับผิดชอบในเมืองโรมัน ตำแหน่งของ ‘เสมียนของงาน’ แทนที่จะเป็น ‘สมุหบัญชีของเมือง’ เป็นตำแหน่งที่ลุ่มใจกว่า (ภาษาละติน อาร์คาร์ริอัส) เนื่องจากว่าทางเดินดูเหมือนจะเป็นของส่วนภายหลังของศตวรรษแรก มีการอนุมานว่าเอรัสทัสได้ปฏิบัติตนอย่างพึงพอใจอย่างมากในตำแหน่งที่ด้อยกว่าจนเขาได้ถูกเลื่อนขึ้นไปสู่ตำแหน่งพนักงานปกครองที่สูงกว่าและแสดงถึงการขอบคุณของเขาถึงเกียรติที่ได้ให้แก่เขาโดยการมอบทางเดินหินอ่อนแก่เมือง เขาไม่จำเป็นที่จะต้องถูกระบุว่าเป็นเอรัสทัสของกิจการ 19:22 หรือ 2 ทธ. 4:20 ซึ่งชื่อนั้นก็มีโดยทั่วไป”⁵⁰¹

5. คำย่อพระเกียรติ 16:25-27

อัครทูตได้นำถ้อยคำและแนวคิดจากธรรมสารต่างๆ ก่อนหน้านั้นและจากพระธรรมนี้มารวมกันในคำย่อพระเกียรตินี้

16:25 อัครทูตมั่นใจว่าพระเจ้าสามารถทำเพื่อผู้อ่านของเขาในสิ่งที่พวกเขาจำเป็น (เปรียบเทียบ 1:11; อฟ. 3:20) ข้าวประเสริฐคือเครื่องมือหลักสู่วัตถุประสงค์นั้น “ข้าวประเสริฐของข้าพเจ้า” ระบุถึงข้าวประเสริฐที่เปาโลได้ประกาศอย่างกว้างขวางและได้อธิบายในธรรมสารนี้ “การประกาศเรื่องพระคริสต์” เป็นอีกชื่อหนึ่งสำหรับข้าวประเสริฐที่เน้นถึงหัวข้อของมัน นั่นคือพระเยซูคริสต์ การประกาศตามหลังการสำแดงข้าวประเสริฐได้ถูกปิดซ่อนไว้ในอดีตนิรันดร์กาลจนกระทั่งพระเจ้าได้สำแดงมันครั้งแรกในพันธสัญญาเดิม และจากนั้นก็สำแดงอย่างเต็มที่ในพันธสัญญาใหม่ (เปรียบเทียบ 11:25; กท. 1:12; อฟ. 3:9; คส. 1:26; 4:3)

16:26 แม้ว่าพวกเขาเผยแพร่พระวจนะในพันธสัญญาเดิมได้เปิดเผยถึงข้าวประเสริฐ (ข้าวดี) พวกเขาไม่ได้เข้าใจถึงความหมายโดยนัยของมันทั้งหมด (1 ปต. 1:10-12; เปรียบเทียบ รม. 1:1-2) คำบัญชาของพระเจ้าที่ถูกกล่าวถึงบางทีเป็นการแสดงออกของน้ำพระทัยของพระเจ้า

16:27 ในฐานะพระเจ้าเดียว พระองค์เป็นพระเจ้าของทั้งคนยิวและคนต่างชาติ (เปรียบเทียบ 3:29-30) ในฐานะพระเจ้าที่ฉลาด พระองค์เป็นผู้กำหนดการแห่งความรอดสำหรับมนุษย์ทุกคนที่เปาโลได้อธิบาย (เปรียบเทียบ 11:33) พระเจ้าทรงสมควรต่อพระสิริทั้งสิ้นเนื่องด้วยว่าพระองค์เป็นใครและพระองค์ทำอะไร ทางเข้าของเราไปสู่พระองค์ก็โดยทางพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ คำขอพระเกียรตินี้ คล้ายคลึงกับคำขอพระเกียรติอื่นๆ ใน 8:31-39 และ 11:33-36